

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOME PLACES SHOULD NEVER BE EXPLORED...

EXPLORER'S REVENGE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

K.A. KNIGHT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

explorer's revenge

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

K.A. KNIGHT

Kaşıfin İntikamı

Telif hakkı © 2025 K.A. Knight Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, herhangi bir elektronik veya mekanik yöntemle çoğaltılamaz.

Yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere,

yazarın izni olmadan kullanılamaz. Kitap incelemelerinde kısa alıntılar hariçtir. Yazar: K.A.

Knight.

Elemental Editing and Proofreading'den Jess tarafından

düzenlenmiştir. Norma's Nook tarafından düzeltilmiştir.

İç biçimlendirme: The Nutty Formatter. Sanat: Dily

Iola Designs

Kapak tasarımı: LLewellen Designs

İÇİNDE

Okuyucuya Önemli Bilgiler: Önsöz

1. WILDER
2. MAEVE
3. MERRICK
4. LOGAN
5. MAEVE
6. WAY
7. AIYARET
8. MAEVE
9. MAEVE
10. WILDER
11. MERRICK
12. MAEVE
13. WAY
14. LOGAN
15. AIYARET
16. MAEVE
17. MERRICK
18. WILDER
19. MAEVE
20. MAEVE
21. WAY
22. RICK
23. WILDER
24. MAEVE
25. AIYARET
26. MAEVE
27. LOGAN

28. [AIYARET](#)
29. [MAEVE](#)
30. [WILDER](#)
31. [MAEVE](#)
32. [RICK](#)
33. [MAEVE](#)
34. [WAY](#)
35. [LOGAN](#)
36. [WILDER](#)
37. [MAEVE](#)
38. [MAEVE](#)
39. [WAY](#)
40. [MAEVE](#)
41. [AIYARET](#)
42. [MAEVE](#)
43. [WILDER](#)
44. [MAEVE](#)
45. [MAEVE](#)
46. [RICK](#)
47. [MAEVE](#)
48. [WAY](#)
49. [RICK](#)
50. [MAEVE](#)
51. [AIYARET](#)
52. [MAEVE](#)
53. [WAY](#)

[Epilog](#) __

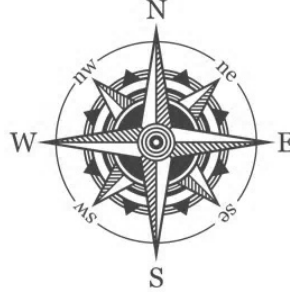
[K.A. Knight hakkında](#)

[K.A. Knight'ın diğer kitapları Hata
mı buldunuz?](#)

OKUYUCU DİKKATİ:

Bu kitap, 18 yaşın altındaki okuyucular için uygun olmayan çok karanlık bir kitaptır. Kitapta şu içerikler bulunmaktadır: açık seks, açık şiddet, kanlı sahneler, uzuv kaybı, depresyon, aşırı hava koşulları, travma sonrası stres bozukluğu, aile üyesi kaybı, çocuk istismarı ve daha fazlası.

ÖNSÖZ

Beş yıl önce...

Yüzlerce metre aşağıdaki caddede dururken, kalbim adrenalin ve korkuyla çarpıyordu. Ayak parmaklarım, şehrin yetmiş kat yukarısındaki çatının kenarından sarkıyordu. Buradaki sesler neredeyse hiç duyulmuyordu, şehrin gürültüsü beni çevreleyen gökyüzünü delip geçemiyordu. Gözlerimi kapatıp kollarımı açarak rüzgarı bir kuş gibi hissettim. Saçlarım rüzgarda uçuşuyordu ve kendimi kenardan aşağıya doğru düşerken ve aşağıdaki sokaklara doğru serbest düşüşteyken gördüm ve gülümsedim.

Gözlerimi açıp gökyüzüne bakarak gülümsüyorum. "Kaybolmadım," diye babama fısıldıyorum, keşke beni görebilseydi. Onun ve geçen hafta aldığımız haberler aklıma gelince kalbim sıkışıyor. Bir an için bunun en doğru şey olup olmadığını düşünürken, ama bu duyguya ihtiyacım var. İçimi alevler gibi yakan acıdan kurtulmam lazım.

Şehre bakıp derin bir nefes alıyorum. Ya şimdi ya da asla.

Atlama zamanı.

Tam adım atmak üzereyken, çatı kapısının açıldığını duydum. Bu ses beni omzuma bakmaya itti ve üç parçalı takım elbiseli, belinde telsiziyle duran şaşkın bir güvenlik görevlisi gördüm. Beni çatı kenarında görünce şişman yüzü soldu.

Elini durdurma hareketi yaparak kaldırdı, sanki bu hareket benim uçuruma yuvarlanmamı engelleyecekmiş gibi. Kahverengi gözleri korkuyla büyüdü, kaşları alnına doğru yükseldi.

"Hanımefendi, ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Hemen aşağı inin!"

şehre bakıp sırttıktan sonra ona döndüm, topuklarım kenardan sarkmış, sırtım beni aşağı itmeye çalışan rüzgara dönük.

"Hanımefendi, lütfen!" diye bağırır, beni görmek için yüzünü rüzgardan korur. "Oradan aşağı inmelisiniz."

"Aşağı mı?" diye bağırıyorum, sırt çantamın kayışlarını tutmak için uzanıyorum. "Emin misin?"

"Evet!" diye bağırır. "Hemen aşağı in!"

"Tamam, madem ısrar ediyorsun." Ona selam verip geriye doğru eğildim. Havada takla atıp kollarımı ve bacaklarımı a madan önce, çatı kenarında onun çığlık atan yüzünü gördüm. Adrenalin vücudumu sararken ve tüm sinirlerimi ateşleyerek beni hayata döndürürken, coşkuyla bağırdım. Yer ekimsiz hissetmek, yere yaklaşırken beni kahkahalara boğdu.

Düşerken olduğu gibi midem ters dönüyor ve istemeden tekmeliyorum, bu refleks tepkisini görmezden geliyorum. Beynim, çılgınca bir şey yaptım da her zaman olduğu gibi sakinleşiyor. Sadece bedenimi ve heyecanı hissederek huzurluyum.

İnsanların yukarı bakıp işaret ettiğini görüyorum, ama yine de bekliyorum. Bekliyorum...

Bekliyorum...

şimdi!

Gülerek paraşütü çekiyorum ve paraşüt patlayarak beni havaya kaldırıyor. Tutama ları sıkıca tutarak, insanların ve trafiğin üzerinde süzülerek daha önce belirlediğim iniş alanına yöneliyorum ve ayaklarım yere değdiğinde koşarak duruyorum. Etrafıma bakıyorum ve herkesin bana döndüğünü görüyorum, ama sonra kamerayı fark ediyorum.

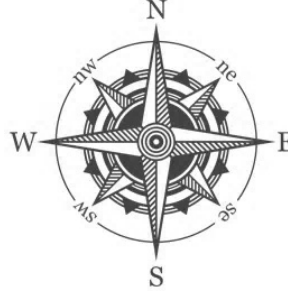
Yaklaşıyorlar, ben de kamerayı tutan rastgele bir izleyicinin elini tutup yüzümü ona yaklaştırıyorum. "Gördün m ? Daha fazlasını mı istiyorsun? O zaman beni izle!" diye bağırarak geri çekiliyorum ve polis sirenlerinin yaklaştığını duyunca sırt çantamı çıkarıyorum.

"Adın ne?" diye soruyor kamerayı tutan adam, ben her şeyi sırt çantasına tikiştirirken. Başımı kaldırıp omzuma atarken göz kırpiyorum.

"Maeve. Lanet olası Maeve Carter!" diye bağırarak bisikletime atlayıp, tekrar tutuklanmadan oradan uzaklaşıyorum.

Keşke bugünün hayatımı ne kadar değiştireceğini bilseydim...

BİR WILDER

Beş yıl sonra...

“Carter'ın yaptığı numarayı gördün mü?” Asansörde yukarı çıkarken küçük kardeşim Rick soruyor. Telefonu bir elinde, gümüş yüzükleri floresan ışıktaki parıltıya parlıyor. Bana göstermek için dönüyor ve ben boynumu uzatıp, bir dağa tırmanan onun görüntüsüne alaycı bir şekilde bakıyorum. Gülümsemesi geniş, gözleri parlak. Aynı şirkette çalışmamıza rağmen, o bize hiç benzemiyor.

Biz kaşifiz, o ise bir sonraki heyecanını arayan çılgın bir adrenalin bağımlısı.

"Carter tam bir aptal," diye mırıldandım.

Arkamda bir kıkırdama duyuyorum ve kuzenimin gözlerine bakmak için dönüyorum. Logan neredeyse benim boyumda ve bir an için, tüm dünyevi eşyalarını iki çantada ayaklarının dibinde, omuzları acıyla kamburlaşmış halde kapımızın önünde duran o küçük çocuğu görüyorum. Şimdi ise dik duruyor, gri gözleri yaramazlıkla parlıyor ve bana sırtarak inci gibi dişlerini gösteriyor. "Evet, ama o çok seksi."

"Bütün deliler öyledir," Way yanımda mırıldanıyor, gözleri kapalı, duvara yaslanmış, ışıklar kafasındaki yeni dövmenin üzerinde parlıyor. Bakışlarımı hissedince gözlerini açıp bana göz kırpmıyor. Rick, Logan ya da benimle kan bağı olmamasına rağmen

aileiden sayılır. Yanındaki Aiyaret'e bakıyorum, o da kasıtlı olarak kapılara bakıyor, bu işi bir an önce bitirmek istiyor. O da bizim gibi bu yüksek binada kendini rahatsız hissediyor. Geniş açık alanlarda olmayı tercih ediyoruz, bu kadar insan ve gürültünün olduğu mekanik bir hapishanede değil, patronları ziyaret etmek için giymek zorunda kaldığımız maymun kostümlerinden bahsetmiyorum bile.

Ancak faturalarımızı ödüyorlar ve kalbimizin sesini dinleyerek keşfetme özgürlüğü veriyorlar, bu yüzden nefret etsek bile uslu duruyoruz. Kapılar açılırken Rick'e "Telefonunu kaldır" diye mırıldanıyorum. "Ve o akıllı ağzını kapalı tutmayı unutma. Yönetim kurulu üyelerinden birine, fahişe üstüne binse bile ereksiyon olamayan yaşlı, şişko piç kurusu dediğin için bir kez daha deneme süresine alınmak istemiyoruz."

Rick, Logan ve Way gülüyor, ama ben sadece gözlerimi devirip gülümsememeye çalışıyorum, ona ciddi olduğumu göstermek için ona sert bir bakış atıyorum. Hepimizin bir ekip olarak çalıştığı şirket olan Venture Enterprises'ın en üst katına çıkarken, dudaklarını kapatıyormuş gibi yapıyor. Yarışlardan içkilere ve ekipmanlara kadar birçok işe bulaşmışlar. İşimizin doğası gereği, onlar bize Adreno Ekibi diyorlar.

Koridordan geçerken bize atılan bakışları ve çekilen fotoğrafları görmezden geliyorum. Artık buna alıştık, ama ilk kez bu koridorlarda kendinden emin gençler olarak yürüdüğümüz ve kim olduğumuzu kimsenin bilmediği günleri hatırlıyorum. Şimdi ise tüm dünya bizi tanıyor ve işimizde en iyiyiz.

Biz vahşi bir hayat süren gezgin bir aileyiz. Dünyanın her köşesini birlikte keşfediyoruz. Erkekler bizi seviyor ve bizim gibi olmak istiyor, kadınlar ise bizi istiyor. Venture mi? Onlar bizi yarattı.

Kapıyı çalmadan, yönetim kurulu üyelerinin bulunduğu konferans odasının cam kapısını açtım. Hepsi, havasız takım elbiseleriyle, su şişeleri ve dizüstü bilgisayarlarıyla büyük masanın etrafında oturmuş, zombi gibi görünüyordlardı — bizi işe alan ve bu işi almamın sebebi olan adam hariç.

Ajax, bu şirketi kuran adamın oğlu ve şirketi heyecan ve macera dolu bir yer haline getiren kişi. Benim keşfetme ihtiyacımı anlıyor ve kendisi de dışarıda olmak istiyor, ama bunun yerine Ajax yönetim kurulu odalarında sıkışıp kalmış durumda. Arkasında,

Everest Dağı'na tırmanırken ve dünyanın en derin, en karanlık deliklerinde dalarken çekilmiş fotoğrafları var. O bir iş adamı, ama kalbi bizimki gibi vahşi.

"Daha vahşi!" diye bağıyor, samimi bir gülümsemeyle sırtımı sıvazlayarak. Ben de gülümsemeyle selamını karşılıyorum.

"Selam Ajax, nasılsın?" Patronum olmasına rağmen, onu gerçekten seviyorum ve bize onlara katılmamızı istediği ilk anda katılacağımı biliyordum. O da bizim hissettiğimiz aynı heyecanı ve coşkuyu hissediyordu. Artık yaşlandı ama hala Venture'ı yirmi birinci yüzyıla taşımak ve başka hiçbir şirketin cesaret edemediği şeyleri yapmak isteyen aynı genç adam ve bunu başardı. Bu yüzden dünyanın en zengin adamı.

"Sen de geldin, dostum. Otur." Masasının diğer tarafındaki boş sandalyeleri işaret etti. Rick yanımdaki sandalyeye uzanarak otururken ben de oturuyorum. Logan da oturuyor, ama Way ve Aiy kaçmak istercesine kapının yanında duruyorlar. Odadaki adamlar, bizim sert görünüşümüzden rahatsız oluyorlar: dövmelerimiz, piercinglerimiz, bronz tenimiz ve yıpranmış ellerimiz, onların ipeksi, lekesiz zenginlikleriyle tezat oluşturuyor. Onların da bizim gibi sert hatlara ve kaslara sahip olmak istediklerini biliyorum, ama bunun tek nedeni bizim ihtiyaçlarımız için uygun olması.

İhtiyacımız olan güç zor kazanılmış ve keşiflerimizi yaparken ailemi güvende tutuyor. Bronz tenim cildimi koruyor ve bir avantaj. Sert nasırlarım artık tırmanırken acıtmayacak kadar sağlam.

Vücudumuzun her santimetresi özenle şekillendirilmiştir, estetik ya da zevk için değil, iş için. Bunun artı yanı, erkeklerde kıskançlık, kadınlarda ise şehvet uyandırmasıdır.

"Gelmeyi kabul ettiğiniz için çok heyecanlıyız. Macera Yarışı'nı başarıyla kazandıktan sonra dinleniyordunuz, biliyoruz." Ajax gülümser. "Bu arada, tekrar tebrikler. Harikaydınız."

Sadece başımı sallıyorum ve o, benim sadece canım istediğinde konuştuğumu bilerek devam ediyor.

"Ancak, sana vereceğimiz bir şey var, zamanla ilgili bir şey. Dünyada bunu bilen başka kimse yok ve başka hiç kimse kayıp Apear şehrini bulmayı umut edemez." Ben kaşlarımı çatarken, o sözlerinin etkisini bekledi. Kulağa tanıdık geliyordu, ama nedenini anlayamıyordum. Neyse ki, tahmin etmemi istemedi; onu sevmemin bir başka nedeni de bu.

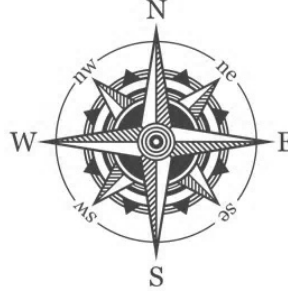
"Bu şehir altın şehri olarak da bilinir. Yüzlerce yıl önce kaybolduğu düşünülüyordu ve o zamandan beri haritalanmadı veya bulunamadı, ancak son zamanlarda bir gemi kazasından kurtulanlar, daha önce hiç keşfedilmemiş altın kalıntıları olduğunu iddia ettikleri bir adaya rastladılar. Ona para verdik, ama sessizliğini ne kadar koruyacağı belli değil, işte burada devreye giriyorsun. Sen ve ekibin isterseniz, sizi oraya gönderip bu şehri bulmanızı ve belgelemenizi istiyoruz. Tabii ki, bulunan her şey müzelere verilecek, ama bunun şirketimize getireceği reklam paha biçilemez ve sana tam yetki ve sınırsız bütçe veriyoruz." Elini masaya dayayarak öne eğildi. "Ciddiyim Wilder, ne istersen söyle. Ekibin tüm kaynaklarımızı kullanabilir ve hiçbir kural yok. Bu şehri bul, hayatının geri kalanında ne istersen yapabilirsin."

Basın onlar için önemli, ama bizim için, ıssız bir adada keşfedilmemiş kayıp bir şehir? Orada neler olabileceğini ve nelere ihtiyaç duyulacağını düşündükçe içimde büyüyen heyecanı inkar edemiyorum. Diğerlerine bakıyorum ve aynı duyguyu onların gözlerinde de görüyorum.

Bu çok önemli bir olay. Yüzlerce yıldır oraya ilk ayak basan insanlar olacağız ve sonunda Carter'a gerçek kaşiflerin kim olduğunu gösterebileceğiz.

"Biz varız."

İki MAEVE

Beş yıl önce bir gökdelenden atlayarak internet ünlüsü olduktan sonra beni keşfeden Venture Enterprises şirketine giriyorum, masanın arkasındaki güvenlik görevlisi Bob'a sırtarak el sallıyorum. Beş yıl önce onu çok korkutmuştum. Sonra geri dönüp özür dilemiştim, ama o gülüp geçmişti, haber makalesini çerçevelettiğini söylemiş ve imzalamamı istemişti. Venture kapımı çalarak her şeyi gümüş tepside sunarken, onu da yanımda getirdim. Bazen benim çılgınlık yaptığımı görse de yeni işini çok seviyor.

Bana yaklaşıtlarında çok sevindim ve biraz hayran kaldım. Eskiden sıkıcı bir şirket olan Venture, yeni CEO'su Ajax Howard sayesinde ün kazandı. Ajax, babası öldükten sonra şirketin başına geçen, çok seksi bir maceracı. Şirketi modern çağa taşıdı ve ben yıllardır onun için çalışmayı hayal ediyordum, ama yine de sözleşmeleri okuması, onayını ve bilgisini almak için babamı da yanımda götürdüm. Onun onayı olmadan böyle bir şey yapmam ve durumuna rağmen evet dedi ve çok sevindi. Babam, Ajax'ı tehdit edip kızına göz kulak olmasını söylemesine rağmen, onunla çabucak arkadaş oldu.

Beş harika yıl geçti ve her iki dünyanın da en iyisine sahibim. Faturalarım ödeniyor ve babamın ikimizin doğuştan sahip olduğumuzu söylediği vahşi ruhumu özgürce yaşayabiliyorum. Benden istedikleri etkinliklere katılıyorum, örneğin

kaya dalışı, tırmanma, yarışma gibi etkinliklere katılıyorum ve boş zamanlarımda keşif yapmam için bana para ödüyorlar. Onların dick squad'ı bundan nefret ediyor. Wilder, Merrick, Way, Logan ve Aiyaret, Venture ile sözleşme imzalamış beş seksi kaşif. Ajax'ın benim de onlara katılmamı istediğini sanıyorum, ama onlar bir aile olduklarını ve başka kimsenin onlarla çalışmasına izin vermeyeceklerini çok net bir şekilde belirttiler.

Onlardan nefret ediyorum. Kendini beğenmiş pislikler bana tepeden bakıyorlar. Belli ki beni, onlara benzemek için çok uğraşan bir kadın olarak görüyorlar. Beni yetersiz bulduklarını açıkça belli ettiler, yani evet, dick squad çok seksi olabilir, ama onların üzerine oturmaktansa, o kendini beğenmiş suratlarına yumruk atmayı tercih ederim.

Bir gün onlara göstereceğim ve tüm zamanların en iyi kaşifi olarak adımı onların önüne yazdırıp, Ferrari'imle malikâneme doğru giderken o yakışıklı suratlarına bunu suratlarına vuracağım.

Babam her zaman hayallerinin olması iyi bir şey olduğunu söyler, ama sanırım o bunu tam olarak böyle kastetmemiştii. Neyse, boş ver.

O pisliklerin tüm düşüncelerini kafamdan atarak, merdivenleri en üst kata kadar koşarak çıkıyorum, son bir kez daha zıplayıp kendimi yukarı çekerek kata çıkıyorum. Bluzumu ve pantolonumu düzeltirken şaşkın bir iş kadınına sırtıyorum. En fazla bu kadar yapabilirler. Hala spor ayakkabılarım ayağımda ve ne kadar isteseler de beni topuklu ayakkabılarla yakalayamayacaklar. Onlar, erkeklerin kadınları yakalayabilmesi için kadınları yavaşlatmak için tasarlanmış ölüm tuzakları.

Her zaman toplandığımız toplantı odasına koşuyorum.

İçeri girdiğimde hepsi kaosun ortasında kalmış gibi bekliyorlar. Ajax bana sarılırken sırtıyor. "Her zamanki gibi modaaya uygun geç kaldın, Maeve."

"Üzgünüm, terk edilmiş bir oteli keşfediyordum." Otururken omuz silkiyorum, ayakkabılarımı masanın üzerine fırlatıyorum, yönetim kurulu üyelerinin bazılarının hoşnutsuz bakışlarını görmezden geliyorum. Beni sevmek zorunda değiller. Ajax tüm oyları elinde tutuyor ve beni seviyor. Oturuyor ve beni izliyor, terbiyesizliğimi veya iş anlayışındaki eksiklikleri umursamıyor.

"Tabii ki öyleydin. Umarım kaydetmişsindir." Kaşlarını kaldırdı ve ben başımı salladım.

"Biliyorsun." Suyu alıp bir yudum alırken ona bakıyorum. "Peki, bu resmi toplantı da ne için? Uluslararası bir kavga çıkarmadım ya da bir tekne batırmadım."

"Hayır, hayır, öyle bir şey yok. Bu sefer başın belada değil. Aslında sana başka bir işimiz var." Elini salladı ve ben inledim.

"Yine mi resimlik bir etkinlik?" diye mırıldanıyorum, onların sevdiği kadar ben de nefret ediyorum, ama dick ekibi gibi macera birimlerinin yüzü olmak için bir parçası. Bu spora daha fazla kadın çekmek istediklerini söylediler, ama bana göre bu iş işkence.

"Bu sefer değil." Diye gülümsüyor ve endişeyle ona bakıyorum. "Bu sefer en iyi yaptığın şeyi yapacaksın, bilinmeyen keşfedeceksin."

Heyecanla doğruluyorum. "Beni kızdırma."

"Alay etmiyorum. Bu tüm masrafları karşılanan bir gezi, sınır ya da kural yok. İstersen bir ekip alabilirsin ya da tek başına gidebilirsin..." Benim kabul edeceğimi bildiği için bekledi.

"İş ne?" diye soruyorum.

"Kötü şöhretli kayıp şehir Apear'ı bulup belgelemek."

"Hay aksi," diye mırıldanıyorum. Pek kimse bilmez, ama keşfetmeye olan sevgim o şehirle ilgili hikayelerden geliyor. "Bulmuşlar mı?"

"Belki. Bir adam gemi kazası geçirdi ve kalıntılara rastladığını iddia ediyor. Henüz kimse bilmiyor ve keşfi sahiplenmedi. Sen sahipleneceksin, değil mi?" diye sorar, bana gülümseyerek.

"Tabii ki varım. Nereye yazılacağım?" O da benimle birlikte gülerek ellerini çırpıyor. "Hadi başlayalım. Ne kadar çabuk gidersen o kadar iyi, değil mi?"

"Biliyorsun." Ayaklarımın üstüne atlayarak gülümsüyorum.

İşte bu, diğerlerinden daha iyi olduğumu kanıtlama şansım.

Dünya, Apear'ın kayıp kalıntılarını bulan ilk kadın olan Maeve Carter'ı asla unutmayacak.

Adreno Ekibi, gidin de sikilin, çünkü ben sizin babanız olmak üzereyim.

"Baba!" diye bağırarak ön kapıyı çarpıp ayakkabılarımı çıkarırım. "Mutfağa!" diye bağırır, titrek sesinde kahkahalar duyulur.

Gülümseyerek oturma odasından geçip mutfakta bir fincan çay ve bir kitapla oturan babamı buldum. Bir an için, beni dünyayı sevmeyi öğreten adama bakakaldım. Farklı ülkelerde büyüdüm, dünyanın sunabileceği her şeyi gördüm. Bazıları bunu garip buldu ve kötü bir çocukluk geçirdiğimi söyledi, ama ben bunu hiçbir şeye değişmezdim. Diğer kızlar baloya giderken, ben köpekbalıklarıyla yüzdüm, harabeleri keşfettim, yelkenli teknelerle dünyayı dolaştım, dağlara tırmandım ve okyanusun en derin yerlerine daldım.

O hastalanana kadar her şeyi birlikte yaptık. Şimdi, sevdiğimiz her şeyi tek başıma temsil ediyorum. Onsuz yapamayacağımı düşünerek bırakmak istedim, ama o izin vermedi, bunun benim kanımda olduğunu ve şimdi ikimiz için yapmam gerektiğini söyledi. Onunla birlikte yapmam gereken şeyleri yaparken onu bu halde görmek hala çok acı verici, çünkü benim yaptığım şeyler ona hem acı hem de mutluluk veriyor.

"Hey, bebeğim," diyor, ben oturup onun kupasını alıp yudumlarken ve öğürürken. Gülüyor. "Yeşil çay. Görünüşe göre bana iyi geliyor," diye şaka yapıyor, ben ağzımı silerken.

"Ya da Sandy seni öldürmeye çalışıyor," diye alay ediyorum, o gülüyor. "Laf açılmışken, canavar kayınvaliden nerede?" O evlendiğinde, onun bir canavar olacağını şaka olarak söylemişim, ama çok yanlışmışım. O, hem babamı hem de beni seven inanılmaz bir kadın. Kendi çocuğu olmayan bir çocuğu ve hafta sonlarını tehlikeli işlerle geçirip ona uykusuz geceler yaşatan bir kocayı omuzlarına yüklemiş, ama bir kez bile şikayet etmemişti. Her törene bizimle birlikte geldi ve beni terk eden annemin hiç yapmadığı şekilde benim yanımda oldu. Babamın teşhisi konduğunda, işini bıraktı ve şu anda durumu o kadar kötü olmasa da, babama tam zamanlı bakıcı oldu. MS hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrendi.

Babam birkaç yıl önce, birçok kez denge kaybı, bulanık görme ve vücudunun genel olarak istediği gibi çalışmaması üzerine teşhis edildi. Dağlara tırmanarak günlerini geçiren, inanılmaz derecede güçlü bir adamın bu hale gelmesi, özellikle de kalbinde hala bir maceracı olduğunu bildiğim için, kalbimi parçalıyor. Şanssızdık — ya da bakış açısına göre şanslıydık — çünkü babam birincil ilerleyici MS hastası, yani hastalığı sadece kötüleşecek ve teşhis konulduğundan bu yana geçen yıllar

teşhis konulduğundan beri geçen yıllar bunu kanıtladı. Artık bastonla yürüyor, bazen dengede durmakta ve görmede zorluk çekiyor, beyni bulanıklaşırken koordinasyonu da kayboluyor. Bundan nefret ediyor, ama ömür boyu bir hastalığı olan herkes gibi, onun da iyi ve kötü günleri var.

Ancak bu, onun kaşiflik kariyerinin sonunu getirdi.

Bu, ikimizin de hoşlanmadığı bir şey, ancak bununla yaşamayı öğrendik. O değişti, ama sıradan bir hayatta, sevdiği kadınla bir hayat kurarak mutluluğu buldu. Kupayı uzattığında kolunun titrediğini görüyorum ve bunu ona verirken yutkunuyorum, bunu ona söylememem gerektiğini biliyorum. Bu sadece ikimizi de üzecektir. Ayrıca o mutlu ve ben bunu mahvetmek istemiyorum.

"Neden tavşan gibi zıplıyorsun, evlat?" diye soruyor. "Dünkü tedavi nasıldı?" diye soruyorum, heyecanımı bastırarak. heyecanımı yatıştırıyorum.

"Her zamanki gibi. Anlat hadi, evlat. Benim hayatımda heyecan verici hiçbir şey olmuyor..."

"Doğru değil, geçen hafta bir köpek bulup kurtardın. Sandy öyle söyledi!" diyorum ve o her zamanki ikonik ifadesiyle kaşlarını kaldırıyor. Bu yüzden ondan hiç sır saklayamıyorum. O her zaman en iyi arkadaşım olmuştur ve tek kuralı, her şeyi birlikte yapmamızdır.

Ama şimdi yapamıyoruz ve bu çok acı verici çünkü yapmamız gerekirdi, ama ben ikimiz için de yapacağım. Adımızı duyuracağım, böylece onu sadece hastalığıyla değil, başarılarıyla da hatırlayacaklar.

Dexter Carter, tarihe en iyi kaşif olarak geçecek. Bunu sağlayacağım.

"Ajax bana hayatımın fırsatını verdi." Bu işin gizliliğine rağmen hiçbir şeyi saklamadan, nereye gittiğimi ve neden gittiğimi hızlıca anlatıyorum. Babam her şeyi bilecek ve planlarımda bana yardım edecek. O benim en iyi arkadaşım ve takım arkadaşım, şu anda burada mahsur kalmış olsa bile.

O başını sallayarak sorular soruyor ve ihtiyacım olabilecek ekipmanlar hakkında fikirler veriyor. Gözlerinde heyecan görüyorum, ama sonra biraz acı ile sönüyor — çünkü o benimle birlikte olmayacak. Beni incitmemek için saklamaya çalışsa da, yüzünde özlemi açıkça görülüyor.

Sanırım genç ve hayatının baharında olanlar yaşlanmayı veya hastalanmayı hiç düşünmezler. O da kendisinin bir kaşif olmaktan başka bir şey olacağını hiç düşünmemişti.

. Kalbi orada ve her zaman orada olacak, ama benimle gurur duyduğunu ve bunu ondan saklamamı istemeyeceğini biliyorum.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye soruyor, elimi sıkıca tutuyor, ama elinin zayıflığını hissedebiliyorum.

"Yarın. Hoşça kal demek için geldim." Elini avuçlarım. "Bunu bizim için yapıyorum, baba. Orada olmalısın, ama ben yolumu bulacağım ve bulduğumda, herkesin senin bana yardım ettiğini bilmesini sağlayacağım."

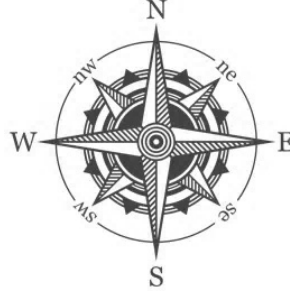
"Hayır, evlat, bunu *sen* yapıyorsun. Sen her zaman büyük şeyler için yaratıldın, bunu küçümseme."

Elini öpüyorum. "Ama sen olmadan ben yokum." Gözlerimi kırpıp aşağı bakıyorum. "Keşke orada olabilseydin."

"Orada olacağım, evlat. Derslerimi hatırla, ben de orada seninle birlikte olacağım, seni destekleyeceğim ve geri döndüğünde seni bekliyor olacağım." Beni kucaklar ve kendine çeker. "Seninle gurur duyuyorum, Maeve. Dünyaya bir kadının neler yapabileceğini göster... *senin* neler yapabileceğini. Onlara günlerini göster."

"Her zaman, baba."

ÜÇ MERRICK

Çantama bir çift şort daha tıktırdıktan sonra, doğrulup yatağımdaki dağınıklığı kontrol ettim. İhtiyacım olabileceğini düşündüğüm her şeyi üzerine atmıştım. Sıcak bir iklimle karşılaşacağımızı biliyoruz, bu da yardımcı oluyor. Hava durumunu bilmediğiniz için ne giyeceğinizi bilememek çok korkunç bir şey. Yeterince eşya almadığım için birçok kez donmak üzere kaldığımdan, çabuk uyum sağlamayı öğrendim. Testislerimin olduğu yerde olmasını tercih ederim, çok teşekkürler.

Giderken zihnimdeki listeyi kontrol ederek ihtiyacım olan her şeyin yanımda olduğundan emin oluyorum.

Bir keresinde eşyalarımı unutmuştum ve ağabeyim Wilder bunu hiç unutmadı, o yüzden şimdi iki kez kontrol ediyorum. O benim çantamı düzenli kaos olarak adlandırıyor ama benim için sorun yok. Diğerleri de aynı şeyi yapıyor, buradan ne kadar çabuk çıkarsak, harabeleri o kadar çabuk bulup hak iddia edebiliriz. Bu, zamanla ve diğerleriyle yapılan bir yarış.

İlk biz olmalıyız.

Her şeyi aldığımı kontrol ettikten sonra çantamı kapatıp yatağımın yanına atıyorum ve telefonumu şarj aletinden çıkarırken zıplayarak bildirimlerime bakıyorum. Instagram'ı açıp takımımızın sayfasında birkaç yoruma ve direkt mesaja cevap verdikten sonra diğerlerinin hikayelerine bakıyorum. Maeve Carter'ın hikayesine geldiğimde oturdum. Wilder'ın ona olan nefretine rağmen, o çok çekici

ve dizlerimi titretiren gamzeli gülümsemesiyle çok seksi. Wilder'ın inandığı gibi bizim rakibimiz ve düşmanımız olsa bile, ona destek olmaktan kendimi alamıyorum. Cesur, bizden daha çılgın ve harika bir sicili var, bu da takımımıza ve Venture'a daha fazla dikkat çekiyor.

Asansör boşluğuna tırmanmaya başlamadan önce terk edilmiş bir otelde dolaşıyor ve ben gülerek başımı sallıyorum. Bu ikisi birbirinden bu kadar nefret etmeseydi, birbirleri için mükemmel olurdu. Ona Wild dememizin bir nedeni var ve bu sadece isminden kaynaklanmıyor.

Hikaye bittiğinde, telefonu kapatıp kilitliyorum, sonra bir an için gözlerimi kapatıp odamın huzurunu içime çekiyorum. Zamanımızın çoğunu dünyanın dört bir yanında geçirsek de, eve dönebileceğimiz ortak bir evimiz var. Ne zaman geri döneceğimizi bilmiyorum, bu yüzden keşif yaparken hiç mahremiyetim olmayacağı için şu anki mahremiyetimin tadını çıkarıyorum.

Bahsetmişken...

Gözlerimi açıyorum ve kapımın kapalı olduğunu kontrol ettikten sonra telefonumu tekrar alıp Instagram sayfasına giriyorum ve keşiflerinin bikini fotoğraflarına bakıyorum. Rakibimiz için yapmam gerekenden daha fazla mastürbasyon yaptığım vücuduyla çok seksi görünüyor.

Ellerimi eşofmanımın içine sokup sertleşen sikimi kavrayarak kendimi okşuyorum, onun o minik beyaz bikinisini kenara itip sikimin üzerine oturmasını hayal ediyorum. Gerçek hayattaki gibi ıslak, vahşi ve çılgın olacak, beni profesyonel bir fahişe gibi sikiyor olacak.

Daha sert pompalarken, karın kaslarımı yalayıp sikime doğru indiğini, beni sıcak ağzına alırken gözlerinin alaycı bir gülümsemeyle dolduğunu hayal ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, telefonum hala bir elimde sıkıca tutarken yumruğumu daha hızlı ve daha hızlı sikiyorum. Gözlerimi zorla açıyorum, boşalırken onu görmek istiyorum. Carter'ın beni emdiğini hayal ederken telefonumu daha sıkı tutuyorum, dudakları sikimi sarıyor ve uyarı vermeden orgazmım içimi dolduruyor, sıcak spermler çıplak göğsüme ve yumruğuma sıcıyor.

Yere yığılırken telefonumu kilitler ve gözlerimi kapatırım. Uyuyakalmış olmalıyım çünkü uyandığımda diğerlerinin birbirlerine bağıldıklarını duyarım, bu da beni güldürür çünkü bağışmak onların sevgilerini gösterme şeklidir.

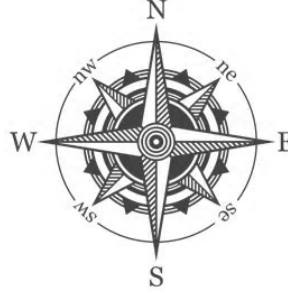
Sevgi. Biz işlevsiz bir aileyiz, ama yine de bir aileyiz. Wilder ve ben birlikte büyüdük ve o benden beş yaş büyük olmasına rağmen, her zaman ayrılmaz bir ikili olduk. Logan on dört yaşındayken bizimle yaşamaya başladı. Önceden de yakındık ama o olaydan sonra ayrılmaz bir ikili olduk. Bir trafik kazasında anne babasını kaybeden Logan'ı iyileşene kadar koruduk ve ailemiz onu kendi çocukları gibi gördü. Diğerleri daha sonra aramıza katıldı. Her şeye rağmen, biz bir aileyiz.

Onlar, Wilder'ı sakinleştirmeye yardım eden şakacı olduğumu söylerler, sanırım bu doğru.

Kalkıp, üzerimdeki kalıntıları yıkadıktan sonra, bağırışları kesmek ve onları birlikte güldürmek için aşağıya indim, her zamanki gibi.

Aile kavga etmez mi?

DÖRT LOGAN

Özel uçakla uçuyoruz. Bu ilk kez olmuyor, ama bir türlü alışamıyorum. Bu, Venture'ın bu keşif yolculuğuna ne kadar yatırım yaptığını gösteriyor. Ayrıca, 198 cm boyumla, yanımdaki kişiye değmemeye çalışırken o küçük uçak koltuklarında bacaklarımı sıkıştırmak zorunda kalmıyorum. Yolun çoğunu uyuyarak geçiriyorum, Wild'ın canını sıkıyor çünkü plan yapmak istiyor.

Her şeyi yüzlerce kez gözden geçirmiş olmamızın bir önemi yok; her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için sürekli kontrol ediyor ve olabilecek her türlü aksaklık için önceden bir plan hazırlıyor. Ben lojistik konusunda yardımcı oluyorum, ama artık paranoyaklaşmaya başladı. Yapabileceğimiz şeyler sınırlı, artık kendimize ve ekibimize güvenip işe koyulmamız gerekiyor. Gideceğimiz yerin haritası ya da izi yok. Adaya ulaşmak bile zor olacak ve her şey olabilir, bu yüzden plan yapmak uyumak kadar önemli değil.

Wilder'ın gözlerindeki endişeyi gördüğümde, oturup notlarını ve haritalarını gözden geçirip onun için iki kez kontrol ediyorum, çünkü ailesini korumak için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum.

Ben onun ailesiydim, kuzeninden çok kardeşi gibiydim. Ailemi kaybettikten sonra çantalarımla onların evine bırakıldığım günden beri bunu açıkça belli etmişti. Birbirimizin sokağında yaşıyorduk ve babalarımız hem kardeş hem de en iyi arkadaştı. Birlikte büyüdük. Wilder, Ricky ve ben hep birlikteydik.

Onlar benim anne babamı kendi anne babaları gibi severlerdi, ama onlar öldüklerinde amcam ve teyzem beni yanlarına almakta tereddüt etmediler. Her şeyde benim yanımda oldular. Rick ve Wilder, alay edildikleri halde cenaze töreninde başından sonuna kadar ellerimi tuttular. O günden beri beni hep korudular. Okulda zorbalara maruz kaldığımda ve insanlar ölen ailemle alay ettiğinde, Wilder ve Rick birlikte onları susturmak için uğraştılar. Bir yıl boyunca ağlayarak uykuya daldığımda, doğum günlerimde veya Noel'de onları çok özlediğimde, onlar da yanımdaydılar.

Şimdi, yirmi yıldan fazla zaman geçtikten sonra, ailemi neredeyse hiç hatırlamıyorum.

Annemin gözlerinin rengini ya da babamın sesini hatırlamıyorum, ama onları hala özliyorum ve böyle zamanlarda keşke burada olup beni görebilseler diyorum. Wilder'ın annesi ve babası bize her zaman destek oluyor ve beni seviyorlar, ama aynı şey değil.

Her zaman yanımda taşıdığım buruşuk fotoğrafları, anılarımla dalarken cebimde ağırlaşıyor ve sadece Wilder harita üzerinde elimi kapattığında gözlerimi kırpyorum. "Bizimle misin kardeşim?" diye fısıldıyor.

Başımı sallayarak gözlerine bakıyorum. Düşündüğümü söylememe gerek yok, o zaten biliyor.

"Seninle gurur duyarlardı," diye fısıldar.

"Biliyorum." Biliyorum, ama bu acıyı dindirmiyor. Acının zamanla azaldığını söylerler, ama bunlar lanet olası yalancılar — sadece onunla başa çıkmakta daha iyi olursun.

Aiyaret omzuma vurup başını oraya yaslar. Gözlerimi kapatıp, tüm bu zorlu süreçte hepimizi kurtaran onların sıcaklığını ve dostluğunu içime çekiyorum, özellikle de Aiy'in.

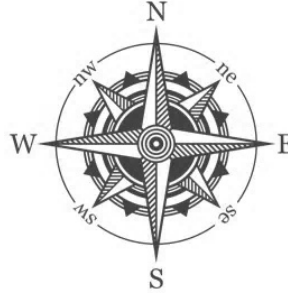
Kendimi toparlayıp haritaya odaklanıyorum. "Plan nedir patron?" diye şaka yapıyorum ve Wilder gülümsüyor ve konuyu değiştirmeme izin veriyor, şükürler olsun.

Rick ve Way, Wild deniz uçağına binmeden önce nereye ineceğimizi ayrıntılı olarak anlatmaya başlarken etrafımıza toplanır. Wilder, tekne kiraladığı kişiyle buluşacağı için geceyi bir otelde geçireceğiz, ertesi sabah ise şafak vakti, yaklaşık koordinatları dışında hiçbir bilgimiz olmayan adaya doğru yola çıkacağız.

Keşif için en iyi zaman, bilinmeyen türden.

Heyecan içimi kaplıyor, içimdeki şeytanları kovuyor ve diğerlerine de aynı şeyi yaptığını görüyorum, onlara gülümsüyorum. "O kayıp şehri bulalım ve onu ele geçirelim!"

BEŞ MAEVE

Listemi iki kez kontrol edip yatak üzerindeki çantama bir göz atıyorum. Çoğu, ihtiyacım olabilecek ekipmanlarla dolu. Oraya vardığımda daha fazlasını sipariş edebilirim, ama en sevdiklerim yanımda geliyor. Henüz deneme fırsatı bulamadığım yeni bir setten daha çok güveniyorum onlara. Giysilerim ve malzemelerim için küçük bir sırt çantam var, ama sonunda Venture'ın gönderdiği arabaya birkaç spor çantası ve ekipman çantası taşıyorum. Şoförün yardımını reddedip kendim yükledikten sonra özel bir havaalanına doğru yola çıkıyoruz.

Beni rastgele saatlerde ıssız bir yerden almaları gerektiğinde veya kayak yarışı gibi bir etkinliğe katılmam için rüşvet verdiklerinde birkaç kez özel uçakla uçtum, ama buna hiç alışmadım. Her zaman kendimi yabancı hissediyorum, yıpranmış ayakkabılarım mükemmel şık halının üzerinde. Ceketimde yama var, yüzüm makyajsız ve kıyafetlerim rahat. Dikkat çekiyorum, ama kalkıştan önce servis yapıldığında oturup gülümsemeye zorluyorum kendimi.

Yola çıkmadan önce babamla haritaları ve planları gözden geçirdim, bu yüzden yolculuğun çoğunu uyuyarak geçireceğim ve indiğimde hemen işe koyulabileceğim. Ancak bu uçakla adaya direkt uçamıyorum, bu yüzden yakındaki bir adada durup oradan tekneyle adaya geçeceğim. Oradan da ekipmanlarımla atlayabileceğim küçük bir uçak kiraladım. Daha kolay yollar da var ama hayat biraz heyecan olmadan neye benzer ki? Ayrıca, ne zaman bir

gizemli bir ada ve kayıp bir şehir aramak için okyanusun ortasına atlayacağım?

Asla.

Tabii ki yapacağım.

Koltuğuma yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalıyorum. Sadece yemek için ve varış saatimizi kontrol etmek için uyanıyorum, sonra tekrar uykuya dalıyorum ve iniş yapana kadar uyanmıyorum. Mürettebata teşekkür edip çantamı alıyorum ve özel havaalanında eşyalarımın kamyonun arkasına yüklenmekte olduğu yere doğru ilerliyorum.

Güneş tepeme vuruyor ve okyanus önümüzde uzanıyor. Omuzlarımda bir rahatlama hissediyorum ve tuzlu okyanus kokusu ve ılık havanın ferahlığıyla gevşiyorum. Güneş gözlüklerimi takıp ceketimi çıkarıyorum ve sürücüye selam verip arabaya biniyorum.

Sürücü eski toprak yollarda deli gibi hızla ilerliyor ve ben tümseklerin ve tepelerin üzerinden uçarken çılgılık atıyorum. Normal yollara geri döndüğümüzde uydu telefonumu alıp babamla son kez görüşüyorum.

"Kurallarımızı unutma. Dikkatli ve güvende ol, ve bebeğim, çok fazla risk alma, tamam mı?"

Gülüyorum. "Tamam baba, seni

seviyorum." "Seni seviyorum.

Bul onu benim için."

Söyleyecek başka bir şeyim kalmadığı için telefonu kapatıyorum. Açık pencereden bacaklarımı dışarı sarkıtıp, adayı geçip limana doğru hızla ilerlerken ormanı izliyorum. Buradan, anakaradan, uçak limanının bulunduğu bir sonraki adaya giden bir tekneye binmem gerekiyor, sonra yoluma devam edeceğim. Kayıp şehri bulduğumda, Adreno pisliklerinin yüzüne vurup göstereceğim.

Onlara fotoğrafları gösterirken öfkelerini şimdiden hayal edebiliyorum. O saçma sapan yakışıklı herif, Wilder, benden daha da nefret edecek ve onun kıskançlığını görmek için buna degecek.

Kameramı çıkarıp birkaç fotoğraf ve video çekiyorum. Limana vardığımızda kamyonun arkasına tırmanıp şoföre birkaç tane daha çekmesini rica ediyorum. Çekim bittikten sonra bana verdikleri kamerayla kısa videolar çekiyorum. Keşif gezisini belgelemem gerekiyor. Sinyal olduğunda videolar otomatik olarak ofise yükleniyor, bu yüzden işim bittikten sonra kamerayı kapatıp limanda bikini üstümü çıkarıp

bikini üzerine şort ve tişört giyiyorum. Spor ayakkabılarımı botlarla ve kalın çoraplarla değiştirip saçlarımı örüp başımın etrafına sarıyorum, boynumun açık kalması için.

Sırt çantamı kaldırıp ağırlığını kontrol ettikten sonra, ekipmanımı iki elimle tutup tekneye doğru yöneldim. Burası turistik bir yer olmadığı için pek fazla insanın gelmediğini tahmin ediyorum. Adanın diğer tarafı lüks tatil köyleri ve yüzen villalarla dolu, ama bu taraf yerli halk ve balıkçılar için.

"Merhaba, ben Carter." Kaptanın elini sıkıyorum. Üzerinde sadece düşük bel şort ve güneş gözlüğü olan kaptan tam benim tipim. Rahat ve bilgili biri, bunu teknesinden ve beni tekneye alıp yerleştirmekteki çevikliğinden anlayabiliyorum.

"Cennet hoş geldin, Carter," diye bağılıyor, açık denize doğru manevra yaparken.

"Öyle hissediyorum," diye bağıyorum rüzgârın sesini bastırarak, her iki yanımızdaki dalgalı mavi suları izlerken. "Bu şey daha hızlı gitmez, değil mi?" diye sırtarak soruyorum.

O da dönüp gülümseyerek gözlerime bakıyor. "Sıkı tutun, şehirli kız."

Gazı kökledi. Gülerek başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. Rüzgârın saçlarımı okşamasını ve güneşin yüzümü ısıtmasını hissederken, okyanusta hızla ilerliyoruz. Her an, beni inanılmaz bir maceraya yaklaşıyor.

Burada, havada olmanın verdiği heyecan ve doğruluk hissiyle bunu hissedebiliyorum, tıpkı bir uçurumdan atlamak üzereyken hissettiğiniz gibi. Oraya varmak için sabırsızlanıyorum, ama babam bana yolculuğun da deneyimin yarısı olduğunu ve yolculuğun tadını çıkarmamı söylerdi.

Şu ana odaklanıyorum, dışarıya bakarken kendimi sakinleştiriyorum. O haklıydı, burası cennet. Mavi okyanus, sırlarını öğrenmek için dalmamı çağırıyor. Yeşil, ormanlarla kaplı ada vahaları, yüzerek ulaşamayacak kadar yakın ama görebilecek kadar yakın. Gökyüzü parlak mavi, dikkatli olmazsan cildini yakacak kadar parlak bir güneşle parlıyor.

Geçiş bir saatten biraz fazla sürüyor ve bu süreyi vücudumu esneterek ve ihtiyacım olan malzemeleri çantamda iki kez kontrol ederek geçiriyorum. Sonra Venture

ve babam için fotoğraf ve video çekiyorum. Kaptan, okyanusun ortasında, arkamda ada görünürken, bikiniyle gülümserken fotoğraf çekmek için duruyor. Babamın bu fotoğrafı, dünyanın dört bir yanından gönderdiğim diğer fotoğrafların yanına çerçeveleteceğini biliyorum.

Sadece ormanlar ve yerlilerin yaşadığı diğer adaya vardığımızda, eşyalarımı indirip kaptana nakit para veriyorum. "İyi şanslar," diyor ve ben de çantalarımı iskeleye bırakırken gülümsüyorum.

Uçağın hazır olması için iki saat beklemem gerekiyor ve bu süreyi adayı keşfeden adamı bulmak için harcamayı planlıyorum. Venture onun burada olduğundan emin oldu. Bilgileri kaynağından almayı severim ve hoşuma gitse de gitmese de, ona ulaşabileceğim en yakın kişi o. Çantalarımı uçağa yükleyecek kişiye bırakıp sırt çantamı omuzlarıma yükledikten sonra, şehre giden kestirme yolu kullanarak ormana doğru yürüyerek yola çıktım.

Bir saat sonra, ormanı keşfedip kasabaya vardığımda ter içindeyim ama yüzüm gülüyor. Kasaba, sevimli kulübe dükkanlar ve barakalarla dolu, bazıları gölün üzerine inşa edilmiş. Daha fazla fotoğraf çekmeden duramıyorum. Parlak renkleri ve dost canlısı, meraklı yüzleri çok seviyorum. Yol tarifi sormadan önce mümkün olduğunca çok insana selam veriyorum. Bana, gölün üzerinde yüzen bir bara ulaşmak için birbirine bağlanmış iskele tahtalarını işaret ediyorlar.

Yol tarifleri için teşekkür ettikten sonra, tahtaların üzerinden geçmeye başladım. Tahtalar suyla hafifçe sallanıyor ama sağlam görünüyor, bu yüzden küçük kasabayı seyrederek üzerinde dolaşıyorum. Burası turistik bir yerin tam tersi, bu da çok hoşuma gidiyor. Kültürü hissedebiliyorum. Kesinlikle dikkat çekiyorum ama sorun çıkarmak ya da burayı tanıtmak gibi bir niyetim yok, çünkü mahremiyetlerine saygı duymalıyım. Bu, uyduğum tek kural: Orada sadece bir turist olduğun için onların dünyasına saygı göster.

Rıhtım neredeyse bir kavşak gibi ayrılıyor, ama ben tahta merdivenleri çıkıp bara giriyorum. Bar, kapısı ve penceresi olmayan, sadece önü açık, dalgaların getirdiği odunlar ve eski teknelerden yapılmış bir yer. Masalar yüzen ahşap bir balkona yayılmış. Bazıları sandıklardan, kutulardan ve hatta bir sörf tahtasından yapılmış. Gülümsayarak içeriye bakıyorum ve daha fazla masa ile mutfağa açılan bir kapısı olan eski bir bar görüyorum. Burası çok sıcak ama inanılmaz güzel. Soğuk içeceklerle dolu bir buzdolabı vızıldıyor ve şaşkın bir kadın bana kendi ana dilinde selam veriyor.

"Üzgünüm, sizin dilinizi bilmiyorum." Ben yüzümü buruştururken, o gülüyor. Burada turist olan ben olduğum için çeviriciyi çıkarmaya başlıyorum, ama o kalın, aksanlı bir sesle tekrar konuşuyor.

"İngilizce?"

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve o sırıttı.

"Bir şey içmek ister misin?"

"Soğuk bira varsa bir tane alayım, bir de su lütfen," diye cevap veriyorum.

"Tabii. İstedğin yere otur. Bu saatte hiç işimiz olmaz. Yiyecek bir şey ister misin?" diye sorar, ellerini şortuna siler.

"Ne varsa hepsi olur." Bir tomar para uzattım, şokla gözlerini kırpı ama alması için işaret ettim. "Conrad adında birini arıyorum."

O, siyah saçları sallanarak dönüp, köşedeki bir masayı işaret eder. Masada bir adam kambur oturmuş, horluyor ve elinde yarısı içilmiş bir bira var. "Onu buldun. Ama ondan mantıklı bir cevap bekleme." O, aceleyle arkaya doğru gider.

Omuz silkerim, çantamı ona en yakın masaya bırakıp onun üzerine dikilirim.

Horlaması durmuyor. "Conrad?" diye yüksek sesle soruyorum. Cevap yok.

"Hey, param var," diyorum, ama yine de cevap vermiyor. Gözlerimi devirip sandalyesine tekme atıyorum. Sandalye gıcırdayarak geri çekiliyor ve o bana dik dik bakarken kollarını havada savuruyor.

"Ne oluyor?" diye ağır bir aksanla söylüyor, ben oturup parayı uzatırken.

"Bulduğun her şeyi en küçük ayrıntısına kadar bilmem lazım, ayıl ve sorularımı cevapla, ben de gitmeden önce bu gecenin hesabını ödeyeyim."

Gözleri kısılır ve birasını bir dikişte içer. "Anlaştık."

"İyi." Geriye yaslanıp, kadın bir tabak balık ve içkilerimi getirirken ona sırıttım. Conrad izlerken, tadı yüzüme yansıyarak yemeğe başladım. Bitirince, biramdan bir yudum aldım.

"Devam et o zaman," diye tersledi ve ben sandalyeme yaslanarak gülümsememi sakladım.

"Oraya nasıl gittin?"

"Bunu zaten anlattım," diye karşılık verdi.

"Tamam, oraya düştün. Tam olarak nerede, bir plaj mı? Daha iyi olabilecek başka giriş noktaları buldun mu? Gölge var mı? Risk açısından dikkat etmem gereken bir şey var mı? Ve bu şehir, ne kadar uzaktaydı?"

"Siktir, bir bira lazım," diye mırıldanıyor. "Plaj vardı, ama oraya ulaşmak için ormanda uzun bir yürüyüş yapmam gerekti. Daha iyi bir plaj bulmak umuduyla birini bulmayı ya da diğer tarafa geçmeyi umuyordum."

"Neden? O plajın nesi vardı?" diye soruyorum.

"Yanında devasa kayalıklar vardı ve oraya tekneyle ulaşmanın imkansız olacağını düşündüm. Neyse, kayalıklar ormanın ve şehrin derinliklerine giden bir yola çıkıyordu. Keşke o yolu seçseydim."

"Tamam, kayalıklar," diye mırıldandım. "Ve ormanın içinden mi geçiyordun?"

"Akıllısın," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyor, ben gözlerimi kısarken. "Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Çok korkmuştum ve o berbat yerden kaçmak için koşuyordum."

"Ama harabeleri gördüğünü hatırlıyorsun, bu yüzden buradayım," diye geçiştiriyorum.

"Biraz." Bana, tahmin ettiğimden daha zeki olduğunu gösteren bir bakış attı.

"O zaman neden geri dönüp bunları satmıyorsun?" diye soruyorum, merak ettiğim şeyi dile getiriyorum.

"Oraya asla geri dönmeyeceğim." Korkuyla titriyor. "Asla."

"Neden?" diye ısrar ediyorum, bunun sadece engebeli araziye veya harabeleri sevmemesinden daha derin bir şey olduğunu hissediyorum. Gözlerinde rahatsız edici bir bakış var. Bunun ne olduğunu bilmem gerekiyor, çünkü onu korkutan şey bana heyecan verici bir titreme yaratıyor.

"Orada gördüğüm şey," diye mırıldanıyor, bana temkinli bir şekilde bakarak.

"Ama sadece belli belirsiz hatırladığını sanıyordum?" diye karşılık verdim, onun laf çevirmesinden bıkmıştım.

"Oradan uzak durmam gerektiğini bilecek kadar belirsiz bir şekilde hatırlıyorum. Orada hissettiğim kötülük için hiçbir para ya da başka bir şey değmez. İskeletler... Sen aptalsın, ama git de altın ararken kendini öldür."

Ona bunun altınla ilgisi olmadığını söylemek istiyorum, ama o buna değmez. İskeletler mi? Uçak kazalarından, gemi enkazlarından ya da eski kabilelerden kalma olabilir, bu beni korkutmuyor, ama onu açıkça travmatize eden bir şey var. Benim yaşadığım şeyleri yaşayıp dünyayı dolaşan biri, doğaüstü olaylara biraz olsun inanmaz, bu yüzden onun gördüğünü düşündüğü şeye saygı duyacağım ve ekstra dikkatli olacağım.

"İnan ya da inanma, ama gördüğümü gördüm," diye tersledi.

"Sana inanıyorum." Ayağa kalkıp masaya para atıyorum. "Bu yüzden buradayım."

Sırt çantamı alıp garsona veda ediyorum, ama o beni durdurmak için sesleniyor. Geri dönüp gözlerine bakıyorum.

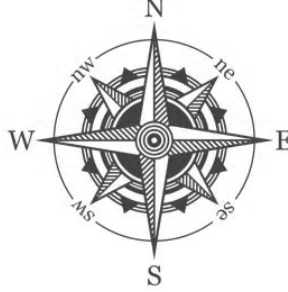
"Dikkatli ol, tamam mı? Orada bir şey var... aç." "Her zaman öyleyim."

Alışverişlerimi ödeyip uçağa doğru yürürken, onun sözleri kafamda yankılanıyor.

Kötülük...

Unutulmuş bir adayı kötü yapan nedir? Sanırım bunu öğrenmek üzereyim.

ALTILI

Ana adaya indiğimizde, doğrudan limana gidip ekipmanlarımızı deniz uçağına yükledik. Çok eşya olacağını önceden haber vermiştik ve tüm uçağı kiralamıştık, ama yine de yer daraydı, özellikle de iri yarı bir adam için. Yine de hallettik, dalış veya tırmanış sırasında daha dar ve daha tuhaf yerlerde bulunmuştuk. Vücudumuz zorlanmaya alışık, bu da bizi canlı hissettiriyor.

Deniz uçağı diğer adaya kısa sürede varır ve oraya vardığımızda gece kalmak için bir otele yerleşiriz. Yarın sabah erkenden yola çıkmak daha iyi, çünkü bütün gün keşif yapabiliriz. Dürüst olmak gerekirse, gece keşfetmek eğlencelidir, ama Wilder her şeyin kurallara göre yapılmasını istiyor. İyi görüntüler çekmeliyiz, ama aynı zamanda güvenliğimizi de sağlamalıyız. Aiyaret, otelde kalmak istemediğimiz için küçük kasabayı keşfederken kayıtların çoğunu yapıyor. Hepimizin bacaklarını uzatması gerekiyor.

Kasaba, dik merdivenler ve rampalarla daha yüksek kısımlara çıkan kayalıklar üzerinde kurulmuş. İnanılmaz güzellikte beyaz evlerle dolu, liman yakınında dükkanlar, restoranlar ve bir iki bar var ama daha çok yerli halk için. Gerçekten çok güzel bir yer. En tepedeki eski kaleye tırmanıp fotoğraf çekip tarihi inceledikten sonra aşağı inip bir şeyler yiyoruz.

Her birimizin otel odası olmasına rağmen, aynı odada yatıyoruz, yere, kanepeye ve yatağa yayılıyor. Venture'dan önce, küçük, ucuz otellerde sıkışıp kalarak böyle yaşıyorduk ve şimdi bu sadece rahatlatıcı bir alışkanlık, yalnız olmadığımızı hatırlatan bir şey, özellikle de tek başına uyumakta zorlanan Aiy ve benim için. Aiy karanlıktan hoşlanmaz, ama benim için karanlık, rüyalarımda kaybettiğim her şeyi hatırlatır. Logan, Rick ve Wild çocukluklarından beri aynı odayı paylaşmaya alışkındır, bu yüzden Wilder şikayet etse de uyum sorunu yaşamazlar.

"İkiniz de bu yatakta benimle yatmak için çok büyüdüünüz," diye mırıldanıyor, ellerini beline koymuş, kraliçe yatakta uzanmış olan ikisine bakarak. "Biri yere yatacak."

"Olmaz," diye cevaplar Logan.

"Eğer birimiz yerde yatacaksa, sen yerde yat, kardeşim. Biz önce buradaydık." Rick ona sırtarak bakıyor.

"Ciddiyim, beni sizi sürüklemek zorunda bırakma. Ben en büyüğüm ve sorumlu benim..."

"Ben en yaşlı ve sorumluyum," diye alay eden Rick, Logan'la birlikte gülmeye başlar. Wilder bana sert bir bakış attığında başımı eğiyorum. Takıma ilk katıldığında, onların tanıdık, kardeşçe şakalaşmalarını duymak canımı yakardı.

Çok incitirdi, ama şimdi beni dengede tutuyor. Kaybettiğim ve kazandığım şeyi hatırlatıyor bana: bir aile.

"Mer, o seni pataklayacak," diyor Aiy, satın aldığı meyveyi çiğnerken, bacaklarını sahiplendiği kanepenin üzerine atmış.

"Yok, deneyebilir ama yaşlanınca yavaşladı," diye şaka yapar Merrick.

"Yaşlanmak mı? Yaşlanmak mı? Ben otuz altı yaşındayım!" Wilder alaycı bir şekilde söylüyor.

"Aynen. Yakında huzurevine gireceksin." Rick, Wilder'ın bacağını okşadı. "Merak etme kardeşim. Anılarında hala kadınlar ve maceralar olacak."

"Yeter!" Wilder, Merrick'e uzanarak bağırır, Merrick ise yuvarlanarak kaçır. Biz alışkın olduğumuzdan, sadece izlerken, onlar küçük alanda birbirlerini kovalamaya devam ederler. Aiyaret yemeğine devam eder, ben de yaklaşarak biraz meyve çalarım.

"Merrick'e on dolar," diye mırıldanıyorum.

"Artık parayı istemiyorum Way, ama sınırlı sayıda basılmış, Everest'in imzaladığı posterini alacağım."

"Kahretsin, tamam, anlaştık," derim ve kimin kazanacağını bekleriz. Merrick daha hızlıdır, ama Wilder? O Wilder'dır.

Wilder, Merrick'i yere yapıştırdığında, Aiy'e posterimi borçluyum, tam da tahmin ettiğim gibi. "Tamam, şimdi uyu," diyor Wilder, Merrick'i yere tekmeleyerek. "Yarın sabah erken kalkacağız, dinlenmen lazım."

"İyi geceler," derim, uyku tulumuma sırt üstü yatar.

"İyi geceler," diyor Logan ve Merrick aynı anda, ışıklar sönerken gülüyorlar. Wilder tek kelime etmeden banyoya gidip kapıyı Aiy'in görebileceği kadar aralıyor ve kanepenin kenarını sıkıca tutan eli gevşiyor.

"Teşekkürler kardeşim, iyi geceler," diye fısıldar Aiyaret. Wilder sadece başını sallayarak yatağına geri tırmanır.

Karanlıkta yatarken, ne yaptığımı fark etmeden elim uzanıyor ve geri çekiyorum. Bunca yıl sonra, hala çocukken yaptığım gibi ona uzanıyorum. Bazen uyanıklık ve uyku arasındaki o anlarda, onun hala hayatta olduğunu düşünüyorum, sonra öldüğünü hatırlıyorum ve acı ve suçluluk duygusu yeniden üzerime çöküyor. Ruhumun diğer yarısı yok, sanki bir yapbozun bir parçası eksik. Hep böyle hissettim ve herkes benim tam bir insan olmadığımı biliyor.

O olmadan olmaz.

Ama yine de, hiçbirimizin tam olduğunu sanmıyorum, bu yüzden dünyayı dolaşıyoruz, ne kadar çok görür ve bulursak, o kadar az kırık olacağımızı umarak. Asla işe yaramıyor çünkü aradığımız şeyin içimizde dışında hiçbir yerde bulunamayacağını biliyoruz.

Her zaman uykuya dalmakta zorlanırım, sanki zihnim beni o bilinmezliğe dalmamı engellemeye çalışıyormuş gibi, ama her gece olduğu gibi, savaşı kaybeder ve yorgun, huzursuz bir rüyaya dalarım.

"Hadi, kız gibi davranma!" diye gülerek sesleniyorum ve parmak uçlarımda yükselerek üstümdeki çubuğu tutmaya çalışıyorum. Cevap beklemeden kendimi bir sonraki çıkıntıya çekiyorum ve aşağıda duran ona bakıyorum. "Hadi, korkak!" Tavuk sesleri çıkarıyorum ve onun ifadesi, tam da tahmin ettiğim gibi değişiyor.

. Tereddütle bir adım öne atıyor, sonra metal çubuklara tutunarak kendini yukarı çekiyor ve benim peşimden tırmanıyor, hareketleri daha dikkatli ve emin değil.

O, arkadaş edinmek, dışarı çıkmak, konuşmak ve hatta yemek yemek gibi her şeyi yapmak için zorlanmaya ihtiyaç duyar. O hep böyleydi ve ben de dışa dönük bir kişi olarak onu yanımda sürükleyerek ona hep yardım ettim.

"Annem bunu sevmez," diye mırıldanıyor, gözlerini bana dikerek. "Neden geri dönüp oyun oynamıyoruz?"

"Hayır, o sıkıcı," diyorum alaycı bir şekilde. "Tepeye çıkıp süper kahramanmış gibi davranmak istiyorum." Tırmandığımız devasa kuleye bakıyorum. Birkaç gün önce ormanda bulduk ve o günden beri tırmanıp aptalca bir şey yaptığımda hissettiğim o heyecanı yaşamak istediğimi biliyordum — genellikle cezalandırılmamla sonuçlanan bir şey.

Geçen hafta babamın arabasını alıp mahallede gezintiye çıktığım gibi.

"Yüksekten korkuyorum," diye mırıldanıyor.

"Sen hiçbir şeyi sevmezsin," diye karşılık veriyorum, o hala arkamdan yavaşça tırmanırken.

Yukarı çıktığımda, aşağıya baktığımda onun yarı yolda tereddüt ettiğini gördüm.

"Hadi!" diye bağıryorum ve o bir sonraki basamağa uzanırken kayıyor.

"Hayır!"

"Hayır!" Korku dolu çığlık beni rüyamdan uyandırır ve bir an için, rüyamda mı duyduğumu merak ederek gözlerimi kırıştırırım, ama sonra tekrar duyulur. En yakın olan benim, bu yüzden dizlerimin üzerine çöküp Aiyaret'e sürünerek elini tutarım.

"İyisin kardeşim. Orada değilsin. Buradasın. Bize geri dön. O sadece kötü bir anı. Güvendesin. İyisin." Gözleri yavaşça açılır, vücudu terle kaplıdır. "Şşş..." Diğerlerinin yaklaşıp destek olmaya çalıştıklarını hissediyorum.

"Benimle birlikte söyle: Sen güvendesin. Ailenin yanındasın. O sana artık zarar veremez. Söyle," diye ısrarla onun yüzünü bana bakması için tutarak söyledim.

"Ailemle birlikte güvendedeyim. O bana zarar veremez," diye titrek bir sesle fısıldadıktan sonra, sesi güçlenene kadar aynı sözleri tekrar etti. Kalan korkunun tamamen geçtiğinden emin olunca, onu kendime çekip sarıldım.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, sesi titriyor.

"Bize asla özür dileme. Keşke o lanet kabusu senden alabilseydim," der Wilder, omzunu sıkıca tutarak.

"Ben de, kardeşim," diyor Merrick, bir kez olsun ciddi bir sesle.

"Elimizden gelse hepsini senin için taşırdık," diye ekler Logan, Aiy'in etrafında daire çizerek onu mezarın ötesinden ona uzanan görünmez güçten korurken.

"Biliyorum," diye fısıldadı, bizi kendisine sarılmamıza izin vererek.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyorum. O her zaman hayır diyor, ama ben yine de sormaya devam ediyorum. Ben daha gençken, terapistim olan kişi bana olanları konuşmanın ne kadar önemli olduğunu açıklamıştı. Bunun bana yardımcı olacağını söylemişti, ama hiç olmadı. Belki de ben çok kırılmışımdır, ya da ona güvenmemişimdir, çünkü ailemin beni ondan sadece bir sorun bulup benden kurtulmak için götürdüğüne eminim.

Ama Aiy için işe yarayabilir.

Her zamanki gibi kısa bir red cevabı bekliyorum, ama o başını sallamadan önce tereddüt ediyor. Onu yıpratıyorum. Ne olduğunu ayrıntılı olarak bilmeme gerek yok, çünkü o sakın bir şekilde bazılarını açıklamadan önce her şeyi halletmiştik. Merakla sorgulamayacağım, ama her şeyi içine atıp patlamasını da istemiyorum. İyileşmesi gerekiyor. Bunu hak eden biri varsa, o da Aiyaret'tir.

"Tamam, uyuyabilecek misin?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Yutkunup başka yere bakıyor. "Henüz değil. Duş alacağım, sonra deneyeceğim."

Bu bir yalan, ama ona bunu söylemiyoruz. O oraya ağlamaya gidiyor ve biz onun için burada olduğumuzu kanıtlamaktan başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok, bu yüzden onu bırakıyoruz. Hepimiz yataklarımıza girmeden önce onun banyoya girmesini izliyoruz, ama uyanık kalacağımızı, tavana bakarak onun boşuk hıçkırıklarını dinleyeceğimizi biliyorum.

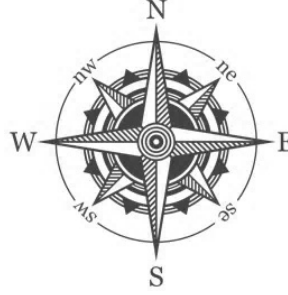
Her bir hıçkırıktaki kalbimiz parçalanıyor, onun acısı bizim acımız oluyor, ta ki biz bir olana kadar.

Belki de bu yüzden hepimiz bu kadar iyi anlaşıyoruz, çünkü hepimiz onarılamayacak kadar kırılmışız ve kendimizi mahvetmek yerine, tek hissedebileceğimiz şey adrenalin olan durumlara atılıyoruz.

Adrenalin ve uzun süre tam hızda koşmanın sorunu da budur, sonunda heyecan geçer ve geriye sadece sonuçlar kalır.

Sonra endişelenmek zorunda kalırsınız, çünkü şeytanlarınızdan sonsuza kadar kaçamazsınız.

SEVEN AIYARET

Kan çanağına dönmüş gözlerim yanıyor ve ne kadar soğuk suyla yıkarsam yıkayayım şişkinlikleri geçmiyor. Saçlarım dağınık, her tarafa dağılmış, lavaboya tutunmuş, kendime bakıyorum ve bir yabancından başka bir şey göremiyorum.

Ben kırık, acınası bir adamım.

Arkamı dönüyorum, sesi kafamın içinde yankılanıyor.

Erkekler ağlamaz. Ağlama. Sen çok acınası birisin. Kendine bak, acınası halin.

Duş musluğunu sıkıca tutup açıyorum ve içeri giriyorum, ellerimi fayanslara bastırıyorum. Sıcak su üzerime akıyor, onu yıkamaya çalışıyor. Bugün önemli bir gün. Heyecanlı olmam gerekirken, arkadaşlarımı uykusuz bıraktıktan sonra banyoda saklanıyorum, kabuslardan korkmuş bir çocuk gibi çılgılık atıyorum.

Acınası. Acınası erkekler ne elde eder?

Kolu tutarak suyu kendimi yakacak kadar sıcak hale getiriyorum. Yanık hissi beni geçmişten koparıp şimdiki ana getiriyor ve onun kahkahaları uzaklaşıyor. Kafam daha netleşir ve düşüncelerim yeniden bana ait olur, bu çok önemli. Bu tür bir görevde yorgun olamam. Yaralanabilirim ya da daha kötüsü, kardeşlerimden biri ölebilir. Onlar bana güveniyor, onları hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bana çok iyi davrandılar, beni evlerine aldılar, iş verdiler, bir aile ve bir amaç verdiler.

Onlar gerçek bir aile, bunu anlamam çok uzun zamanımı aldı. İlk birkaç yıl boyunca, neden bana yardım etmek istediklerini merak ederek hep şüpheliydim. Her şey bir tuzak, bir oyun gibi geliyordu, ama öyle değildi. Hala bununla mücadele ediyorum, ama onların benim için en iyisini istediklerini biliyorum.

Kapı alınmadan açılır ve ben şampuanı alıp saçımı yıkıyormuş gibi yaparım. "Siktir, dostum, duşta çok uzun sürüyorsun," der Merrick alaycı bir şekilde tuvalet kapağını kaldırıp işemeye başlar. Gözlerimi devirip saçımı ovuştururum. Tuvaleti siler ve ona ters ters bakarım, bu da onu güldürür.

"Oops, pardon." Pi kurusu yaklaşıyor ve ben onu uyarmadan ya da reddetmeden, ellerini duşun altına sokup ellerini yıkıyor.

"Siktir!" diye bağırarak ellerini çekip avuçlarındaki kızaran deriye bakar. "Ne oluyor lan, Aiy?" diye bağırarak, tıslayarak sapı tutar ve ocağın ateşini kısar. "Cildini yakmaya mı çalışıyorsun, dostum?" Sessizleşir ve beni anlamış gözlerle izler. Çok şey görürler, bu yüzden bakışlarımı kaçırıp saçımı sertçe ovuştururum.

"Kardeşim," diye mırıldanır, "eve gidebiliriz..."

"Hayır," diye terslerim.

"Tamam, ama kendine daha iyi bakmalısın. Kendi başına olanları atlatmaya çalıştığını biliyorum, ama kendine zarar vermek çözüm değil. Senin için endişeleniyoruz."

"Endişeli misin?" diye bağırıyorum, koruyucu içgüdülerim çirkin yüzünü gösteriyor ve köşeye sıkışmış bir yılan gibi saldırıyorum. "Acını şakalar ve alaycı sözlerle rtyorsun. Wilder herkesi kendinden uzaklaştıran lanet olası bir kontrol manyağı. Logan hala ailesinden dolayı berbat durumda ve Way'in benimkinden daha kötü rüyaları var, sen ise benim sorunlarımdan mı bahsetmek istiyorsun?"

Yüzü zgn bir hal alır, ama beni uzaklaştırmama izin vermez. "Hepimiz kendi sorunlarımızla boğuşuyoruz. Bu, sorunlarımızın başkalarının acılarını görmemize engel olması anlamına gelmez. Artık yalnız değilsin ve biz hiçbir yere gitmiyoruz. Bunu anladığında, biz burada olacağız." ıkarken kapıyı yavaşça kapatır, bu kapıyı çarpmasından daha kötüdür.

Siktir! Yumruğumu duvara vuruyorum, eklemlerimdeki derinin yırtıldığını hissediyorum, düşün giderine kan akıyor. Rick'i incitmemeliydim. O iyi niyetli ve tüm o cesaretinin altında hassas birisi. Bunu kalbine alacaktır. Özür dilemeliyim, ama önce duşumu bitiriyorum ve belime bir havlu sarıyorum, sadece bir an tereddüt ediyorum. Hepsi sırtımdaki kötü izleri gördü.

Kapıyı açıp bakışları görmezden gelerek, sırtını bana dönüp çantasına eşyalarını tıktırmakta olan Merrick'e doğru yürüdüm. Wilder endişeli bir bakış attı, sonra kardeşine baktı. Başımı salladım, o da içini çekip omzuma vurdu ve banyoya girdi.

"Merrick," diye mırıldandım ve onun önünde durdum. Donakaldı ama başını kaldırmadı. "Bu çok acımasızcaydı. Sadece yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum. Buna alışkın değilim. Kendimi korumak için saldırıyorum ve bu çok acımasızcaydı. Özür dilerim, kardeşim."

Başını kaldırıp gözlerime bakıyor ve sonra dudaklarında geniş bir gülümseme beliriyor. "Beni sevdiğini biliyordum."

Onun yanında karşı koyamayacağım bir gülümsemeyle kendi kendime gülümsüyorum. Ayağa kalkarak, benim çekinmemi umursamadan omuzlarıma hafifçe vuruyor. Beni fiziksel temasa yavaş yavaş alıştırıyorlar. "Endişelenme. Kardeşler kavga eder. Şimdi giyin. O aletin yüzüme yaklaşıncı kendimi yetersiz hissetmek istemiyorum."

Sırıtarak ona sahte bir hamle yapıyorum ve ben dönünce o da beni itiyor. Way bana göz kırpmıyor ve Logan gülümsüyor, benim ruh halimden hiç etkilenmemişler ve ben minnettarım. Ben giyinip toparlanana kadar diğerleri duş almış. Getirdiğimiz az sayıdaki eşyalarımızı çabucak toplayıp çantalarımızı ve ekipmanlarımızı alıyoruz, sonra tekneye iniyoruz. Her şeyi yükledikten sonra yerel bir restoranda hızlıca kahvaltı yapıp cömert bir bahşiş bırakıyoruz, sonra teknenin önünde durup ilk fotoğrafımızı çekiyoruz.

Hepimiz geniş gülümsemeler takınıyoruz, ama bu sahte. Kimse bizi, gördüklerimizi ya da yaptıklarımızı gerçekten bilmiyor. Sadece iyi yanlarımızı görüyorlar ve Venture de bunu istiyor.

Biz onların yakışıklı Adreno adamlarıyız.

Dalgalar yatıştırıcı, özel dalış teknesini sallayarak su üzerinde ilerliyoruz. Tüm personele ödeme yaptık, bu yüzden sadece kaptan ve bir mühendis var — ne kadar az kişi bilir, o kadar iyi. Bizi bir botla sahile bırakacaklar ve adanın yakınında kalmayacaklar, ama yedi gün sonra bizi almaya gelecekler. Bununla ilgili bir batıl inanç olduğunu söylediler.

Telsizimiz var ama çalışıp çalışmayacağı belli değil. Terk edilmiş bir adada, kayıp bir şehri arayan sadece biz olacağız.

Bu görev için bir zamanlar hissettiğim heyecan geri geliyor ve Merrick ile Way'in radyoda çalan şarkıya eşlik ederek twerk yapıp birbirlerinin kıçlarını tokatlamalarını izlerken gülümsüyorum. Wilder haritalarının üzerine eğilmiş, ama geniş bir gülümsemeyle izlemeye devam ediyor. Bu tür bir keşfe bu kadar yakınken, o bile heyecanın cazibesine karşı koyamıyor.

Logan yanımda oturmuş, ekipmanlarımızı kontrol ediyor ve şarkıya eşlik ediyor.

Hedefimize yaklaştıkça herkesin morali yükseliyor. İçeri girerken kaptana el sallıyorum, o da başını sallayıp mühendisine dönüyor. Bir su alıp içiyorum, dışarı çıkmak üzereyken onlar konuşmaya başlıyor.

"Sıkışıp kalan dalgıçları duydun mu? Evet, buradan çok uzak değil. Umarım onları kurtarabilirler."

Bunu sormak istiyorum ama beni ilgilendirmez. Dalış tehlikeli bir iştir. Biz de biraz yaparız ama uzman değiliz, özellikle mağara dalışı yapmayız. Yapılabilecek en tehlikeli şeylerden biridir. Umarım aşağıda mahsur kalan kişi iyidir.

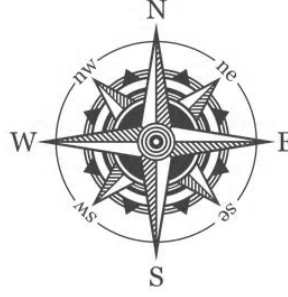
Dışarı çıktığımda düşüncelerim onlardan uzaklaşıyor, çünkü aradığımız ada ufukta beliriyor — kaybolduğu sanılan ada.

Eski bir intikam tanrısı gibi sudan yükselen yeşil orman güneşte parıldıyor.

"İşte orada," diye bağıriyorum ve teknenin pruvasına toplanırken müzik kesiliyor.

"Bu bizim büyük şansımız, çocuklar." Wilder omzumu sıkıca tutarak yanımda durur. "Kayıp şehri bulalım."

SEKİZ MAEVE

Uçak küçük ama ihtiyacım olan şey için yeterince büyük. Pilotlarla iniş bölgesini belirledikten sonra ekipmanlarımı hazırlıyorum. Ekipmanları uçaktan atmam gerekeceği için, daha sonra alabilmek için uçuşuma bağlayacağım can yeleklerini takıyorum. Bu şekilde ekipmanları yukarı çekmek daha kolay olacak. Ne kadar çok eşya alırsam o kadar çok taşımam gerekeceğini bildiğim için fazla bir şey almadım, ama yiyecek, giyecek, su, harita, pusula, kameralar, halatlar ve makaralar, şnorkel ve dalış maskesi, el feneri, kazma ve ihtiyacım olabilecek birkaç alet var. Ormanlarda seyahat ederken ölmek istemediğim için eşyalarımı çok azalttım. Yalnız keşif yapmanın tek sorunu bu. Eskiden babam eşyaların yarısını alırdı ve daha fazlasını yanıma alabilirdik, ama şimdi değil.

Önemli değil, çünkü orada neyle karşılaşsam karşılaştayım, başarabilirim. Tırmanabilirim, yüzebilirim, kazabilirim, keşfedebilirim — her şeyi yapabilirim. Bu özgüven, benim alanımdaki birçok erkeği sinirlendiriyor. Bir kadının, kendileri kadar iyi olmasa da aynı şeyi yapabileceğini söylemesinden hoşlanmıyorlar. Mansplaining en kötüsü, sanki ben uzman değilmişim gibi. Aptallar. Sanırım Adreno Squad beni bu yüzden bu kadar çok nefret ediyor, çünkü ben de onlar gibi yapabiliyorum, sadece daha iyi.

Ya da sadece spot ışığını paylaşmaktan nefret eden sefil heriflerdir. Evet, sosyal medyada her yerde boy gösterdiklerine göre bu daha olası. Hayran kulüpleri çok ünlüdür. Profillerinde

güzel ab fotoğrafları ve en iyi hallerini göstermek için mükemmel zamanlanmış resimler var.

Ben mi? Ben keşiflerin gerçek yüzünü gösteriyorum, zorlu kısımları bile, böylece kimse yalanlarla bu işe girmiyor. Malaezia'daki hava koşullarından Bali'de kaptığım mide virüsüne kadar her şeyi gösteren kamera arkası vloglarım çok ünlü. Tabii ki iyi şeyleri de gösteriyorum, normal insanların başka türlü asla göremeyeceği harabeler ve yüksek yerler gibi. Onlara dünyanın güzelliğini ve bunu kendileri nasıl güvenli bir şekilde keşfedebileceklerini gösteriyorum.

Erkeklerle, kadınlara ve çocuklara, istedikleri her şeyi yapabileceklerini göstererek onları cesaretlendiriyorum. Sonuçta, kısıtlamalar koyarak yarattıkları korku, onların tek sınırlamasıdır.

Ben de böyle bir şey yapmadan önce aynı korkuyu hissediyorum. Aslında bu korku hiç geçmiyor. Sadece onunla başa çıkmada daha iyi oluyorsunuz. Şu anda olduğu gibi, adaya yaklaşırken açık kapıya doğru ilerlerken. Bir an yalnızlık hissediyorum. Keşke dönüp babamın gülümsemesini görebilseydim. Bunun yerine gözlerimi kapatıp ona uzanıyorum ve hazır olduğumda heyecanla titreyerek gözlerimi tekrar açıyorum.

"Adayı her an görebilirsiniz," diyor pilot, ben de başımı sallayarak kapıdan dışarı eğilip bakıyorum. Birkaç saniye sonra adayı görüyorum.

Yemyeşil, parlak yeşil orman, altındaki araziye gizliyor. Bir uçtan diğer uca yürümek en az dört gün sürer, tabii kaybolmazsan. Adanın etrafında dönerek sahili geçip kayalıkları bulana kadar devam ediyoruz, sonra inişe geçiyoruz. Önce ekipmanı atıyorum, sonra pilota selam veriyorum, sonra onlar seslenirken sırtarak kendimi geriye atıyorum.

Havada takla atarken çığlık atıyorum, serbest düşüşte kollarımı ve bacaklarımı açıyorum. Adrenalin kalbimi deli gibi attırıyor. Düşüş hızla yaklaşıyor, bu yüzden tekrar takla atıyorum, kollarımı çapraz yapıyorum ve suya çarpmadan önce ayak bileklerimi kilitliyorum.

Sert bir şekilde suya giriyorum, su altında kayıyorum, sonra bir an bekleyip gülerek yüzeye çıkıyorum. Hızla yüzerek ekipmanlarıma ulaşıyorum ve onlara bağladığım ipi tutuyorum. Yukarı bakarken gözlerimi koruyorum ve uzaklaşan uçağa el sallıyorum.

Motorların sesi kaybolduğunda, dalgaların kıyıya vurma sesi ve kayalıkların çarpma sesi dışında hiçbir şey kalmaz, sadece doğa.

Halatı belime bağlayıp yüzmeye başlıyorum. Ekipmanı çekmek için akıntıya karşı daha güçlü kürek çekmek zorundayım ama başarabiliyorum. Kayalıkların dibine vardığımda bir çıkıntı var. Kendimi yukarı çekip bacaklarımı sarkıtarak oturuyorum, sonra ekipmanı yukarı çekiyorum. Ayakta durup denizi seyrederken ekipmanı kuruması için yere seriyorum. Göğsümdeki kameralar kayıt yapıyor, ben de konuşmaya başlıyorum.

"Görüyor musun? Bu boş bir okyanus, hiçbir yerde insan yapımı yapı yok, sadece doğa. Bu ada yıllar önce unutulmuştu, ta ki yakın zamanda bir fırtına bir adamı kıyıya sürükleyene kadar. Birçoğunun bu bölgede asla maceraya atılmayacağı söyleniyor. Nedenini görelim mi?"

Kayalığa bakıp ellerimi kuruluyorum. "Şimdi, eşyalarımı oraya çıkarmak için kayalığı tırmanacağım ve tırmanırken ipleri yerleştireceğim. Zirveye ulaştığımda, geri inip ekipmanı klipsleyeceğim, tırmanıp eşyaları da yukarı çekeceğim. İpleri yerinde bırakmayacağım, çünkü buradan adadan ayrılmayacağım ve neye ihtiyacım olacağı belli olmaz. Ayrıca, macera sırasında çevreye saygı duymak gerekir. "Bulduğun gibi bırak" atasözünü bilirsin. Bu ada yıllardır ayakta ve biz gittikten sonra da ayakta kalacak, bu yüzden ona saygı duymalıyız."

Küçük motivasyon konuşmamı bitirdikten sonra, ekipmanımı hazırlayıp tüm güvenlik özelliklerini kontrol ettikten sonra ellerime magnezyum sürerim. En iyi tırmanma rotasını bulmak için kayalığın dibinde yürüdüm ve bulduğumda, ufalanan kayaya tutunarak tırmanmaya başladım. Her adımda ellerimin ve ayaklarımın tutunduğu yeri kontrol ederek yavaşça ilerledim, çünkü her an düşebileceğimi biliyordum. İlerlerken halatı gergin tutarak, karabinalarla sabit ve güvenli olduğunu iki kez kontrol ettikten sonra bir sonraki bölüme geçtim. Otuz dakikadan kısa bir sürede zirveye ulaştım.

Sırt çantamı oraya bırakıp kendimi bağladım, kenardan geri adım attım ve kendimi aşağıya attım. Ayaklarım tabana çarptı, diğer ekipman çantasını sabitledim ve kendimi yukarı çekmeye başladım. Çanta havada sallanırken, kollarım çabadan titriyordu.

Zirveye ulaştığımda, ekipmanımı çıkıntıdan aşağıya indirip, tüm halatlarımı yavaşça çözüp sararım. Geri dönüşte ihtiyacım olursa diye çapaları orada bırakırım. Kollarımı ve bacaklarımı uzatıp, su geçirmez ceketimi çıkarır ve çantama sararak, şort, çorap, bot ve beyaz bir tişörtle kalırım. Sütyen giymiyorum çünkü burada kim meme uçlarımı görecek ki?

Çantama sığabildiğince çok şey koyuyorum, ağırlığını kontrol ettikten sonra bir ağacın dibine gömüyor ve işaretliyorum. Bu benim acil durum çantam, ihtiyacım olacağını düşünmediğim şeyler, ama ne olacağı belli olmaz. Diğer her şey yanımda, işaret fişekleri ve işaret fişeği tabancası da dahil.

Çantamı kaldırıp güneş gözlüklerimi takıyorum, güneş kremi sürüyorum, şapkamı aşağı çekiyorum ve ormana dönüyorum. Vahşi hayvanların sesleri artık çok yüksek, böcekler vızılıyor ve kuşlar birbirlerine sesleniyor.

İnanılmaz.

"Keşif zamanı." Gülümserim ve bir çığlık atarım. Kuşlar uçar, yırtıcı hayvanlar daha da derinlere dalar ve ben kendimi tutamayıp gülerim.

Gözlerimi dört açarak ormana doğru yola çıktım. Her yerde yılanlar veya zehirli örümcekler olabilirdi. Tehdit edilmedikçe saldırmazlar, ama çok yaklaşırsam veya onları korkutursam, bunu istemem. Kimse bir şeyin ters gittiğini fark etmeden ölmüş olurum. Ayrıca, neyle karşılaşacağımı asla bilemem, ama ormanda kendimi şehirde olduğumdan daha rahat hissediyorum.

Bitki örtüsünün arasında dolaşırken, doğru yolda kalmak için pusulamı kullanarak birkaç fotoğraf çekiyorum. İlerledikçe ağaçların arasında yıpranmış bir yol belirliyor. Bu yol yardımcı oluyor ama aynı zamanda bu yolu kimin ya da neyin yaptığını merak etmeme neden oluyor. Belki daha önce biri buraya gelmiştir, ama o zaman mutlaka kayıt altına alınmış olmalı. Bilmiyorum, ama burada kalıntılar varsa onları bulacağım, hepsi bu kadar.

Kendi kendime ılık çalarak, birkaç saat sonra durup su içmek ve hızlı bir atıştırmalık yemek için mola veriyorum. Hava sıcak, ter vücudumdan damlıyor ve kaslarım ağrımaya başlıyor, ama dayanmaya çalışıyorum. Gece kamp kurmadan önce adanın ortasına yaklaşmak istiyorum. Kamp, esas olarak bir hamak kurmaktan ibaret olacak. Böylece, çoğu küçük yırtıcı hayvanın avlandığı yerden uzak kalmış olacağım.

Yaklaşık bir saat sonra bir şelale sesi duyuyorum. Sesi takip ediyorum ve manzarayı gördüğümde hayretle ağzım açık kalıyor.

Kristal mavisi su, her iki tarafında tırmanmak için kayalıklarla çevrili küçük bir şeleleden şiddetle akarak bir havuza dökülür. Yaklaşıp suyu bir taşla test ettikten sonra filtreleyerek kantinlerimi doldururum

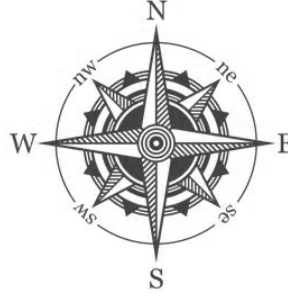
sonra büyük bir yudum alıyorum. Sonra bikini altımı çıkarıp tekrar bir taşla suyu kontrol ediyorum. Hiçbir şey hareket etmediğinde geri adım atıp koşarak suya atlıyorum.

Suya atlayıp yüzeyin altında kalarak şelaleye doğru yüzerim ve küçük bir oyuğun altında şelalenin altına gelirim. Çıkıntıya tırmanıp etrafı keşfederim ama hiçbir şey bulamayınca tekrar suya dalıp havuza çıkarım. Bir süre yüzüp süzülürüm. Su ılık ama havadan kesinlikle daha soğuktur. Gözlerimi kapatıp yüzeyde süzülürken güneşin tenime değmesine izin veririm. Her şey çok huzurlu ve mükemmeldir. Etrafta sadece doğa vardır, şehir gürültüsü ya da kirlilik yok, sadece hayvanlar ve çevreleri. Bu ada, ormanın parlaklığından bu şelalenin gizli hazinesine kadar her yönüyle güzeldir.

Burada başka neler bulabileceğimi görmek için çok heyecanlıyım. Sonuçta, burada neredeyse iki hafta boyunca tamamen yalnız kalacağım.

Tarih yazmanın zamanı geldi.

DOKU Z MAEVE

Şelalede biraz daha oynadıktan sonra öğle yemeğimi yiyip ormana doğru yola çıkıyorum. Burada kaybolmak çok kolay. Ağaçların hepsi birbirine benziyor ve göz alabildiğince uzanan yapraklar dışında hiçbir yer işareti ya da yüksek nokta yok. Yolumu dikkatlice takip ediyorum ve ters yoluma girersem diye birkaç işaret bırakıyorum. Daha önce hiç olmamıştı ama tedbirli olmakta fayda var. Ancak bu, çalılıkları kesmek zorunda kalmam gibi beni yavaşlatıyor. Yolun izleri çoktan kaybolmuş ve doğa beni tamamen sarmış durumda. Mümkün olduğunca zarar vermemeye çalışıyorum ama bir şekilde geçmem gerekiyor.

Güneş yakında batacak ve gün ışığı varken kamp kurmak gerektiği için ilerlemeye devam etmek aptalca olur. Bu yüzden bulabildiğim en büyük açıklığı bulup işe koyuluyorum. Hamak kurmak kolay. En büyük ağaçların arasına gerip, gece çöktükten sonra sıcaklık hızla düşeceği için yapraklarının gölgesinde korunacak bir yer buluyorum. Birkaç kez denedikten sonra kameraları ve uydu telefonunu taşınabilir bataryaya takıp bir saat şarj etmeye bırakıyorum. Sonra ateş yakıyorum. Yırtıcı hayvanları uzak tutmak ve biraz koruma sağlamak için mümkünse bütün gece yanık kalmasını sağlayacağım, ama yemek pişirmek için de ihtiyacım var. Bugün çok kalori yaktım ve sadece su içmek değil, doğru beslenerek devam etmek için yeterli enerjiyi almak da önemli. Bazı maceracılar yiyeceklerini paylaştırmaya çalışır, ama ben yeterince yanıma aldım.

En az üç hafta yeter, bu yüzden ateşin tabanını oluştururken ve çakmağı çıra üzerine bastırırken çok endişelenmiyorum. Ateş tutuşuyor ve alevler çukuru sarana kadar üflüyorum. Geriye yaslanıp tavalarımı çıkarıyorum ve ayırdığım makarnayı ekleyip alevin üzerinde ısıtıyorum. Tencereyi ocaktan indirip etrafa bakarak yemeğe başlıyorum. Güneş hızla batıyor, gökyüzü turuncu, pembe ve sonra siyah renge bürünüyor.

İşimi bitirdikten sonra, etrafı temizlerim ve her ihtimale karşı yiyecek çantamı kampımdan uzakta bir ağaca bağlarım. Sonra elime küreğimi alıp, ateşi yön göstergesi olarak kullanarak kampımdan uzaklaşıyorum. Sığ bir çukur kazıp işimi hallettikten sonra çukuru kapatıp geri dönerim. Islak mendille yüzümü ve ellerimi sildikten sonra, polarımı üstüme sarar ve ormana bakarım. Zihnim huzur içinde.

Sessizlik rahatlatıcı, çoğu insanın sandığı gibi kısıtlayıcı veya korkutucu değil.

Burada kendimi canlı hissediyorum. Özgür hissediyorum.

Ağzımdan bir esneme çıkınca, her ihtimale karşı el fenerimi de alıp hamakma tırmanıyorum ve geceyi geçirmek için yerleşiyorum. Hafif esintiyle hafifçe sallanırken, üstümdeki yaprakların arasından görebildiğim yıldızlara ve aya bakıyorum.

Aklım, her zamanki gibi, babama dönüyor. O iyi mi? Şu anda yıldızlara bakıp benim nerede olduğumu merak ediyor mu? Kameramı alıp hamakta oturuyorum, sonra kayıt düğmesine basıyorum.

"Merhaba, baba." Telefonu çeviriyorum. "Bu gece kampta kalacağım. Burayı görmelisin. Peru'daki ormanlar çocuk oynacağı gibi kalıyor. Bugün inanılmaz bir şelale buldum. Döndüğümde hepsini sana göstereceğim." Umarım bu mesaj ona o zamana kadar ulaşır. Bağlantı biraz kesik kesik ama uydu yeterince yaklaştığında yeniden bağlanacaktır. Bazı günler bağlanmaz ama diğer günler bağlanır. "Şu anda seni özlüyorum çünkü burada olsaydın ateşi yakardın," diye şaka yapıyorum.

Bir an sessizliğe bürünerek derin bir nefes alıyorum. "Umarım biliyorsundur baba, benimle birlikte buradasın ve yaptığım her şey senin için, bizim için. Muhtemelen evde oturmuş herkese iyi olduğunu ve endişelenmediğini söylüyorsundur, ama birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Burada olmak istediğin zaman burada olamadığın için üzgünüm, baba. Vücudun sana ihanet ettiği için üzgünüm, ama sen

Hala tanıdığım en güçlü insan sensin ve kayıp şehri bulduğumda, bu benim sayemde değil, senin sayende olacak. Bana her şeyi sen öğrettin, bana ilham verdin, bana yol gösterdin ve başka bir gökyüzünün altında olsan bile, benim seninle olduğumu bil. Derin bir nefes alıp, nefesimi veriyorum. "Derin oldu, ha? Burada olsaydın muhtemelen bana vururdun. Tamam, ben uyuyacağım. Yarın büyük gün. Sonra konuşuruz." Sonuna gelince, kamerayı göğsüme dayayıp, ona asla göstermeyeceğim gözyaşlarını akıttım.

Onun için ve onun asla yapamayacağı her şey için yas tutuyorum.

Herkese pişmanlık duymadan dolu dolu bir hayat yaşadığını söylüyor, ama beni kapıdan çıkarken, maceralara atılırken gördüğünde, keşke o olsaydı diyor, ben de öyle istiyorum. Eğer yapabilseydim, bu hastalığı seve seve ortadan kaldırırdım, ama yapamam, bu yüzden onun için yaşamak zorundayım.

Gözlerimi silerek, bunu bizim için yaptığımı, ama bu hayatın benim olduğunu ve yaşamak zorunda olduğumu kendime hatırlatıyorum. Her şeyi sadece onun için yapsam kızardı, ama yapmıyorum. Keşfetmeyi seviyorum. Keşke bazen benimle olsaydı.

Geceyi geçirmek için çömelmiş, yağmur üzerime yağmaya başlarken bakışlarımı gökyüzüne daldırıyorum ve kendimi daha sıkı sarıyorum. Ne de olsa, biraz yağmur kimseye zarar vermez.

Hemen uykuya dalmış olmalıyım, ama yukarıdan gelen yüksek bir sesle uyanıyorum. Uykum hafiftir, ama böyle bir yerde olmak zorunda. Sonuçta burası onların dünyası, benim değil. Ben bir istilacıyım. Yavaşça başımı çevirip etrafıma bakındım. Önemli bir şey olmayabilirdi, ama keskin, ani, korku dolu hareketler, bu geceki atıştırmalık olup olmadığımı anlamaya çalışırken bir avcının dikkatini çekebilirdi.

Avustralya'da bir keresinde, doğu kahverengi yılanın çantamın üzerinde sürünerek geçtiğini gördüm ve hayatta kalmamı sağlayan tek şey, yılan geçene kadar sakin kalmak oldu.

Gözlerim yere bakıyor ama hiçbir şey görmüyorum, bu yüzden başımı kaldırıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve kaçmak için çantayı yırtıp atmam gerekirse diye ellerimle sıkıca tutuyorum, ama bunun pek bir faydası olmayacak çünkü bana bakan iki parlak ışık var.

Gözleri biraz birbirinden uzak ve benimkiler alıştıkça hayvanın gölgesini seçebiliyorum.

Jaguar tam üstümde bir dalda oturmuş, aşağıya doğru eğilerek bana bakıyor. Saldırmıyor, tıslamıyor, sadece bakıyor ve ben de biraz rahatlayarak ona bakıyorum.

O gözlerde... eski, hatta kadim bir şey var, sanki dünyayı büyürken ve değişirken görmüş ve sadece meraklıymış gibi. Benden korkmuyor, ama neden korksun ki? Hiç buraya gelmek zorunda kalmadı.

İnsanların yapabileceği zulmün derinliğini bilm i y o r . Sadece meraklı.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldıyorum, o gözlerini kırparken. "Hiçbir niyetim yok."

Nazikçe konuşuyorum, sözlerime içtenlik katıyorum, benim bir tehdit olmadığımı hissetmesini umuyorum. Saldırırsa, bu benim hatam olur. Onun evine ben geldim, ama konuşurken o daha çok meraklı görünüyor.

Bir an için, birbirimize bakıyoruz, birbirimizden çok uzak ama ikimiz de merakla dolu, ta ki ormanın derinliklerinden gelen bir ses ikimizi de döndürene kadar. Birbirimize bakıyoruz ve sonra kuyruğunu sallayarak jaguar ortadan kayboluyor, ağaçların arasına koşarak beni bir kez daha yalnız bırakıyor.

Ranzama takılı kameraya bakıp izleyicilere gülümsüyorum. "Ee, ne manzaraydı ama! Hiç insanlardan korkmamış, avlanmamış, tuzağa düşürülmemiş, öldürülmemiş. Bu, doğanın güzelliğini kanıtlıyor. İnsanlar daha az acımasız olsaydı, hayvanlar bize daha çok güvenirlerdi. Şimdi uyumaya devam ediyorum. Gece yarısı başka ziyaretçim olursa haber verin. Umarım onlar da bu kadar naziktir."

Kendimle konuşmaya alışkınım. Eskiden, özellikle de halka açık yerlerde, deli olduğumu düşünürdüm, ama böyle uzun yolculuklarda ve yürüyüşlerde bu neredeyse bir rahatlık haline geliyor. İzleyicilerim burada olmasalar da bana huzur veriyorlar, çünkü yalnız olmadığımı biliyorum. Dünyanın en vahşi ve en ücra köşelerinde bile benimle birlikte oluyorlar.

Güneş doğmaya başladığında uyanıyorum ve hamakta uzanıp esnerken karşımdaki manzaraya inliyorum. Yere, şimdiye kadar gördüğümünden daha fazla sayıda yılan ve böcek yayılmış durumda.

Gözlerimi kocaman açarak boşluk arıyorum ve şanslıyım ki birkaç tane buluyorum. Bunların zehirli olup olmadığını bilmiyorum ama zehirli olduklarını varsayıyorum.

Kameramı alıp, dinlenen yılanların etrafında gezdiriyorum. "Daha önce hiç bu kadar çok yılan bir arada görmemiştim. Sanki bir şeyden kaçmış gibiler."

Yavaşça uyku tulumumdan çıkıyorum ve — neyse ki botlarımı çıkarmamışım — ayaklarımla yere basarak yavaşça kayarak hamakımı çözüyorum. Hamakları indirmek yavaş bir işlem, böylece yılanları incitmemek veya rahatsız etmemek için dikkatli davranıyorum. Çantam omzuma geçtikten sonra kamerayı tekrar çeviriyorum.

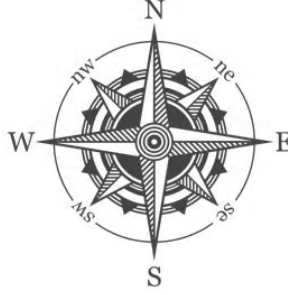
"Hoşça kalın yeni dostlarımız, iyi uykular." Küçük boşluklardan atlayarak ormana giriyorum ve yılanları ve tuhafliklarını geride bırakıyorum.

Bu adadaki her şey tersine dönmüş gibi, ama bu tuhaflik bana çekici geliyor.

Eğer kayıp şehir gerçekten buradaysa, umarım onu bulmak burayı çok fazla değıştirmez.

Burada rahatsız edilmemesi gereken vahşı bir güzellik var.

ON VAHŞİ

Teknemiz, adanın güney tarafında, alçak bir plajın ormana uzandığı yerde demir attı. Burası, görebildiğim en iyi giriş noktasıydı. Planlar değişebilir, ama diğerlerinden farklı olarak ben temel planları kafamda tutmayı severim.

Bazen planlar hayatınızı kurtarabilir.

Buradan bakıldığında ada sakın ve unutulmuş gibi görünüyor. Aşırı büyümüş ormanlar sahile kadar uzanıyor ve sağımızdaki kayalıklara çarpan dalgalar, mücevher gibi mavi suları kırıyor. Güneşin ışınlarının vurduğu bu manzara nefes kesici, ama güzelliğin sırları sakladığını çok iyi biliyorum.

Bulduğumuz sırları öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Daha ileri gitmeyeceğiz ve burada beklemeyeceğiz," diyor kaptan. Döndüğümde, korkuya yakın bir ifadeyle karayı izliyor.

"Neden?" Rick merakla soruyor, çantasını bağlayıp ayağa kalkarken, tekne dalgalarda hafifçe sallanıyor.

"Burası lanetli," diye cevaplar kaptan. "Bu yüzden kimse buraya gelmez. Yerel halk laneti durdurmak için burayı koruyarak unutulmuş. Sen de burayı rahatsız etmemelisin."

"Buraya kimse gelmiyorsa lanetli olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sorar Aiyaret, kaşlarını kaldırarak.

Kaptan sinirli bir şekilde gözlerini ona diker. "Bazı şeyleri görmek gerekmez ki inanmak için. Lanet gerçek. İstersen beni dinleme, ama lanet seni yutarsa gel ağlama." Kaptan öfkeyle uzaklaşır ve ben iç geçiririm.

Aiy sırtır. "Ne? Eğer bizi yutarsa, ona nasıl ağlayabiliriz ki?"

"Bir gün ağzın başımızı belaya sokacak," diye mırıldanıyorum, çantamı omzuma atarken.

"Keşke benimki de yutsa." Logan hüzünle iç çeker. "Başım belaya girmeyeli çok oldu. Sence bizi eğlence için mi, yemek için mi yutar?"

Way yanımdan geçerken ona benim için bir şaplak atar ve kaptan tekrar ortaya çıkıp bana bir şey fırlatırken teknenin kenarına doğru yürürüz.

"Sen lanete inanmıyorsun diye, lanet de sana inanmıyor anlamına gelmez. Tak şunu, seni korur. Asla karanlığa tek başına girme, belki hayatta kalabilirsin." Kolyeyi kaldırıp ucundaki yeşil ve siyah taş oymayı inceledim. Dişleri olan bir yüz ve biraz ürkütücüydü. Batıl inançlar genellikle gerçeğe dayanır, bu yüzden kolyeyi başıma takıp teşekkür ederek başımı salladım.

"Uh..." Rick elini kaldırdı. "Bana da bir tane yok mu? Doğru koşullarda yutmayı kabul ederim, ama bu durumda olmaz."

Kaptan sırtıttı. "Sadece bir tane var."

"Hay sıçrayalım," diye homurdanır Logan. "Sanırım bizi koruması için bu ürkütücü kolyeyi paylaşacağız."

"Tamam, yeter," diye uyardım. "Yüzlerinizi hazırlayın, çocuklar. Vakit geldi. Beş dakika içinde o kumsalda olmak istiyorum. Dalış yok, oyun yok. Güneş yüksek ve hızlıca çok yol kat etmemiz gerekiyor. Anlaşıldı mı?"

"Efendim, evet efendim!" Logan selam vererek alay eder.

"Etrafım aptallarla çevrili," diye mırıldanarak suya dönüyorum.

"Kendi adına konuş," diye alay eder Way, bacaklarını teknenin kenarına atarken. "Hadi gidelim, kaptan Logan'ı ya da Rick'i öldürüp tanrılara kurban etmeden."

"Duydum!" diye bağırır kaptan.

"Evet, gitme zamanı." Kaptana el sallayarak, kendimi geriye doğru suya atıyorum ve dalgaların beni yutmasına izin vererek tekneden uzaklaşıp daha uzağa çıkıyorum. Logan bir çığlık atarak peşimden atlıyor ve Rick de suya giriyor. Way gözlerini devirip suya giriyor, ardından Aiyaret de onu takip ediyor ve biz çok uzaklaşmadan tekne hızla uzaklaşıyor.

"Sanırım gerçekten yutulacağına inanıyor." Logan bana yetişirken gülerek Rick'e dönüyor. "Kıyıya kadar yarışalım. Kaybeden lanete kurban edilecek."

"Hile yapıyorsun!" Rick, Logan dalıp yola çıkmadan önce bağırır.

Onların uzaklaşmasını izliyorum, ama geride kalıp, herkes beni geçene kadar yüzmeye başlamayı bekliyorum. Takım lideriyim, bu yüzden onları güvende tutmak benim görevim, yani suya ilk giren ve son çıkan kişi olmak. Ayaklarım kuma değdiği anda çantamı açıp tişört ve şapka giyiyorum, diğerleri de aynısını yapıyor ve hazırlanıyor. Botlarımı bağlayıp çantamı omzuma asıyorum ve kalın ormana bakıyorum.

İçindeki karanlık, kaptanın sözlerini aklıma getirir, ama yine de takım arkadaşlarıma başımı sallar ve yaklaşıyorum.

Lanetlerden korkmuyorum, lanetler benden korkmalı.

Kayıp şehri bulacağım ve bulduğumda, Maeve Carter ve diğer sahtekarları dünyanın hafızasından sileceğim.

"Bence oradaki ormana girmeliyiz," diyorum onlara sahili tararken. "Daha seyrek görünüyor. Burada ormanı keserek enerji harcarız."

"O zaman oraya gidelim." Way omuz silkiyor. "Logan, şortunu bağla. Sikiinin dışarı çıkmasını istemeyiz."

"Sıkıcı," diye mırıldanır Logan, ama dediğini yapar ve hep birlikte sahile doğru yola çıkarız, kameralarımız her şeyi kaydeder.

Logan ve Rick de kısa videolar çekiyor, denizde oynuyor ve birbirlerini kovalıyorlar. Yürürken bize de röportaj yapıyorlar. Hayranlarımız bunu sevdiği için izin veriyoruz, onlar sayesinde zirvede kalıyoruz ve sevdiğimiz şeyi yapabiliyoruz.

Bu yüzden hayatımızın neredeyse her alanına, hatta kişisel tarafımıza bile erişim izni veriyoruz.

"Wilder, sadık hayranlarına merhaba de." Rick kamerayı yüzüme dayadı, yanağını yanağıma bastırdı, bu yüzden yürüyor olmaktan çok sendeliyorduk.

"Merhaba," diyorum, gözlerim ufku tarıyor.

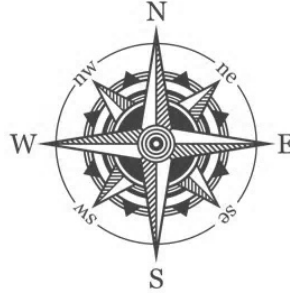
"Korkusuz liderimiz iş modunda, ama yeni saç kesimi ne kadar da sevimli!" Gözlerimi devirerek, uzaktan bir şey görene kadar onun çekim yapmasına izin verdim.

"O ne?"

Herkes dönüp bakıyor, gözlerimizi kısarak yaklaşıyoruz ve sonunda ne olduğunu görebiliyoruz.

"Vay canına!" diye hep bir ağızdan bağıırıyoruz.

ELEVEN MERRICK

"Rick, bekle!" diye bağılıyor kardeşim, ama ben kumların üzerinden atlayıp sudan çıkan devasa gemi enkazına bakakaldım. Plajın daha ilerisinde nasıl görmedik bilmiyorum, ama yakından bakınca devasa boyutta. Eski, çiziklerle dolu, düğümlü ahşap deniz canlılarıyla kaplı ve yanlarında bazı delikler var. Bu yüzyıldan kalma bir şeye benzemiyor.

"Kahretsin, bu çok eski," diyor Aiyaret. "Muhtemelen karaya oturmuş ve buraya sürüklenmiş bir kargo gemisi."

"Um, millet," diye seslendi Logan ve biz de onun işaret ettiği yere koşarak gittik. "Burada en az dört enkaz var."

Haklı olduğu için hepimiz şaşkınlık içinde kalıyoruz. Neredeyse hiç hasar görmemiş geminin arkasında dört küçük enkaz var. Bazıları sadece parçalardan ibaret, ama biri muhtemelen birkaç yıl öncesine ait küçük bir balıkçı teknesi. Diğerlerinin boyutları ve yaşları farklı, ama hepsi burada.

Logan yaklaşırken bir tahta parçası alıp bize gösterdi. Yanında diş izleri vardı. "Muhtemelen köpekbalığı," dedim, ama diğerlerini de aramadan edemedim. Başka bir şey yoktu.

Burada batmalarına ne sebep

oldu? Fırtınalar mı?

Mekanik arıza mı?

"Sanırım daha önce başkaları da buraya gelmiş," diye mırıldanır Way, Wilder'a bakarak, ama hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz:

daha önce buraya gelmişlerse, neden bulduklarını bildirmemişler?

Ya buradan canlı çıkamamışlardır ya da bir nedenden dolayı söylememişlerdir.

Her iki seçenek de iyiye işaret değil, ama havayı bozamayız, bu yüzden kamerayı çevirip geminin önünde sırtarak poz veriyorum. "Artık kaptan benim," diye alay ediyorum.

Bu işe yaradı, gerginlik bozuldu ve Wilder gözlerini devirdi. "Sebep ne olursa olsun, onları burada bırakacağız. Bu bizi ilgilendirmez. İsterseniz biraz çekim yapın, ama saygılı olun. Geri döndüğümüzde, hala kayıp olanlar varsa, tekneleri tanımlamak için göstermeniz gerekebilir."

Satır aralarını okudum: ceset varsa dikkatli olmamız gerekiyor.

Her açıdan çekim yaptıktan sonra dikkatimizi ormana çeviriyoruz. Orada dikkatimizin dağılmasına izin veremeyiz, ayrıca sabahın geç saatlerine geldik, yani yol almak istiyorsak acele etmeliyiz. İki gün içinde şehre varmayı planlıyoruz, bu da gün doğumu ile gün batımı arasında yorucu bir yürüyüş temposu anlamına geliyor.

Daha önce yapmadığımız bir şey değil, ama bu sıcakta ve bilinmeyen faktörler varken sorun çıkması kaçınılmaz, bu yüzden kendime onları güldürmeye devam edeceğime söz verdim. Aksi takdirde, hiçbir anlamı olmaz. Wilder'ın ruh hali, özellikle uzun gezilerde veya işler ters gittiğinde bozulma eğilimindedir.

Onu güldürmek ve maceranın tadını çıkarmasını sağlamak benim görevim. O benim ağabeyim ve burada olmasının tek nedeni benim.

Ona Wild derler, ama ben olmasaydım muhtemelen normal, sıradan bir hayatı olurdu. Adrenalin, macera ve hapisten uzak durmak için bir çıkış noktasına ihtiyacı olan bendim. O bana bunu sağladı ve bu süreçte buna aşık oldu, ama içten içe Wilder'ın da benimle aynı olduğunu biliyorum: bir amaç arayan kayıp bir ruh.

"Rick, yetiş." Wilder omzumu tutup beni önüne itti. Way önde, Wilder arkada, geri kalanımız ortada. Her zaman böyle yaparız. Way ve Wilder bizi korur.

Bir saat sonra Wilder bana şişemi uzatarak sessizce içmemi ister. Gözlerimi deviririm ama ona karşı gelmemenin daha iyi olacağını bildiğim için dediğini yaparım.

"Teşekkürler, baba," diye alay ediyorum, o da gözlerini deviriyor ama gülümsemesi büyüyor.

O benim babam gibi. Ebeveynlerimiz harika insanlar ve onları seviyoruz, ama beni asla idare edemediler. Benimle ne yapacaklarını bilmiyorlardı, bu yüzden hep başımı belaya soktum. Beni sakinleştirebilen ve aklımı başımda tutabilen tek kişi Wilder'dı. Okulu bitirip dünyaya açılmamın sebebi o. O olmasaydı hayatım çok farklı olurdu.

O beyin, ben kas gücüyüm ve ben böyle seviyorum.

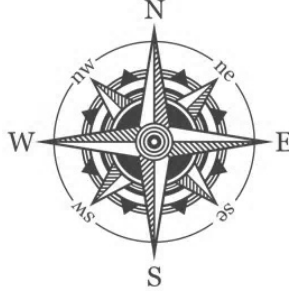
Benim için tüm düşünme işini o yapıyor. "Şuraya bakın." Aiy işaret ediyor ve hepimiz onun işaret ettiği yoğun ağaçların arasından bakıyoruz.

"O..." Gözlerimi kısarak bakıyorum. "Bir bina mı?" "Öyle görünüyor," diye mırıldanıyor Wilder.

"Gidip bakalım." Logan o yöne doğru yürümeye başlar ve Wilder'ın iç çekişi havayı doldursa da, biz de onu takip etmekten başka seçeneğimiz yoktur.

Neyse, şimdiye kadar alışmış olmalı.

ON İKİ MAEVE

Ormanın çoğu aynı görünüyor. Pusulamı sürekli kontrol etmesem kaybolmak çok kolay olurdu. Mümkün olduğunca adayı korumak istediğim için arkamda çok fazla iz bırakmak istemiyorum.

Maalesef bugün şelale bulamadım, bu yüzden terden sıırılsıklam oldum. Sıcaklık neredeyse dayanılmaz ve bu da susuzluğumu gidermek ve dinlenmek için istediğimden daha fazla mola vermem gerektiği anlamına geliyor, ama sırf bir gün önce varmak için kendimi hasta etmek ya da güneş çarpması geçirmek istemiyorum.

Bir kütüğün üzerinde otururken, küçük bir kertenkele bacağımın üzerinden geçip donakaldı. Renginden zehirli olduğunu anladım, ama onu nazikçe havaya kaldırdım. Isırmadı, sadece bana baktı. "Çok güzelsin," dedim ona içtenlikle, etrafa bakınırken. "Ama burada ezilebilirsin." Ayağa kalkıp biraz uzaktaki bir kayanın üzerine onu yatırıyorum. "İşte böyle. Orada güvende olursun." Gülümsemeyle onun uzaklaşmasını izledikten sonra eşyalarımı toplayıp yoluma devam ediyorum.

Şu anda ormanın derinliklerindeyim. Okyanusu artık duyamıyorum ve tehlikeli bölgeye geldim. Eğer bir şey olursa, geri dönemeyecek kadar uzağım ve karşıya geçemeyecek kadar derindeyim, bu yüzden çok dikkatli davranıyorum.

Adrenalin bağımlısı olabilirim ama aptal değilim, o Adreno pislikleri gibi değilim.

Akşam yemeğinden hemen sonra, ormanın ortasında bir mağara girişi buluyorum. Kenarları bitkilerle kaplı ama içeriye baktığımda, mağaranın yerin derinliklerine uzandığını fark ediyorum. İhtiyacım olmayan bir mola yeri ama kim bilir, aşağıda bir giriş ya da ipucu yoktur?

Ayrıca, kimsenin girmediği bir mağarayı keşfetmek eğlenceli olabilir.

Hızlı bir plan yapıp, birkaç ışığı kırdıktan sonra içlerine atarak etrafa bakınmak için içeri girdim. Yaklaşık 70 fit derinliğinde ve gördüğüm kadarıyla oldukça büyük görünüyordu. Ekipmanımı çıkardım, ipi iki ağaca bağlayıp önce test ettikten sonra kaskımı taktım, el fenerimi aldım ve her ihtimale karşı çantamı omzuma astım. Kameraya gülümseyerek koşarak zıplıyorum ve deliğe atlıyorum, düşerken dönerek. İvme beni yarıya kadar götürüyor, geri kalan mesafeyi ipleri ve bacaklarımla sallanarak geçiyorum. Botlarım aşağıdaki hafif ıslak kayaya değdiğinde, kendimi ipten çözüyorum ve el fenerimi etrafa sallıyorum.

İlk başta düşündüğüm kadar büyük bir mağara değil, genişliği yaklaşık 30 metre kadar. Duvarları pürüzlü ve düzensiz, kayalar kaygan ve duvarların ve zeminin çatlaklarından bitkiler çıkıyor.

Başka delik, giriş veya çıkış göremiyorum, bu da burada kayıp şehirden pek bir şey kalmadığı anlamına geliyor, ama bu keşfetmenin ilginç olmayacağı anlamına gelmez.

Önce girişin altındaki alanı araştırıyorum, zeminde bazı ilginç, eski izler buluyorum ve sonra gölgelerin içine doğru ilerleyerek ışığımı duvarlara tutuyorum. Aşağıya tuttuğum ışıklar kırmızı renkte parlıyor ve belki de bu yüzden, ama burada bir şey beni titretiyor.

Arka duvarı tararken bir şey beni durdurur.

Gözlerimi kısarak, dikkatimi çeken şeye el fenerini tutuyorum ve sessizce kaygan mağarada ilerliyorum, ipimi geçip gölgelerin içine giriyorum.

Siyah kayanın üzerinde gri oluklar var. Beş tanesi aşağı doğru uzanıyor, pürüzlü izler yüzeyi çizip yaralamış. Başımı eğip onlara bakıyorum. Hayvan izi mi? Düşüp sıkışmış mı?

Çiziklerden birinden bir şey çıkıntı yapıyordu, onu çıkardım ve kırık, kanlı bir tırnak olduğunu fark edince kanım dondurdu.

Elimi uzatıp izlere bastırıp aşağı kaydurdım ve gerçeği anladım.
Bunlar bir insan elinden.

Dönerek, mağarayı yeni gözlerle taradım.

Buraya biri mi düştü? Sıkışıp çıkmaya mı çalıştı? Sessizce, ne bulacağımı bilerek çevrede dolaştım.

En arkada, sanki saklanmaya ya da ölümden kaçmaya çalışır gibi, bir ceset var.

İskelet, bir eli dışarıda, başı yana dönük bir şekilde duruyor. Buraya ne kadar zaman önce düştüklerini bilmiyorum, ama doğanın etlerini yediği açıkça görülüyor. Çömelerek, onu üzüntüyle izliyorum.

Çıkışın hemen yukarıda olduğu halde, burada tek başına ve korku içinde açlıktan ölmek ne kadar korkunç olmalı.

Cesedi dışarı çıkarıp gömmek için uğraşabilirim, ama bu onu öylece bırakmaktan daha saygısızca gelir. Onların huzurunu bozmak istemiyorum. Bunun yerine başımı eğip gözlerimi kapatıyorum, onlara başsağlığı diliyorum ve huzurlu bir öbür dünya diliyorum, sonra da buradaki tüm kamera görüntülerini silmeyi not alıyorum.

Halatıma geri dönüp kendimi bağladıktan sonra, etrafıma son bir kez bakıp, diğer çizik ve çaresizlik izlerini görmezden gelerek kendimi itip tırmanmaya başladım. Güneşin altına çıktığımda, o kişi için kalbim acıyarak uzandım. Bacaklarım deliğin içinde sallanırken, bir şeyin altından geçtiğine yemin ederdim.

Bacaklarımı yukarı çekip içeriye bakıyorum ama orada hiçbir şey yok, bu yüzden acı bir kahkaha atıyorum.

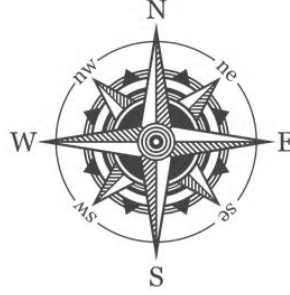
"Hayal gücü, kızım," diye mırıldanarak ipi çözüp sarar ve sırt çantamı omuzlarıma yüklerim. Üzerime çöken korkuyu silkelerek bir parça tahta alır ve bıçağımla haç şeklinde oyup geri dönünce deliğin önüne koyarım. Umarım şehri bulduğumda biri cesedi alabilir.

Her ihtimale karşı, dileklerimi tekrar gönderip ormana doğru yola çıkıyorum.

Kalbim ağır, doğanın acımasızlığı ve bu işte kimsenin haberi olmadan ne kadar kolay ölebileceğimi düşününce heyecanım kayboldu.

Unutulup, çürümeye ve yalnız başına ölmeye terk
edilecek miyim? Kimse umursar mı?

ON ÜÇ YOL

Binaya yaklaşırken iki şeyi hemen fark ettim.

İlk olarak, birden fazla var.

İkincisi, çok eski.

Ahşaptan yapılmışlar, iyi inşa edilmişler ve küçük ama ev gibi. Bir tür kampta bulunuyorlar, orman bazılarını geri alıyor ve üzerlerini kaplıyor. Buraların yıllardır yaşanmadığı belli, ama bu, bir zamanlar burada birden fazla kişinin yaşadığı anlamına geliyor.

Lanet söylentisi burada mı başladı?

Kim bilir, ama daha önce insanların burada yaşadığını, hatta belki şehri bulup terk ettiğini ya da koruduğunu düşünmek heyecan verici.

"Dikkatli ol." Logan bir yapının girişine adım atarken onu geri çekerim. "Ahşap çürümüş olabilir. Düşüp bileğini kırmanı istemem."

"Evet, baba," diye alaycı bir şekilde cevap verir, ama yine de evlerden birinin içine girer. Gözlerimi devirerek etrafı tararım. Yemek pişirdikleri ve ateş yaktıkları açık bir alan vardır, evler bu alanı çevrelemektedir. Hatta bir zamanlar çit olabileceğini düşündüğüm direkler bile vardır ve ağaçlarda tahtalar gördüğüme yemin edebilirim.

"Bu bir köy," diyor Aiy, bir kulübenin arkasından çıkarak.

Hayretle başımı sallıyorum. "Öyle."

"Sadece bir köy değil. Bunu görmelisiniz," Rick son evin ötesinden sesleniyor. Sesini takip ediyoruz ve girişi büyük bir tenteye örtülü, daha büyük ve geniş bir binaya varıyoruz.

İçeride üzerinde figürinler olan tahta bir masa var ve etrafımda dönerken duvardaki tüm çizimleri inceliyorum. "Burası bir tapınak mı?"

"Öyle görünüyor," diyor Wilder. "Ya da en azından onlar için önemli bir yer."

"Hey, şu çizimlere bak," diye fısıldadı Logan. Onu takip ederek duvara doğru gittik. Bazıları anlamsızdı, ama ne demek istediğini anladım.

Onlar... *tuhaf*.

Yerdeki bir delik ve içine atılan bir kişi resmedilmiş, yanında ise delikten çıkan ve insanları kovalayan büyük şekiller var. Köyün ve onu çevreleyen gölgelerin resimleri de var.

"Sanki onları ya da burayı musallat eden bir hayvan var gibi," diye mırıldanıyor.

"Lanet mi?" Omuz silkiyorum. "Efsane ya da sadece bir masal olabilir. Şekiller siyah, belki jaguar?"

"Olabilir," diyor Wilder etrafına bakarak. "Her ne ise, onu uzak tutmak için bir tapınak inşa edecek kadar inanmışlar."

Başımı sallayarak etrafta dolaşıp çizimlere bakıyorum. Koşan insanlar ve sayamayacağım kadar çok şekil var, ama hiçbirinin net bir görüntüsü yok.

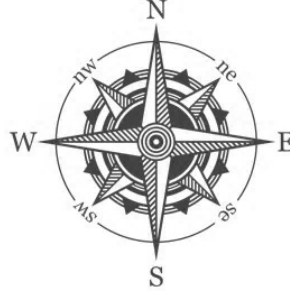
"Hiçbir şeye dokunmamalıyız," diye uyarıyorum ve etrafa bakıyorum. "Bu yerde hayaletlerinin dolaştığını hissediyorum. Onlara saygısızlık etmek ya da rahatsız etmek istemeyiz."

"Katılıyorum," diye titreyerek cevaplar Rick. "Bizi izlediklerini hissediyorum. Burada olmamalıyız."

"O zaman gidelim," diye emrediyor Wilder ve tapınaktan çıkıp ormana geri dönüyoruz, köyü doğanın insafına bırakıyoruz.

Ne korkuyorlarsa, çoktan gitmiş olmalılar. Değil mi?

ON DÖRT LOGAN

Bugün iyi ilerleme kaydettik. İstedüğimiz kadar yol kat edemedik ama Ajax'ın hoşuna gidecek harika görüntüler çektik ve şimdi ormanın derinliklerindeyiz. Kayıp şehir bu adada bir yerdeyse, ortasında olmalı.

En azından Wilder öyle düşünüyor ve biz de ona katılıyoruz. Emir almadan veya sorulmadan, her zamanki rutinimize girerek hızlı ve verimli bir şekilde kampı kuruyoruz. Bu, bizim için çok iyi çalışan bir şey. O kadar uzun süredir birlikteyiz ki, birbirimizin ihtiyaçlarını biliyoruz ve tahmin edebiliyoruz.

Aiyaret'e ateşin etrafına hamaklarımızı daire şeklinde asmasına yardım ediyorum. Wilder yemek hazırlarken, Way ve Rick kampın kenarlarını temizliyor ve suyumuzu süzüyor. Hepimiz oturup metal tenekelerimizden yemeklerimizi yerken, dostça bir sessizliğe bürünüyoruz.

Orman etrafımızda canlanıyor, ateş aramızda çıtır çıtır yanıyor.

Kum, kar ya da orman olsun, ıssız bir yerde olmak bizim için ideal. Sadece biz ve doğa, başka hiçbir şey yok. Beklentilerden, baskıdan ve anılarımızın üzerimize çöken korkulardan özgürüz.

"Sence gerçekten burada mı?" Rick geriye yaslanıp başını Wilder'ın omzuna dayayarak sorar. "Şehir, yani?"

"Öğreneceğiz," diye mırıldanır Wilder, her zamanki gibi pratik.

Öne eğilerek Rick'e yaramazca gülümserim. "Bence var. Altınla kaplı olacak ve onu ilk bulan biz olacağız. Geri döndüğümüzde ne olacağını hayal edebiliyor musun? Ünlü olacağız, belki bir ödül bile alırız. En güzel kısmı da bunu Carter'ın yüzüne vurmak olacak."

"Ben onun yüzüne başka bir şey sokmak istiyorum." Rick kaşlarını oynatırken Wilder onu iterek geriye düşmesine neden olur ve Rick gülererek geriye düşer. Rick, Maeve Carter konusunda kardeşini kızdırmayı çok sever, özellikle de onu aramıza almayı reddettikten sonra ikisi birbirinden nefret ediyor.

Neden yaptığını hepimiz biliyoruz. Başka biri olsaydı... bir erkek olsaydı, ona bir şans verirdi. Gözlerim, adı geçince başka yere bakan Aiy'e kayıyor. Kimse bunu söylemedi ya da konuyu açmadı, Ajax'a bile tam nedenini söylemedik, ama Maeve Carter'ın takıma alınmamasının nedeni Aiyaret'ti.

Burası onun ailesi, dünyadan kaçabileceği güvenli limanı ve Aiy, sadece bir kadın olduğu için bunu tehdit ediyordu.

Bunun olmasına izin veremezdik. Kardeşimizin yavaş yavaş iyileşmesini, ona bir bakışta yok olmasını izleyemezdik. O bunu asla konuşmaz, ama rahatladığını biliyorum. Onun takıma katılmasını reddetmedi, ama buna gerek yoktu. Onun ruh sağlığını asla böyle tehlikeye atmazdık. Bir kadının 24 saat boyunca yakınında olmak, genel olarak kadınların yanında olmakla aynı şey değildir.

Bence Ajax ve Carter, bunu ona inat için yaptığımızı ve Wilder'ın onu sevmediğini düşünüyor. Gerçekten de öyle değil ama Wilder'ın kayıtsızlığı, iş arkadaşı olabilecekleri bir ilişkiden düşmanlığa dönüşürken, birbirlerini alt etmek ve gösteriş yapmak için sürekli rekabet ettikçe, kısa sürede can sıkıntısına dönüştü. Dürüst olmak gerekirse, ikisi bir an önce sevişip bu işi bitirmeli. Hepimiz bunu istediklerini biliyoruz. Tüm o öfke ve düşmanlığın altında, beni bile başka yere bakmak isteten bir cinsel çekim var.

Karşı karşıya geldiklerinde, sanki özel bir etkileşime tanık oluyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz.

Ajax'ın onları ayrı tutmasının nedeni de bu, bence, ikisinden birini ya da ikisini birden kaybetmekten korkuyor.

"Yeter," diye bağırdı Wilder, her zamanki gibi adını duyduğunda gözleri ateş gibi parladı. Onu nefret mi ediyor, yoksa onu ne kadar çok istediğini mi nefret ediyor, gerçekten anlayamıyorum. İzlemesi çok eğlenceli.

"Babasının çok hasta olduğunu duydum," diyor Way ve hepimiz ona bakıyoruz. Omuz silkiyor, ağzına bir çatal dolusu yemek daha tıktırıp çiğniyor. "O bundan bahsetmiyor ama Ajax'ı duydum. MS hastasıymış. Anlaşılan eskiden bir takımışlar ama o hastalanınca, kızı babasının mirasını devam ettirmek için Venture'a katılmış. Sanırım ona yardım etmek için bu hastalıkla ilgili hayır kurumlarına milyonlarca dolar bağışlamış."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Dinliyorum." Omuzlarını silkiyor. "Kötü bir insan değil."

"Kimse öyle demedi," diye mırıldanır Wilder. "O sadece..."

"Sinir bozucu mu?" diye eklerim.

"Her şeyi bilen biri?" Rick gülümseyerek öne eğilir. "Kendi iyiliği için fazla çılgın mı?" diyorum.

"Vahşi?" Rick araya girer.

Wilder daha önce ona tüm bu sıfatları takmıştı.

Wilder bağıırır, "Carter'dan bahsetmek yeter. O burada değil, biz buradayız. Onu base jumping yapmaya ya da yine sıcak hava balonlarından atlamaya bırak. Biz gerçek kaşifleriz. Arada fark var."

"Evet, bebeğim, çalıları keşfetmek." Kaşlarını oynatıyorum ve Rick gülüyor, diğerleri ise iç çekiyor.

Rahat bir sessizliğe bürünürüz.

"O... kötü biri değil." Aiyaret konuşunca şaşırırız, ağızlarımız açık kalır. Bakışlarımızı hissedip omuz silker ve başka yere bakar. "Sevdiğin birine yardım etmek istemenizi anlıyorum. Ayrıca Venture'da bir iki kez konuşmuştuk. Sanırım benim rahatsız olduğumu fark etti ve nazik davrandı."

Wilder'la baktık. Bu bizim için yeni bir haberdi. Aiyaret'in Maeve Carter'la tanıştığını bile bilmiyordum, bir kadına nazik davranabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Bu iyi," diyor Wilder yavaşça ve ayağa kalkıyor. "Tamam, yatma zamanı."

"Haydi, korkunç hikayeler anlatalım baba," diye şaka yapıyorum.

"Olmaz, geçen sefer Rick seni korkuttuktan sonra benim uyku tulumuma girmişti. Hayalet hikayesi yok," diye uyarıyor Wilder.

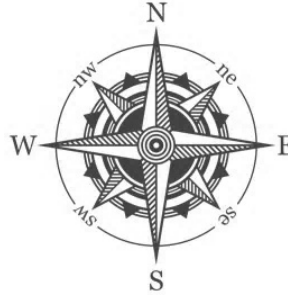
"Sadece sarılmak istedim." Rick dramatik bir şekilde dudaklarını bükerek iç çekiyor.

"Logan'a sarıl. Muhtemelen hoşuna gider," Wilder, ateşe odun eklerken ve hamakına tırmanmadan önce kampı bir kez daha kontrol ederken karşılık verdi. "Hikaye istemiyorum. Yatın. Yarın uzun bir gün bizi bekliyor. Uyumalısınız."

"Evet, baba," diyoruz ve kahkahalara boğuluyoruz. O bizi görmezden geliyor, ama uyku tulumlarımıza girip geceyi geçirmek için kıvrılırken dudaklarında beliren gülümsemeyi görüyorum.

Ormanın sesleri kulaklarımızı rahatlatıcı beyaz gürültüyle doldurur.

ON BEŞinci AIYARET

Uyumam gerek. Uzun bir gün boyunca ormanda yürüyüşten sonra vücudum yorgun, ama zihnim tamamen uyanık. Atmosferin veya yerin değişmesi uyumamı zorlaştırıyor, eski travmalarımın yeniden ortaya çıkmasından korkuyorum. Bu işi yıllardır yapıyorum, zamanla alışırım sanırsınız, ama hayır. Sadece alıştım. Bu mesleği ve kardeşlerimi, buna katlanacak kadar seviyorum. Ayrıca, şehirdeki yatak odamda, beni içeride tutmak için çok fazla kapı ve kilit varken, burada onlarla birlikte kendimi daha güvende hissediyorum.

Çocukluğumdan kalma izleri hala üzerimde bir damga gibi duruyor, ama asıl kaçamadığım izler zihnimde.

Olanları diğerlerine anlatmadım, ama onlar yeterince ipucu topladılar. Beni korumak için ellerinden geleni yaptıklarını da biliyorum, bu yüzden ateşin yanına oturup çantamı üstüme örttüğümde Way'in bana doğru gelip, ısınmak için çantanın altına girmesini hiç şaşırtıcı bulmadım.

"Uyuyamıyor musun?" diye soruyor bir süre sonra, diğerlerini uyandırmamak için sesini alçaltarak.

Başımı sallıyorum, ona bakamıyorum, zihnimin bu kadar kırılgan olmasından utanıyorum. Onların zayıflığıymışım gibi hissediyorum. Beni sürekli korumak ve gözetlemek yorucu olmalı, ama hiç şikayet etmediler. Sadece kendilerine kardeşlerim diyorlar ve ben iyileşene kadar bana sarılıyorlar.

Sorunları olan tek kişi ben değilim. Normal insanlar bizim yaptığımız şeyi seçmezler. Hepimiz bir şeyden kaçmaya çalışıyoruz, geçmişimizden, zihnimizden ya da hislerimizden.

Cevapları bilinmeyende arıyoruz ve başkalarının korkunç bulduğu şeylerde güzelliği buluyoruz.

Sanırım çoğu insan rehberlik ve cevapları sıradan şeylerde arar, ama biz değil. Onları bulmak için dağları arar, mağaraları keşfeder, okyanuslarda yüzer ve buzulları tırmanırız. Bize adrenalin bağımlıları derler, ama doğada birlikte bulduğumuz huzuru görmezler.

"Anılar mı?" diye sorar bir süre sonra.

"Zihnim çok gürültülü, rahatlayamıyorum," diye fısıldadım. "Her zaman böyledir. Ben iyi olacağım, yatmaya geri dön."

"Olmaz, biz kardeşiz." Yaklaşıyor. "Sen uyanıksan ben de uyanığım."

Way'in kardeşini özlediğini ve Rick ile Wilder'ın arasındaki bağı kıskandığını biliyorum. Bize "kardeş" dediğinde, sesinde hem üzüntü hem de mutluluk var.

Evet, hepimizin kendi şeytanları var.

Bir süre sessizce oturuyoruz ve onun bana baktığını hissediyorum, gözleri yüzümde dolaşıyor. Bunu daha sık yapmaya başladı ve nedenini bilmiyorum ama beni tedirgin ediyor. Gözlerimi ona çevirdiğimde, eli orman zemini üzerinde kayarken benimkine dokunuyor ve sıkıca tutuyor. Elimi çevirip parmaklarımızı birbirine doluyorum. Bu hareketim yüzümü kızartıyor ve bana attığı küçük gülümseme bir an için beni büyülemiyor.

Way yakışıklı ve bunun farkında. Böyle olduğumuz zamanlar, günün en sevdiğim anları.

O her zaman karanlıkta beni arar, yanımda uyur, her kabustan uyanır ve uykusuz gecelerde benimle oturur.

Nedenini bilmiyorum. Kardeşini koruyamadığı için beni korumak mı istiyor?

Gülümsemesi yavaşça kaybolur ve bakışları yüzümden aşağı kayar, ama nedenini bilmiyorum. Gözleri tekrar benimkilere değdiğinde, beni korkutan ve elini daha sıkı tutmama neden olan bir şeyle doludur.

Bir horlama sesi anı bozar, havayı doldurur ve bizi birbirimizden uzaklaştırır. O anda birbirimize yaslandığımızı fark ederim. Bir horlama sesi daha bizi geriye bakmaya zorlar ve Logan hamakta dönerek, neredeyse düşecek gibi bir an için kollarını havada çırpar, sonra kendini toparlayıp tekrar horlamaya başlar.

Kafamı sallayarak, Way'in kıkırdamasına bakarak ateşe bakıyorum. "Bazı şeyler hiç değişmez."

"Bazı şeyler değişir," diye cevap veriyorum ve onun yine bana baktığını hissediyorum. Bu sefer farklı, sorgulayıcı bir bakış, ama nedenini bilmiyorum.

"Carter'la gerçekten konuştun mu? Yani, gerçekten onunla konuşabildin mi?" diye mırıldanıyor Way ve sesinde şok olduğunu duyuyorum. Onu suçlamıyorum. Ben daha önce hiç yapamadım.

Dudaklarımı sıkarak başımı salladım. "Birazcık. Önemli bir şey değil, sadece şaka yapıp beni tanımaya çalışıyordu."

Onun için geçici bir an olsa da, benim için büyük ve önemli bir olaydı. Ofislere giderken birbirimizin yanından geçtik.

Vücudu benimkine değdi ve normalde bu durumda çılgına dönerdim, ama o bana baktı ve gülümsedi, ve bu gülümseme kalbimin çarpışını sakınleştirdi. Ne dediğini pek hatırlamıyorum, ama ona bakmaktan kendimi alamadım. Oradan uzaklaşmam gerekirdi, ama kalakaldım.

Ancak şaka yaptıktan sonra bana tokat atmak için yanaştığında geri çekildim. Yüzündeki ifade değişmemişti, alınmamış gibi görünüyordu, ama gözlerinde bir şey vardı, sanki her şeyi biliyormuş gibi, ve bundan nefret ettim.

"Ve?" Way, ben başka bir şey söylemeyince sorar. "Panik atak geçirmedi," diyorum ona.

"Aiy, bu çok önemli," diye fısıldadı. "Neden bize söylemedin?"

"Sadece tuhaf bir an olduğunu ve önemli olmadığını düşündüm," diye mırıldandım.

"Tabii ki önemli. İyileşip hayatına devam etmekte çok başarılısın. Ondan kaçmadığın için seninle gurur duyuyorum." Sesinde saf gurur var ve ona baktığımda geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Neden?" diye soruyorum, sesim boğuk. "Başkaları düşünmeden yapabildikleri bir şeyi yaptığın için neden benimle gurur duyuyorsun?"

"Diğerleri umurumda değil. Ben sadece seni önemsiyorum. Bu çok önemli bir şeydi, tabii ki seninle gurur duyuyorum. Mutlu olmanı istiyorum, Aiyaret." Adımı telaffuz edişi, dilinin üzerinde yuvarlanması, içimde açıklayamadığım bir titreme yaratıyor. "İstediğin hayatı yaşayabilmeni istiyorum."

"Sadece bir konuşmaydı," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, ama yarın bir toplantı olabilir, ertesi gün bir buluşma olabilir. Sonra ne olur, kim bilir?" Omzuma hafifçe vurur. "Mutlu olmanı istiyorum kardeşim."

Ne demek istediğini merak ederek ona tekrar bakıyorum. Mutlu olmamı istiyor... Biriyle mi? Bir kadınla mı?

Ona bakarken meraklanmaya başlıyorum. Eğer o ya da ben kız olsaydık, bu farklı olur muydu? Bilmiyorum, ama bu garip düşünceden uzaklaşmak için bakışlarımı başka yere çeviriyorum.

"Senin de mutlu olmanı istiyorum," diye mırıldanıyorum. Way'in... ilişkileri değil, kaçamakları var. Kimseyi kendine çok yaklaştırmaz. Hayatının bir kısmını paylaşır, ama hepsini değil, bize ise her şeyi verir.

Ben her şeyi alıyorum, ama ben onun kardeşi olduğum için bu normal.

"Bir gün, her şey değişecek." Onun sesi gelene kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmiyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir gün Wilder yerleşecek, ya da Rick, hatta sen ya da Logan. Yavaş yavaş birbirimizden uzaklaşacağız. Birlikte yaşayıp her gün görüşmekten, haftada bir, sonra ayda bir... sonra tatillerde görüşmeye geçeceğiz. Normal işler bulup aileler kuracağız." Onlar öyle olacak, ben değil. "Bu maceraları ve yaşadığımız duyguları tamamen unutacağız. Öyle olmaz mı? İnsanlar sakinleşir ve hayatlarına devam eder, ama ben hala burada, hepinizin gelmesini bekliyor olacağım. Kardeşliğimiz değişecek."

"Değişim dünyadaki tek sabit şeydir, Aiy, ama biz seni asla terk etmeyeceğiz ve unutmayacağız," diye söz verir ve ona baktığımda elimi daha sıkı tutar. "Söz veriyorum. Bizi hiçbir şey ayıramaz. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim. Diğerleri... Eğer sonunda yerleşip bir aile kurarlarsa, sen hala bana sahip olacaksın. Ben hiçbir yere gitmiyorum, onlar da gitmeyecek. Herkes bu

Aiyaret. Bazıları için normal olabilir, ama bizim için değil. Biz hiçbir zaman geleneksel bir hayat sürmedik. Onlar bizi mezara sokana kadar ormanlarda ve dağlarda yaşıyacağız."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Hastane yataklarında yan yana yatacağız ve zamanı geldiğinde birlikte gideceğiz. Bu dünyada hiçbir şey bizi ayıramaz, Aiyaret, ne zaman ne de yaş. Biz bu işin içinde uzun vadedeyiz," diye yemin ediyor ve ben onun ciddi olduğunu biliyorum. "Bana inanıyor musun?"

Sessizce başımı sallıyorum ve o parlak bir gülümsemeye karşılık veriyor.

"Kardeşler," diye fısıldıyorum.

"Kardeşler," diye onaylıyor, ama neden bu kelime sanki başka bir şey söylüyormuşuz gibi geliyor?

Gözlerimi ondan ayırıp, etrafımızda uyuyan arkadaşlarımız ve kardeşlerimizin etrafındaki ateşin alçak alevlerine odaklanıyorum.

Kolu omuzlarımın etrafına kayıyor ve ben başımı ona yaslıyorum. Zaman geçerken beni kucaklayarak, onun sıcaklığını içime çekmeme izin veriyor.

Bir süre sonra, bir şey başımı kaldırıp ormana bakmamı sağlar. Seslerde veya hareketlerde bir değişiklik yoktur, ama bir şey beni bakmaya zorlar ve bir an için bilinmeyen bir korku içimi kaplar.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Way.

"Bizi izleyen bir şey var," diye fısıldarım. Ensesindeki tüyler diken diken olur ve beni hayatta tutan eski bir içgüdü devreye girer.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

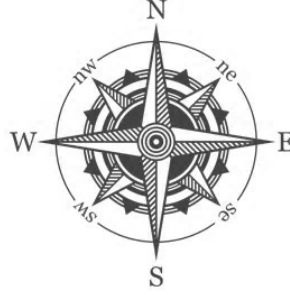
"Bilmiyorum, ama... Sanırım bir şey bizi izliyor," diye cevap veriyorum sessizce.

Way ormana bakarak bir el feneri alır ve ağaçlara tutar, sonra ikimiz de bir şey görmeyince bana bakar. "Orada bir şey yok. Sadece kaptan, hayaletler ve lanetler hakkında anlattıklarıyla kafanı karıştırıyor. Onun seni korkutmasına izin verme... Berlin'de hayaletle ya da Yeni Zelanda'da gece boyunca bizi takip eden uydurma yaratıkla olduğu gibi. Burada sadece harabeler ve tarih var," diye beni sakinleştirir. "Hayatında yeterince korkunç şey yaşadın, Aiy, bir de uydurma şeyler ekleme."

Ağaçlara bakıyorum, korku geçmiyor.

Tarih, geçmişten bile olsa insanı pençeleriyle yakalamayı bilir.
Bunu çok iyi bilirim.

ON ALTI MAEVE

Güneş doğmadan uyanırım. Kuşlar ve böcekler neşeyle cıvıldıyor. Hızlı bir kahvaltının ardından kampımı topar ve çantalarımı yeniden hazırlarım. Sıcaklıktan terlemiş cildimi temizlemek için kendime küçük bir banyo yaparım. Çantamdaki mendilleri kullanıp temiz şortlar giyerek temizlenirim, ama bu kadar basit bir şeyin beni nasıl yenilenmiş hissettirdiğine şaşırırım.

Saçlarımı geri tutmak için başıma bir fular bağlayarak ormana doğru yola çıktım. Ne kadar derine girersem, yapraklar o kadar yoğunlaşıyor gibi görünüyor. Buraya çok uzun zamandır kimsenin gelmediği, belki de hiç kimsenin gelmediği belli, bu yüzden daha fazla çekim yapmak için zaman ayırıyorum. Yoluma devam etmeden önce, yüksekten çekim yapmak için dikkatlice bir ağaca tırmanıyorum.

Sabahın ortasına gelindiğinde, sıcaklık neredeyse dayanılmaz hale geldi ve ilk su bidonumu istediğimden daha çabuk bitirdim. Şelaleden beri su kaynağı görmediğim için ikinci ve son bidonumu idareli kullanmam gerekiyor.

Kendimi durdurmak için ikinci şişeyi saklıyorum ve bunun yerine ellerimi meşgul etmek için getirdiğim fındıklardan biraz yiyorum. Güneş kremi ve böcek ilacını birkaç kez yeniden sürmem gerekiyor ve sıkıldıkça ayaklarım yoruluyor. Yeşilliklerden başka bir şey arıyorum, bu kayıp şehirle ilgili herhangi bir ipucu, böylece rastgele bir adada bir hafta boyunca boş boş dolaşmadığımı bilirim.

Burada olmalı. Yalan söylememiştii, değil mi? Hayır, görmüştü ve çok korkmuştu.

Onun tepkisini hatırlamak beni sabırsız yapıyor, bu benim bir kusurum. Adrenalin ve keşif arzusuyla yanıp tutuşuyorum. Böyle günleri seviyorum ve çoğunu yürüyüş parkurlarında ve gezerek geçiriyorum, ama yanımda kimse olmadan çok yalnız hissediyorum.

Biraz yorgun ve moralsiz hissetmeye başlamıştım ki bir ses duydum.

Başımı eğip gözlerimi kapatıyorum ve kulak misafiri olmadığından emin olmak için konsantre oluyorum, bu izole bölgelerde keşif yapanlar için çok yaygın bir durumdur.

Hayır, kesinlikle su sesi. Sesin geldiği yöne doğru ilerliyorum. Zemin çamurlu ve eğimli hale geliyor, sonra ağaçlar açılıyor ve gülümsüyorum. Bu bir nehir!

"Evet!" diye bağıarak setten suya kayıyorum. Su kesinlikle kirli, neredeyse yeşilimsi bir renk, ama su sudur ve bu tür bir ortamda seçici olamazsınız. Teneke kutularımı çıkarıp, son suyumu içip kutuları dolduruyorum, tabletleri ekleyip suyun temizlenmesini bekliyorum. Kaynatabilirim ama bu daha kolay ve güvenli. Tek başıma olduğum bu ıssız adada hastalanmak son isteğim. Burada kusmak gibi basit bir şeyden kolayca ölebilirim.

Nehri ve kıyı şeridini gözetleyerek, bana saldırabilecek vahş hayvanlar var mı diye bakıyorum, sonra birkaç taş alıp suya atıyorum. Hiçbir şey ortaya çıkmayınca omuz silkiyorum. Kabarcıklar ya da saklanan bir şeyin işareti yok. Yüzeyin altında bir yerlerde olabilirler, ama burada her şey riskli. Timsahlar ve aligatörlerle dolu bataklıkları yeterince geçtim, artık çok endişelenmiyorum. İnsanların anlattığı gibi canavarlar değiller.

Onlar yanlış anlaşılmış, güzel yaratıklardır.

Orman içinde yürüyüşe devam edebilirim, ama bu nehir benim gittiğim yönle aynı yönde akıyor. Yürürken serinleyebilirim ve umarım bir yere varırım. Telefonumu ve kameralarımı su geçirmez çantama koyup sırt çantamın derinliklerine gömdükten sonra yiyeceklerimi de aynı şekilde sakladım, sonra üstümdeki giysileri çıkardım ve onları da çantama koydum.

onu da ekledim. Sırt çantamı göğsüme sıkıca bastırarak, setin geri kalan kısmından kayarak aşağı indim ve suya girdim. İlk başta su sığdı, sonra derinleşti.

Çantamı önüme alıp, onu kollarıma destek olarak kullanarak sığ suya gelene kadar sadece bacaklarımı çırpıyorum, sonra da yürüyerek ilerliyorum. Bu durum birkaç kez değişiyor ve sonunda yolun çoğunu yüzerek geçiyorum, her iki tarafta ormanı tarayarak herhangi bir ipucu veya işaret arıyorum.

Su, ormanın sıcaklığına kıyasla güzel ve soğuk, ve çıktığımda titremeye başlayacağımı biliyorum. Neyse ki, üstüme giyecek başka şeylerim var. Keşke bunun bir kısmını filme alabilseydim, ama sadece yaşamak da güzel. Bazı şeyler kendime saklamalıyım, ve bu keşif hissini yeniden yaşamaya çalışsam da, bunu kendim yapmadıkça imkansız.

Onlara gösterebilirim ama güneşin cildimi ısıttığını veya vahşi rüzgarı kokladığımı hissettiremem. Benim şu anda hissettiğim bilinmezlik, heyecan ve saf mutluluğu hissedemezler.

Bir saat kadar daha yüzdüm. Nehir kıvrılarak bir noktada daraldı, sonra aniden genişledi ve ayakta durabildim. Sırt çantamı omzuma astım ve etrafıma bakındım. Tam bir bataklık alanı vardı. Pusulamı kontrol ettim, gitmem gereken yönü gösteriyordu, bu yüzden yola çıktım, kameramı çıkardım ve birkaç çekim yaptım.

"Tamam, az önce bu bataklığa çıkan vahşi bir nehri geçtim. Hala adanın kuzeyine doğru ilerliyoruz, umarım yakında bir şeye rastlarız, ama şuraya bakın, göz alabildiğince su ve ağaçlar." Kamerayı etrafa çeviriyorum. "Görünürde başka kimse yok."

Bir yılan yanımdan geçiyor, onu çekiyorum. "Ama vahşi hayvanlar bol." Sonraki otuz dakikayı yılanlar, örümcekler ve hatta bir iki maymun çekerek geçiriyorum, sonra kameramı kaldırıp hedefime odaklanıyorum.

Su artık belime kadar geliyor, görünüşe göre burası sel basmış bir bölge, ağaçlar sudan çıkmış ve ayaklarımın altında toprak çöküyor.

Bacaklarım ağrıyor ve yorgun, ama ilerlemeye devam ediyorum. Daha kötüsünü de yaşadım ve işte bu yüzden spor yapıyorum, bedenimi zorlayabilmek için.

sınırlarına kadar. Bunun kolay olmayacağını biliyordum, ama zorlaştığında kendime bunun zihinsel bir şey olduğunu ve dünyada benim yaptığımı yapmak isteyen çok insan olduğunu söylüyorum. Tıpkı babam gibi sınırlamaları veya zorlukları olanlar, bacaklarının ağrıdığından şikayet ederek burada olmak için her şeyi yaparlardı. Babam, benim gördüklerimi görmek için her türlü yorgunluğu, acıyı veya ıslak çorapları göğüslerdi.

Ayrıca, yaşlandığımda, eğer o yaşa kadar yaşayabilirsem, ne kadar yorgun olduğumu umursamayacağım. Sadece gördüklerimi ve yaşadıklarımı umursayacağım. Hayat, kendimi engellemek veya kendimi vazgeçirmek için çok kısa. Bana bunu söyleyen bir sesim olmadığı için şanslıyım. Başkalarına bunu söyleyen sesler olduğunu biliyorum ve bence onlar benden daha güçlüler çünkü benimle aynı yere gelmek için mücadele ediyor ve bunu aşıyorlar.

Mücadele zihinsel ya da fiziksel olsun, her gün uyanıp, ne yaşarsa yaşasın, hayatta kalan herkese hayranlık duyuyorum.

Daha fazla fotoğraf çektikten sonra, atıştırmalık bir şeyler yiyip ilerlemeye devam ediyorum. Kollarımda tüylerim diken diken olmuş, ama terden sıırılsıklam olmaktan iyidir. Göğüs altından terlemek kadar kötü bir şey yoktur.

Bir ses beni kaşlarımı çatırttı, etrafıma bakındım ve yanımdan baloncuklar geçiyordu.

Ani hareket yapmamaya çalışarak yavaşça dönüyorum. Ses tekrar geliyor ve yaklaşık iki metre uzakta baloncuklar görüyorum. Hayal gücümün bir oyunu ya da rastgele balıklar olabilir, ama her ihtimale karşı bekliyorum.

Çoğu vahşi hayvan açsa, yuvaları rahatsız edilirse veya bir şey onları korkutursa saldırır. Aksi takdirde, sizi rahat bırakırlar — genellikle pislik olanlar insanlardır — bu yüzden ben beklerim, her ne ise yoluna devam etmesini umarak.

Zaman geçtikçe, yemin ederim ki bir şeyin beni izlediğini hissediyorum

Çıldırıyorum, durum bu. Çevre ve zihnim benimle oyun oynuyorlar. Hiçbir şey ortaya çıkmadığında veya saldırmadığında, yavaşça ilerlemeye devam ediyorum ve suyun sola doğru aktığını görüyorum, bu yüzden o yöne doğru gidip botlarımı çıkardım ve karaya çıktım. Dinlenip ekipmanlarımı kurutabilirdim, ama biraz uzaklaşana kadar ormana doğru ilerledim ve sonra çoraplarımı değiştirdim. Gerisi bekleyebilir, ama ayaklarımın kuru kalması önemli.

Çantamı omzuma asarken arkamda bir şey hissediyorum.

Yavaşça, her ne ise onu ürkütmemek için, dönüp baktığımda bir jaguar belirir ve donakalırım. Ağaçların arasında sinsice ilerleyerek tam önümde durur. Aynı jaguar olamaz. Bu, ya beni takip ettiği ya da yoluna çıktığım anlamına gelir, ki bu mantıklı gelmiyor. Ama aynı jaguar gibi görünüyor ve aynı şekilde beni izliyor.

Ne yapacağını görmek için bekledim, ama sadece izledi.

Dönüp yavaşça yana doğru yürümeye başlıyorum, onu gözümün önünden ayırmıyorum, ama o beni takip ediyor ve kuzeye doğru gitmeye çalıştığımda yoluma atlayıp tıslıyor. Ellerimi kaldırarak geri çekiliyorum.

"Tamam, tamam." Kafamı eğerek onu taklit ediyorum. "O tarafa gitmemem için beni uyarıyor musun?"

Tıslamayı keser, dişlerini göstermeyi bırakır, ben de geri çekilirim, ama kuzeye gitmek için yanından geçmeye çalıştığımda bir kez daha tıslar ve uyarı olarak pençesini savurur.

Ne oluyor lan? Bu normal değil.

Aniden kulaklarını düzleştirip başını çevirir ve uzaktaki bir şeye bakar. Korkmuş bir tıslama çıkar ve bana son bir bakış attıktan sonra, sanki bir şey onu kovalıyormuş gibi ters yöne doğru koşar.

Gözlerimi kocaman açarak onu izledim, sonra onun baktığı yere geri döndüm.

Hedeflediğim yön orasıydı, ama içimden bir ses "Hayır" diyor. O vahşi hayvan koşuyorsa, onu görmezden gelmemeliyim. Bunun yerine doğruya dönüp o yöne doğru ilerliyorum.

O jaguar'ı görmezden gelmem mümkün değil. Deli olsam da olmasam da.

Adada yaklaşık olarak nerede olduğumu biliyorum ve daha içlere doğru ilerliyorum, ama sonunda kuzeye doğru gitmem gerekecek. Jaguar'ı kızdıran şeyden uzak durmak istiyorum. Böyle vahşi bir kediye korkutabilecek her şey... Evet, onunla karşılaşmak istemiyorum.

Öğleden sonra güneşi hızla gökyüzünde ilerlerken, orman geniş bir açıklığa açılıyor. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak güneş gözlüklerimi yukarı itiyorum ve göz alabildiğince uzanan devasa daireye şok içinde bakıyorum.

Burada nasıl ve neden ağaç yok? Yüksek, kalın çimlerin üzerine tereddütle adım atıp ilerliyorum, ancak ortasına geldiğimde duruyorum. Ayaklarımın altında bir şey ters geliyor. Çömelip, palamayla çimleri ayırıyorum, sonra donup kalıyorum.

Altında sert bir şey olan toprak. Fırçayla temizleyip, kemikleri görünce hızla ayağa kalkıp geri çekildim.

İnsan kemikleri.

Dönünce, çimlerin bir toplu mezarı gizlediğini fark ettim. Cesetler yüzeyin hemen altında gömülüydü.

Ölüleri rahatsız etmek istemediğimden, kenarlara doğru dikkatlice ilerliyorum. Bundan iyi bir şey çıkmaz ve onlar huzuru hak ediyorlar. Onlar dinlenmek için gömüldüler, benim onları kazıp fotoğraflarını çekmem için değil. Ancak tarlanın kenarına doğru, toprağın kazıldığı ve kemiklerin yerden çıktığı yerde, kemiklerde kemirilme izleri gördüğüme yemin edebilirim. Hayvan diş izlerine benziyorlar, yuvarlak ve keskin, ama kemikleri kesinlikle bir şey kemirmiş.

Neden?

Kötü bir his omurgamdan aşağıya doğru bir titreme yayıyor, bu yüzden buradan uzaklaşmak için ağaçlara doğru yöneliyorum, ama ağaçların kenarında bir iskelet değil, bir ceset görüyorum.

Yüzünün yarısı yok, kemikleri görünüyor, göğsü parçalanmış ve bacaklarından biri yok. Elleri, kendini korumak ya da bunu yapan şeyi uzaklaştırmak için havada.

Kahretsin, koku ve manzaradan öğürerek uzaklaşıyorum.

Taze, belki bir iki haftalık? Daha mı fazla? Emin değilim, ama arkamdakiler gibi yıllar önce ölmüş değil. Bu kim? Buraya sürüklenmiş mi? Başka bir kaşif miydi? Emin değilim, ama kontrol etmeden gidemem. Onu arayan biri olabilir. Bana bir şey olursa, birinin zaman ayırıp babama haber vermesini isterim.

Eşarbımı aşağı çekip yüzüme bağlayarak kokuyu maskeledim ve cesaretimi kaybetmeden oraya doğru yürüdüm. Çok dikkat çekmemeye çalıştım.

Yüzüne yakından baktım, ama yırtık pantolonunu aradım. Elimi cebine sokmak zorundayım ve elimi daha derine batırdığımda başımı çevirip öğürürüm. İçinde sert bir şey var, parmaklarımı ona geçirip çekip çıkarırım. Kıçımın üstüne düştüğümde, kanla kaplı cüzdanı görürüm ve en yakın ağaca doğru koşarım. Eşarbımı aşağı çekerim ve kusarım, midemdeki her şeyi dışarı çıkarırım.

Sinekler etrafımda vızıldarken kusma hissi devam ediyor, ama sonunda sadece kuru kusuyorum. Ağzımı temizlemek için tükürüp, bir ağaca yaslanarak derin nefes alıyorum ve çantamı alıyorum.

Ağzımı suyla yıkayıp mide bulantısını bastırmaya çalışıyorum. Bulantı geçince yüzümü silip saçlarıma eşarbımı bağlıyorum, sonra çimlerin üzerine düşürdüğüm cüzdanı alıyorum.

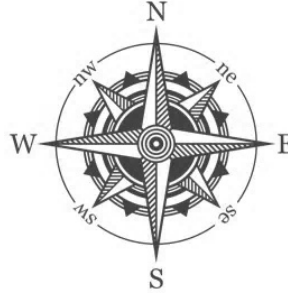
Yüzümü buruşturarak cüzdanı alıyorum, biraz suyla yıkayarak yapışkanlığını gidermeye çalışıyorum, sonra kameramı çıkarıp cüzdanın içini çekiyorum.

Adı Thomas Wardle, Kaliforniyalıydı ve yirmi dokuz yaşındaydı. Onun ve başka bir adamın kucaklaştığı bir polaroid fotoğrafı var. Nasıl öldüğüne üzülerek ona bir bakış attım, sonra cüzdanı kapatıp dikkatlice çantama koydum. Umarım kameram bağlanır ve görüntüleri görürler, böylece partneri ve ailesi haberi olur. Onu gömmeli miyim, gömmemeli miyim diye düşünürüm, ama bunu yapabilir miyim, gerçekten bilmiyorum. Ayrıca, cesedini almaya gelirlerse, onu bulmaları daha da zorlaşır. Onu yiyenler muhtemelen geri gelip onu çıkarır, bu yüzden yanlış hissetmeme rağmen, ormana geri dönüp onu orada bırakıyorum.

Kalbim ağır ve iyi ruh halim ortada yok.

Bu, dikkatli olmazsam doğanın ne kadar acımasız olabileceğini hatırlatıyor.

ON YEDİ MERRICK

Güneş yüzüme vururken uyanıyorum ve yuvarlanıyorum, ama hamaktan düşüyorum. Yere çarparak yere düşüyorum ve gözlerimi ovuştururken tıslıyorum, sonra diğerlerine bakıyorum, onlar da uyanıyor.

Gözlerim Way'in ranzasına takılır ve irileşir. Kolları Aiyaret'i sarmış, ikisi birbirine sokulmuş durumda. Aiy başını sersemlemiş bir şekilde kaldırır ve etrafına bakar. Gözlerim onunla karşılaşıncı, bilmiş bir gülümsemeyle başka yere bakarım. Kardeşimin sonunda ilerleme kaydettiğine sevindim.

Diğerleri kıpırdanırken hiçbir şey söylemiyorum, dikkatleri üzerimize çekmek istemiyorum. Way ve Aiy'in yakınlaştığını biliyorum. Way, onu rahatlatıp sakinleştirebilen tek kişi, ama onlar söylemedikçe bu bizi ilgilendirmez.

"Bugün sıcak olacak," diye Aiy'e şikayet ediyorum, kamp ateşinin yanında onun yanına otururken. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bakışlarımız kesiştiğinde ne soracağımı merak ediyor. "Onlar uyanana kadar kahvaltıyı hazırlayalım."

O da başını sallar ve alışkanlıkla birlikte çalışmaya başlarız. Ben bir şey söylemeyince Aiy zamanla rahatlar ve kahvaltı hazır olup herkes gelince omzuna hafifçe vururum. "Fazla düşünme kardeşim. Ruhuna iyi gelmez," diye fısıldarım ve metal tepsiyi Wilder'a uzatırım.

Aiy bir tanesini tuvaletten çıktıktan sonra yanına çöken Way'e uzatır ve bir an için gözleri karşılaşır ve aralarında bir şey geçer. Çılgılık atmak için deli gibi bir istek duyarım, ama

Logan'a dönüp onun yulaf ezmesinden bir çatal çaldım.

"Hey," diye mırıldanır ağzı doluyken.

"Seninki daha güzel görünüyor." Omuz silkiyorum ve gözleri kısılıyor. Bir anda kendimi yerde buluyorum. Yulaf ezmelerimizi unutmuş, yaprakların üzerinde yuvarlanarak birbirimizi tokatlıyor ve tekmeliyoruz. Wilder üzerimizden atlayıp ateşe doğru yürüyor ve sonunda yuvarlanarak duruyoruz.

"Ateşkes?" diye öneriyorum.

"Olur," diye mırıldanır Logan, sonra bana elini uzatır ve ateşin yanına yürürüz, kahvaltımızı alıp yemeye başlarız.

"Plan nedir patron?" Wilder'a soruyorum, kendi dünyalarında, başlarını birbirine yaklaştırıp yemek yiyen Aiy ve Way'e bakarak. Kardeşimin dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, sonra boğazını temizliyor.

"En az dört mil yol kat etmek istiyorum. Bugün zorlu bir yürüyüş olacak. Mümkünse hiç durmayacağız."

İnleriz ama Wilder psikopat gibi sırtarak gülümser. "Eğer başarabilirsek, yarın adanın merkezinde olacağız ve asıl eğlence başlayacak."

"Wilder," diye sızlanıyor Logan ve biz de milyonlarca kez prova ettiğimiz suratlarla yüzlerimizi birbirine yaklaştırıyoruz.

"Wilder," diye tekrarlarım. "Biraz eğlenemez miyiz?"

Gözlerini daraltarak aramızda bakışır, kaybettiği bir savaşta olduğunu bilir. "Ne gibi?" diye mırıldanır.

"Merrick ve ben dün gece buradan çok uzak olmayan bir yerde bir şelale gördük. Orada biraz oynayabilir miyiz, belki kaya tırmanışı ve dalış yapabiliriz?" Logan sorar ve ben başımı sallar.

"Görüntü için iyi olacak. Ajax beğenecek," diye ekliyorum.

"Haklılar," diyor Way ve Wilder iç çekiyor, bu ses bize kazandığımızı gösteriyor.

"Tamam, ama on dakika içinde hazır olursanız." Sevinç çığlıklarımız havayı doldururken, eşyalarımızı toplamak için koşturmaya başlıyoruz.

Tabii ki dokuz dakikada hazırız, Wilder isteksizce Logan ve benim öncülüğümüzde bulduğumuz şelaleye doğru yola çıkarız. Çok uzun sürmez, sırt çantalarımızı kenardaki kayaların üzerine bırakırız. Yeni Zelanda'da bulduğumuz kadar büyük değildir, ama kayaların üzerinden dökülen berrak ve pırıl pırıl suları ile çok güzeldir.

Wilder etrafı ve suyu kontrol ettikten sonra bize başını salladı. "Tamam, başlayın." Bizimle tartışmanın faydasını biliyordu.

Logan ve ben birbirimize bakıp tişörtlerimizi çıkararak gülerek su kenarına koşup suya daldık. Ben önce suya girdim ve su yüzüne çıktığımda saçlarımı geriye atıp Logan'a sııttım. "Duvara ilk çıkan yıllık tatil yerini ilk seçer," diye bağırdım.

"Anlaştık. Hileci!" diye bağıyor, ben de suya dalıp arkaya doğru hızla yüzüyorum. Suyun üstüne çıktığımda, hiç vakit kaybetmeden oradaki kayayı yakalayıp kendimi yukarı çekiyorum. Kaygandır ve tırmanmaya başladığımda bir sıçrama sesi duyarım. Arkama bakıp Logan'ın suya düştüğünü görünce gülümserim. Duvara odaklanarak hızla ilerlerim, olabildiğince yükseğe tırmanırım ama kısa süre sonra Logan'ın sesini duyarım ve kenara ulaştığımda o da birkaç saniye gerimdedir.

Zirveye ulaştığımızda, ikimiz de nefes nefese ve sırtarak duruyoruz. Aşağıda, gömleksiz bir şekilde bizi filme alan Wilder'a el sallıyorum. Way ve Aiy, hem eğlenerek hem de inanamayan bir ifadeyle bizi izliyorlar.

"Birlikte mi?" Logan'a bakıp elimi uzattım.

"Her zaman." Elini elime vurur ve koşarak atlarız, zıplarız.

Düşerken ağırlıksız hissediyorum, kahkahalarımız ormanda yankılanıyor ve kristal berraklığındaki su tarafından yutulana kadar devam ediyor. Yüzeye çıktığımızda gülümsemeden edemiyorum. "Hadi, çok eğlenceli!" Diğerlerine sesleniyorum. "Wilder, Wilder, Wilder," diye bağıyorum.

Logan da onlara katıldığında gözleri kısılr, ardından Way ve Aiy de katılır. "Siktir et, tamam." Pantolonunu ve botlarını çıkarır, kamerayı taşınabilir tripoda yerleştirir ve duvara doğru yönelir. Hızla ve zahmetsizce tırmanırken onu izlemek için ona döneriz, o kadar hızlı hareket eder ki bulanık bir görüntü oluşturur. Bu onun uzmanlık alanıdır ve her zaman etkileyicidir. Ne kadar denersek deneyelim, onu asla yenemeyiz.

Tepeye ulaştığında bize el sallar ve sonra arkasını döner, geriye doğru takla atarken gerçek Wilder ortaya çıkar. Onu cesaretlendirmek için bağırırız ve suya düştüğünde hepimizi ıslatır.

Kafası su yüzüne çıkar ve sırtarak gülümser. "Sakın yapma!" diye bağırırım ama suya çekilirim.

Wilder su altında benimle boğuşurken herkesin kahkahaları kulağıma ulaşıyor. Buna rağmen gülümsemekten kendimi alamıyorum. Kardeşimin kendini bu kadar bırakması nadirdir, ama onun bu yönünü görmeyi çok seviyorum.

Saatlerce oynuyoruz, dalış ve yüzme yarışları yapıyoruz, daha çılgın yollar seçip yukarı aşağı dalıyoruz, ta ki yan taraftaki kayalıklara yığılana kadar.

"Hey, bunu gördün mü?" diye seslenir Aiyaret ve biz de oraya doğru yürürüz, Wilder giderken tişörtünü giymeye çalışır.

"Ne?" diye sorar Aiy, Wilder'ın çömeldiği yere işaret ederken. "Ben deli miyim yoksa bunlar... ayak izleri mi? İnsan ayak izleri mi?"

Onun işaret ettiği yere dönüyoruz. Haklı.

İzler birkaç gün öncesine ait gibi ama çok belirgin.

Burada tek insan biziz, ıssız bir adada insan ayak izleri.

"İşler ilginçleşmeye başladı," diyorum.

Wilder mutlu görünmüyor, gözleri ormanı tarıyor. "O haklı. Onlar insan. Çok dikkatli olmalıyız. Eğer burada biri varsa, bizim burada olmamızdan hoşnut olmayabilir."

"Hadi ama," diye mırıldanıyor Logan. "Hayvan olabilir."

"Bu bir bot," diye alay ediyorum.

"Wilder haklı. Dikkatli olmalıyız," diye mırıldanır Way ve birbirlerine bakışırlar. Eğlencenin bittiğini biliyorum. şimdi bütün gün, hatta bütün yolculuk boyunca bu konuda endişelenecekler.

Bu beni meraklandırıyor. Bu adada başka biri varsa, neden?

Burada mı yaşıyorlar?

Aynı şeyi mi arıyorlar?

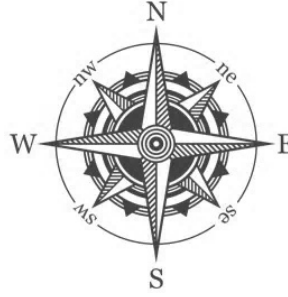
Eğer öyleyse, yoluna çıkarsak ne olur?

Wilder'ın da aynı şeyi düşündüğü belli, çünkü çantasına doğru gizlice yaklaşıyor, giyiniyor ve sonra bize dönüyor.

"Tamam, oyun zamanı bitti," diyor Wilder, izleri dikkatlice görmezden geliyor, hiçbirimiz bunun anlamını fazla kurcalamak istemiyoruz. "Yürüyüş zamanı."

O bize sadistçe gülümserken, havayı inlemelerimiz dolduruyor.

ON SEKİZ WILDER

Yürürken arkada kalıp, her ihtimale karşı koruyucu bir pozisyon alıyorum. Way, benim dikkatli talimatlarımla ekibi yönlendiriyor. Tek bakışta ne demek istediğimi anladı, bu yüzden normalden daha yavaş ama daha dikkatli ilerliyoruz.

Böylece iz bırakma ihtimalimiz azalır.

Bu adada birileri yaşıyor olabilir, bu da bizimle aynı amaçla burada oldukları anlamına gelir ve böyle yerleri arayanların hepsi kaşif değildir.

Çoğu hazine avcısıdır ve ormandaki hiçbir şeyden daha tehlikeli olabilirler.

Önce öldürürler, sonra soru sorarlar; başarılı olmak ve altınlarını almak için her şeye hazırdırlar. Onlar için para her şeydir. Tarih, miras ya da bilgi önemli değildir. Önemli olan kârdır. Geçmişte birkaçıyla karşılaştık ve omzumda bunu kanıtlayan bir yara izi var. Güney Afrika'da mağaraları keşfederken kıl payı kurtulduk. O mağaralar eskiden kaçakçılar tarafından kullanılıyormuş, bunu ancak sonradan öğrendik.

Sonu iyi bitmedi ve hayatta kalabildiğimiz için şanslıydık.

İstedığımız kadar geniş bir alanı kapsayamıyoruz ve Logan ve Rick'in tüm çabalarına rağmen atmosfer kesinlikle daha gergin.

Güneş batmadan bir saat önce, günü bitiririz ve kampı kurarız. Bu sefer, ağaçların arasında gizli bir yer bulmaya özen gösteririz ve ben, her ihtimale karşı bu gece nöbet tutmak isterim.

İçimde kötü bir his var, genelde bu hislerim doğru çıkar. Bu hissi ve ne olacağını bilmemeyi hiç sevmiyorum. Tek yapabileceğimiz beklemek.

Güneş battığında, ateşimiz ağaçları aydınlatıyor ve bir zamanlar güzel olan ormanı gölgeli bir tuzağa dönüştürüyor. İçimdeki alarm, ben volta atmaya başlayana kadar giderek büyüyor. Diğerleri beni izliyor, bir şeylerin ters gittiğini hissediyor ama yardım edemiyorlar.

"Belki de yolumuza devam etmeliyiz," diyor Rick.

"Hayır, karanlıkta olmaz. Yaralanabiliriz. Hayır, ışık olana kadar burada kalalım," diye mırıldanarak ağaçları taradım ve yaprakları kıpırdatacak bir şey gördüğümde donakaldım.

"Tamam, ya biz..." Logan başlar.

"Şşş," diye fısıldarım. "Bizi izleyen bir şey var."

"Hayal görüyorsun," diye mırıldanır Rick, ama sesi endişeli.

"Herkes sakın olsun ve kıpırdamayın." Onlara baktığımda, ateşin etrafında ayakta durmuşlar, gözlerini kısarak benim gördüğüm şeyi ormanda arıyorlar. Yapraklar rahatsız edilmedikçe öyle hareket etmezler ve o yükseklikten bakıldığında, büyük bir şey olmalı.

Ormanın karanlığı ile arkamdaki ateş arasında sıkışmış durumdayken, bir şekil ağaçların arasından yavaşça süzülerek yaklaşık üç metre uzaklıkta durdu.

"Siktir," diye mırıldandım.

"O bir jaguar mı?" Aiy tıslar.

Elimi kaldırıp hareketsiz kalarak başımı sallarım. "Kıpırdama. Meraklanmış gibi görünüyor."

Saldırmıyor, bu iyiye işaret, kulakları dik. Belki sadece yoluna çıkmışızdır ya da onun bölgesine girmişizdir. Kafamda milyonlarca olasılık ve buradan sağ salım çıkmak için planlar dönüyor.

Tehlikeli, vahşi bir hayvanla ilk kez karşılaşmıyoruz. Kanada'da bir kara ayı, Avustralya'da köpekbalıkları ve terk edilmiş bir ada zincirinde yılanlar

terk edilmiş bir ada zincirinde yılanlar vardı. Önemli olan sakın ve kontrolü kaybetmemek. Biz onların dünyasındayız, tersi değil.

"Eşyaları bırakıp sabah geri gelelim," diye mırıldanıyorum. Yaklaşırken kulakları kıpırdanıyor.

"Wilder," diye fısıldadı Rick ve onun hafifçe hareket ettiğini duydum. Jaguar tıslayarak kulaklarını düzleştirir.

"Kıpırdama." Bağırmak istiyorum, ama jaguar önümde dolanıp dururken, ara sıra tıslayarak sesimi yumuşak ve sessiz tutuyorum.

Seslerimiz hayvanı tedirgin etmiş gibi görünüyor ve bize bakıp ormana dönüyor, sanki gitmek mi kalmak mı diye karar veremiyor gibi, ama kuyruğunu hızlı ve sarsıntılı bir şekilde sallıyor ve içimdeki alarm giderek büyüyor. Saldırırsa diğerlerini korumak için yavaşça sağa doğru kayıyorum ve bu hareketim fark edilmiyor.

Büyük kedinin pençesi havaya kalkar ve havayı keser. Geri atlamak isterim, ama olduğum yerde kalırım, diğerlerinin benim için paniğe kapıldığını duyarken bile olabildiğince sakın olmaya çalışırım.

"Wilder," diye fısıldıyor kardeşim, kedi pençesi bu sefer daha yakından savrulurken.

Bir plan yapmalıyım. Buradan nasıl çıkacağız?

Bir an için gözlerimi hayvana dikiyorum. Sanki bize zarar vermekten çok bizi uzaklaştırmak istercesine rastgele dolaşıp pençesini sallıyor. Ancak Rick bunu fark etmiyor ve hayvanın etrafını dolaşmak için ileri atılıyor, ama jaguar bunu fark ediyor ve öfkeleniyor. Jaguarın gözleri Rick'e kilitleniyor.

"Rick!" diye bağıriyorum ve jaguar tıslayarak saldırıp atlamaya hazırlanırken kardeşimle birlikte yere atlıyorum.

Onu korumak için vücudunun üzerine eğilirken, pençelerin yanımı sıyırdığını hissederek acı içinde inlerim, ama sonra yüksek bir ıslık sesi havayı yırtar. Jaguar dönüp bizden uzaklaşırken başımı hızla kaldırıyorum.

Bir şey ormanın içinden bizim yönümüze doğru hızla ilerliyor, ışık huzmeleri yaprakları ayırırken, kişi hayvanın dikkatini çekmek için yüksek sesle ıslık çalmaya devam ediyor. Kardeşimin üzerine eğilmeye devam ediyorum, ona zarar verilmesine izin vermeyeceğim.

Islık sesi daha da yükselir ve jaguar, ormanda hareket eden şeyi beklerken başını eğerek hırlar. Bu bir insan;

aynı kişi olmalı. Ayak izlerini bırakan kişi mi? Yaklaşan siluete gözlerimi kısıyorum.

Kampımıza dalıp, elindeki yanan işaret fişğini sallayarak hayvanı ormana doğru geri çekince, onun bir kadın olduğunu anlıyorum.

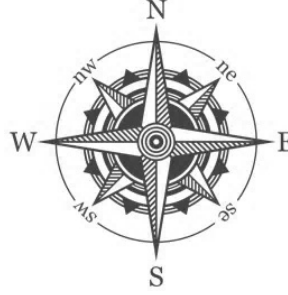
Kanım altımızdaki toprağa sızıyor ama ben aldırmiyorum.

Gözlerim, elinde ateşli bir sopa tutan ve hayvana yüksek sesle seslenen, ormanda koşan kadına odaklanmış durumda. Hayvan bize, sonra kadına bakıyor ve ardından ağaçların arasına atlıyor. Kadın, başka bir şeyin yaklaşmasını engellemek için işaret fişğini sallayarak önümüzde duruyor.

Omzunun üzerinden bakıp gözlerimle karşılaşıyor.

"Carter?" diye haykırıyorum şok içinde.

ON DOKUZ MAEVE

"Tek ve gerçek." Elimde hala işaret fişegi ile etrafa dağılmış kamp izlerken gülümsüyorum. Hayvana zarar vermek istememiştim, özellikle de bana eşlik eden ve bana zarar vermeyen hayvan olduğunu düşündüğüm için, ama onu korkutup kaçırmak istemiştim. Neyse ki işe yaradı, şükürler olsun. "Şansın yaver gitmiş."

Wilder inleyerek Rick'i itip geriye oturur. Eli yanına gider ve gömleğini kesip derisine kadar ulaşan sivri pençe izlerine bastırır.

"Şanslı mı? Az kalsın ölecektik," diye homurdanır.

"Neredeyse öyle." Göz kırparak. "Eğer seni öldürmek isteseydi, yapardı. Seni öldürmek istemedi." Omuz silkerken işaret fişegini yere atar ve ellerimi belime dayayarak bana bakakaldıkları için. "Ne? Teşekkür etmiyor musunuz? Kahraman gibi karşılanacağımı sanmıştım."

Mırıldanarak ateşin yanına gidip çantamı yere bırakıyorum, sonra erzakımı çıkarıp sessizlik uzadıkça yemeye başlıyorum.

"Maeve Carter?" Wilder tekrar sorar.

Başımı kaldırdığımda, onun inanamayan bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Muhtemelen beni o kadar çok hayal ettin ki, gerçek olduğuma inanmakta zorlanıyorsun, ama ben gerçeğim," diyorum alaycı bir şekilde.

Yanakları kızardı, ama gözleri sinirle kısıldı. Aramızda hep böyle olurdu ve onu kızdırmak eğlenceliydi. "Ne halt

burada ne arıyorsun?" Rick ve Logan şimdi onun yanında, yarasını kontrol etmeye çalışıyorlar.

Way, Aiyaret'in önünde duruyor, sanki onu benden korumak istercesine kolunu uzatmış, bu beni biraz üzüyor.

"Oh, bilirsin, yürüyüş yapmak istedim." Onun yanına başımı sallıyorum. "Kokusu başka avcılar çekmeden önce yarana bandaj yapmalısın. Oh, ketçapın var mı acaba? İki gün önce bitti ve canımı çıkarıyor."

Sessizce birbirlerine bakışır, ben bir ısırık daha alırken bunu görmezden gelirim.

"Maeve Carter," Logan alaycı bir şekilde gülümseyerek bana bakıyor. "Kahramanımız."

Göz kırparım. "Sakin unutma, yakışıklı."

"Bana bırak," derim, Rick'i kenara iterek. Wilder yerde yatıyor, çıplak göğsünde üç tane kötü pençe izi var. Derin değil ama kanıyor. Rick yarayı siliyordu ama ben hızla ilk yardım çantasını açtım ve Wilder'ın bakışlarına aldırmadan yarayı temizleyip bandajladım.

"Döndüğünde iğne olman gerekecek. Yarayı kuru ve temiz tut." Çantayı kapatıp ateşin yanına oturdum.

Aiyaret ile aramda mesafe bırakmaya ve onunla doğrudan konuşmamaya özen gösteriyorum. Bunun yerine, gürültücü birine göre alışılmadık derecede sessiz olan Wilder ve Rick'in yanında duruyorum. Logan bana ılık su uzatıyor, ben de teşekkür ederek başımı sallıyorum.

"Carter, cidden, burada ne işin var?" Wilder, az önce hayatını kurtardığımı umursamadan, yüzünü buruşturarak gömleğini çekerken ters bir şekilde sorar. Wilder işte, bu durumda bile tam bir pislik.

"Tatile mi çıktın?" diye şaka yapıyorum ve gözleri kısıldığında, ben de gözlerimi deviriyorum.

"Ajax'ın sadece seni gönderdiğini düşünmedin, değil mi? Ne kadar çok kişi olursa, kayıp şehri bulma ihtimalimiz o kadar artar."

"Sen de bunun için mi buradasın?" diye fısıldadı Way.

"Manzara için gelmedim," derim göz kırparak. "Ajax gelmemi istedi, ben de geldim."

"Harika, bize bunu söylemeyi akıl edemedi mi?" diye homurdanır Wilder.

"Şikâyet etmeyi bırak. Ben olmasam, sen ölmüş olurdun," diye terslerim.

"O haklı," diye mırıldanır Rick, sesi boğuktur. "Benim hatamdı. Özür dilerim kardeşim. Düşünemedim..."

"Şşş, böyle durumlarda hepimiz içgüdülerimizle hareket ederiz." Wilder kardeşinin saçlarını karıştırır ve bana sert bir bakış atar. "Ama o haklı."

Sırıttım. "Sanırım 'teşekkür ederim' demek istedin."

"Hayatta olmaz. Şimdi kampımızdan defol," diye emreder.

"Ciddi misin? Seni kurtardım ve şimdi beni kovuyorsun? Çok kaba. Gürültüyü duyduğumda kendiminkini kuruyordum, şimdi karanlıkta başka bir yer mi bulmamı istiyorsun?" diye mırıldanıyorum.

"O haklı," diye araya girerek hepimizi şaşırtan Aiyaret. "Çok tehlikeli ve o bizi kurtardı. Teşekkürler, Carter." Bana başını sallayarak bakıp uzaklaşıyor, elleri uyluklarında sıkı sıkı. Way'in bir elini onun elinin üzerine koyup bana dar bir bakış attığını görüyorum.

"Rica ederim," diye bir kez olsun içtenlikle cevap veriyorum, sesim yumuşak. "Gerçi Wilder'ın yenildiğini bilseydim, birkaç saniye beklerdim. Belki de onu biraz alçaltırdım."

Logan yanımda kıkırdıyor. "Şüpheli. Neyse, artık buradasın..." "O kalmayacak," diye homurdanıyor Wilder, ayağa kalkarak.

Ben de ayağa fırlayıp onun karşısına geçiyorum. "Senin sorunun ne lan, Adreno bağımlısı?"

"Sen, para düşkünü." "Sikik herif."

"Aldatan pislik."

"Tamam, tamam," Logan araya girerek kolunu aramıza sokup bizi ayırır. "Hoşuna gitmesin Wilder, o bizi kurtardı. O olmasaydı ölmüş olacaktık. Ajax kimi göndereceğine kendisi karar veriyor, onun burada olmasına engel olamayız. Bu gece dışarı çıkamaz, bu yüzden kalacak. Onu seninle benim aramda oturturuz, Aiy ve Way de şuraya giderler. Bir gece için sorun olmaz, değil mi?" Arkasına bakıp Aiyaret'e sorar. Aiyaret sertçe başını sallar.

"Bir gece," diye bağırdı Wilder, yüzüme işaret ederek. "Şafak sökmeden gitmenizi istiyorum."

"Madem buradayız, birlikte çalışalım," diyorum. Bunu yapmak hiç istemiyorum ama gerçek şu ki, daha fazla göze ihtiyacım var ve buradaki durum tehlikeliye dönerse, zor durumda kalırsak yanımızda olmaları fena olmaz. Onlar kadar ben de burayı sevmiyorum. Babam için bu şehri bulmak istiyorum ve onların burada olduğunu bilmek işimi zorlaştırıyor, ama en azından birlikte kalırsak, onları her zaman gözetim altında tutabilirim.

"Olmaz. Ajax seni göndermiş olabilir, ama bu bizim aynı takımda olduğumuz anlamına gelmez. Bu bir yarış demek." Wilder tekrar yaklaşır, vücut ısını hissedebilecek kadar.

"Peki." Sırıttım. "Yarış olsun. Kim kazanacak, bahse girelim mi?"

"Wilder," Rick uyarıyor.

"Tamam. Yaparsak ne alacağız?" O kötücül bir şekilde sırttı.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum ve bir an için gözlerinin dudaklarıma indiğini hissediyorum, sonra bakışlarını kaçırıyor.

"Kazanırsak, Venture'dan ayrılırsın," diyor. Sözlerine irkiliyorum ve yüzünde eğlence beliriyor. Geri adım atmamı bekliyor.

Beni pek tanıımıyormuş.

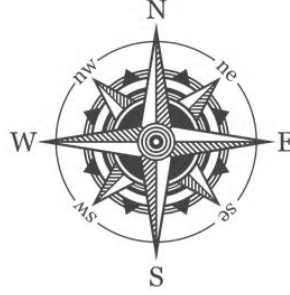
"Tamam. Kazanırsam, benim en iyisi olduğumu söyleyen bir video çekip her yere yayınlayacaksın." Elimi uzatarak sırttım.

"Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Elimi tokatlayıp geri çekildi. "Şimdi yolumuzdan çekil. Sorun çıkarırsan ya da yüksek sesle konuşursan, jaguar olsan da olmasan da kovulursun."

"Adi herif," diye mırıldanıyorum, o arkasını dönüp giderken.

TWENTY MAEVE

"Dürüst olmak gerekirse, siz ikiniz artık sevişin de bitsin!" Logan, Wilder'ın yanından geçerken mırıldanıyor ve ben duymamış gibi yapıyorum. Wilder ve ben birbirimizden nefret ediyoruz, ama bu sadece o kadar. O, benim onların takımına katılmamı engelledi ve Ajax'ın beni kovmasını sağlamaya çalıştı. Onun erkekler kulübüne layık değildim ve her karşılaştığımızda bunu bana hatırlatıyor.

O kendini beğenmiş herifi nefret ediyorum ve kesinlikle onunla yatmak istemiyorum. Onları görmezden gelerek gözlerimi alevlere dikiyorum. Beni burada istemediği belli, benim için sorun değil. Ben de burada olmak istemiyorum ama şu anda tek başıma gitmenin aptalca olduğunu hepimiz biliyoruz. Jaguar bana yaklaştığında zararsız görünüyordu ama o vahşi bir hayvan ve bu adanın beni ürperten bir yanı olduğunu inkar edemem tüylerimi diken diken ettiğini inkar edemem.

Böyle daha iyi, birlikte güvendeyiz, ama bunu sevmek zorunda değilim.

O küçük serseri beni istemiyorsa, sorun değil, ben de gitmeyeceğim. O buna yarış dedi, ben de hepsine yanıldıklarını kanıtlamak için şehri önce bulacağım.

"O sadece teşekkür etmeyi bilmiyor." Belirsiz ses beni başımı kaldırmaya zorlar ve yanımda duran Aiy'i görünce gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Sen öyle diyorsan," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum.

Aiyaret, normalde benden olabildiğince hızlı ve uzağa kaçacakken oyalanmaya devam ediyor. Farkında olmadığım koruyucu içgüdülerim yüzeye çıkıyor.

Kütüğe ve sonra bana bakar. "İstersen otur," diye fısıldarım, onu korkutmak istemediğim için yüksek sesle konuşmaya cesaret edemiyorum. Biraz tereddüt ettikten sonra benden biraz uzakta başka bir kütüğe oturur. Acımıyor. Ofiste ona yanlışıyla dokunduğumda, gözlerindeki bakıştan onun bir nedeni olduğunu anlamıştım.

Ödü kopmuştu.

Şu anda çok dikkatliyim. Buradaki varlığımın onu ve hissettiği huzuru bozmasını istemiyorum. Gözleri ateşte, ben de ona bakıyorum, ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilemiyorum. Onu korkutmak veya sınırları aşmak istemiyorum, ama sınırların ne olduğunu bilmediğim için bu çok zor.

Dokunmak kesinlikle yasak, yakın olmak da muhtemelen öyle.

O da benimle konuşmak istemiyor gibi görünüyor, bu yüzden sessiz kalıyorum, bana yaklaşmanın ona çok zor geldiğini biliyorum. Onun hikayesini ya da geçmişini bilmiyorum ve bilmeme de gerek yok. Ne olursa olsun, bu onun hikayesi, başkasının değil, ama kendi saflığım ve körlüğümle durumu daha da kötüleştirmeyeceğim.

"Teşekkürler. Bize yardım etmek için hayatını tehlikeye attın. Wilder söylemeyebilir, ama o da minnettar," diyor ve ben gözlerimi ateşten ayırmamaya çalışıyorum.

Omuz silkiyorum. "Beni pek sevmiyor, ben de öyle, ama kinimden dolayı ona zarar gelmesine izin vermem. Birbirimize göz kulak olmalıyız."

"Bizi reddettiğimiz için bizden nefret ediyor musun?" Gözlerim birden yukarı kayar ve kampta diğerlerinin hızla yerlerine yerleşip yerleşmediklerini kontrol ederim. Kimse gerçekten dikkatini vermiyor, ama ben gerçeği biliyorum — muhtemelen hepsi dikkatle dinliyorlar.

"Hayır." Gülümsüyorum. "Tamam, belki ilk başta nefret ettim, ama daha çok reddedilme şeklimden dolayıydı."

"Onlar benim için yaptı," diyor, gözlerini başka yere çevirerek. "Bana söylemediler, ama ben biliyorum."

Ah, lanet olsun, bu çok daha mantıklı. Wilder'a olan kızgınlığım biraz azalır, ama bu konuda daha nazik olabilirdi.

"Sana sadıklar ve bu iyi bir şey. Birlikte keşfe çıktığınızda aranızda oluşan bağı biliyorum. Özlüyorum. O, tek

Ajax'ın beni takıma almayı düşünmesine bile izin vermemin sebebi bu. Dürüst olmak gerekirse, başka bir takıma girmek fikri canımı yakıyor.

"Baban mı?" diye sordu ve ben ona baktım. "Kulak misafiri oldum."

"Babam. Kendimi bildim bileli benim ortağımdı, sonra birdenbire tek başıma kaldım. Venture'a gitmek sanki onu ihanet etmek gibi geldi ve bir takıma katılmak mı? Kendimi kötü hissettim," diye itiraf ettim, Ajax'a ve babama bile söylemediğim bir şeyi paylaşarak.

"Eğer seni seviyorsa, senin güvende ve mutlu olmanı isterdi," diye cevapladı bir süre sonra. "Bence senin için sorun olmaz."

"Muhtemelen haklısın. O iyi bir adamdı. Burayı çok severdi." Ormanı seyrederken sevgiyle gülümsüyorum. "O, her zaman böyle yerlerde kendini evinde hissederdi. Doğayı hayatından çok severdi. Benim doğaya olan sevgim de ondan geliyor. Konuşmayı bile bilmeden ormanlarda ve ormanlık alanlarda büyüdüm. Keşke burayı görebilseydi."

"Döndüğünde ona gösterirsin," diyor Aiy.

"Aynı şey olmaz ama evet, gösteririm. Bu yüzden devam ediyorum, bu yüzden onu bulmaya kararlıyım. Daha fazla tanınmak daha fazla para demek, daha fazla para da onun gibi insanlara yardım etmek için araştırmalara destek demek," diyorum, ama nedenini ben de bilmiyorum.

"O değil mi?" diye sorar, gözleri merakla yüzümü tarar.

"Onun için çok geç." Sözler boğazımda düğümlenir ve ben tekrar alevlere bakarım. "İkimiz de biliyoruz. Sadece kabul etmek istemiyoruz."

"Üzgünüm, Maeve. Çok zor olmalı," diye cevaplar. Başımı sallar ve rahat bir sessizliğe bürünürüz.

Ateşe bakıyorum, dans eden alevleri izlerken omuzlarım gevşiyor, ta ki bir ses başımı kaldırıp yanımızda bir silüet görene kadar.

"Aiy, iyi misin?" Way, aramızda bakarak dikkatlice sorar. "İyiyim."

"Uyku zamanı." Way ona elini uzatıp kalkmasına yardım eder, ama Aiy tereddüt eder ve bana bakarak geri çekilir.

"İyi geceler, Maeve." Hızla başka yere bakar ve Way'in kendisini benden olabildiğince uzağa götürmesine izin verir.

"İyi geceler, Aiyaret," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum.

Gerçekten uyuyamıyorum. Mesanem kendini hissettirmeden önce, kanopinin açıklığından yıldızlara bakıyorum. Tüm eşyalarımı kampta bıraktığım için, bana ödünç verdikleri battaniyenin üzerinde uyuyorum. Sabah olmadan, eşyalarımı bıraktığım yere geri dönmem gerekiyor.

Wilder yarışmak istiyorsa, yarışırız.

Ağaçların arasından geçiyorum — aptal değilim, çok uzağa gitmiyorum — ve onları net olarak göremeyecek kadar uzaklaştığımda çömelip işimi görüyorum. Tam ayakta durmuş pantolonumu iliklerken arkamda bir çatırtı duyuyorum.

Bir el feneri üzerime doğru yaklaşınca, caydırmak için palamı kaldırarak döndüm.

"Bırak onu," diye bağırdım.

El feneri orman zeminine indirilir ve sırttan Wilder'ı görürüm. "Pantolonun aşağıda yakalandın mı, Carter?"

"En azından benim fermuarım kasten açık," diye karşılık verdim ve o da aşağı bakıp fermuarını çekerek küfretti. "Burada ne işin var?"

"Güvenliğimiz için çevreyi kontrol ediyorum," diye cevaplar, sonra kiminle konuştuğunu hatırlar gibi olur. "Yeterince soru sordun, kampa dön. Sessiz olmanı söylemiştim, unuttun mu?"

"Bir saniye bile olsa pislik gibi davranmayı kes, Tanrım," diye mırıldanarak ellerimi belime indiriyorum.

O geri adım atar, bir ağaca yaslanır ve gözlerini üzerimde gezdirir. "Seni burada kalmana izin verdik çünkü dışarıda tek başına ölürdün. Bu seni sevdiğimiz anlamına gelmez, Carter."

Bıçağım onun yanındaki ağaca saplanınca geri çekildi. Yanına gidip bıçağı çekince gözleri fal taşı gibi açıldı, yüzlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. "Kendimi koruyabilirim. Bunu ve seni kurtaranın ben olduğumu asla unutma."

Karanlıkta geri yürüyüp uzanıyorum, kamp alanına girip ranzasına uzanan onu görmezden geliyorum. Birkaç dakika içinde, ormanı, herhangi bir yırtıcı hayvanı korkutacak kadar yüksek sesli horlamalar dolduruyor.

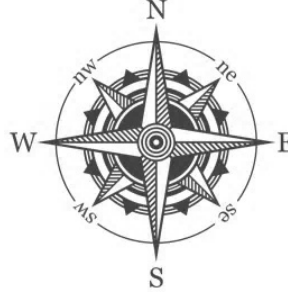
Uykuya dalıp uyanıyorum, her küçük seste irkiliyorum, ta ki sonunda pes edene kadar.

Onları uyandırmamak için sessizce hareket ederek dinlendiğim yeri temizler ve sanki hiç orada olmamışım gibi bırakırım.

Şafak sökmeden ayağa kalkarım ve uyuyan kampına son bir bakış atarak sırtımdan gülümserim.

Oyun başladı, adrenalin bağımlıları.

YİRMİ BİR YOL

Maeve Carter'ın uyuduğu yere bakarak, ağrıyan başımı ovuşturuyorum, bunun nasıl sonuçlanacağını zaten biliyorum — sabah yediden önce içilen bir bardak burbon gibi.

"Ne demek gitti?" Wilder bağırır. Evet, tahmin etmiştim.

Aiy onu uyandırmaya gitti ve ben döndüğümde Logan yarı uykulu halde hamaktan düşmek üzereydi. Merrick oturmuş, kafasını aramızda sallayarak şaşkın bir ifadeyle bize bakıyordu.

"Oradaydı, ama şimdi yok. Bu yüzden gitti," Aiy alaycı bir şekilde o yeri işaret ederek söylüyor. "Ona şafak sökmeden gitmesini söylemiştin, ama şafak çoktan söktü."

Wilder'ın öfkeyle gözlerini kısarken, onun küstahlığına gülümsememi zorla bastırdım. "Nasıl bizi geçebildi? Lanet olsun, bizden önce şehre varmaya çalışıyor." Hamaktan atladı ve eşyalarını toplamaya başladı. "Kahvaltı yok. Hemen yola çıkmalıyız. Onu yakalamalıyız."

"Wilder," diye sızlanıyor Logan. "Kahvaltı yapmam lazım. Ben büyüyen bir çocuğum."

"O zaman kız arkadaşın giderken kalkmalıydın," der Wilder, eşyalarını çantasına tikiştirirken.

"Bekle, kızım... Sence yapar mı?" Logan umutla sorar, ama çanta onu yere yapıştırmadan önce eğilmeye vakti olmaz.

"Hazır olun!" diye bağırır Wilder.

Bu bizi harekete geçirir ve ben ormana bir kez daha bakarak Maeve Carter'ın ne kadar önde olduğunu merak ederim.

Wilder bize mola bile vermiyor. Kızın bizden habersiz gizlice kaçmasına çok kızgın, çünkü bu hiçbirimizin yapamayacağı bir şey. Wilder kartal gibidir. Aiyaret ve ben bir keresinde Tayland'da sabahın üçünde yemek yemek için gizlice dışarı çıkmaya çalıştık, ama adam sanki bizi bekliyormuş gibi kapıda duruyordu. Ondan hiçbir şey kaçmaz... Maeve Carter hariç, anlaşılan.

"Biliyor musun, ona karşı duyduğun bu öfkenin altında cinsel gerilim olduğunu düşünüyorum," diye boş boş konuşarak yanından geçiyorum. Çalıları kesiyor, yüzü gergin, ama bu beni hiç durdurmadı. Genelde Rick veya Logan'a onu kızdırmayı bırakırım, ama bugün çok eğlenceli.

"Carter ile aramızdaki tek gerginlik, bu inatçı kadını öldürmeden ne kadar dayanabileceğim," diye mırıldanır Wilder.

"Ya da onu sikmek," diye Rick yardımsever bir şekilde ekliyor. "Ben sikmeye bahse girerim," diyor Logan. Onlara dönerim. "Bahse var mı?"

"Ne teklif ediyorsun?" diye soruyorlar hep bir ağızdan.

"Sınırlı sayıda basılmış, imzalı *Alice in Borderland* kitabım." Bu onların dikkatini çeker ve Wilder'a bakarken hızla başlarını sallarlar. "O aptalların kazanmasına izin verme. O çizgi romana bayılıyorum."

"Ben de varım." Aiy'in sesine dönüp bakıyoruz ve o gözlerini kırıştırıyor. "Wilder'ın onunla yatmak istediği çok açık. Daha kolay olduğu için inkar edip ondan nefret ediyormuş gibi davranıyor."

"Öyle değil," diye kekeler Wilder, bize bakarak. "Sadece onu sinir bozucu, inatçı ve herkesten üstün olduğunu düşünen bir ukala buluyorum..."

"En mükemmel vücuda sahip," diye ekledi Logan. "Ve beni tahrik eden küstahlığı," diye Rick de katıldı.

"Hepinizden nefret ediyorum," diye mırıldanır Wilder, ağaçları kesmeye odaklanarak. Beş dakika sonra bize bakar. "Onunla yatmak istemiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun," diye onaylayarak Aiyaret'in yanına yaklaşıp onunla birlikte yürümeye başladım. Yorgun görünüyordu, belki de kabuslar yüzündendi, bu yüzden onunla aynı hızda yürümeye çalışarak adımlarımı ona uydurdum.

"Maeve'yi seviyorum," dedi rastgele. "Eğer o bizden önce bulursa, kızmam."

"Gerçekten mi?" diye merakla soruyorum. "Bütün bu çabalarımıza rağmen mi?"

"O da en az bizim kadar, belki daha fazla çalıştı. Biz bir ekibiz, o ise tek başına. Bence o da bunu hak ediyor." Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki başını kaldırıp bana gülümsüyor. "Onu ekibe davet edelim demiyorum, ama çok çalışan insanlar başarılarını hak eder. Onunla birlikte kutlamalıyız, ona karşı çıkmamalıyız. Bu dünya hepimiz için yeterince büyük. Neden rekabet etmek zorundayız ki?"

"Çünkü biz böyleyiz," diye alaycı bir şekilde yanıtladı Logan. "Ayrıca, Maeve Carter'a onunla rekabet etmek istemediğini söylemeyi dene. O kadın zorluklardan beslenir. Kadın olduğu için daha az değer verilmesini istemez. Adil bir şekilde kazanmak ister, bu da onu yenmek için elimizden gelenin en iyisini yapmamız anlamına gelir."

"Lanet olsun, ne zaman bu kadar akıllı oldun?" diye soruyorum, Aiyaret'i görmediği bir kütüğün önünden çekerek. O teşekkür etmek için başını sallıyor ve Wilder sonunda bize mola verene kadar yürümeye devam ediyoruz.

Toprağa oturup poşetlerden birini açıp Aiy'e veriyorum, sonra da şişesini veriyorum. Bana gülümsemesi gözlerimi kamaştırıyor ve onu yemek yerken izlemek beni mutlu ediyor. Dün gece Maeve ile konuştuğu için onunla çok gurur duymuştum, ama bunun ona pahalıya mal olduğunu biliyorum.

Yemeğini bitirince poşeti bana uzatıyor ve ben de suyuyla birlikte bitiriyorum. "Senin daha yok mu?" diye soruyor.

"Ben iyiyim. Senin daha çok ihtiyacın vardı." Omuz silerken çantamı topluyorum ve geriye yaslanıyorum. Kafamı kollarımın üzerine koyup gözlerimi bir an kapatıyorum. Sıcaklık bunaltıcı, terden sıırılsıklam olmuşum, ama hiç kimse umursamıyor ve Aiy de kesinlikle umursamıyor gibi görünüyor, yanıma yaslanıp kafasını omzuma koyuyor.

"O kadar da ileride olamaz," diye homurdanır Wilder, ben de bir gözümü açıp bize baktığını görürüm. Yaklaşan yenilgiye rağmen, yorgunluğumuzu fark etmiş olmalı ki, bir ağaca yaslanır. "Biraz dinlenin. Ben uyanık kalırım."

Logan ve Rick hiç vakit kaybetmeden Wilder'ı aralarına alıp onu yastık olarak kullanarak gözlerini kapatırlar. Bana başını sallar, ben de gözlerimi kapatıp Aiy'i rahat etmesi için bir kolumu onun omzuna atarım.

Uyumuyorum, ama zihnimi boşaltıp vücudumun dinlenmesine izin veriyorum.

Ayrıca, Aiy başka bir kabus görebilir ve bunu tek başına yaşamasına gerek yok. Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, hıçkırık sesi havayı yırtıyor. Gözlerimi açıp başımı çeviriyorum ve uykusunda sarsılırken kaşlarının çatıldığını görüyorum. Diğer kolumu kaldırıp kaşlarının arasındaki çizgileri nazikçe okşuyorum. "Güvendesin. Biz buradayız. Güvendesin..." Sakinleşene kadar tekrarlıyorum, ama elimle onu okşamayı bırakmıyorum.

Onun yerine, onu izliyor, yumuşak, güzel yüzünü okşuyorum. Onun acısını ondan alabilmeyi her şeyden çok istiyorum.

Eğilip, onu rahatsız etmemek için dudaklarımı alnına olabildiğince nazikçe bastırıyorum. "Artık endişelenme, tamam mı? Seni her zaman koruyacağım. Seni her zaman güvende tutacağım. Kimse sana bir daha zarar veremeyecek."

Geri çekilip başımı çeviriyorum ve Wilder'ın anlamlı bakışlarıyla karşılaşıyorum. Onun sözlerini bekliyorum, ama o sadece gülümsüyor ve gözlerini kapatıyor, kardeşleri ikizler gibi yanlarına yaslanıyor.

Yirmi dakika sonra, oturur ve Logan ile Rick'i nazikçe sallar, ben de Aiy'i kaldırırım. "Gitme zamanı," diye fısıldarım, o da inleyerek gözlerini açar ve güneşe karşı yüzünü buruşturur.

"On dakika daha," diye fısıldadı.

"Hayır. Hadi, yakışıklı, gidelim." Sırtını ovuşturarak, tamamen uyanmasını bekledikten sonra ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve yorgun olduğu için ikimizin çantalarını da sırtımıza asıyoruz, sonra tekrar yola çıkıyoruz.

Güneş gökyüzünde ilerliyor ve öğleden sonra geç saatlere gelmiş. Ya yakında durup kalacak bir yer bulmamız ya da devam ederek riske atmamız gerekecek. Ancak Wilder'a bir bakış attığımda, durmaya niyeti olmadığını anlıyorum.

O, kadını yakalamaya kararlı, bu yüzden hiçbir şey söylemeden onu takip ediyoruz.

"Ben önden gideceğim," diyor Logan. "Siz arkamızı kollayın." Wilder'ın yaralanmamış tarafını koruduğunu fark etmiş olmalı. Bu, onun fazla yorulmamasını sağlamak için iyi bir yol, bu yüzden yer değiştiriyoruz ve Logan, Rick yanından geçerken ısıklık çalıyor, öncü olarak ilerliyor ve gittikçe kalınlaşan bitki örtüsünü kesiyor.

Sonunda durur, nefes nefese ve ter içinde başını sallar.

"Bu gece burada kalalım," diyorum. "Çok uzaklaşamıyoruz."

"Buralarda bir yerde olmalı, değil mi? Belki devam edersek "Gidiyoruz, lanet olasıca memeler!" Rick bağırarak geriye uzanır ve vücudu öne doğru hareket eder. Az önce ittiği ağacın dik bir tepenin üzerinde olduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açılır. Ona doğru atlarız ama çok geç, uçurumun kenarından yuvarlanır.

Uçurumun kenarında durup aşağıya bakıyorum, o yuvarlanıp aşağıya doğru her şeye çarparken sesi bize ulaşıyor.

"Göt!"

"Sik!"

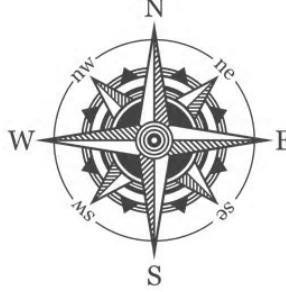
"Ölmek için çok
gençsin!" "Yardım
çağırın!"

"Taşaklarım!"

Sonunda sessizleşir ve aşağıdaki yoğun bitki örtüsünün içine kaybolur. Bir an sessiz kalıyoruz, sonra Wilder kenardan atlayıp onun peşinden kayıyor.

İç çekerek Aiy'e bakıyorum. "Hadi, gidip o aptalları kurtaralım."

YİRMİ İKİ RICK

Her yerim acıyor, ama iyi anlamda değil, geceyi içip sikişerek geçirdim diye değil, daha çok Godzilla'yla dövüşüp kaybettim diye.

Diğerlerinin adımı bağırdığını duyuyorum, ama başım dönüyor ve kulaklarım çınlıyor, bu yüzden cevap vermeden önce bunun geçmesini bekliyorum.

"Rick!" Kardeşimin çaresiz sesi beni harekete geçiriyor ve kolumu kaldırıyorum.

"Hayattayım," diye bağıriyorum, öksürüp biraz kir tükürüyorum. Başımı kaldırıp vücudumu kontrol ediyorum. Pantolonum ve gömleğim yırtılmış, birkaç kesik ve çürük var ama kırık yok, bu da lanet olası bir mucize.

Her zaman şanslıydım.

Muhtemelen utanmam gerekirdi, ama lisede Missy Collins'e çıkma cesaretini göstermek için testislerimi ağda yaptığımda utanmamıştım, o yüzden şimdi de utanmayacağım.

"Rick!" Bağırırlar yaklaşıyor ve beni sırt üstü yatarken bulmalarını istemiyorum. Wilder çıldıracak ve bizi buradan çıkarmaya çalışacak. O bir jaguar saldırısına uğradı, tamam, ama ben bir tepeden düştüm, bu kabul edilemez.

İnleyerek, ağrıyan kıcıımı ovuşturup otururum ve diğerleri beni bulmak için kalın yaprakların arasından ilerlerken etrafa bakınırım. Çoğu tarafım ağaçlarla çevrilidir, bu yüzden onları bulmak için en yakın ağacın arasından bakarım, ama gördüğüm manzara karşısında donakalırım.

Hay sıçayım!

Orman aşağıda bir açıklığa açılıyor ve buradan bile ne olduğunu anlayabiliyorum: terk edilmiş bir şehir.

Kaybolduk...

"Buldum!" diye bağırarak dizlerimin üzerine çöküyorum, endişelerini ve özellikle de yanımda diz çökmüş beni inceleyen Wilder'ı görmezden geliyorum. "Wilder!" Çenesini tutup onu da görene kadar döndürüyorum. "Bak, burası olmalı."

"Buldum lan!" diye bağırdım. "Hepsi beceri, bebeğim!"

"Daha çok beceriksizlik, bebeğim," Logan alaycı bir şekilde söylüyor. "Ölmediğine sevindim ama."

"Sence gerçekten bu mu?" Way, açtığım deliğin etrafında toplanıp aşağıya bakarken fısıldadı.

Kraterin derinliklerinde, her iki yanında aşağıya doğru inen kaba oyulmuş basamaklar var. Binalar taş duvarlara rastgele bir şekilde oyulmuş. Eski ve pürüzlü, ama bir şehir. Hatta bir tür yol ya da patika bile var gibi görünüyor, ama garip bir düzeni var, içe doğru giden ve gittikçe daralan daireler gibi.

"Öyle olmalı," Wilder onaylıyor, ama sonra bana bakıyor. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim. Odaklan, kardeşim. Başardık." Gülümserim ve o da sonunda rahatlayarak bana gülümser.

"Başardık."

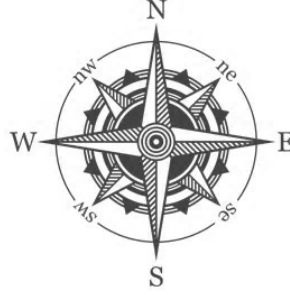
"Ve Carter'ı yendik," diyor Logan. "Kazan-kazan."

"Ne dediniz, aptallar?" Hepimiz dönüp aşağıya inen merdivenlerde bize el sallayan birini gördük. "Çok geç kaldınız. Bütün gün orada yatacak mısınız, yoksa siz uyurken benim ne bulduğumu görmeye gelecek misiniz?"

"Orospu çocuğu," diye bağıır Wilder ve kahkahası havayı doldurur. Sanırım Aiy haklıydı, bunu hak etti.

Maeve Carter, kayıp şehir Apear'ı buldu. Artık tamamen onun.

YİRMİ ÜÇ WILDER

Rick'in gerçekten iyi olduğundan emin olduktan sonra, yaprakları aralayıp kayalık araziden geçerek Maeve Carter'ın Rick'in bağırışlarını duyduktan sonra geri indiği merdivenlerden aşağı ineriz.

Çok dik ve engebeli oldukları için önce ben gidiyorum, birer ikişer inip arkamda kalanları kontrol ediyorum. Elimi uzatarak onlara yardım edip aşağı iniyorum, sonra düşmemek için yavaşça ilerliyorum. Yürürken parçalar ufalanıp aşağıdaki kraterin içine düşüyor.

Orman, bunu havadan görünmesini engellemiş olmalı. Kaybolmasına şaşmamalı. Tesadüfen rastlamasaydık, muhtemelen asla bulamazdık.

Yarıya indiğimizde binalar görünmeye başlıyor. Basit ama güzel yapılmış, açık pencereleri ve kapıları var, bu sayede içeriye bakabiliyoruz.

Evler boş ama sanki insanlar bir gün gelip ertesi gün gitmiş gibi görünüyor. İlerledikçe basamaklar daha dikleşiyor ama sonunda son basamağa ulaşıp tozlu gri kayaya adımımı atıyorum. Maeve, keskin bir bıçakla elma soyuyor ve gölgede bir evin duvarına yaslanarak bizi bekliyor.

"Nihayet," diye mırıldanarak bir lokma alır, bıçağını silip yerine koyar. "Geri dönüp sana harita bırakmam gerekecek sandım," diye alay eder. "Nasıl buldun?"

"Şey... tesadüfen buldum," diye cevaplar Rick, kızarak.

Logan güler. "Daha çok düştün gibi."

"Ah, bu bağırışları açıklıyor. Bir ağaca kıcını yemesini mi söyledin?" diye güler sorar.

"Aslında, bok" diye cevaplar Rick, etrafına bakarak. "Ne zamandır buradasın?"

"Yaklaşık bir saat. Tam keşfe çıkmak üzereydim." Bana bakar. "Bunu ilk benim bulduğumu kabul edersen, yani kanıt olarak videom da var, paylaşabiliriz. Hatta çekmenize bile izin veririm."

"Bize mi? Sanki bizi durdurabilirmişsin gibi," diye homurdandım.

Yapıdan iterek uzaklaşır ve ben başımı eğip onunla göz göze gelene kadar durmaz, güneşten gözlerimi koruyarak onu görmek için. "Evet, bırakayım. Çok yavaştı, Wilder. Kabullen artık. Şimdi, neyi kazandım?" Dişlerimi gıcırdatırken, düşünceli bir şekilde çenesine dokunuyor. "Merak etme, koca çocuk, sonra alırsın. Şimdilik, muhteşem keşfimi belgelemem lazım. En iyi açılar yakalamalıyım."

Beni geçerken omzuma çarpmaya özen gösteriyor.

Rick onun peşinden koşar ve ben ağızım açık kalır. Gözlerim onunla karşılaşır. "Ne? Ben de görmek istiyorum." Logan onun peşinden koşar, ardından Way ve Aiyalet de onları takip eder.

"Hainler," diye tıslarım.

"Pes et Wilder. Böylesi daha kolay olur." Way güler omzuma vurur ve onlar onu takip ederek toprak yolu aşağı inerken, ben dişlerimi gıcırdatarak arkalarından bakakalırım.

Onları onunla bırakamam, bu yüzden peşlerinden gidiyorum, bize önümüzü kesmesine izin verdiğim için kızgıyım. O buldu, bu da keşif ve para onun demek, bunu itiraf etmekten nefret ediyorum.

Bizim olmalıydı, ama umarım iyi görüntüler çekebiliriz, böylece bu yolculuk tamamen boşa gitmez. Ayrıca, çok uzun zamandır kimsenin gitmediği bir yerde, ondan sonra ikinci sıradayız.

Bu bir şey demek.

Dairesel yollara saparak evlerin etrafında dolaşp çekim yapıyoruz. Ortam ürkütücü bir sessizlik içinde ve sanki burada bir şey olmuş gibi sessiz kalıyoruz.

Evlerin içinde bırakılmış eşyalar görüyorum. Ürkütücü, ve ben ürkütücü yerlere gitmişliğim var.

"Başka kimse tüyleri diken diken oldu mu?" Logan fısıldar.

"Ben." Rick, Logan'ın kolunu tutar ve etraflarına bakınırlar.

Maeve, ana yol olabilecek yere saparken durur ve geriye kalanlara bakarız. Taşların üzerine atılmış eşyalar güneşte kavruluyor, vagonlar ve tuğlalar sanki unutulmuş gibi etrafa dağılmış durumda.

"Böyle olacağını beklemiyordum," diye mırıldanır ve o dönüp bir sonraki sokağa doğru ilerlerken endişeli bakışlar atarız. Daha fazla vagon terk edilmiş, hatta biri ters dönmüş ve içinde tuğlalar var. "Sanki bir gün öylece gitmişler gibi."

"Ya da ölmüşler," diye mırıldanıyorum, ama bütün bir şehir nasıl birdenbire ortadan kaybolabilir ki?

"Ne bekliyordun? Altın mı?" diye soruyorum, o kaşlarını çatıp durduğunda.

"Dürüst olmak gerekirse, biraz." Bana bir kez olsun düşmanlık ya da öfke içermeyen bir gülümseme atıyor. "Sanırım bu da güzel, ama haklısın. Burası... hayaletli bir yer gibi."

Anlayarak başımı salladım. Ben de öyle hissediyordum, ona söylemeyecektim ama içimden bir ses burada bir şeyler olduğunu söylüyordu.

"Gece çökmeden buradan gitmeliyiz. Kampı şurada kurabiliriz." Kraterin ucunu işaret ederek başımı sallıyorum.

"Yine seninle kalmamı mı istiyorsun?" diye alaycı bir şekilde sorarak beni dürttü. "Sadece şimdilik," diye cevap verdim.

Bu sözlerim onu çatlatır. "Beni yine küçük yuvana almaktan hoşlanmıyorsun herhalde, ama kabul ediyorum."

"İyi davranıyorum sanma. Bu tamamen hayatta kalmak için," diye itiraz ettim. "Anladım." Logan onu çağırınca göz kırptı ve yanımdan aceleyle geçti.

Hepsinin köyün ortasını görmek istediği belli, bu yüzden gün ışığı kaybolmadan zaman kaybetmeden oraya koşarız. Şehir ya etrafına inşa edilmiş ya da ortasından geçerek parçalanmış, ortasında kocaman bir kara delik var.

Pürüzlü kenardan içeriye bakarak, içeride herhangi bir renk veya toprak görmek için gözlerimi kısıyorum, ama delik sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor. Sadece mürekkep gibi

, bu yüzden geriye yaslanıyorum ama botlarım kenardaki gevşek kayalarda kayıyor.

Ayaklarımın altında kayalar kayıyor, mağaraya çarpıyor ve ben öne doğru yuvarlanmaya başlıyorum, ama Maeve kolumu yakalayıp beni geri çekiyor. "Dikkat et, aptal." Diğerlerinin peşinden giderken gülümsüyor ve onlar çekim yaparken etraflarında dönüyor. Bir an onu izliyorum, düzensiz atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bunun, onun dokunuşunun sıcaklığından değil, az kalsın düşmekten kaynaklandığını kendime söylüyorum.

Bakışlarımı ondan ve ekibimden ayırarak, deliğin kenarını taradım ve bunun doğal bir afet mi yoksa her zaman burada mı olduğunu merak ettim. Daha aşağıda bir şey gözüme çarptı. Ekibimin tersi yönde ilerleyerek, ona daha yakın bir yere çömelene kadar düzensiz kayaların üzerinden dikkatlice ilerledim.

Bir an için gördüğümü anlayamıyorum, ya da belki de beynimdir, ama anladığımda, tüm vücudum buz gibi oluyor. Geçen gece bir şeylerin ters gittiğini anladığımda hissettiğim aynı duygu içimi kaplıyor.

Toprak ve kayaların üzerinde, deliğin kenarından başlayan pençe izleri var, sanki onu yapan yaratık içeri girmiş ya da çıkmış gibi.

Elimi oluklara dayayarak, boyutuna şaşırarak kaşlarımı çattım. Bunu hangi vahşi hayvan yaptı ve bu, burada yaşayan insanlar gitmeden önce mi, sonra mı oldu?

"Hey, Wild, gel de fotoğrafa gir!" Rick sesleniyor ve kafamı kaldırıp uçuşumun önünde toplanmış, birkaç metre ötedeki kamerayla çömelmiş haldeki onları görüyorum. Maeve bile Way ve Rick'in arasında durmuş. Gözlerimi devirip pençe izlerine son bir kez bakıyorum, sonra ayağa kalkıp ellerimi silkeliyorum. Kendime, bunun yıllardır burada olabileceğini, belki de köy kadar eski olabileceğini söylüyorum. Endişelenecek bir şey yok.

Hiçbir şey.

Sonuna sıkışıyorum ve Logan kolunu bana dolayarak beni kendine doğru çekiyor, ta ki birbirimize yapışana kadar. "Tamam millet, 'Maeve kazandı!' diye bağırın," diye bağırıyor ve kamera bu söze verdiğimiz tepkiyi aynen yakalıyor. Ona attığım öfkeli bakışa gülmeden edemiyorum ve kamera tekrar çekiyor.

"Tamam, pislikler. Çekilin kadrajdan. Bunu bulan ben olduğum için biraz video çekeceğim." Bana kasıtlı olarak göz kırparak beni kızdırmaya çalışır ve Way'in haklı olup olmadığını merak ederim. Birbirimizle kavga etmeyi seviyor muyuz? Yüzümden düşüncelerimi okumadan önce arkasını dönerek, kenara çekilip kayalardan birine oturuyorum. Kamerasıyla uğraşıp kayda başlıyor, sonra etrafta dolaşarak herkese bulduğunu gösterirken konuşmaya başlıyor.

O doğuştan yetenekli, bunu kabul ediyorum. Heyecanı hissedilir ve gerçek, ve bunu insanların anlayabileceği şekilde kolayca açıklıyor. Cesur ve umursamaz tavırlarını görmezden gelirim, iyi bir kaşif. Ajax'ın onu işe almasına şaşırmadım, ama bunu ona ya da Ajax'a asla söylemeyeceğim.

"Onu daha az nefret etmeye başladık, değil mi?" Logan sağımda oturup bana sırtarak alaycı bir sesle soruyor.

"Onun kışına bakışları başka bir şey mi var acaba diye merak ediyorum," Rick soluma oturarak alaycı bir şekilde sorar. Beni aralarına sıkıştırırlar ve ben gözlerimi devirerek kasıtlı olarak Way ve Aiy'e bakarım, ama o konuşurken gözlerimi ondan ayırmam. Tehlikeli bir şekilde kenara yaklaşmıştır ve düşeceğinden endişeleniyorum.

Hepsi bu kadar.

"Hey, aptal, kenara çok yaklaşma. Düşersen sana yardım etmiyoruz!" diye bağıriyorum.

O dönüp bana orta parmağını gösterir, ama gülümsüyor. "Neredeyse düşecek olan tek kişi sendin, gerizekalı!"

Kamerasının hala çalıştığını biliyorum ve gülümsemeden edemiyorum. Cevabına rağmen, çukurdan uzaklaşıyor ve sanki "Şimdi mutlu musun?" der gibi önce çukuru, sonra beni işaret ediyor.

"O iyi bir kız, biliyorsun. Kayıtlarını gördüm, bazı önemli unvanları ve galibiyetleri var. O da senin gibi her alanda yetenekli, her şeyde en iyi olmak isteyen biri. O buradayken birlikte çalışmamız fena olmaz," diyor Rick.

"Aiy," diye başlıyorum.

"Umursamıyor gibi," diye Logan sözümü keser ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle onu izleyen Aiy'i işaret eder. Ne konuştuklarını bilmiyorum ama onunla daha rahat görünüyor.

Ancak, bizimle birlikte zorlukla kazandığı güvenliğini ve rahatlığını hiçbir şey için riske atmayacağı.

Carter kalamaz, kim isterse istesin. "Peki şimdi ne olacak?" Rick, cevap vermediğim için sorar.

Omuz silkiyorum. "Görüntüleri kaydedip geri göndeririz, sonra da gelip almalarını isteriz ve sahile geri döneriz. Bu sefer o kazandı, ama başka fırsatlar da olacak."

"Yenilgiyi mi kabul ediyorsun?" Logan nefes nefese, bayılacakmış gibi yapar. "Ne korkunç! Ne şok! Aşk olmalı."

Onu kayadan itip Carter'a odaklanıyorum. O haklı, yenilgiyi kabul etmekten nefret ediyorum, ama hakkını vermek gerek. O buldu, yani onun. Ajax ve tüm dünya ona övgüler yağdırır, o hak ediyor.

"Tamam, ben bittim," diye sesleniyor. "Mağarayı keşfetmeliyiz. O kadar derin olamaz. Önce bir kamera indirip sonra aşağı inebiliriz."

O tarafa doğru yürürken diğerleri de peşimden geliyor. "Gerek yok."

"Hayır, gerek yok, ama buradayken neden yapmayalım? Hadi Wilder. Senin de merakını görebiliyorum. İstedğin kadar inkar et, ama sen de benim gibi cesursun. Deliğin içine girip aşağıda ne olduğunu görmek istiyorsun," diye alay ediyor.

Onu siktir et, ama o haklı ve bunu biliyor.

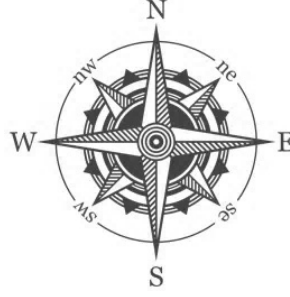
Uçuruma bakıp sonra bize dönüyor, kaşlarını kaldırarak bizim itiraz etmemizi bekliyor, ama kimse itiraz etmiyor. Bizi elinde tuttuğunu biliyor.

Ellerini beline dayayıp, sırtını uçuruma dönerek bize sırtlıyor. "Kim ilk gidiyor? Taş, kağıt, makas?" Biz homurdanınca gülüyor. "Ne? En yaşlı ilk..." Sözleri, deliğin içindeki karanlıktan bir şeyin ortaya çıkmasıyla kesiliyor. Şekli çok hızlı hareket ediyor ve Maeve'yi kapıp aşağıya sürüklüyor.

Çığlığı etrafımızda yankılanır.

Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra yok oldu. Geriye sadece durduğu yerde toprağa kazınmış pençe izleri kaldı.

YİRMİ DÖRT MAEVE

Yüzen rahatlığımı delen ilk şey acıdır. Beni delip geçer — çoğunlukla başım, sırtım, kığım ve bacaklarım. Gözlerim kapalıdır, ama vücudumu tararken bir an için öyle tutarım. Başım ağrıyor, ama kafatasımın çatladığından endişelenecek kadar değil — bunu bir kez yaşadım, teşekkürler, nasıl bir his olduğunu biliyorum. Sırtım sert bir şeye çarpmış gibi hissediyorum, ama ayak parmaklarımı kıpırdatabiliyorum, bu da kırık olmadığı anlamına geliyor, ama hareket ettirmek sol bacağıma büyük bir acı veriyor, büyük bir yaralanma olduğunu gösteren türden bir acı.

Acıyı nefes alarak atlatmaya çalışırken, ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Kaydım mı? Benim yapacağım bir hata gibi gelmiyor, ama yapmış olmalıyım. Bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm son şey, arkadaşlarımın şok olmuş yüzleriydi.

Bakışlarındaki saf korku beni rahatsız ediyor.

Nerede olduğumun dibine çarptığımı hatırlamıyorum. Tek hatırladığım şiddetli acı, serbest düşüş hissi ve sonra hiçbir şey.

Tamam, yeter Carter. Harekete geçme zamanı.

Bu babamın sesi, buzda kayıp düştüğümde tepeden talimatlar verdiği zamanki gibi. Kazalar olur, ama korkunun beni ele geçirmesine izin veremem. Karşılaştığım sorunlarla başa çıkmalı ve uyum sağlamalıyım. Açıkça o çukurdayım.

Önce önemli olan şey . . .

Gözlerimi açtığımda hiçbir şey göremediğimi fark ettim. Etrafım zifiri karanlık. Panik beni sarmaya başladı, bu yüzden gözlerimi sıkıca kapattım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Kulaklarımı, arkadaşlarımdan sesleri gibi tanıdık sesler için zorluyorum ve bekliyorum. Tek duyduğum, uzaktan gelen yumuşak bir su sesi ve damlama sesi. Başka hiçbir şey yok. Bağırış yok. Çığlık yok.

Adımın çağrıldığını da duymuyorum, bu da iyiye işaret değil.

Kendimi biraz kontrol altına aldıktan sonra bir liste yapıyorum.

Öncelikle, vücudumda kırık veya yaralı bir yer olup olmadığını kontrol etmeliyim.

İkincisi, nerede olduğumu bulmalı ve yardım isteyebileceğim bir yol bulmalıyım.

Kimsenin beni kurtarmasını bekleyemem; kendimi kurtarmam lazım. Bana öğretilen budur, dünyanın kuralı budur. Kendime acıyarak yatıp duramam.

Gözlerimi tekrar açıp, görme yeteneğimin düzelmesini sağlamaya çalışıyorum, yavaş da olsa düzeliyor. Gri tonları ve şekiller görünmeye başlıyor. Uzağı göremiyorum ama ellerimi kaldırdığımda görebiliyorum, bu da bir şeydir. Birini sağ cebime sokup iç cebime takılı anahtarlığımı arıyorum. Karabina kancasından çıkarıp çekiyorum ve anahtarlığa takılı küçük ışığı açıyorum. Etrafıma tuttuğumda bir an gözlerim kamaşıyor. Bu iyiye işaret değil.

Solumda su var ve ışığın ulaşabileceği mesafeden daha uzağa uzanıyor gibi görünüyor. Etrafımı çevreleyen kayalık çıkıntılar var, sanki önümde ve sağımda bir bariyer gibi. Sol tarafta da birkaç tane var, ama suyu hala görebiliyorum ve uzanırsam muhtemelen dokunabilirim. Işık tavanı delip geçmiyor, ama ben kayalık ve ıslak kumun üzerinde yatıyorum.

Ölmedim, en azından o var.

Tamam, şimdi yaralarım. Sol bacağımda bir sorun olduğunu biliyordum ama bunu erteliyordum, ama artık edemem.

Kuru dudaklarımı yalayıp, ışığı solumdaki bir kayanın üzerine yerleştirip yukarı doğru çevirdim. Işık sadece hemen önümü aydınlatıyordu ama hiç yoktan iyiydi.

Derin bir nefes alıp bacaklarıma bakıyorum. İlk düşüncem, çok şanslı olduğum. Bacaklarım önümde düz duruyor ve kırık yok,

bu bir mucize. Nasıl kemiklerim kırılmadı bilmiyorum. Sağ bacağıma bakıyorum, sadece yüzeysel yaralar, sıyrıklar, kesikler ve yırtık pantolon görüyorum. Önemli bir şey yok.

Şimdi soluma bakıyorum.

İlk başta pek bir şey göremiyorum. Pantolonum uyluk ortasından aşağıya kadar tamamen parçalanmış. Altındaki deriyi görebilmek için dikkatlice deliği biraz daha açmaya çalışıyorum ve dişlerimin arasından tıslayarak, sonunda yarayı görebiliyorum. Yarayı uyluklarımın büyük bir kısmı ve dizimin üstü kaplıyor. Derim garip bir renkte ve çiğnenmiş gibi görünen yaradan kan durmadan akıyor. Ancak kemik çıkıntısı yok, bu da bir şans sanırım.

Botum kaybolmuş ve bunun neden beni sinirlendirdiğini bilmiyorum, ama sinirliyim.

Uylukum çok kötü durumda, gerçekten çok kötü. Çok kan kaybediyorum. Kan ıslak kumun üzerinden kayarak küçük bir eğimden aşağıya bir su birikintisine akıyor ve suyu kırmızıya boyuyor.

Kan kaybını durdurmam gerekiyor, bu da damarları sıkıca sıkıştırarak bir turnikeye ihtiyacım olduğu anlamına geliyor, ancak kan dolaşımını engellemek için ara sıra gevşetmeyi unutmamam gerekiyor. Yırtık kaslar ve deri de bir sorun, enfeksiyon riski de var, ama bunları sonra düşünürüm.

Kemerimi çıkarıp, keskin ucuyla ölçtükten sonra deriye zorlukla bir delik daha açtım. Bacağıma olabildiğince kaldırdım ve kesmeden önce dudaklarımdan keskin bir çığlık çıktı, sonra kemeri uyluklarımın üst kısmına sardım ve sıktım. Acı tarif edilemezdi ve işim bittiğinde, nefes nefese ve ter içinde geriye düştüm.

Acıyor, ama kan kaybindan iyidir.

Yarayı temizlemem gerekiyor, ama sadece o su var ve muhtemelen içinde başka hiçbir şeyden daha fazla bakteri vardır, bu yüzden temizlememeye karar veriyorum. Derimin kenarları, sanki bir kayaya çarpmış ve yırtılmış gibi çok kötü bir şekilde yırtılmış. Düzensiz bir hal almış. Buradan çabuk çıkmazsam bacağıma kaybedebilirim, hatta daha kötüsü olabilir. Enfeksiyon kapacak, kanamaya başlayacak ve korkunç bir şekilde öleceğim. Boş bir düşünce, ama beni kahkahalara boğmak istiyor. Başlarsam durmayacağımı biliyorum, bu yüzden kendimi zorla susturuyorum.

Düşün, Carter. Odaklan.

Tamam, bacağım yaralandı, bu da muhtemelen tırmanamayacağım anlamına geliyor ve bu da başka bir çıkış yolu aramam gerektiği anlamına geliyor. Başka bir yol olmalı, değil mi? Hareket etmem ve bacağımı bağlamam gerekiyor. Ne kadar beklesem, o kadar çok kan kaybederim ve ağrı daha da şiddetlenir, bu da işleri zorlaştırır.

En azından hava soğuk değil. Hatta neredeyse çok sıcak, bunaltıcı derecede. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Vücudumdan daha fazla değerli su kaybedeceğim, ama en azından şok halinden dolayı donmayacağım.

Yaramı aşağıya bakarak en iyi yapabileceğim şeyi düşünmeye başladım. Yaramı kapatmaya çalışmalı mıyım? Ama yanımda hiçbir şey yok, sadece vücudumda olanlar.

Işığımı alıp tekrar çevirdim, ama hiçbir şey değişmemişti. Sadece kaya, kum ve su vardı. Sırtım ağrımaya başladı, diğer ağrılarımı hatırlattı ve bu şekilde kambur oturmanın bir faydası olmadığını fark ettim. Ama

şu anda bacağım kullanılamaz haldeydi, bu yüzden ışığı dışlerimin arasına sıkıştırıp ıslak kuma tırnaklarımın altına kadar kazdım.

Ellerimi kullanarak geriye doğru kayıyorum, sırtımı kayaya dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve başımı öne eğiyorum.

Hadi Carter, düşün.

Düşün!

Aklıma bir fikir geliyor — korkunç, çılgın bir fikir, ama başka seçeneğim yok.

En azından anlatacak bir hikayem olur ve koleksiyonuma destansı bir yara izi daha eklerim.

"Tamam, Maeve, yap şunu," diye mırıldanarak ışığı yere bıraktım. Botumu çıkarırken yüzümü buruşturdum. Zaten işe yaramazdı. Diğerini kaybettim, bu yüzden dengesiz kalırdım. Kalın olanlardan nefret ettiğim için şans eseri ince olan bağcıkları çözüp, gömleğimin içine uzanmadan önce uyluklarımın üzerine seriyorum. Sütyenimi çıkarmayı başarıyorum. Bugün giydiğim sütyende tel var. Genelde böyle sütyen giymem ama elimde başka kalmamıştı, şanslıyım.

Malzemeyi yırtarak teli çekip çıkardım ve onu şekillendirmeye çalıştım. Sert olmasına rağmen bir parça koparmayı başardım ve sonra bir taş kullanarak onu kıvrımlı hale getirdim. Ucu kırılmaktan dolayı keskin ama çok pürüzlüydü, bu yüzden onu taşla keskinleştirdim. Parmaklarımın ucuna batırıp çekerek

parmağımdan kan damlasını çekene kadar çekip denemeye devam ediyorum. Danteli etrafına sarıp bacağıma eğiliyorum.

Acı vereceğini bildiğim için tereddüt ediyorum, ama sonra derme çatma iğneyi derime batırıyorum. İğneyi çekip danteli geçirirken acı yüzümü buruşturuyor. Derim dalgalanıyor ve acı o kadar şiddetli ki neredeyse bayılıyorum, ama dişlerimi sıkarak devam ediyorum. Bir ara danteli çıkarmam gerekecek, ama kanamayı durdurup bacağımyı kurtarmaya yardımcı olabilir.

Devam ettikçe acı o kadar şiddetli hale geliyor ki neredeyse kusuyorum ve bayılmak üzereyim. Bayılırsam öleceğim, bu yüzden iyi şeylere odaklanıp mutlu olduğum yerlere gitmeye çalışıyorum.

"Yaz gününde babamla içtiğim buzlu çay." Bilincimi kaybetmemek için tekrar derime batırıyorum. "Dağın zirvesine ulaşmak." Ağlamak ve çığlık atmak istiyorum, tekrar iğneyi batırıyorum. "Havada uçma hissi."

İleri geri dikiyorum, yarayı sıkılaştırıp kapatıyorum. Acının derecesini tarif etmek imkansız, ama gözümün önündeki noktalar dans ediyor ve kulaklarımda kan gümbürdüyor olmasına rağmen devam ediyorum. Dünya eğri büğrü görünürken vücudumun her yeri yanıyor.

"Wilder'ı yendiğimde yüzündeki ifade." Bir sonraki dikişini çekerken gülümsüyorum. "Aiy, benimle konuşabildiğinde." İnleyerek ipliği tekrar geçiriyorum. "Rick ve Logan'ın kahkahaları." Bir tane kaldı. İpliği geçiriyorum. "Way'in koruyuculuğu."

Tamam.

Bitti.

Eğilip, dantelin kalan kısmını ısıırıp bağladım. Sonsuza kadar dayanmayacak, ama umarım buradan çıkana kadar işimi görür. Başım çok dönüyor, bu yüzden gözlerimi kapatıp geriye yaslanarak biraz dinlenmeye karar verdim. Şekerli bir şey iyi gelirdi, ama elimde hiçbir şey yok, bu yüzden idare etmek ve bunu atlatacak kadar güçlü olmayı ummak zorundayım.

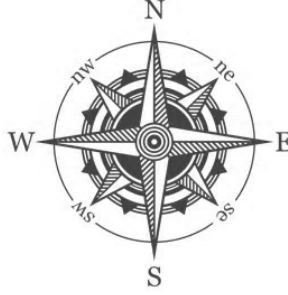
Keskin bir şey beni dürtüyor, beni dikleştiriyor, bu yüzden yana eğilmem gerekiyor. Ani hareketimden dolayı acı içinde yüksek sesle inliyorum ve körü körüne o şeyi arıyorum, onu kumdan çekip önüme getiriyorum. Elimde ne olduğunu fark edince dehşetle gözlerim fal taşı gibi açılıyor: bir kemik.

GörünüŖe göre insan kemiği. Lanet
olası bir insan kemiği.

Işığı alıp kumun etrafına tutuyorum, daha fazlasını gördükçe
dehŖet içimi kaplıyor.

Lanet olası bir mezarlıkta oturuyorum.

YİRMİ BEŞ AIYARET

Bir an sessizlik hakim oldu, sonra deliğe doğru koştuk ama o gitmişti.

"Carter!"

"Maeve!"

Hepimiz uçuruma doğru bağıırıyoruz, ama cevap yok. Wilder uçurumun kenarındaki bir şeye bakıyor ve yüzü soluyor, bizi tutup çekiyor.

"Oradan uzaklaşın." Wilder bizi geri çekerek daha uzağa götürür.

"O da neydi?" Rick panik içinde bağıırır.

Way gözleri fal taşı gibi açılmış, şok olmuş durumda, Logan ise Carter'ın ortaya çıkacakmış gibi etrafı arıyor.

"Wilder!" Rick bağıırır.

"Bilmiyorum!" diye bağıırır Wilder. "O gitti."

O anda şokun etkisi geçiyor. "Aşağı inmeliyiz."

"Ne kadar uzak olduğunu ya da ne olduğunu bilmiyoruz." "Ne yapacağız? Onu ölüme terk mi edeceğiz?"

"Yardım çağırmalıyız."

"Hayır, buraya gelmeleri çok uzun sürer. O zamana kadar ölmüş olur." "Eğer ölmediyse."

"Ya düşmüşse?"

"Ne yaptığımızı gördün. Düşmedi."

Deliklere bakarken sesler birbirine karışıyor. Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra yok oldu. Ne gördüğümü bilmiyorum. Gözlerime güvenemiyorum. Tek bildiğim, onun orada olduğu, yaralı, yalnız ve muhtemelen çok korkmuş olduğu.

Bana karşı çok iyiydi. Kimse bunu hak etmez, ama özellikle o. Ona yardım etmeliyiz. Sonuçta önemli olan bu.

"Kamerası hala kayıt yapıyor," diyor Way sakın bir sesle, ama sesinde şok olduğunu hissediyorum.

"O zaman bakalım." Onlar kameraya koşarken, ben onları yalnız bırakıyorum. Bu gerçeği değiştirmeyecek. O aşağıda ve yardıma ihtiyacı var. Oraya nasıl düştüğü önemli değil. Şu anda değil. Haklılar, yardım çok uzun sürer. Bize ulaşması bile en az yedi gün sürer. O zamana kadar ölmüş olur.

Onun hayatta olduğuna inanmak zorundayım. O uçuruma düşüp hayatta kalabilecek biri varsa, o da Carter'dır, ama onu orada bırakamayız.

Ona yardım etmeliyiz. O da bize yardım ederdi. Kenara kayarak bir kez daha içeriye baktım.

"Aiy, oradan uzaklaş!" Way sertçe bağırır ve ben arkama dönüp onun bana öfkeyle baktığını görürüm, bu yüzden geri çekilirim. O başını sallar ve tekrar kameraya odaklanır.

Bir şey yapmam gerektiğini biliyorum. Wilder, yüzü morarana kadar tartışacak ve zaman kaybedecek. Bunu yapamayız. Çantamı omzuma atıp, içeri girmek için hazırladığımız ipleri çözdüm, kancayı bir kayaya çaktım ve kendimi koşum takımına bağladım, sonra deliğe doğru koşarak atladım ve geriye doğru dönerek kendimi geri çektim.

Ne yaptığımı anladıklarında çığlıkları karanlıkta peşimden geliyor.

Way'in korku dolu sesi bana ulaşıyor ve devam etmeden önce tereddüt etmeme neden oluyor.

Ben olsam onlar da aynısını yapardı.

Göğsümdeki el feneri, aşağıya doğru inerken yanar ve pek bir şey göremediğim için hızımı keserim. Çantama uzanıp ışık çubuklarını çıkarır, kırıp aşağıya atarım.

Çubuklar dönerek kayaya kırmızı bir ışık yayıyor. Mağara geniş ve ben karanlıkta sallanıyorum. Çubuklar

kırılana kadar dönüyorlar. Buradan kırmızı ışık çok küçük görünüyor, ama sonsuz değil.

Kırmızı ışığa doğru hızla aşağı iniyorum ve kaya açıldıkça ışık daha da parlaklaşıyor. Gözlerimi etrafa gezdirip onu arıyorum ama hiçbir izine rastlamıyorum, ne cesedi ne de bir şişlik. Bu, burada olmadığı anlamına gelmez. Ayaklarım kayalık zemine değdiğinde ipi çözüyorum, omzumdan el fenerini çıkarıp etrafa tutuyorum.

"Maeve?" diye sesleniyorum, ama cevap yok. Halatımdan uzaklaşarak, ışık çubuklarını tekmeliyorum ve daha fazlasını görebilene kadar onları yayıyorum. Mağara çok büyük ve farklı kaya katmanları var, bu yüzden yavaşça daireler çizerek aradığımı bulana kadar aramaya devam ediyorum.

Yerde, bir insanın geçebileceği genişlikte sürüklenme izleri var.

Kendini sürükleyerek uzaklaşmış olabilir mi?

Bu iyi. Uyanık olduğu anlamına geliyor. Hayatta olduğu anlamına geliyor.

Metalik bir ses ve bir çıtlama duyuldu, dönüp el fenerimle mağarayı aydınlattığımda ipin yere düşüp durduğum kayaya çarptığını gördüm. Aceleyle ipi topladım ve bir sorun var mı diye baktım, ucuna geldiğimde ipin pürüzlü ve yırtık olduğunu gördüm, sanki ikiye bölünmüş gibiydi.

Karanlık deliğe bakınca, yukarıda güneş ışığını ve gölgelerin içinde hareket eden bir şey görüyorum.

İpimi kesen, beni buraya hapseden ve ekibimle aramıza giren bir şey.

Gözlerimiz yanılmıyordu.

O düşmemişti.

Çekildi.

"Buraya gelmeyin!" diye bağıriyorum, ağzımı kapattım ve onları uyarmak için bağıriyorum, ama dinlemeyeceklerini biliyorum. "Buraya gelmeyin..." Kadın çığlığı duyunca sözlerim kesiliyor. Hızla dönerek çığlığın geldiği yeri belirlemeye çalışıyorum.

"Maeve? Carter? Maeve? Beni duyuyor musun?" Ses tekrar duyuldu, sonra sessizlik.

"Maeve?" diye bağırdım, boynumun arkasındaki tüyler diken diken olurken sesim giderek azaldı. "Maeve?" diye fısıldadım, yavaşça dönerken

gözlerim kocaman açılır, çünkü gölgelerden kocaman bir şey belirir ve bana saldırır.

Son anda koşturaya başlıyorum, ama çok geç olduğunu biliyorum.

WAY

"Aiyaret!" diye bağırarak kenara koşuyorum.

O düştüğü anda kalbim durdu.

Halatını görebiliyorum ama onu göremiyorum. "Aiyaret!" Wilder beni yakalayıp düşmemi engellerken bağırıyorum. Beni geri çekip kendine doğru çeviriyor. "Wilder, Aiy!" Onun kollarında debelenerek bağırıyorum.

"Biliyorum, biliyorum, kardeşim." Wilder yüzümü kavrar. "Onu geri getireceğiz."

Ona bakarken panikledim. "Onu kaybedemem, kaybedemem."

"Yapamazsın. Hadi, eşyalarımızı hazırla!" Wilder bağıır.

"Ne yaptığımızı gördün, Wild. Bir şey onu aldı," Logan fısıldar.

"Onu bırakalım mı?" diye bağırarak elindeki çantayı kapıp kenara koşarım. "Peki. Sen kal, ben gidiyorum."

"Öyle demedim," diye cevaplar Logan. "Sadece hazırlıklı olmamız gerektiğini söylüyorum. Orada bir şey var ve tehlikeli. Körlemesine giremeyiz."

Haksız değil. Aiy'in düştüğünü fark etmeden önce o görüntüde gördüklerim hala aklımdan çıkmıyor ve onun o... şeyle oraya indiğini bilmek...

Korku göğsümü sıkıştırıyor, nefes alamıyorum. O benim her şeyim. Onun ailesi olabilir, ama benim için her zaman daha fazlası oldu. O benim her şeyim. Bu ana kadar anlamamıştım, ama Aiyaret olmadan yaşayamam.

"Zaman kaybediyoruz," diye bağıırıyor Wilder. "Geçen her saniye, Aiy ve Carter'ın başı daha da belaya giriyor. Halatlarımızı buraya bağlayın

buraya, SOS sinyali gönderin ve aşağı inelim. Logan, Rick, siz burada kalın."

"Hayatta olmaz," diye aynı anda sertçe cevap verdiler.

"Yardım gelirse, size burada ihtiyacımız var," diye itiraz etti Wilder.

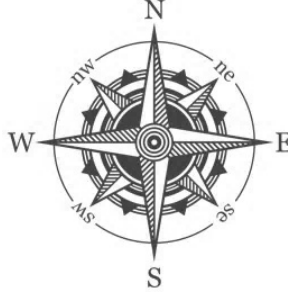
"Hayır, sen bizi korumaya çalışıyorsun. Orada bizim de ailemiz var. Biz gidiyoruz. SOS sinyalini gönderip kanıt bırakacağız, ama aşağı iniyoruz. Günlerce buraya gelmezler ve senin yardımımıza ihtiyacın var. Maeve yaralanacak. Onu tek başına yukarı çıkaramazsın. Gidelim," Logan, onu hiç bu kadar ciddi duymamıştı.

Aiyaret'e aşığım ve ona bir şey olursa... *Hayır*. Bu düşünce beni rahatsız ediyor, deliğe bakarken tartışmalarından dikkatimi dağıtıyor.

Çantamı kapıp, kanca gibi takılıp onun peşinden aşağıya atladım. Ondan uzak kaldığım her saniye kalbim parçalanıyordu. Çığlıkları peşimden geliyordu ama bir saniye bile boşa harcamayacaktım.

Geliyorum, Aiy, dayan. Geliyorum.

Yirmi altı MAEVE

Anoise beni uyandırıyor. Uyuya kalmış olmalıyım. İsteyerek yapmadım, ama neyse ki çok uzun süre uyumamış olmalıyım. Her an bayılacakmış gibi hissetmiyorum, bu iyi bir şey.

Farklı bir ses duyduğumda beni uyandıran şeyi duymaya çalışırım. Sanki ağır bir şey kayıyor gibi. İçim birden buz gibi olur ve nedenini bilmeden ışığı alıp kaldırırım. Zihnim bana bağıırır, etrafa bakmamamı söyler.

Ses gittikçe yükseliyor. Tam yerini belirlemek zor, bu yüzden dikkatimi veriyorum, ta ki sağımdan geldiğini fark edene kadar. Ne olduğunu görmek istemediğimi bilerek başımı yavaşça çeviriyorum ve ışığı oraya tutuyorum.

Garip bir şekilde hareket eden ve bana doğru gelen bir şekil. Bir an için beynim durmuş gibi hissediyorum, çünkü tüm şekli kaplayan siyah ve yeşil pulları fark ediyorum. Ne olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimle izliyorum ve vücudun sonunda büyük bir kuyruk gördüğümde şaşırıyorum. Kalbim korkuyla dolarken, beynim düzgün çalışmaz halde, ışığı tekrar şekle tutuyorum.

İşığım karanlıkta parıldayan iki büyük gözü yakaladı ve ben hızla ışığı kapattım ve dikkatlice yere bıraktım. Kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışırken, ihtiyacım olan şeyi aramak için elimle kumları karıştırdım.

Aradığımı bulduğumda, keskin kemiği sıkıca kavradım.

Korku ve içgüdülerim, sesin giderek yaklaşmasıyla mümkün olduğunca hareketsiz kalmamı söylüyor. Sanki bu, yaklaşan şeyi durduracakmış gibi göz kapaklarım yarı kapalı.

O şey bana saldırırsa diye kemiği sıkıca kavrarım. Bunun pek işe yarayacağını sanmıyorum ama savaşmadan pes etmeyeceğim.

Tadı güzel diye canavarların yemi olacağım anlamına gelmez, çünkü o şey lanet olası devasa.

Beynim patlayacak gibi oluyor ve uyluklarımdaki dişlerin acısını hatırlıyorum. Düşmedim ya da kaymadım, o şey beni buraya çekti. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum, ama o... o timsah gibi şey beni öldürmeye çalıştı.

Muhtemelen öldürdüğünü sandı. Şimdiye kadar gördüğüm tüm timsahlarından daha büyük, burnu ve vücut şekli farklı. Aniden tüylerimi diken diken eden bir tıslama sesi çıkararak yaklaşmaya devam ediyor.

Yaklaştıkça gözlerimi kısıyorum, dokunacak kadar yaklaşıyor. Bayat su ve çürümüş et kokusu burnuma geliyor, kusmak istiyorum. Kuyruğu kumda sallanıyor, yaralı bacağıma çarpıyor ve çığlığını bastırıyorum. Hareket etmeyi ya da tepki vermeyi reddediyorum. Eğer yaparsam, o korkunç çenesini bana çevirip ikiye böler.

Çenesinden bir şey düşüyor ve kumun üzerine gürültüyle çarpıyor. Bunun bir ceset olduğunu anlıyorum. Bir insan.

Adamlardan biri mi? Kafasını kaldırıp yine o sesi çıkarırken bakmıyorum — bir böğürme mi? Hem korkunç hem de güzel bir ses, ama bacağımın içindeki kocaman, keskin dişleri görünüyor ve bunu bir daha hissetmek istemiyorum.

Başka bir ses duyuyorum, bu seferki önümdeki yaratıktan daha uzakta.

Sesler! O şey fark ederken ben de anlıyorum.

Düşündüğümde daha hızlı dönüyor ve kuyruğuyla beni yere devriliyor. Darbenin etkisiyle acı tüm vücudumu sarar ama ses çıkarmadan onun suya kayıp geldiği yere geri dönmesini izlerim. Ne kabarcık ne de hareket vardır. Bekliyor olabileceğini bilerek hareketsiz yatarım. Ortaya çıkmayınca yavaşça kumların üzerinde kayarım. Işığı açmaya cesaret edemem, ellerim

Karanlıkta bir cesede rastlayana kadar aramaya devam ettim. Vücudumu saran acıyı görmezden gelerek, ellerimi göğsünden yüzüne doğru kaydurdım ve görüşüm yeniden netleşirken yüzünü hissettim.

Aiyaret.

Aiyaret.

Alnından kan damlıyor, onu yavaşça kaldırıp başını kontrol ediyorum. Saçları kanlı ve keçeleşmiş, ama hayatta olduğunu anlatan bir inilti çıkarıyor. Onun bundan nefret ettiğini bildiğim için ona dokunmak istemiyorum, ama ellerimi aşağı kaydırıp yaraları kontrol ediyorum. Bacaklarında, taşınırken oluşmuş birkaç kesik var, ama kafası dışında ciddi bir yarası yok.

Çok şanslı.

Uyandığı anı biliyorum — kalbinin atışları elimde hissediliyor ve vücudu titriyor. Ağzını kapatıp, beni görebilmesi için ona yaklaşıyorum.

"Sessiz ol," diye fısıldarım, o bana karşı direnirken.

"Maeve," diye mırıldanıyor ve ben elimi ağzına daha sıkı bastırarak sözlerini kesiyorum.

"Şşş." Suyu bakıyorum ama hiçbir şey hareket etmiyor, bu yüzden biraz rahatlıyorum ve o da acı içinde başını sallıyor.

Başını uzatır ve hatırlamış gibi görünür, sonra oturur, gözleri fal taşı gibi açılmış ve panik içinde. Aiyaret ayağa kalkmaya çalışır, ben de tüm gücümle onu tutarım ama o hala panik içindedir. Nefesi hızlanır ve çok gürültülüdür. Oda içinde yankılanır ve yaratığın duyup geri gelip başladığı işi bitireceği düşüncesi korkumu daha da artırır.

"Nefes al," diye emrediyorum, elini göğsüme tutarak benim nefesimi taklit etmesini sağlıyorum, dokunulmaktan duyduğu tiksintiyi unutuyorum, ama paniklemeye devam ederse ikimiz de ölürüz.

Geniş gözleri bana kilitlenir ve başını sallar, nefesini yavaşlatırken yüzünü buruşturur. Elini bırakırım ve elinin dokunuşu bir an kalır, sonra geri çeker. Artık daha uyanık olduğu için, ona dokunduğum için üzülmesin diye biraz uzaklaşıyorum.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Seni aramaya geldim. Diğerleri de peşinden gelecekler sanırım. Açıklığın altındaki bir mağarada dururken bir şey oldu..."

Kaşlarını çatıp gözlerini uzaklara dikti. "Bir şey bana çarptı. Tek hatırladığım bu." "Yere düştüğün yerde kafanda bir yara var," mırıldandım.

"Neden fısıldıyoruz?" diye sordu.

"Sana çarpan şey mi? O da bizimle birlikte burada," diyorum. "Gitti mi, bekliyor mu bilmiyorum ama riske giremeyiz. İkimiz de yaralıyız, hiç şansımız yok."

"O neydi?" diye sordu. "Sadece bir şekil gördüm. Burada nasıl bir şey yaşayabilir ki?"

"Bilmiyorum, ama sanırım tüm köylüler buraya gitmiş." Bu düşünce aklımdan çıkmıyor, ama emin değilim. "Ne olduğu konusunda ise..." Suya tekrar bakıyorum. "Timsah gibi görünüyordu, ama şimdiye kadar gördüklerimden çok daha büyüktü. Devasa bir şeydi."

"Siktir." Acıyla başını ovuşturur ve ben gömleğimden bir parça koparıp yarasına sararak kanamayı durdurmaya çalışırım. "Teşekkürler."

"Burada yapabileceğimizin en iyisi bu. Hey, çantan! Hala sendeymiş." Gözleri büyür, sırtından çantayı indirir ve içine dalar. Su şişesini uzattığında, hepsini bir yudumda içmek istesem de, bir yudum alırım. Suyu saklamalıyız. Birkaç bar çıkarır ve ikimiz de birer tane alırız. İkimiz de yemek istemiyoruz ama enerji ve şekere ihtiyacımız olduğunu bildiğimiz için zorla yutarız.

"İlk yardım çantam yok," der ve çantasını karıştırır.

"Sorun değil. Buradan uzaklaşmamız yeter," diye fısıldıyorum. Ağzımı silerken, suya bakmaya devam ediyorum. Çok geçmeden o şeyin geri döneceğini ve o zaman burada olmamamız gerektiğini biliyorum.

"Diğerleri bizi arayacak. Onları durdurmalıyız," diye fısıldadı, sanki tekrar hatırlamış gibi. Kafasının ne kadar kötü yaralandığını merak ediyorum, ama şu anda onun için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Biliyorum." Bacağıma bakıyorum ve o da bakışlarımı takip ediyor.

"Kahretsin, Carter." Bana uzanıyor ama kendini durduruyor. "İyi misin?"

"Harika. O bacağımı zaten hiç sevmezdim," diye alay ettikten sonra, onun endişeli bakışları karşısında ciddi bir ifadeye büründüm. "Ölmeyeceğim, ama bir an önce tıbbi yardım almam gerekiyor."

"Neden hayattayız?" diye fısıldadı etrafına bakınarak.

"Hatırladığım kadarıyla timsahlar avlarını haftalarca, genellikle ölü olarak tutmayı severler. Beni de öyle sandı herhalde. Burası onun yuvası ve beslenme alanı olmalı. Sesler yüzünden seni fark etti. Şanslıyız, ama bu uzun sürmez. Buradan çıkıp diğerlerine ulaşmalı ve yardım çağırmalıyız." Geri kayarak etrafa bir kez daha bakıyorum. "Seni oradan buraya çekti, yani bir çıkış yolu olmalı. Oradan gideceğiz."

"Bacağın," diye hatırlatıyor.

"Ben iyiyim. Ben Maeve Carter, hatırladın mı?" Şaka yapıyorum, ama hiç komik gelmiyor. Şu anda ikimiz de korkudan espriyi anlayacak durumda değiliz. "Hey, her şey yoluna girecek," diye söz veriyorum ve elini tutmak için uzanıyorum, ama sonra hatırlıyorum. "Onlar iyi olacak."

Yaralı vücudumun çektiği acıyı görmezden gelerek onu kaldırmaya yardım ediyorum, sonra suya bakıyorum. Arkamdaki kayayı kullanarak titreyerek ayağa kalkıyorum, sonra bir adım, sonra bir adım daha atıyorum. Ayağımı her yere bastığımda, yaralı bacağımda ateş yanıyor, ama en azından yürüyebiliyorum, bu da bir şeydir. Aiyaret beni yakından izliyor, ben de ona yaklaşıp el fenerini yakıyorum. Işığa ihtiyacımız var, yoksa düşüp daha fazla yaralanabiliriz. "O yönden geldi. Orası bir çıkış yolu olmalı."

Başını sallayarak önümüze geçmeme izin veriyor, gözleri suda, kayalık odada yavaşça ilerliyoruz. Bir kez tökezleyip neredeyse düşüyordum, ama o beni yakaladı. Ayağa kalkar kalkmaz, dokunmaktan hoşlanmadığını bildiğim için ondan uzaklaştım.

Odanın diğer ucunda, karanlıkta gizlenmiş bir tünel var. İçinden geçebilecek kadar geniş ve çamurdaki kayma izlerinden, buranın beslenme alanının girişi olduğu anlaşılıyor. Yakalanmak için iyi bir yer değil, ama ya şimdi ya da asla, bu yüzden içeri giriyorum. El fenerim önümdeki kıvrımlı koridoru zar zor aydınlatıyor. Bir elimi nemli, pürüzlü kayaya dayayarak, öne doğru sürünerek ilerliyorum. Ne kadar ilerlersem, ağrı o kadar artıyor, ama vücudum gevşiyor, bu da ağrı daha fazla olsa da ilerlememi kolaylaştırıyor. Fazla bir şey yok.

Acıyı tolere edebilirim, bu yüzden elimden geldiğince görmezden geliyorum, köşeyi gözetleyip etrafta dolanıyorum.

"Ne oldu?" Aiy fısıltı kadar bir sesle soruyor. İkimiz de o şeyin dikkatini çekmek istemiyoruz.

"Gerçekten hatırlamıyorum. Bir saniye önce seninle birlikte ayakta duruyordum, bir saniye sonra kendimi orada uyandım," diyorum, acıya dayanmak için dişlerimi sıkarak. Her adım ağır ve bacağımdan kıvılcımlar çıkıyor. Ama bunu hissedebilmem iyi bir şey, değil mi?

"Hatırlamaman daha iyi," diye mırıldanır Aiyaret. "Bacağın kırılmadı mı?"

Başımı sallıyorum, başım dönüyor, bu yüzden bir an durup solumdaki duvara yaslanıyorum. Zaman kaybetmemeliyiz, ama sıcak basması bayılmak üzere olduğumu gösteriyor.

"Maeve," diyor, "cevap ver."

Beni acıdan uzaklaştırmak için konuşmaya devam ettirdiğini biliyorum ve bu anda onu bunun için seviyorum.

Zorla gülümsemeye çalışarak, kendimi itip yoluma devam ettim. "Kırık yok. Bazı kaslar yırtılmış ve deri kesinlikle delinmiş. Ne kadar derin olduğunu bilmiyorum. Artere gelmemiş, yoksa ölmüş olurdum, ama çok acıyor."

"Eminim öyledir." Arkamda hızımı koruyarak yumuşakça güldü. "Çoğu insan pes ederdi. Sen değil."

"Dantelle dikerek kapattım," itiraf ettim. "Kız İzcilere ve eğitimlerine şükürler olsun."

Kıkırdar ve kayma izlerini takip ederek yürümeye devam ederiz. Oradan gelmiş olmalı, diğerleri de orada olmalı. Şu anda seslerini duyamıyorum ama bu bir şey ifade etmez.

"Nasıl yakaladı seni?" diye soruyorum. Daha önce bir şey söylemişti ama acı yüzünden zihnim bulanık, tam hatırlayamıyorum. Ayrıca, odaklanmam için onun sesine ihtiyacım var.

O sessizdir ve ben yürümeye odaklanmadan önce arkama bakarım. "Senin arkasından indim."

Dönüp ışığı yüzüne tutuyorum, o da irkiliyor. "Yalnız mıydın?" diye fısıldıyorum.

"Senin başın dertteydi. Bekleyemedik. Plan yapıyorlarmış ama çok uzun sürüyordu, ben de ilk hamleyi yaptım. Peşimize düşeceklerini biliyordum."

"Özellikle Way. O nereye gidersem oraya gelir." "Ben de seni habersiz sanıyordum, zavallı adam," alay ediyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çattı. "O benim en iyi arkadaşım. Tabii ki takip eder."

"Tabii, arkadaşlar." Öne dönerek gülümserim. "Diğerleri de geldi mi?"

"Sanırım, ama ben uyarıda bulunamadan üzerime çullandılar ve sonra senin yanında uyandım. Sanırım seni buldum, ha?" diye espri yapıyor.

Aiyaret'in her şeyi riske atıp benim için buraya geldiğine inanamıyorum. Beni sevmediğini sanıyordum, ama beni bulmak için hayatını tehlikeye attı ve bu, o iri adamın kalbimi ısıttı.

"Arkadaş olalım mı?" derken ne demek istedin?" diye soruyor.

Nefes almakta zorlanıyorum ve bundan nefret ediyorum. O şeyin dikkatini çekmek istemediğim için nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Suyun dışında ne kadar iyi duyabildiğini kim bilir?

"Aiyaret, Way'in sana aşık olduğu çok açık. Yukarıdaki kuşlar bile bunu görebilir. Evli çift gibi davranıyorsunuz. Hiç bunu düşündün mü?" Konuşmaya devam etmek için odaklanarak cevap veriyorum.

Sessiz kalıyor ve ben haddimi aştığımı düşünerek endişeleniyorum, ta ki onun alçak sesli sesi duyulana kadar. "Biz arkadaşız, hep öyleydik. Kimsenin beni öyle isteyeceğini düşünmemiştim, özellikle de geçmişimi bilen birinin."

"Ama sen düşündün mü?" diye soruyorum. Sessiz kalıyor ve bunu evet olarak alıyorum.

"O zaman seni engelleyen ne? Gördüğün gibi hayat çok kısa," diyorum alaycı bir şekilde.

"Onu kaybetmek istemiyorum," diye fısıldadı.

Onu anlayabiliyorum, bu yüzden sadece başımı sallayıp bir adım daha ileri atıyorum. Beni bırakıp daha hızlı gidebilir, Way ve diğerlerini uyabilir, ama hiç şikayet etmiyor, benimle kalıyor.

Keskin bir ses bizi döndürür, ışığım omuzlarına yansır, ta ki o başını çevirip beni görene kadar. "Duydun mu?" Evet, diye başımı sallarım ve o etrafına bakınır, sonra beni yakalayıp ikimizi kayaların arasındaki küçük bir oyuya iter. Orası bizi zar zor sığacak kadar küçüktür

bu yüzden birbirimize yapışmış, nefes almakta zorlanıyoruz. Eğilip ışığı kapatıyor ve ağzımı kapatıyor.

Göğsüm hızla yükseliyor — korkudan değil, yorgunluktan. Gözlerimi kapatıyorum, cildinin yumuşaklığına ve sıcaklığına odaklanıyorum, normal nefes alabilene kadar bunun beni sakinleştirmesine izin veriyorum. Gözlerimi açtığımda, Aiy'nin yüzü benimkine o kadar yakın ki, dokunmamak için geri çekiliyorum. Eli başımın arkasına kayıyor, kayalara çarpıp kurtulması için koruyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve o bir an sessiz kalıyor, ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve dokunduğumuzu fark ediyorum. "Çok üzgünüm. Yemin ederim başka yer yok. Keşke yapabilseydim..."

"Önemli değil," diye fısıldadı. "Şaşırtıcı bir şekilde, beni rahatsız etmiyor."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden tünele bakıyorum. Ses kesilince dışarı çıkıyorum, ama o beni geri çekmek için uzanıyor. "Sorun yok. Sesin kaynağı her neyse gitmiş galiba. Hadi, diğerlerine haber vermeliyiz."

Ancak çok uzağa gidemeden bacağım pes ediyor. Kayalara çarpıp kışımın üstüne kayıyorum. Acıdan çığlık atmamak için dişlerimi sıkarak saatime bakıp turnikeyi çözüyorum. Kan akışı anında başlıyor ve o kadar acıyor ki gözlerimden yaşlar süzülüyor. Parmaklarımı hareket ettirerek sayıyorum ve turnikeyi tekrar bağlıyorum. Geriye yaslandığımda Aiyaret'in beni beklediğini görüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"İyi, sadece acıyor," diye itiraf ediyorum, nefret ettiğim bir şey. "Bacağım bizi yavaşlatıyor. Gidip diğerlerine haber vermelisin. Ben yetişirim."

Çömelerek, sağlam bacağımı eliyle kapattı ve bana baktı. "Seni bırakmayacağım, nasıl yardım edebilirim söyle."

"Yapamazsın," diyorum ve o kaşlarını çatıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama zorlanınca beni tekrar yakalıyor. Kurtulmaya çalışıyorum ama o beni tutmaya devam ediyor, tünel birbirimize yaslanmamızı sağlıyor.

"Hadi, yürümene yardım edeyim," diyor.

"Dokunmaktan nefret edersin," diye hatırlatıyorum, ama nedenini bilmiyorum.

"Dediğim gibi, seninkini sevmiyorum, beklediğim kadar değil. Belki şu anda kendimi daha az yalnız ve korkmuş hissetmemi sağlıyor, ya da ihtiyacımız olduğu içindir, ama ben iyiyim." Kendi sözlerine şaşırmış gibi görünüyor.

"Korkuyor musun?" diye fısıldıyorum, hızlanarak ilerlerken. Aiyaret'in yardımıyla kötü bacağımı çok kullanmam gerekmiyor.

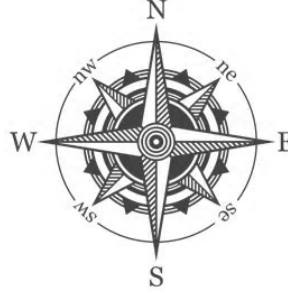
"Herkes bu durumda olurdu. Öyle değilmiş gibi davranacak kadar aptal değilim. O şeyin ne olduğu, aileme zarar vermesi ve seni buradan çıkaramayacağımdan korkuyorum. Bu denemeyeceğim anlamına gelmez ama evet, Maeve. Korkuyorum." Bana bakar ve ben de onun bakışlarını bir kez daha karşıladıktan sonra önümüzdeki yola odaklanırım.

"Ben de korkuyorum," diyorum ona, "ama söz veriyorum, Aiyaret, hepimizi buradan çıkaracağım. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Biliyorsun, Maeve Carter, sen bizim gibi olmak için doğdun. Bunun asla gerçekleşmeyecek olması ne yazık."

"Evet, yazık," diyorum ve küçük bir gülümseme paylaşıyoruz.

YİRMİ YEDİ LOGAN

Aiyaret'i olabildiğince hızlı takip ediyoruz, ama yeterince ip bağlamak ve çantalarımızı toplamak birkaç dakikamızı alıyor. Wilder, şansımız yaver giderse diye ayrılmadan önce uydu telefonundan bir SOS sinyali gönderiyor ve sonra uçurumun kenarına varıyoruz. Way önde, yüzü solgun ve endişeli, normalden daha hızlı iniyor.

Ayakları yere basmadan kancalarını çıkarır ve geri kalan mesafeyi atlar. "Aiy!" diye bağırır ve ayaklarım yanındaki kayaya değdiğinde el fenerini sallayarak etrafa ışık tutar.

Ben de kancaları çıkarıp kendi el fenerimi alırken omzuna vuruyorum. "Onu bulacağız, tamam mı?"

O başını sallar ve Wilder bize katıldığında etrafına bakar.

"Dağılın ve çıkışları arayın. Sürekli iletişim halinde olun," diye emrediyor.

Hepimiz bir kez olsun sessiz ve sakın bir şekilde dağılırız, mağaranın kenarlarına doğru yürürken baş lambalarımızı yakarız.

Bir ıslık sesi duyulur ve ben arkama bakarım. Rick, Aiy'in ipini tutarken endişeli görünüyor ve yırtık ucunu gösteriyor. Hemen yanına koşar ve yıpranmış kenarları parmaklarımla yoklarım. "Kırıldı mı?"

"İmkânsız," diyor Wilder, ipi benden alıp ucuyla oynarken. "Bir şey tarafından kesilmiş gibi görünüyor."

"Bir taş olabilir mi?" diye soruyorum, başımı kaldırarak.

"Olabilir," diye yanıtlıyor Wilder, ama ona baktığımda ikna olmuş gibi görünmüyor. "Aramaya devam edelim."

"Kan," diye fısıldadı Rick ve hepimiz ona baktık. "O kan." Onun işaret ettiği yere bakarak, el fenerlerimizi gördüğü yere tuttuk. Birkaç metre ötede, bir kayanın üzerinde parıldayan kırmızı bir sıvı vardı. Hepimiz oraya koştuk, Wilder çömelerek parmaklarını sıvıya batırdı ve el fenerinin önüne kaldırdı. "O haklı."

Way o anda bize katılır ve daha da solgunlaşır. "Aiyaret! Aiyaret!" Panik içindeki çığlıkları etrafımızda yankılanır ve Wilder omuzlarından tutup onu sallar.

"Sakin ol," diye fısıldadı. "İkisinden biri olabilir. Bilmiyoruz, tamam mı? Sakin olmalısın. Onları ararken sana bakamam."

Way başını sallar, ama çok hızlıdır ve tamamen donakalmış gibidir.

"Tamam, akıllı davranmalıyız," der Wilder, endişeli olmasına rağmen kontrolü ele alır.

endişeli olmasına rağmen. "İkili gruplar halinde, hangi yöne gittiklerini arayalım, tamam mı? Kimse tek başına bir yere gitmesin. Ne olduğunu bulacağız, ama akıllı davranalım. Başka yaralanma olmasın."

Başımı sallayarak Rick'le birlikte yola çıkıyorum, Way'i Wilder'a bırakıyorum. İplerin önünden başlayarak, el fenerlerimizle duvarlarda mağara veya tünel gibi, nereye gitmiş olabileceklerine dair ipucu verebilecek herhangi bir şey arıyoruz. Bir şey gözüme takılıyor ve durup izleri inceliyorum. "Rick, bunlar pençe izi gibi görünüyor mu?"

Dönerek, ışığını durduğum duvara tuttu ve başını sallarken yüzü soldu. "Hadi." Sesi artık daha yumuşaktı. "Devam edelim. Onları bulmalıyız. Buradaki durum hiç hoşuma gitmiyor."

"Ben de," diyorum sessizce yaklaşırken, içimi korku kaplıyor. "Sence burası tapınaktaki resimlerdeki yer mi, insanları buraya attıkları yer? İnsan kurbanları mı?"

"Muhtemelen," diye cevapladı, "bu da burada bir şey olduğu anlamına gelir ve bir sonraki kurbanını ararken burada olmak istemiyorum, o yüzden ekibi toplayıp buradan gidelim."

Sonraki yirmi dakika kadar bir çıkış ararız. Birkaç tünel var ama çok küçükler,

Sürünmeden geçtiler ve yaralanmış olmalılar, bu yüzden şimdilik onları eliyoruz. Başka kimse bulamazsak, seçim yapıp rastgele birini seçmek zorunda kalacağız, ama ortada toplanırken hiçbirimiz bu fikirden pek hoşnut değiliz.

"O öylece ortadan kaybolmadı," diye Way sertçe söylüyor.

"İkisi de iyi olacak," diye Wild söz verir. "Bir şeyi gözden kaçırdık. Hepsi bu."

"O küçük tünellerden birini seçip içeri girmek zorundayız," diyor Rick, bir kez olsun şaşırtıcı derecede mantıklı konuşuyor.

"O haklı," diye iç geçirir Wilder. "Tamam, beş tane buldum. İkili gruplar halinde gidip saatlerimizi ayarlayalım. On dakika içinde girip çıkıp burada buluşalım, ne bulursak bulalım, tamam mı?" Wilder bize söyler ve ben başımı sallayarak duvara bakıp bir tane seçmeye çalışırım.

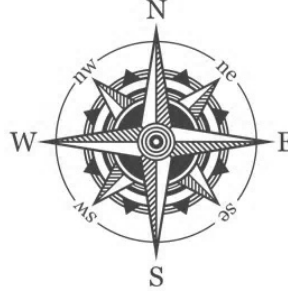
"Bekle, bunu duyuyor musun?" Rick'in ısrarıyla arkamıza dönüyoruz ve bir iki saniye sonra ben de duyuyorum.

İnleme sesi.

İnsan inlemesi, köşede gözden kaçırdığımız bir tünelden geliyor ve Aiyaret ile Maeve, Carter'ı sikerek dışarı çıkıyor.

Bize bakar, gözleri büyür ve biraz nefes nefese olsa da kendinden emin sesiyle konuşur. "Beni özlediniz mi?"

YİRMİ SEKİZ AIYARET

Maeve'nin sözleriyle başımı kaldırıyorum ve tüm ekibimin bize doğru döndüğünü görüyorum. Kalbim rahatlamaktan çarpıyor. Ona itiraf etmek istemiyordum ama burada yalnız kaldığımızdan ya da daha kötüsü, onlara bir şey olduğundan çok korkmuştum. Bana doğru koşuyorlar, ben de onu geri çekip onları uzaklaştırıyorum.

"Dikkatli olun, Maeve çok kötü yaralandı." Bu, etrafımızda toplanmadan önce onları yavaşlatır. Wilder bana bir bakış atar ve ben başımı sallar, sonra o Maeve'ye bakar ve yarasını görünce gözleri büyür.

"Siktir," diye tıslar.

"Kahretsin, senin yüzüne bakılırsa berbat görünüyor olmalıyım, yoksa tüm kızlara böyle mi davranıyorsun?" diye cevaplar.

Way kolumu sıkıca tutup beni telaşla kontrol eder.

"Ben iyiyim, sadece kafama bir darbe aldım. Maeve beni kurtardı," diyorum. "Ne oldu?" diye soruyor Wilder, gözleri Maeve'nin bacağında.

"Oh, bilirsin, o kadar lezzetli görünüyorum ki, eski bir timsah canavarı beni yemeye karar verdi," diye cevaplar ve tüm bakışlar ona çevrilir. "Şaka yapmıyorum."

"O değil," diye mırıldandım. "Bana da saldırdı, beni bayılttı ve Maeve'nin bulunduğu beslenme yerine sürükledi. Pek hatırlamıyorum, ama çok büyüktü."

"Ve çok öfkeliydi," diye ekledi. "Hayatta olduğumuz için şanslıyız, ama böyle kalmak istiyorum." Omzunun üzerinden tünele baktı ve ne demek istediğini anladım. Buradan bir an önce çıkmamız gerekiyordu.

"Tünelden uzaklaşalım," diyorum ve o da başını sallayarak bir adım atıyor, ama Wilder aniden onu kucaklayıp protestolarını duymazdan gelerek uzaklaştırıyor. Onu iplerin yanındaki bir kayanın üzerine nazikçe yatırıyor.

Onları takip ediyorum, ama Way beni durduruyor ve endişeli gözlerle bana bakıyor. Ben yumuşuyorum ve ona izin veriyorum.

Way başımı okşayarak sola sağa çevirir, ellerini vücudumun her santimetresinde gezdirir. "İyi olduğundan emin misin?" diye sorar. "Aiyaret, bir yerin acıyor mu?" Her çizik ve kesikleri bulur, onu izlerken gülümsemeden edemem. O kadar endişeli ve alışılmadık bir şekilde ciddi görünür ki kalbim bir an durur.

Maeve haklı mı?

Bunu düşünmenin sırası değil, orası kesin, ama sonra elleri yanaklarımdan tutuyor ve eğilip alnını alnıma yaslıyor. "Çok korktum," diye fısıldıyor. "Bir daha sakın yapma, duydun mu?"

"Özür dilerim," diyorum, ama o sözü vermeyi reddediyorum ve o bunu fark ediyor. Elimi uzatıp boynunun arkasını tutuyorum ve bir an için onu kendime çekiyorum. "Beni kurtardığın için teşekkürler."

"Her zaman," diye mırıldanıyor, gözlerime bakarak. "Arkadaşlar ne içindir ki?" "Arkadaşlar" kelimesini telaffuz ederkenki tereddütlü hali, Maeve'nin sözlerini hatırlatıyor bana. Haklı mı? Bunca zamandır bunu görmezden mi geldim?

Bana attığı arayan bakış, onu bırakıp geri adım atmamı sağlar ve Maeve'nin durumunu görmek için ona doğru yönelirim. Way'in eli sanki tekrar kaybolacağımı düşünürcesine sırtımdan belime kayar. Bu rahatlatıcıdır, bu yüzden hiçbir şey söylemem. Bunun yerine, olan biten her şeyden sonra onun desteğine ihtiyaç duyduğum için onun dokunuşuna yaslanırım.

Wilder, Maeve'nin yanında çömelmiş, çantası yanında, yaralarına bakıyor, sonra bacağını tutup ileri geri çeviriyor, Maeve'nin tıslamasına neden oluyor.

"Wilder!" diye bağılıyor ve geri çekilirken ellerini itiyor. "Boş ver. Şimdiye kadar hayatta kaldım. O geri gelmeden buradan çıkmalıyız

dönmeden buradan çıkmalıyız, tamam mı? Buradan çıktıktan sonra bacağımı kaybetmeyi düşünürüz."

"Oraya varana kadar kan kaybından ölebilirsin," diye karşılık verir, geri adım atmayı reddederek, "o yüzden bir kez olsun çeneni kapat, Carter, bırak da yarana bakayım." Turnikeyi çıkarırken dokunuşu yumuşaktır. "Kahretsin, çok acıyor olmalı." Endişeyle ona bakar. "Bunu sen mi diktin?"

"Ayakkabı bağcığımla. Kan kaybından iyiydi." Kız açıkça güçsüz hissederek geriye yaslanır ve Rick dizlerinin üzerine çöker, Logan diğer tarafta çömelirken kızın kendisine yaslanmasına izin verir.

"Bu çok sert," diye alay etti Rick.

Wilder çantasını açarken hafifçe sıırttı. "Kendi hayatını kurtardın, o kadar da aptal değilsin galiba."

"Gerçekten mi? Az kalsın yeniliyordun, sen hala pislik misin?" diye şikayet eder, o da yarayı temizlik sıvısıyla ıslatır, kızı sarsar ve çığlık attırır.

Rick, kızın boynunu tutar ve durana kadar ona sertçe bakar. "Çok zayıfsın Carter. Seni sert sanmıştım."

"Öyleyim lan," diye homurdanır ve onun, yapması gereken şeyden dikkatini dağıtmak için kavga çıkardığını anlarım.

Çantasına dönerek bir şey çıkarır ve ona uzatır. "Bunlar çok güçlüdür ve seni hasta edebilir, ama bir süreliğine acıyı keser." Daha fazla soru sormadan, Wilder ihtiyaçlarını hazırlarken hapları geri atar ve sonra ona bakar.

"Yap şunu lan," diye homurdandı kız.

"Yine temizlemem gerekecek. Dikişlerini çıkarmayacağım. Yarayı tahriş edip yeniden açmanın bir anlamı yok, ama bandajlamamız lazım. Antibiyotik ve adrenalinim var. Şok ve yorgunluğa iyi gelir, ama sonra kendinden geçip berbat hissedersin."

"Wilder, yap şunu lan," diye emreder ve o başını sallar.

Bununla başa çıkabilecek en iyi kişi o. Tıp fakültesine bile başlamıştı ama bırakmıştı. Ancak kadının yarası çok geniş. Endişeli olduğu belli ama bunu söylemiyor, temizlemeye ve sarmaya başlıyor.

Kadının ılığı mağarada bir kez daha yankılanır, sonra ılığını keser, başını Rick'in göğsüne gömerek yaratığın duymaması için sesini bastırır. Wilder geri çekildiğinde, kadın başını çevirip bacağını görmek için başını eğerek nefes nefese kalır. Wilder elinden geldiğince bandajı sarmıştır. Burada yapabileceğimizin hepsi bu kadar.

"Merak etme, hala eskisi kadar seksisin," diye alay eder Logan, acısına rağmen kızı gülümsetir.

Wilder bir şınga doldurur ve ona bakar. "Sen tam bir baş belasısın Carter, biliyor musun?"

"Seni piç." Adrenalin iğnesini batırınca inler ve gözlerini ona diker. "Adi herif," diye bitirir.

"İşte, burada yapabileceğimizin hepsi bu. Seni bir an önce hastaneye götürmeliyiz. O bacağınla ipe tırmanabilir misin, yoksa bir palanga sistemi yapalım mı?"

"Ben iyiyim," diye tersler ve oturur. "Merak etme, sizi yavaşlatmayacağım. Hadi buradan gidelim." Sözlerine rağmen ayağa kalkarken kayar ve Rick onu yakalar.

"Onu bana bağlayayım," diye teklif eder Way. "En güçlü olan benim. Onu oraya çıkarabilirim."

"Ben iyiyim," diye söz verir.

"Hayır, yapamazsın," der Way, yumuşak bir sesle. "Yardımaımıza ihtiyaın olması normal." Bana bakar, sonra ona. "Bırak ben yapayım."

Bundan nefret ettiğini anlayabiliyorum, ama yenilgiyi kabul ederek omuzlarını kertip başını sallıyor. "zgnm," diyor.

Wilder, çantasını omzuna atarken, bir kez olsun şaşırtıcı bir şekilde nazik davranarak omzuna hafifçe vurur. "Bize sonra dersin, Carter. Bu kadar inatçı olma." Halatların yanına doğru yürür. Rick ve Logan ona yardım etmek için peşinden giderler, ben de onun yanına yürüyerek kolumu uzatırım. Way diğer tarafına gelip kolunu uzatırken, o minnettar bir gülümsemeyle koluma yaslanır.

"Bana yaslan." Geri kalan sözleri benim için söylenmemiştir.

O bırakmaya başlar ve ben elini tutarım. "Sorun yok," diye onları sakinleştiririm. "İyi misin?"

"Harika," diye alay ediyor. "ok lezzetli olduğumu biliyorum, ama bu pislik sizden birini seçemez miydi? Daha fazla et. Aptal."

Gölüyorum ve başımı kaldırdığımda Way kaşlarını çatmış, ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor, ama benim ona baktığımı görünce ifadesini değiştiriyor. "Hayatta olduğun için şanslısın," diyor.

"Bunu ben de bilmiyor muyum?" diye sertçe cevaplar. "Aiy olmasaydı başaramazdım."

"Başarıydın," diyorum. "Sen Maeve Carter'sın, unuttun mu?"

"Haklısın. Tamam, hadi yapalım şunu. Beni bu delikten çıkarın."

Way ve ben onu iplere doğru yardım ediyoruz. Zaman geçtikçe daha iyi yürüyor gibi görünüyor, sanırım ilaçlar etkisini gösteriyor. Oraya vardığımızda önce Way'i iplere bağlıyoruz, sonra Maeve'ye geçip ikisini birbirine bağlamak için hazırlanıyoruz, ama tüyler ürpertici bir kükreme havayı dolduruyor ve bizi donduracak kadar korkutuyor.

Tam zamanında dönüp gölgelerden fırlayan devasa bir şekil gördük.

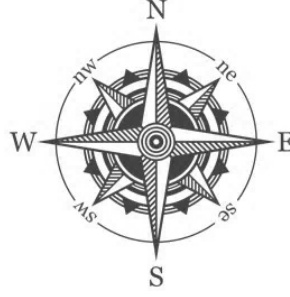
Way ve Maeve'yi, tam da onların durduğu yere, ağzını açıp kapattığı anda itiyorum.

Yere sertçe düşüyorum, devasa vücudu önümde. Yeşil pulları avucumdan daha büyük.

Kuyruğu kayaya sürtünerek kıvrılır ve yaratık onlara bakmadan önce kaybolur.

"Koşun!" diye bağılıyor biri.

YİRMİ DOKUZ MAEVE

Way hala ipe bağılı olduğı için kolay bir hedef. Yaratık, Wilder, Rick ve Logan şok içinde bakarken, ipe boğıuşan Way'e odaklanır. Way, Aiy'in sesi diğier taraftan gelirken, yaratığa ve ipe bakıyor.

"Koş!"

Bu ses hepimizi harekete geçirir ve timsah Way'e yaklaşır. Way, çok geç kalacağını bildiğı için donar.

Sağlam ayağımla, burnunun yan tarafına tekme atarım. Tekmeyi hissedip başını çevirir ve bana odaklanır. Geri çekilmeye başlarım ama o da dönüp diğierlerine odaklanır. Bir şekilde dikkatini çekmiş olmalılar.

Bu bizim için bir fırsat.

Way'e döndüğümde, ellerini donmuş halde timsahı izlediğini görüyorum.

Onun yanından bıçağını alıp ipini keserek onu tekmeledim. "Koş, aptal!" Bıçağı elimde tutarak, timsahın kuyruğı bana doğru sallanırken döndüm. Kuyruğı karnıma çarptı ve beni havaya uçurdu. Bir iniltiyle kayalara çarptım, çarpmanın etkisiyle başım bir an döndü.

Otururken, Aiy'in ona doğru yaklaşan şeyden uzaklaştığını görüyorum. Way onun dikkatini çekmeye çalışıyor, ama işe yaramıyor. Titreyerek ayağı kalkıyorum, etrafımda büyük bir kaya arıyorum, sonra bir tane buluyorum, ama başımı kaldırdığımda, yaratık Wilder'a odaklanmış durumda.

Rick ve Logan'ı Aiyaret'e doğru itmiş ve önündeki duvara avuçlarını vurarak bağıırıyordu.

Yaratık ona saldırıyor ve Wilder son anda yuvarlanarak kaçıyor. Wilder ayağa kalktığıında, yaratık başını çevirip ona bakıyor. "Git, kaç!" diye emrediyor Wilder. "Ben onun dikkatini çekeceğim."

Yaratık tekrar saldırdığında, Wilder son anda atılır ve yere fırlatılır. Timsah tekrar saldırmak üzere ve Wilder açık bir hedef.

Tüm gücümle taşı fırlatıyorum ve timsahın yan tarafına çarpıyor. Timsah dönüyor, tıslayarak kuyruğunu savuruyor ve ben ağzımı kapatıyorum. "İşte bu, çirkin pislik, buraya gel!" Bağıırarak geri çekiliyorum ve bulabildiğim her şeye ellerimle vuruyorum.

"Lanet olası kızlar!" diye bağıırıyorum, ama odanın her tarafına dağılmış durumdayız ve timsah iplerin önünü kesiyor. Sanki çıkış yolumuzun orası olduğunu biliyor ve bilerek engelliyor gibi.

Bizi rahatsız ettiği belli, en kolay hedefimin ben olduğuma karar vermiş gibi, ağır adımlarla bana doğru ilerliyor. "Yeter artık, seni çirkin, lanet olası tarih öncesi dinozor özentisi!" diye bağıırarak geri adım atıyorum.

Sırtım duvara çarptı ve bacaklarımdan hava esintisi hissedene kadar boku yedim diye düşündüm. Saldırır diye bakmaya cesaret edemedim ama yaratığın üzerinden sıraya girmiş diğerlerine bakarak onun dikkatini çekmeye çalıştım.

"Gidin, buradan çıkın!" diye bağıırıyorum.

"Carter!" Wilder bağıırarak bana doğru yürür, ama ben başımı sallırım. "Gidin!" diye bağıırırım, tam o sırada timsah ağzını açar ve bana saldırır.

Şansımı denemeye karar verip, rüzgarı hissettiğim yere doğru dönüp kendimi fırlattım. Küçük bir tünel buldum ve olabildiğince hızlı sürünerek ilerledim. Hayvanın duvara çarpması çok gürültülüydü, üzerime taşlar yağdı ama ben sürünmeye devam ettim, havada onun sıcak nefesini hissedebiliyordum. Durup arkama döndüğümde, devasa dişlerinin girişi ısırıldığını gördüm, canavar hala avından vazgeçmek istemiyordu.

Diğerlerini artık duyamıyorum ve tek yapabileceğim onların beni dinlemiş olmasını ummak. Dönüp, o canavarın çenelerinin arasında olmayan bir yere çıkmak umuduyla elimden geldiğince hızlı sürünerek ilerliyorum. Bana verdikleri ilaçlar etkisini göstermeye başladı, ama çok geçmeden tekrar acı hissetmeye başlayacağım. Bu, onların yardımı olmadan buradan çıkmak için birkaç saatim olduğu anlamına geliyor.

yardımları olmadan buradan çıkmak ve onları bulup buradan kurtulmak için birkaç saatim var. Saati me bakıp zamanlayıcıyı kuruyorum. Arada sırada ağrı hissediyorum ama aldırmiyorum. Hayatım buna bağlı.

Timsahın sesi yavaşça kaybolur ve bu, kalbimin atışını biraz yavaşlatır. Wilder'ın verdiği adrenalin, kalbimin daha hızlı atmasına neden olur. Muhtemelen beni çökmekten alıkoyan tek şey budur, bu yüzden bundan en iyi şekilde yararlanırım. Ellerimi kayaya kesiyorum, başımı eğmek zorunda kalıyorum yoksa tünelin tavanına çarpacağım. Bir süre önce ışığımı kaybettim ve ilerledikçe karanlık daha da yoğunlaşıyor, kör oluyorum ama yine de sürünmeye devam ediyorum. Elimin üzerinden bir şey geçse bile devam ediyorum ama tünelin aşağı doğru eğildiğini çok geç fark ediyorum.

Geriye doğru sürünmeye çalışırken kaymaya başlıyorum, ama zemin kaygan olduğu için aşağıya doğru kayıp, ıslak ve sert bir şeye dalıyorum: su.

Bir an için suyun altında yüzdükten sonra yüzeye çıkıp derin bir nefes alıp etrafa bakındım. Nerede olduğumu biliyordum.

Başladığım yere, beslenme alanına geri dönmüşüm.

Bir hırıltı sesiyle başımı çeviriyorum ve tünelde timsahın silüetini görüyorum. Buradan zamanında çıkamayacağım, başka seçeneğim yok, nefesimi tutarak sessizce suya dalıyorum. Bunun aptallığını fark etmeden önce gözlerim su yüzeyinde kalıyor. Su, onların en iyi gördüğü ve duyduğu yer.

Kahretsin.

Mümkün olduğunca nazikçe geriye doğru yüzerken, kenardaki kayayı hissediyorum ve etrafımda sanki büyük bir şey suya girmiş gibi dalgalanmalar hissedince çıkmaya çalışmayı düşünüyorum.

Evet, siktir et.

Bugün parçalanmayacağım. Kayalığın kenarını sıkıca tutarak, olabildiğince sessizce kendimi yukarı ve dışarı doğru itiyorum. Bacağım kramp giriyor ve kayalığın üzerinde geriye doğru sürünürken olabildiğince sessizce nefes almaya çalışıyorum. Nefesimi tutarak suya bakarken, canavar aniden sudan fırlayıp bana saldırıyor.

Bir çığlık atarak kendimi yana atıyorum, az kalsın yeniliyordum, sonra ayağa kalkıp koşmaya başlıyorum. Suyun içinden çıkarken beni takip ettiğini duyabiliyorum. Tekrar saldırıyor, üzerime taşlar yağarken kolumu yukarı kaldırıyorum ve tünele koşuyorum. Karanlığa kayıyorum ama daha hızlı hareket etmek için kendimi zorluyorum, çünkü onun peşimde olduğunu biliyorum.

Bana. Arkama baktığımda, bir kayanın altında sıkışmış olduğunu görüyorum, bu da bana kaçma şansı veriyor. Bacaklarımın sakatlığı nedeniyle normalden daha yavaş olsa da, tüm gücümle koşuyorum. Bu sefer tünelden çok daha hızlı geçiyorum ve Aiy'nin burada olup bana yardım etmesini diliyorum. Mağaraya çıktığımda kimseyi görmüyorum, ceset de yok. Bu beni bir an için rahatlatıyor ama arkamdan gelen bir kükreme, diğerleri için endişelenmeyi unutup tünelin kenarından atlamama neden oluyor.

Mağaranın kayalık yüzeyinde koşarken, sarkan bir ip görüyorum ve onun benim için olduğunu anlıyorum. Arkamdaki yarattığı hissedince bağırarak yerden itip zıplıyorum. İpe çarptığımda, kendimi ipe sarıp havada sallanmaya başlıyorum. Tam o sırada, çeneleri kapanarak birkaç santim farkla beni ısıralıyor.

Aşağıya baktığımda, ağzında ipi görüyorum ve ipin dayanmasını umut ediyorum. Timsah kuyruğunun üzerine düşüyor, ağzında ipin ucu var. Yukarıya bakıp bacaklarım yerine üst vücudumu kullanarak tırmanmaya başlıyorum. Neyse ki, üst vücudumda güç var ve altımda timsahın sesini duyarken hızlıca hareket ediyorum. Timsahın buraya nasıl çıktığını bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.

Yükseldikçe karanlık azalıyor ve yukarı baktığımda, beş yüzün kenardan aşağıya bakıp bağırmaya başladığını görüyorum.

Daha hızlı tırmanıyorum.

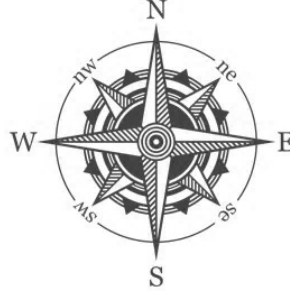
Halat hareket etmeye başlar ve yukarıya bakınca beni yukarı çekip geçiren adamları görürüm. Birlikte geri düşeriz, sağlam zemine güvenle.

"Eğlenceliydi," diye alay ediyorum, tam o sırada bir şey beni çekiyor: ip.

Beni kenara doğru çekiyor.

Oh, lanet olsun.

OTUZ VAHŞİ

Çırpınarak, Maeve'nin düşürdüğü bıçağı yakalamayı başardım, o ise çığlık atarak kenara sürükleniyordu. Bıçağı ipin üzerine vurdum, ip koptu ve Logan onu kenardan çekip çıkarırken ip bir ses çıkararak deliğe düştü.

Nefes nefese, sırlıklam ve gözleri fal taşı gibi açılmış, ama hayatta.

Yüzünü tutarak, gözlerimi üzerinde gezdiriyorum. "Nasıl çıktın lan?"

"Şanslıydık galiba," diyor boğuk bir sesle, "ama burada kalırsak şansımız kalmaz. Gitmeliyiz."

O haklı, ama ona yardım etmeden önce deliğe son bir kez bakıyorum. Onu bırakmak istemiyordum, ama ekibimi güvenli bir yere götürmem gerekiyordu. Onu aramak için aşağıya inmek üzere ipi attım, ama o yine benden önce davrandı. Sanırım ona karşı hep kaybedeceğim.

Çantalarımız hazır, onları sırtımıza atıyoruz, sonra Maeve'nin çantasını alıyorum. "Way, çantanı ver." O attığı çantayı alıyorum ve o da içgüdüsel olarak anlıyor, Maeve'nin homurdanmasına rağmen onu sırtına alıyor. Gökyüzü açılıyor ve yağmur yağıyor. Karanlıklaştıkça gökyüzüne baktığımda, bunun sadece hafif bir yağmur olmadığını anlıyorum.

"Kahretsin, havanın kötüye gittiğini biliyordum. Lanet olası bir fırtına. Bu havada teknemiz gelmez. Umarım yağmur diner," diye sızlanıyorum.

Logan bir şey çıkarır ve endişeli bir ifadeyle bana bakar. "Sadece fırtına değil, lanet olası bir kasırga ve biz de içindeyiz."

yolunda ilerliyor. Yakın zamanda bize ulaşamayacaklar."

"Daha büyük sorunlarımız var," diye yorumladım, etrafıma bakarak

"Ne gibi?" Rick endişeyle sordu ve deliğe baktı.

"Bir vadideyiz. Eğer bu bir kasırga ise, muhtemelen bütün bu yer sular altında kalır." Gözlerine bakıyorum. "O zaman orası o şey için mükemmel bir av sahası olur. Hemen yüksek bir yere çıkmalıyız."

Bu sözümle herkes harekete geçer.

Toprak yollar kaygan yokuşlardan oluşan bir labirente dönüşür, ama elimizden geldiğince hızlı tırmanırız. Maeve Way'e yapışır, bunu sevmediğini biliyorum, ama bu bizim için daha hızlıdır ve merdivenlere ulaştığımızda onları önce geçmelerine izin veririm. Way tırmanırken gözlerimi onlardan ayırmam, onu güvenli tutmak için bacaklarının altından tutarım.

"Git," diye emrediyorum Aiy'e. O da başını sallayıp elini kızın sırtında tutarak onların arkasına geçiyor.

"Kardeşim," diye başlar Rick.

"Gidin," diye emrediyorum, onu ve Logan'ı merdivenlerden yukarı iterek. Ben arkada kalıyorum, her ihtimale karşı palamı çekmiş durumdayım—tabii o şey karşısında pek bir işe yaramaz ama...

Yer sarsılır ve bir kükreme duyulur. O canavar çıldırmış.

Yukarıya bakıyorum ve Maeve ile ekibimi tepenin yakınında görüyorum, bu yüzden uçuruma son bir kez bakıp dönüp şimdiye kadar hiç koşmadığım kadar hızlı merdivenleri tırmanıyorum.

Onları tepede beklerken buluyorum, hepsi şehre bakıyor. Kimsenin burayı bulamamasına şaşmamalı. Muhtemelen bulmuşlardır ama hayatta kalıp anlatacak kimse kalmamıştır.

Geriye dönüp deliğin suyla dolduğunu görüyorum. Yağmur vadiyi su basacak. Yaratık deliğin yanında duruyor, bu mesafeden bile devasa görünüyor ve başını kaldırıp fırtınaya karşı garip bir şekilde güzel bir ses çıkarınca, ne kadar boku yediğimizi anlıyorum.

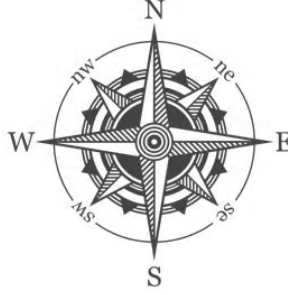
"Wilder," diye mırıldanıyor Rick.

"Biliyorum. Yüksek bir yere çıkalım. Oraya varana kadar saklanalım. Eninde sonunda sıkılacaktır," diyorum.

"Emin misin?" Logan ona bakarak sorar. "Çılgın gibi görünüyor."

"Eminim. Adanın dışında görmedik, yani bu civarda bir yerde olmalı. Hayvanlar bölgelerine bağlıdır. Muhtemelen onun evine rastladık ve onu kızdırdık. Gözden uzak, gönülden uzak." Islak saçlarımı yüzümden çekiyorum. "Gidelim."

OTUZ BİR MAEVE

Way'in sırtına yaslanarak titriyorum. Hareket etmiyorum ve şiddetli yağmurdan sıırıslıklam oldum, bu da üşüdüğüm anlamına geliyor. Muhtemelen kan kaybından da kaynaklandığını biliyorum, ama yine de. "Artık yürüyeblirim," diyorum ona, ama o yürümeye devam ediyor. "Way, beni indir de yürüyeblileyim."

"Hayır." Bana bir bakış attıktan sonra Aiy'in izinden gitmeye odaklandı, Wilder ve diğerleri arkamızdaydı. "Yaralısın. Bizi yavaşlatırsın."

İçimden bir ürperti geçiyor ama haklı.

Bana bakarken yumuşar. "Öyle demek istemedim. Güvenli bir yere gitmeliyiz ve sen yaralısın. Ne kadar geç kalırsak, senin için o kadar kötü olur. Ben iyiyim. Gerekirse seni tüm yol boyunca taşıyabilirim."

Başımı sallayarak tekrar titriyorum ve yük olmak istemediğim için ağırlığımı desteklemek için ellerimi boynuna sıkıca sarıyorum.

"Buraya," diye fısıldayan yumuşak bir ses duyuyorum ve başımı kaldırıp Rick'i görüyorum. Ceketini sırtıma örter ve başımı örtmek için bağlar. "Sıkı tutun, tamam mı? Yakında güvenli bir yere varacağız."

Onlara güvenerek başımı sallayıp paltoya daha da sokuluyorum. Timsah bizi takip etmiyor gibi görünüyor ama fırtına şiddetleniyor ve daha da kötüleşmeden buradan çıkmamız gerekiyor.

Bir süre bayılmış olmalıyım çünkü birinin beni sarılmasıyla uyanıyorum ve başımı kaldırdığımda tırmanmakta olduğumuzu görüyorum. "Üzgünüm," diyor Way. "Seni uyandırmak istemedim, sadece ağırlığını kaydırmam gerekiyordu."

"Sorun değil. Tırmanabilirim..."

O gülerek sözümü keser ve ben de pes edemeyeceğimi anlarım. Neyse ki tırmandığımız tepe çok dik değildir, bu yüzden adımlarına daha dikkat eder ve benim sakat bacağımı kayalardan korumaya çalıştığını fark ederim. Tepeye vardığımızda nefes bile almamıştır, bu da ona olan saygımı daha da artırır. Etrafımızdaki düz tepeler etrafına bakıyoruz. "Wilder gelirken onları gördü," diye açıklıyor Way. "Burada fırtınanın geçmesini beklemek için bir süre saklanabileceğimiz bir yer buluruz."

Onlar etrafı keşfederken ve aralarında konuşurken, ben onun kollarında rahatça yaslanıyorum.

Way, biraz sonra beni ağaçların gölgesine dikkatlice yatırıyor ve bacaklarımı önüme yerleştirmeme yardım ediyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve Rick ortaya çıkıp bana su veriyor. Diğerleri etrafımızda kamp kurmak için uyumlu bir şekilde çalışırken suyu içiyorum.

"Burada güvende miyiz?" diye soruyorum.

"şimdilik," diye cevapladı Way. "Dinlen, biz burada olacağız." Diğerlerine yardım etmek için ağaçların arasından ıktı, Rick gülümsedi ve onu takip etti.

Bir ağaca yaslanarak onları izliyorum. Yardım etmeliyim, ama çok yorgunum ve ağrılarımla tekrar başlıyor. Yüzlerce kez yapmış gibi kolaylıkla kamp kuruyorlar ve bir an için kalbim sıkışıyor ve babamı özlüyorum.

antam yanımda, onu açıp kameramı alıyorum. Fırtına varken sunucuya güncelleme yapabilir mi bilmiyorum ama her ihtimale karşı bunu yapmam gerekiyor.

Onunla oynarken, ne söyleyeceğimi düşünürken, kamerayı açıp kendime doğrultuyorum ve zorla gülümsüyorum. "Merhaba baba, seni önceden haber veremediğim için özür dilerim. Son zamanlar biraz... şey, çılgınca geçti." Acı bir gülümsemeyle gülüyorum. "Burada neyle karşılaştığımızı asla tahmin edemezsin. Anlatmaya çalışsam bile bana inanmazsın. Yaralandım ama iyiyim. Ajax'ın diğer ekibiyle birlikteyim." Kamerayı çevirip ona gösterebilmek için bacağıma veya başka bir şeye dikkat ediyorum. "Umarım bu fırtına yakında geçer ve eve dönebiliriz, tamam mı? Sakın

Endişelenme. Muhtemelen endişelendiğini biliyorum. Derin bir nefes alıp, ilerlemeye devam ettim. Beni duyabiliyorlardı, ama bu önemliydi.

"Bu mektup sana ulaşırsa ve ben eve dönmezsem, lütfen üzölme, tamam mı? Kendini suçlama. Suçlayacağını biliyorum, ama yapma. Buraya gelmek benim seçimimdi. Ben de senin gibi keşfetmeyi sevdim. Babana çekmişsin, değil mi? Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Burada olsan da hiçbir şey değişmezdi. Seni çok sevdiğimi bilmeni istiyorum, baba, benim için yaptığın her şey için. Bana hayal edebileceğim en güzel hayatı verdin ve beni diğerleri gibi yapmaya çalışmadın. Kalbin kırıkken bile benimle dünyayı keşfetmeye devam ettiğin için teşekkür ederim. Üvey annem var, ona iyi bak, tamam mı? Orada olmadığım için üzgünüm, ama uzun süre üzölme. Bana hep söylediğin şeyi hatırlıyor musun? Ölüm son değildir, sadece yeni bir başlangıç, başka bir macera. Bir süre acı çekeceksin, ama şu anda bu dünyada olmak istediğim başka bir yer yok. Söyleyecek başka pek bir şeyim yok, ama seni sevdiğimi ve benim babam olduğun için çok minnettar olduğumu bilmeni istedim. Dudaklarımı ısırarak, onu üzmemek istemediğim için gözyaşlarımı geri tutuyorum. "Hoşça kal, baba." Gözlerimi başka yere çevirip derin bir nefes alıyorum ve kameraya bakıyorum.

"Ajax, eğer geri dönemezsem, bunu sigorta parasıyla birlikte babama ulaştır. Eğer dönersem, bunu sil ki görmesin," diye talimat veriyorum. "Sana söz verdiğin gibi ona iyi bak." Telefonu kapatıp kucağıma bırakıyorum. Ona veda etmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Hiçbir ebeveyn çocuğundan önce ölmemeli, ama şu anda burada olmadığı için çok minnettarım. Onun gücüne ne kadar ihtiyacım olsa da, yokluğu onun güvende olduğu anlamına geliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Aiy ve diğerlerinin de baktığını fark ederim.

"Her ihtimale karşı veda ediyorum," itiraf ediyorum. "Bana ne olduğunu merak etmesini istemiyorum." Kamerayı uzatıyorum. "Veda etmek istediğin biri var mı? Her ihtimale karşı?"

"Hayır. Ailem burada," diye yanıtladı yumuşak bir sesle.

"Buradan çıkacağımız için veda etmemize gerek yok," diyor Wilder yanıma gelip bana protein barlarından oluşan

protein barları uzattı. "Yemek pişirirken bunu ye. Tüm gücüne ihtiyacın olacak. O iğneler seni hasta edecek."

"Ama ya..."

Birazını ağzıma tıkar ve konuşurken çenemi çiğnemem için zorlar.

"Eğer'ler yok. Buradan çıkıyoruz. İyi olacaksın, veda etme, tamam mı?" diyor. Yüzü sert ama gözleri yumuşak. "Güven bana Carter, bizi buradan çıkaracağım."

İnanç, fark ediyorum ki, başımı sallarken hissettiğim şey bu.

Ağaçların önüne bir branda serip çadır oluşturuyorlar ve yatakları düzenliyorlar. Logan ayağa kalkmama yardım ediyor ve beni rahat ettirirken, onlar ateş yakıp erzaklarını ısıtmaya başlıyorlar. Rüzgâr ve yağmuru duyabiliyoruz ama korunuyoruz ve hepimiz kurumaya başlıyoruz. Hiçbirimiz kangren olmak istemediğimiz için çoraplarımızı ve botlarımızı kenara koyuyoruz.

Gözlerim kapanmaya başlamadan önce, acı, yorgunluk ve ilaçların etkisiyle hazırladıkları yemeği zar zor yutuyorum. Farkına bile varmadan, kendimden geçiyorum.

Göz kapaklarım açıldığında, karanlık gecede dans eden alevleri görüyorum. Hava horlama sesleriyle dolu ve ateşin etrafında bedenler yatıyor. Bacağımdaki ağrı tekrar sönük bir acıya dönüşüyor, ama başım yumuşak bir şeyle desteklenmiş ve üzerime sıkıca bir battaniye sarılmış.

Kaşlarımı çatarak başımı yukarı kaldırdığımda, bir homurtu duyunca donakaldım ve bunun bir insan olduğunu anladım.

Başımı kaldırıp Wilder'a baktım, gözlerinde ateşin ışığı yansıyor. "Üzgünüm," diye mırıldandım ve uzaklaşmaya çalıştım, bu kadar yakın olmaktan hoşlanmayacağını biliyordum.

"Sorun yok." Boynumu nazikçe tutarak, başımı omzuna yaslayana kadar beni yönlendirir. "Dinlen, buna ihtiyacın var."

Tartışmalıyım, ama soğuk, sert zeminden iyidir, bu yüzden yanaklarımın kızardığını bilerek gözlerimi bir kez daha kapatıp uykuya dalıyorum.

Acı beni uyandırır. Güneş henüz doğmamıştır ve inlememi bastırmaya çalışırım, ama yanımda uyuyan Wilder'ı uyandırmam gerekir. Bir eli sırtımda, diğeri saçlarımda. Way'in hareket ettiğini görürüm ve onun girişte nöbet tuttuğunu anlarım. Yanıma yaklaşır ve önümde çömelir.

"Maeve?" diye fısıldıyor. "İyi misin?"

"Üzgünüm." Acıyı hafifletmek için bacağımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor. Yanıyor ve ağrıyor, bunun iyiye işaret olmadığını biliyorum. "Sadece acı."

"Ağrı kesici alman gerekiyor," diyor Wilder sersemlemiş bir sesle. "Ben getiririm."

"Anladım, Wild." Way aceleyle uzaklaşır ve geri geldiğinde bana hapları ve biraz su verir. Başımı kaldırmama yardım ederler ve beni tekrar yatırmadan önce ağrı kesicileri alırım.

İlaçların etkisini beklemekten başka bir şey yapamıyorum. Way karşımda bağdaş kurup oturuyor, ben de ona bakıyorum. "Seni hikayelerle oyalayayım mı?"

"Lütfen," diye fısıldarım.

"Wilder'ın bir geyikle dövüşmeye çalıştığı zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum ve gülümsedim. O da gülümsedi. "Ya da Rick ve Logan'ın Peru'da tamamen çıplak bir şekilde dağa tırmanmak zorunda kaldıkları zamanı?" diye sordum ve güldüm. Onun gülümsemesi daha da genişledi. "Ya da benim en sevdiğim anı? Tamam, o zamanlar küçük bir köydeydik..."

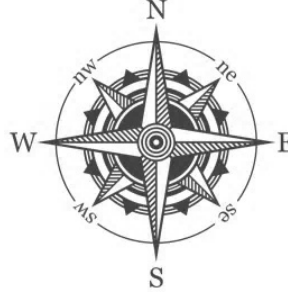
O her şeyi anlatırken, takım arkadaşlarının hepsini utandırırken onu dinliyorum. Dikkatimin dağılması acımı hafifletiyor ve o bitirdiğinde yüzümden saçlarımı çekip veriyor.

"Uyu, tamam mı? Dinlenmen lazım. Biz burada olacağız." Her şeye rağmen, Wilder'a daha da yaklaşıp gözlerimi kapatıyorum ve ateşin patlama ve çatlama seslerinin beni uykuya daldırmasına izin veriyorum.

Bütün gün uyuyup uyanıyorum. Uyandığımda, her zaman biri bana yemek ya da su getiriyor. *Bir şeyler* yapmamız gerektiği için harekete geçmem gerektiğini biliyorum, ama yapamıyorum. Yorgunluktan tekrar uykuya dalıyorum ve üstelik fırtına da dinmiyor.

Kasırganın uğultusu rüyalarım kadar geliyor.

OTUZ İKİ RICK

Maeve solgun ama en azından uyanık. Bütün gece ve gündüz uyudu, yaşadıklarını düşünürsek bu normal. Aiy'nin başındaki yara kötü ama durumu iyi, Wilder ikisine de bakıyor. Barınmaktan başka yapacak bir şeyimiz yok, zaman yavaş geçiyor. Fırtına dinmiyor ve Wilder'ın endişelendiğini biliyorum, ama bunu itiraf etmiyor.

"Yarasını kontrol etmeliyiz," diyor Wilder fısıldayarak ve ben ona yardım ediyorum. Maeve iç çekerek başını çeviriyor ve kanla ıslanmış bandajı yavaşça çıkarıyoruz. Hiç iyi görünmüyor. İrin veya koku yok ama derinin rengi garip. Yarasıya dokunduğumuzda inliyor ama uyanmıyor.

Wilder ve ben birbirimize bakarak bir sorun olduğunu anlıyoruz. Enfeksiyon kapmış olabilir, hatta daha kötüsü olabilir. Hastaneye gitmesi gerekiyor ve bu fırtınanın yakın zamanda dinmeyeceği belli. Burada sonsuza kadar mahsur kalabiliriz ve bunun olmasına izin veremeyiz. Harekete geçip yardım bulmalıyız.

Onu örtüp, yağmurdan korunmak için diğerlerini çadırın kenarında topluyoruz. Wilder, onu uyandırmamak için alçak sesle konuşuyor. "Yardıma ihtiyacı var, hem de acilen, yoksa bacağını kaybedecek... Ya da daha kötüsü olabilir. Burada kalamayız."

Aiyaret kaşlarını çattı. "Ama fırtına..."

"Risk almalıyız," diyor Wilder. "Buraya gelemezler. Suyu yakın olmalıyız ki çabuk ulaşabilsinler. Öğleden sonra toparlanıp gideceğiz. Dağdan inip biraz uzaklaşabilirsek benim için sorun yok, tamam mı?"

Bir ses duyulur ve dönüp Maeve'nin oturduğunu görürüz.

"Gidiyor muyuz?" diye mırıldanır, bizi duymuştur.

Wilder başını sallar. "Bu en iyi şansımız. Burada kalırsak, onların bizi almaya geleceğini ya da yardım çağrımızın dışarıya ulaşacağını garanti edemeyiz. Bu adadan çıkmanın bir yolunu ya da bize yardım edebilecek bir şey bulmalıyız. Bacağın daha da kötüleşecek. Ya şimdi ya da asla." Endişeli görünüyor.

"Yapabilirim." Ağaçları kullanarak ayağa kalkar, ellerimizi iterek. "Anladım. Göründüğümde daha güçlüyüm."

"Biliyoruz," diye alay ediyorum. "Lanet olası bir timsah saldırısından kurtuldun ve bizi oradan çıkardın. Sen çok sert bir kadınsın, Maeve Carter."

"Döndüğümüzde bunu unutma," diye alay ediyor, yanaklarına biraz renk geliyor. "Haklısın. Fırtına geçmiyor. Devam etmeliyiz."

"O zaman karar verildi." Wilder başını salladı. "Toplanın. Mümkün olduğunca çabuk yola çıkacağız."

alışırken sessiziz. Wilder yarasına rağmen Maeve'yi sırtına alırken ben de Maeve'nin çantasını omzuma alıyorum. Hepimiz bitkin ve ıslaktır, ama kararlıyız ve tepeyi aşağı doğru ilerliyoruz. Fırtına yeniden şiddetlenir, bizi kamçılar. Logan'ın yanına gidip koluna giriyorum ve yüksek sesle, detone bir şekilde şarkı söylemeye başlıyorum.

O da kısa sürede bize katılır, ardından Maeve, Way ve Aiy de şarkı söylemeye başlar. Wilder söylemez ve Maeve onun omzuna vurur. "Sıkıcı olma." O tekrar şarkı söylemeye başlar, biz de Wild'ı bekleriz.

Bir iç çekerek sonunda o da bize katılır ve tüm yürüyüş boyunca eski tarz parti şarkılarını yüksek sesle söylerken gülmekten kendimizi alamayız. Yağmur sonunda biraz durur ve bu molayı yolumuzu temizlemek için en iyi şekilde değerlendiririz. Orman sular altında kalmıştır, botlarımız çamura batmaktadır ve bu bizi yavaşlatır, ancak Wilder kararlıdır ve adanın dış kıyısına doğru hızlı bir tempo belirler.

Hiç durmadan yürürken yemek yiyip içiyoruz ve güneş batmaya başlayıp yağmur tekrar yağmaya başladığında, bir sığınak bulmamız gerektiğini anlıyoruz. Birbirimizi görebilecek kadar yakın ama geceyi geçirebileceğimiz bir yer bulmak için daha geniş bir alana yayılıyor. Hiçbirimiz o şeyin bizi yakalayabileceği yerde, yine toprakta uyumak istemiyoruz ama başka seçeneğimiz olmayabilir.

"Bir şey görüyorum!" diye bağırarak sıradan ayrılıp çamur ve ağaçların arasından gözümü çeken parıltıya doğru ilerliyorum. Ne olduğunu fark edince duruyorum. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve diğerlerinin de bana katıldığını duyuyorum.

"Hay sıçrayayım, o bir kamyon mu?" Logan fısıldadı. "Nasıl?"

"Bizden önce burayı keşfe gelen biri düşürmüş olmalı. Aptallar, buradan uzağa gitmezdi ki," diye mırıldanarak Wilder'a döndüm. "Ama işimizi görür, değil mi?"

"Olmalı." O da kaşlarını çatarak ona bakıyor. Sadece bir iki yıllık, siyah ve arkası uzatılmış, arazi sürüşü için tasarlanmış bir bisiklet.

"Bir bakayım," dedim ve Way peşimden geldi. Kapıyı açtım, kilitli değildi, ön koltuğa baktım. Boştu. Aynada bir haçlı zincir ve orta bölmede birkaç ambalaj kağıdı vardı, başka bir şey yoktu. Koltukların arasına baktım, Way arkada oturuyordu. "Sadece birkaç böcek var, onları temizleriz."

"Her şey temiz!" diye Wilder'a sesleniyorum ve o da geliyor. Maeve'yi kapıda indiriyor ve onu arka koltuğa oturtuyoruz. Bacağını uzatabilmesi için koltuğu mümkün olduğunca geriye itiyoruz ve ben onun karşısına, sırtımı yolcu koltuğuna dayayarak oturuyorum ve ayak bileğini dizime dayıyorum. Way ve Aiy öne biniyor, fırtınadan korunmak için kapıları kapatıyor, Wilder ve Logan da arkaya biniyor ve kapıyı kapatıyor. Motor çoktan durmuş, bu yüzden el fenerlerini dağıtıyoruz.

"En azından artık ıslak değiliz," diye alay ederek, köpek gibi başımı sallayarak saçlarımı sıkıyorum. Maeve gülerek etrafına bakarken kendi saçlarını da sıkıyor.

"Burası çok uzun süredir terk edilmiş olamaz. Henüz doğa tarafından ele geçirilmemiş bile. Görünüşe göre buraya ilk gelenler biz değiliz. Sence o şey onları da yakaladı mı?"

Bu soru bizi ciddiye alır ve kardeşim bakarım.

"Muhtemelen, ya da sadece soğuktan öldüler." Wilder omuz silker. "Önemli değil. Geceyi burada geçiririz."

Logan, homurdanan Wilder'ın üzerinden atlar ve arkaya geçince, onun bir şeyler aradığını duyarız.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Wilder.

"Burada bazı kitler var. Taşımak için çok ağır olduğu için bırakmış olmalılar," diye bağıırıyor ve ben Wilder'ın üzerinden atlayarak ona yardım ediyorum. Birkaç siyah kutu var ve içlerini arıyoruz. Birçok eşya taşımak için çok büyük, aptallar, ama diğerleri işe yarar. Hala çalışır umuduyla bir grup işaret fişeği topluyorum. Küçük bir kamp ocağı ve son kullanma tarihi geçmemiş olabilecek bazı erzak var. Logan bazı tıbbi malzemeler bulur ve aramaya devam ederken Wilder'a verir. Kutunun dibinde elim metal bir nesneye dokunur ve donakalırım.

Onu çekip çıkardım ve havaya kaldırdım. Logan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "O bir silah mı?"

"Bir tabanca," diye açıklıyorum ve Wilder ile Maeve bize dönüyor.

"Onu geri koy," diye emrediyor Wilder. "Siz aptallara silah emanet edilmez. Hem muhtemelen boştur."

Maeve uzanıp silahı alır. "Hey!" diye itiraz ederim, ama o emin parmaklarıyla silahı ustaca kontrol eder. "Dolu. Arkada başka şarjör var mı?"

"Uh..." Kutuyu karıştırıp iki tane daha bulurum ve ona veririm. "Sadece bunlar."

"Hiç yoktan iyidir." Omuz silker. "Babam küçükken bana ateş etmeyi öğretmişti. O orospu çocuğunu öldürmeyebilir, ama tekrar üzerimize gelirse işe yarayabilir."

"Onu kaybettik," diyor Wilder, "ama kendini daha iyi hissedeceksen sakla. Şimdi, bu çok acı verici olacak, ama yarana pansuman yapıp düzgünce dikmemiz gerekiyor."

Gözleri büyür ve yardım için bize bakar.

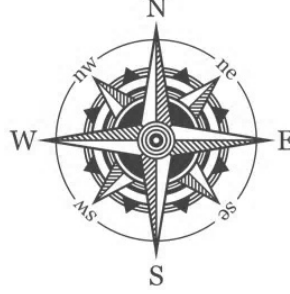
Onun için içim sızlar. "Üzgünüm, tatlım. Umarım acıyı severdin."

"Öyle değil," der, ama başını sallar. "Haklısın. Yapalım." Üzerine tırmanırken, endişeli görünen Wilder'a bakarım. "Maeve, sadece bana bak, tamam mı?" diyorum ona. "Ben çok daha güzelim."

Gülümser ve ben de ona gülümserim, elini tutup sıkarım, buradan bir an önce çıkıp ona yardım edebilmeyi umarak.

Maeve Carter olmasaydı bu dünya çok sıkıcı bir yer olurdu ve onun burada ölebileceği düşüncesi, karşılaştığımız yaratıktan daha çok beni korkutuyor.

OTUZ ÜÇ MAEVE

Wilder beni döndürür ve bacağımı koltuğa uzatır. Çorabım çoktan çıkmıştır — diğerlerinden çaldığım çorap ve yedek botları — böylece ayağım çıplak kalıyor ve ben kamyonun kapısına yaslanıyorum. Wilder bana bakarken uzanıp tutunma kolunu tutuyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Yap" emrediyorum ve o bandajları çıkarıyor. İnliyorum ama acıyı dişlerimle bastırıyorum. Acı kötü ama dayanılmaz değil. Ancak yarayı ortaya çıkardığında bunun korkunç olacağını anlıyorum. Önünde steril bir set var ve makas ile cımbızı alıyor.

"Dikişlerini çıkarmam gerekiyor. Yarın kurtarılacak olsaydık yapmazdım, ama hasar endişesi var. Burada zımba tabancası var, o daha iyi olur," diye açıklarken bacağıma eğiliyor. "Bu acıtacak."

"Hay sikeyim, sik beni!" diye bağıriyorum, o da ayakkabı bağcığını kesip cımbızla çıkarmaya başlıyor. Yırtılan etimin her çekilişi saf acı yaratıyor. Terden sırılsıklam olmuşum ve ona vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Kanımı içime çekmek için dilimi o kadar sert ısıriyorum ki kanıyor, kimsenin dikkatini çekmek istemiyorum.

"Bayıl gitsin," diyor Rick, elimi sıkarak. "Sorun yok."

Yapamıyorum, yapmıyorum ve o bağcığı etimden geçirirken acı daha da şiddetleniyor. Bacağım seğiriyor ve o Logan'a bakıyor. "Onu tut." Üzerime tırmanarak, ben ağlayıp inlerken bacaklarımı sabitliyor.

"Siktir git, Wilder! Seni pislik herif. Bundan zevk alıyorsun!" Yardımcı olmayacağını bilsem de bağıyorum. "Beni hep nefret ettin, şimdi de bundan çok fazla zevk alıyorsun, seni güzel piç kurusu... Ah!" O dikişleri sökmeye devam ederken ben de bağıyorum.

"Maeve," diyor Rick ve ben başımı çevirip nefes nefese kalıyorum. "Senin dikkatini dağıtacağım, tamam mı? Sakın bana vurma."

"Ne—" Onu sorgulamaya fırsat bulamadan dudakları dudaklarıma yapışır ve eli saçlarıma kayarak beni kendine çeker, ben direnmeme rağmen.

Gözlerim açık ama kardeşi bacağıma bir şey çarptığında irkilir ve nefesimi tutarım, o da dilini ağzıma sokar ve öpücüğü derinleştirir. İstmeden gözlerimi kapatır ve kendimi ona teslim ederim, bu ıstıraptan kaçmak istiyorum.

"Onun dikkatini dağıt," diyor Wilder kardeşine. "Ben yarayı temizleyeceğim."

Öpücüğü sertleşirken başı yukarı doğru kalkıyor ve acıdan çıkardığım iniltiyi yutuyor, daha iyi erişebilmek için başımı geriye doğru eğiyor. Nefeslerimiz pencereleri buğulandırırken, inleyerek bizi ayırıyor.

Dudakları kulağımın üzerinde kayıyor, şok olmuş bir fısıltıyla diyor ki, "Seni öpmeyi kaç kez hayal ettim, Maeve Carter?" Titriyorum ve o, yaramın üzerine yanan bir sıvının döküldüğünü hissederken başımı sıkıca tutuyor. "Seni düşünerek kaç kez mastürbasyon yaptım? Bunu söylediğim için sonra beni öldüreceksin, ama bu doğru. Ben senin lanet olası takipçinim." Dudaklarımı tekrar dudaklarına yönlendirir, Wilder bacağıma zimba teli takmaya başlarken çığlıklarımı yutar.

Wilder hızlı ve verimli çalışırken, kardeşi ağzımı o kadar sert emiyor ki dişlerimiz çarpışıyor, ama bu işe yarıyor ve dikkatimi başka yöne çekiyor. Bu, hayatımda yaşadığım en vahşi öpücük, sanki bana havadan daha çok ihtiyacı varmış gibi.

Acı aniden kesildi ve bacağımın örtüldüğünü hissettim, ama Rick devam etti. İnleyerek beni daha derin öptü ve sonra biri öksürdü.

"Bitti," diyor Wilder ve ben geri çekiliyorum, kardeşinden ayrılıyorum.

Utanç ve acıdan yanaklarım kızardı, ama onların bakışlarından kaçınmıyorum. Ne anlamı var ki? Hepsi gördü. Aiy'nin kaşları kalkmış, Way'in gözlerini kapatmaya çalışan elini sıkıca tutuyor. Wilder ellerinde ve kollarında kanla temizlik yaparken Logan diğer bacağımı okşuyor.

Rick bana sırtarak nefes nefese, ben Wilder'a bakıyorum. "Bitti." Geriye yaslanarak başını sallıyor.

"İyi." Rick'in karnına yumruğumu indiriyorum. Öksürerek ikiye katlanıyor. "Beni kullandığın için." Kafasını tutup onu kaldırıyorum ve öpüyorum. "Ve yardım ettiğin için." Yorgunluktan geriye yaslanıyorum.

Şaşkınlıkla bana bakar ama gülümsüyor. "Buna değerdı," diye mırıldanır.

Koltuğuma yerleşip, bana su ve erzak vermeleri için izin verdim. Bu gece yemek pişiremeyeceğiz, bu yüzden onlar uzanırken biz de idare ediyoruz. Wilder kardeşi ile birlikte yere uzanıyor ve Logan koltuğa sıkışarak bacaklarımı kucağına alıyor. Kalkmam gerek ama yüzümü serin pencereye dayayarak kalkmıyorum.

"Yarın erken kalkacağız. Mümkün olduğunca çok yol kat etmek istiyorum. Plaja varıp acil durum sinyalinı tekrar deneyeceğiz. Başaramazsak, teknemizin gelmesi birkaç gün sürer. O zamana kadar idare edebiliriz," diyor Wilder, "uyuyun ve enerjinizi saklayın. Zorlu birkaç gün olacak."

Ama ışıkları kapatmıyor ve kimse uyumak istemiyor gibi görünüyor.

"Her şeye rağmen" — bacağımı işaret ederek — "buraya geldiğime ve sizlerle tanıştığıma memnunum."

"Nazik davranmaya çalışma, Carter." Wilder sırtıyor. "Hâlâ düşmanınız."

Gülümserim ve Aiy tekrar kafasını uzatıp bana nazikçe gülümser. "En sevdiğin seyahat yeri neresi?"

"Hm, Peru ve Norveç'i çok sevdim," diye cevap veriyorum. "Keşfetmeyi ve seyahat etmeyi seviyorum. Çılgın şeyler yapmak da bonus, ama başkalarının asla göremeyeceği yerleri ve şeyleri görmek en sevdiğim kısım. Bu yüzden yapıyorum."

"Baban seni o yerlere götürdü mü?" diye soruyor.

"Hmm." Başımı sallıyorum. "Peru, teşhisini almadan önce birlikte ziyaret ettiğimiz son yerdi. Ondan sonra bir süre keşif yapmadım, yakınlarda kaldım, ama o bana telaşlanmayı bırakıp tekrar dışarı çıkmamı söyledi. Ajax beni kabul etti ve bana bir şans verdi."

"O bizim yaptığımız işi gördü, sen bir maceracı olmak için yaratılmışsın," der Way, Aiy'e yaslanarak. "Sen müthiş bir kaşifsın, Carter."

Kadın değil.

Başka hiçbir şey

değil. Kaşif.

Bu beni gülümsetiyor. "Evet, siz de fena değilsiniz, ama bunu kimseye söylerseniz, canınıza okurum."

Gülüyorlar ve sessizliğe bürünüyoruz.

"Antarktika Antarktika Orada çok çok insan ve orası ıssı ama güzeldi," diye mırıldanıyor Wilder.

"Tibet," diyor Logan.

"Grönland," diye ekliyor

Way. "Brezilya," diyor

Aiy.

"Kanada," diyor Rick ve gülümserken ona dönüyoruz. "Ne? Yemekleri seviyorum ve eğleneliydi."

Yine gülüyoruz.

"Yaptığın en korkunç şey neydi?" Logan bir süre sonra sorar.

"Öldürücü bir timsahın peşimden koşması dışında mı?" diye alay ederek ona bakıyorum. "Babamı geride bırakmak. Geri döndüğümde orada olacak mı bilmiyorum ve bu beni çok korkutuyor."

Bu itirafın ardından onların bakışlarını üzerimde hissediyorum, bu beni savunmasız hissettiriyor.

"Biraz uyuyalım," diyor Wilder, beni kurtarıyor. "Sabahleyin tekrar yola çıkacağız."

"Uyuyabilecek kadar rahat mısınız?" diye merakla soruyorum, çünkü birbirimizin üstüne üstüne sıkışmış durumdayız.

"Eh, daha kötü yerlerde uyuduk," diye yanıtlıyor Logan yumuşak bir sesle. "Biraz dinlenmeye çalış, tamam mı?"

Başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum ve rahat etmeye çalışarak aşağı kayıyorum, ama nafile. Vücudum büyük bir ağrıdan ibaret. Kamyonun içi sessizliğe bürünüyor ve kısa süre sonra horlama sesleri

. Bu kadar kolay uykuya dalmalarına sinirleniyorum ama bana bakıp ellerinden geleni yaptıkları için kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Babanın yanına dönmeni sağlayacağım." Wilder'ın yumuşak fısıltısı gözlerimi açtı ve yemin ederim ki bana doğru eğildiğini gördüm. "Söz veriyorum Carter, ona geri döneceksin."

Ona bakarken bir an için utangaçlığım baş gösteriyor. Her zaman çok güçlü ve kendime güvenen biriyimdir. Başkalarının kabuslarında bile göremeyeceği durumlardan sağ salim çıktım, ama onun yüzüne bakarken kendimi biraz savunmasız hissediyorum. "Eğer yapamazsam, lütfen ona onu sevdiğimi söyle."

Elimi eliyle kapayarak beni teselli ediyor. Aramızdaki farklılıklar ve husumete rağmen, bunu yapmaktan çekinmiyor. "Kendin söyleyebilirsin.

Şimdi uyu, tamam mı?" "Teşekkürler Wilder, bana yardım ettiğin ve peşimden geldiğin için. yap ." " söyledim ona söylerim söyler onunonun elini ihtiyacım bağlantıya bağlantıya

"Eh, Ajax'ın beni suçlamasını istemedim," diye alay ediyor ve ben gülümsüyorum, gözlerimi kapatıp olabildiğince rahatlamaya çalışıyorum. "Bu işte birlikteyiz, Carter. Bize teşekkür etmene gerek yok. O mağarada bizi sen kurtardın, şimdi biz de borcumuzu ödeyelim."

Başımı sallayarak, onun elini bir can simidi gibi sıkıca tutuyorum. "Uykuya dalana kadar konuşabilir misin? Bir parçam o mağarada uyanacağımdan çok korkuyor."

İtiraf etmek istemiyorum ama korku hala içimde. Yalnız ve acı içinde uyandığım o an, hayatım boyunca unutamayacağım bir an olarak hafızama kazındı.

"Alaska'da bir kulübede sarhoş olup bir ayı ile kavga ettiğim zamanı hiç duydun mu?" O bu ayrıntılı, yumuşak fısıltıyla hikayeyi anlatmaya başlayınca gülümsüyorum ve beynim nihayet dinlenmeme izin verecek kadar kapanıyor.

Uykum çok huzursuz. Vücudum bilinçsizce her döndüğünde bacağımda ağrı hissediyorum. Eskisi kadar şiddetli değil, ama beklenmedik bir şey olduğu için beni biraz uyandırıyor.

Bir süre sonra, kamyon sarsıldığında, göz kapaklarım ağırlaşmış halde zorla açıp etrafa bakarken inledim. Diğer herkes horluyordu, ama ben kesinlikle bir şey hissetmişim.

Yanımdaki ışığı alıp, parlaklığını artırdım ve buğulu pencereye dayayarak dışarıya bakmaya çalıştım.

Jaguar mıydı, yoksa düşen bir dal mı?

Ancak ışık geri yansıyor ve camın ötesini görmekte zorlanıyorum. Hayal mi gördüm?

Kaşlarımı çatarak ışığı indirdim ve diğerlerine baktım. Hala uyuyorlardı, kimse hissetmemiş gibiydi, yani hisseden ben olmalıyım. Diğer elim hala Wilder'ın elindeydi ve tekrar rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken ona odaklandım, ama o anda bir şey kamyonete çarptı. Çarpmanın şiddetiyle kamyonet döndü ve ben birden dik oturdum.

Diğerleri de aynısını yaptı. "O neydi?" "Ne oluyor?"

Onların sesleri birbirine karışırken, ben pencereden dışarı bakıp kaynağı arıyorum. "Şşş," diyorum ve herkes sessizleşiyor. "Bu bir kaza ya da düşen bir dal değildi." Wilder'a dönüyorum. "Bizi takip etti galiba."

"Bunu nasıl yapabilir ki?" diye mırıldanıyor, ama o da endişeli görünüyor.

"Bilmiyorum, ama bir kamyonu döndürecek kadar güçlü bir şey mi?" diye mırıldanarak başımı pencereden dışarıya çeviriyorum, ama birden donup kalıyorum. Yağmur biraz hafiflemiş, sadece ince bir tabaka halinde yağıyor, ama ağaçların gölgesinde bana bakan parlayan gözler görüyorum.

Önde oturan Way de benimle aynı anda görmüş olmalı. "Hay siktir!" diye bağırıyor. "Evet, kesinlikle bizi buldu."

Bize bakarken silahı çekiyorum. "Ne yapıyoruz?"

"Kamyonette kalın," diye emrediyor Wilder. "Bir nedeni var. Burada olduğumuzu biliyor, ama bize ulaşamıyor."

O anda, sanki konuşmamızı duymuş gibi tekrar bize çarptı. Kamyonet çarpmanın şiddetiyle döndü ve sonunda durduğunda Logan kusuyordu, Rick ise dizlerinin üzerine çökmüştü. "Ben lezzetli bir atıştırılabilirim ama durun, tamam mı? Beni yiyebilecek tek kişi Carter."

Duruma rağmen ona inanamadan gözlerimi kırptırıyorum.

"Motor çalışmayacak mı?" diye sorar Wilder, gözlerini yaratıktan ayırmadan. Yaratık, şüphesiz içeri girmenin bir yolunu ararken etrafımızda dolanıyor.

"Hayır, bozuk," diye cevaplar Aiy. "Biz av hayvanıyız."

"Dışarı çıkarsak, durumumuz daha da kötüleşir," diyor Logan. "Olduğumuz yerde kalıp, o şeyin bizi parmaklıklar arkasında hapsedilmiş Happy Meal'ler gibi davranmadığını varsaymalıyız. Burası *Jurassic* Park'tan farksız ve ben o sahnede hep onlarla dalga geçerdim."

"Ben de, ama ben daha çok Big Mac gibi olurdum diye düşünüyorum," diyorum ve o da uzanıp bana beşlik çakıyor, sonra sessiz kalıyoruz. Dışarıdaki karanlık timsahı görmeyi zorlaştırıyor ve hepimiz onu görebilmek için boyunlarımızı uzatıp dönüp duruyoruz.

"Gören var mı?" diye fısıldadı Way.

"Burada değil," diyorum, gözlerimi kısarak pencereye yaklaşıyorum, tam o sırada timsah pencereye çarpıyor. Cam örümcek ağı gibi parçalanırken, çığlık atarak Wilder'ın yanına yuvarlanıyorum, ama şans eseri cam kırılmıyor.

"Sanırım içeri girmek istiyor," diye mırıldanıyorum. "Neden birdenbire açılıp yenmek üzere olan bir sardalya konservesi gibi hissediyorum?"

"Seni yiyeceğim," diye karşılık verir Rick, ama yaratık Wilder'ın yanındaki diğer kapıya çarptığı için onu duymazdan gelirim. Hepimiz dönerek yaratığın kamyonete tekrar tekrar çarpmasını izleriz, sonra aniden devasa dişler metal kapıyı delip geçer. Rick çığlık atarak Logan'ın yanına geri çekilir, kolu ve bacağı sıyrıklarından kan akar.

Dişler metalden çekilir ve biz dehşetle gözlerimizi kocaman açarak yaratığın kapıyı tekrar ısırp koparana kadar çekişmesini izleriz. Soğuk, yağmurlu hava yüzümüze çarpar ve yaratık boşluktan ortaya çıkar, gözleri bize kilitlenir ve sonra içeri atılır.

Wilder bağırarak Rick'i geri çeker ve botlu ayaklarını yaratığın burnuna vurur. Bir şeye vurmuş olmalı ki, yaratık tıslayarak uzaklaşır.

"Bu şeyden uzaklaşmalıyız. Geri gelecektir," diye uyarıyorum.

Sanki sözlerimle çağırılmış gibi, yine boşlukta belirir, ben de geri uzanıp kapıyı açar ve dışarı yuvarlanırım. Diğerleri de peşimden gelirken, Wilder arka koltuğa atlayarak kapıyı yüzüne çarpar ve vücudumda acı yayılır.

"Ağaçların arasına koşun!" diye bağırır Wilder. "Onu atlatmaya çalışacağız!"

Tam o sırada, kamyonetten fırlayıp önümüze düşüyor. Tıslayarak bizi görüş alanından çıkarmaya çalışırken geriye doğru tırmanıyoruz.

Gittiğim yere bakmıyorum, o şeyden gözlerimi ayırmak istemiyorum. Sadece geri çekiliyorum, ama ayağım bir kayaya takılıyor ve neredeyse düşüyorum, acı içinde bir çığlık atıyorum ve onun başı bana doğru dönüyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve o üzerime atılırken kendimi yana atarım. Arkadaşlarım benim adımı bağırırken, az kalsın yeniliyorum. O onlara doğru dönerken, ben geriye doğru sürünerek ayağa kalkarım. Arkadaşlarım geri çekilirken, o tıslayarak ve ısırma çalışarak aralarımızdaki mesafe artar.

"Carter!" diye bağırır Wilder ve ben yaratığın üzerinden ona bakarım. "Koş!"

Bir an için deja vu hissediyorum.

"Çık oradan!" diye bağıriyorum, o da tekrar onlara saldırırken, kamyondan düşen bir çantayı alıp sırtıma atıyorum. Bir işaret fişegi düşüp yere çarpıyor, onu almak için eğildiğimde inliyorum, ama onların çığlıklarını duyunca donup kalıyorum.

Başımı kaldırdığımda, yaratığın dönüp bana baktığını gördüm.

"Yine mi, orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum. İşaret fişegini kapıp yakıyorum ve onu tekrar kendime çekiyorum. "Koşun, ağaçlarda ya da sahilde buluşuruz!" Dönüp, ormana doğru koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum.

Arkamda duyuyorum. Ağaçlara çarpıyor, beni kovalarken onu yavaşlatan tek şey bu. Köklerin üzerinde tökezliyorum ama koşmaya devam ediyorum, sadece arkama bakıp beni yakaladığını görmek için. Çok hızlı, dört ayak üzerinde hızla ilerliyor, yoluna çıkan her şeyi dişleriyle ısıriyor.

Koşmaya odaklanırken neredeyse düşüyordum, erkeklerin bağırışları uzaktan geliyordu. Bacağımdan kan aktığını hissettim ama aldırmadım, birden çantama takılıp beni geri çekince öne doğru sendeledim. Bir bez bebek gibi savrulurken çığlığım havayı dolduruyor. Bir an havada kalıyorum, sonra sertçe yere düşüp bir ağaca çarparak yuvarlanarak duruyorum. Gözlerimi kırıp kafamı kaldırdığımda, aramızda parlak bir ışık yanıyor ve timsahın bana doğru geldiğini görüyorum.

Silahlı çekip dizlerimin üzerine çöküyorum, yaralı bacağımy uzatarak üzerine baskı yapmamaya çalışıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Başparmağımyla emniyeti açarken nefesimi veriyorum, sonra babamın öğrettiklerini hatırlayarak tetiğı çekiyorum. Silahın timsahın etine çarptığı ses duyuluyor, ama timsah yaklaşmaya devam ediyor.

Tekrar ateş ettim... ve sonra tekrar.

Kollarım titrerken mermiler geriye uçup yanağıma çarptı. Mermiler ona isabet ediyordu ama durmuyordu.

Bu piçi öldürmem gerekiyor, ateş etmeye devam ediyorum.

Onun gözlerinden birine vurunca gözlerim fal taşı gibi açılır, ama bu onu daha da öfkelenendir ve son anda tekrar bana saldırdığında, az önce bulunduğum yerden kaçmak zorunda kalırım.

Bir kez daha nişan alıyorum, ama silah boş ve kafası bana dönünce, işimin bittiğini anlıyorum. Ondan kaçamam ya da onu öldüremem.

Öldüm ben, ama bu savaşımadan pes edeceğim anlamına gelmez. Üzerime atladığında öne doğru yuvarlanıp işaret fişegini kapıyorum, sonra diğer gözüne vurup uzaklaşıyorum, o kükrerken ışığı elimde tutuyorum.

"Neden siktirip gitmiyorsun?" diye bağıryorum. "Siktir git ve yemeğine devam et..." Bulduğum cesedi hatırlayınca sözlerim yarıda kalıyor.

Tüm iskeletler.

Bu şey onları yedi mi? Ne oluyor lan?

"Burada ölmeyeceğim, duydun mu?" diye bağıryorum. "Siktir git ve bu adayı da siktir et!"

Bir şey hızla yanımdan geçer ve bir kükreme ve tıslama duyulur, ben de kışımın üstüne düşerim. Ayağa kalkarken, timsahın başını sallayarak onu çıkarmaya çalışırken, siyah bir şeyin yaratığın boynunu parçaladığını görürüm.

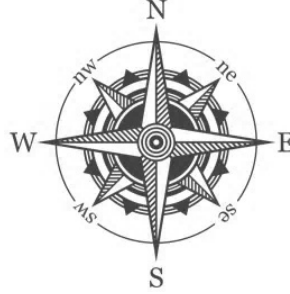
Jaguar.

Yaratığa saldırıyor ve bir an için o parlayan gözlerin benimkilerle buluştuğunu ve bana kaçmamı söylediğini yemin ederim. Dönüp kaçmaya başlıyorum, onları geride bırakarak, sopa ve silah hala elimde. Yağmur şiddetini artırıyor, nefes nefese ve bacağımdaki acıya rağmen daha hızlı koşmaya çalışırken gözlerimi kör ediyor ve tepenin kenarından yuvarlanana kadar yokuşu görmüyorum.

Sırtım yere çarptığında ağızımdan bir çığlık patladı. Yağmur, zemini çamur deryasına çevirmişti, ben de takla atıp yuvarlanarak aşağıya doğru kayarken, tutunacak bir şey arıyordum. Silahı ve ışığı tutmak için elimden geleni yapıyordum, ama aşağıda sert bir şeye çarptığımda ellerim kramp girdi ve gözlerim karardı.

Gördüğüm son şey, işaret fişeginin sönmesi ve beni bir kez daha karanlığa gömmesi.

OTUZ DÖRT YOL

Maeve'yi bulmalıyız. O kaçtığında biz de ormana koştuk, ama o şey onu takip etti. Adımlarımızı takip ederek kamyonete geri dönüyoruz. Hala hurda halinde, ama Wilder el fenerini etrafa tutarak onların izlerini takip ederken bazı eşyaları almayı başarırız.

"O tarafa gittiler. Dağılın ve birbirinizin sesini duyabileceğiniz mesafede kalın, tamam mı?" diye emrediyor. Onu bırakabilirdik, ama hiçbirimiz bunu yapmazdı. O bize ihtiyaç duyuyor ve biz de onu bulmalıyız.

Bir sıra halinde yayılıp ormana doğru ilerliyoruz, yaratık yakınlarda gizlenmiş olabilir diye ses çıkarmamaya özen gösteriyoruz. Uzakta bir çığlık duyduğuma yemin edebilirim, ama yağmur kısa sürede onu yutuyor. Wilder ve ben birbirimize bakışırken, Aiy bana yaklaşıyor. Hepimiz endişeli ve korkmuş durumdayız. Bir süre yürüdükten sonra, çamurlu zemindeki kırık dalları ve izleri takip ediyoruz, ta ki izler kaybolana ve takip edecek bir şey kalmayana kadar.

Yağmur sayesinde bıraktığı izler çoktan kaybolmuştu, ama elimizden geleni yapmaya çalıştık.

"Maeve!" Aiyaret bağırır ve ben onu kendime çekip, gözleri fal taşı gibi açılırken ağzını kapatırım.

"Şşş, o şey hâlâ buralarda," diye fısıldarım.

O başını sallar ve ben onu bırakırım, ama başı hala bana dönük, saçları sırlıslıkla ve gözleri endişeli bir şekilde bana yaslanır. "Onu bulmalıyız

bulmamız gerek. Yaralandı."

"Biliyorum ve bulacağız," diye söz veriyorum ama o çok endişeli görünüyor. Elimi kaldırıp yüzünü avuçlarım. "Onu bulacağımıza söz veriyorum, tamam mı? Maeve akıllı bir kız. Ona bir şey olmaz."

"Ya yaralanmışsa?"

"Daha önce olduğundan daha mı?" Onu boynundan çekerek alaycı bir şekilde soruyorum. "O yetenekli. Buna güven, tamam mı?"

Gözlerini kapatıyor. "Korkuyorum, Way," itiraf ediyor. "Hiçbirimizin bu adadan canlı çıkamayacağına dair korkunç bir his var içimde. Buraya hiç gelmemeliydik."

"Yaptıklarımızdan pişman olmanın bir anlamı yok, bebeğim. Olan oldu ve biz buradayız. Geçmişin bizi kontrol etmesine izin veremeyiz." Göz kapakları titreyerek açılır ve bakışlarımız kesişir. "Seni her zaman koruyacağım. Buna inanıyorsun, değil mi? Seni her zaman güvende tutacağım."

"Biliyorum," diye boğuk bir sesle söyler, "ama ya sana bir şey olursa..." Sözünü keserek hıçkırır, yanağından bir damla gözyaşı süzülür. "Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Elbette hayatta kalırsın." Gülümserim, ama gülümsemem kaybolur. "Aiy, sen her şeyi yapabilirsin. Sandığından çok daha güçlüsün. Bana ihtiyacın yok."

"Evet." Bana bakarken ceketimi yumrukladı. "Sana ihtiyacım var, Way. Sensiz bunu yapamam, kahramanlık yapıp kendini incitme, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldayarak alnımı alnına dayadım. "Ben de korkuyorum," diye itiraf ettim. "Ama buradan çıkacağız ve yaşlandığımızda bu sadece anlattığımız bir hikaye olacak."

"Çocuklarına," diye mırıldanır.

"Hayır, çocuklarımız için değil," diye düzeltiyorum, bulunduğumuz yer ve olanlara rağmen kalbim deli gibi çarpıyor. "Sen benim geleceğimsin, Aiy. Tamam mı? Seni asla terk etmeyeceğim, ne burada ne de o zaman. Biziz. Bana inanıyor musun?"

Gözleri bir an benimkilerle buluşur ve yemin ederim ki dudaklarıma bakıyor. İçimde bir şey hareket eder, ona hiç söylemediğim ve asla söylemeyeceğim bir şey. Asla Aiy'i diğerleri gibi inciten ya da kullanan biri olmayacağım. Onun en iyi arkadaşına ihtiyacı var ve ben o arkadaşayım, her zaman da öyle olacağım.

"İnanıyorum," diye mırıldanıyor. "Birlikte başaracağız, değil mi?" diye soruyor, göğsü hızla inip kalkıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Tabii ki, birlikte," diye söz veriyorum. "Her şey yoluna girecek..." Dudaklarını yanağıma yumuşak, masum bir öpücükle bastırınca donup kalıyorum.

"Tamam, hadi gidelim. Eve gitmek istiyorum." O uzaklaşıyor ve sanki öpüşmemiş gibi, ama yanağı onunkinin dokunuşundan yanıyor. Çok masum bir hareketti, ama beni derinden sarsmıştı. O tekrar sıraya giriyor ve ben yürürken ona bakmaya devam ediyorum.

Maeve'yi aradığımızı kendime hatırlatıyorum.

Bir gürültü yeri sarsıyor ve donup kalıyoruz, birbirimize bakıyoruz. O yaratıktı ve sesi çok yakındı.

Çok yakın.

"Maeve," Wilder ile aynı anda mırıldandım. Tereddütlerimizi unutup, o kükreneyi takip ederek ormana koştuk.

Yer sanki titriyor ve Aiyaret'i arkamda tutarak bir açıklığa fırladık. Kalbim, bulacağımız şeyin korkusuyla deli gibi çarpıyordu. Karanlığı aradığımda ise tek gördüğüm, kazılmış çamur ve kayma izleri.

Buradaydı, ama şimdi yok ve etrafımızdaki dünya ölümcül bir sessizliğe büründü. Wilder bir hayalet gibi ormandan sıvışır, parmağını dudaklarına götürür, sonra bizden uzak bir yeri işaret eder. Gözlerimi kısarak etrafı tararım ve uzaklaşan kayma izlerini görürüm.

Gitti mi?

Neden?

Yine de mesajını anlıyorum. Logan ve Rick ortaya çıkar ve sessizce yaklaşıyoruz, silahın çamurun içinde dikkatsizce durduğunu görünce donakalırız. Maeve silahı almıştı ve onu bırakması imkansızdı. Rick silahı alır, gözleri fal taşı gibi açılmış ve Wilder'a teselli isteyen bir çocuk gibi bakar.

Ancak Wilder'ın ifadesi sert ve bunun anlamı midemi bulandırıyor. Kolumdan aniden bir çekme hissediyorum ve dönüp Logan'ın solumdaki küçük tepenin kenarını işaret ettiğini görüyorum. Ne göstermeye çalıştığını anlamadan tepenin kenarına doğru dikkatlice yürüyorum, ama sonra fark ediyorum.

El ve ayak izleri, ardından kayma izleri gibi görünen izler yokuş aşağı doğru uzanıyor. Wilder'ın el feneri benimkine katılır ve ışığımız büyük ve hareketsiz bir şeye, bir cesede takılana kadar aşağıyı ararız.

Çamurla kaplı ve yağmur yağıyor, ama o Maeve.

Rick kendini tepeden aşağı atmak ister, ama Wilder onu durdurur ve bana bakar. Mesaj açıktır: kız ölmüş olabilir, onu burada tutun. Başımı sallayarak, gözlerinden yaşlar akan Aiy'i işaret ederim, sonra Rick ve Logan'ı. Hoşlarına gitmese de anladıkları bellidir. Wilder ve ben dikkatlice yan yatıp tepeden aşağı kayarız. Ayaklarım ve ellerim derin çamurda kayıyor, bu yüzden istediğimden daha hızlı aşağı iniyorum. Kıçımın üstüne düşüyorum ama bunu umursamadan Maeve'ye koşuyorum ve yanına diz çöküyorum. Bize sırtını dönmüş, yaralı bacağı bükülmüş ve bir an için çok hareketsiz.

Wilder yanımda duruyor ve el fenerini dikip dikkatlice kızı ters çevirmeden önce birbirimize bir kez daha bakıyoruz. Kızın boğazından bir inilti çıkıyor ve yüzüne bakamadan rahatladığım için neredeyse yere yığılıyorum. Yüzü solgun ve yanaklarından yağmur damlaları gibi kan akıyor.

Wilder'ın daha iyi görebilmesi için el fenerimi kaldırıyorum ve onun kadını muayene edip kafasında büyük bir kesik bulunduğunu görüyorum. Kanıyor ve yapabileceğimiz pek bir şey yok, ama o kadının nabzını ve nefes alıp almadığını kontrol edip başını sallıyor.

Hayatta, ama ne kadar süreyle?

Ne kadar hasar gördüğünü kim bilir? Yaralarının ciddiyetini değerlendirmek için güvenli ve kuru bir yere gitmeliyiz.

Wilder'a el fenerimi verip, çamurun yardımıyla kollarımı onun altına kaydırdım ve dikkatlice ayağa kalkarken onu kaldırdım. Tepeyi gözledim, diğerleri yukarıdan izliyordu ve onu taşıyarak geri çıkamayacağımı anladım.

"Orada." Wilder'ın sesi sessiz, tepenin ormanla birleştiği yeri işaret ediyor. "Onlarla orada buluşacağız."

Tereddüt ediyorum. Aiy'i orada bırakmak, hatta diğerlerini de o şeyin yanında bırakmak beni çok korkutuyor.

Ancak başka seçeneğimiz yok, bu yüzden başımı eğiyorum ve o mesajı iletirken çamurda dikkatlice yolumu buluyorum.

Botlarım kayıyor ve onu mümkün olduğunca itmemeye çalışıyorum. Her sarsıntılı adımda, kırılğan kalbime bıçak saplar gibi küçük bir inilti çıkarıyor.

Şu anda çok küçük ve zayıf görünüyor.

Bir insan ne kadar dayanabilir ki?

Her tehlike anında kendini bizi korumak için tehlikeye atıyor ve her seferinde biraz daha kötü durumda çıkıyor. Eğer ona çabuk yardım etmezsek, bu adada ölecek.

Sırtın dibinde gergin bir şekilde beklerken, sıırıslık olmasına rağmen onu yağmurdan korumak için sırtımı ona çeviriyorum. Anlamsız ama yapabileceğim tek şey bu.

Yüzünden kan damlıyor, güzel yüz hatlarını çiziyor.

"O iyi mi?" Logan'ın telaşlı sorusu yanıma kayarken kulağıma ulaşıyor. Ellerini işe yaramaz bir şekilde onun üzerinde gezdirirken, cevapları Wilder'da arıyor.

"Bilinci kapalı. Kafasını çarpmış. Yaralarını kontrol etmek için kuru ve güvenli bir yere gitmeliyiz," diye mırıldanıyor Rick ortaya çıkarken.

"Hayatta mı?" diye soruyor çılgınca.

İç çekerek, aniden üzerine bir ceket örtölüp çenesinin altına sıkıştırılarak yağmurdan korunurken onu daha sıkı sararım. Başımı kaldırıp Aiy'nin endişeli bakışlarıyla karşılaşırım. "Hemen buradan uzaklaşalım, onunla aramıza mesafe koyalım, sonra dinlenebileceği bir yer bulalım."

"Üşüyeceksin," diye azarladım ama o başını salladı.

"Ben iyiyim. Onun daha çok ihtiyacı var. Hadi." Onun emir verişini daha önce hiç duymamıştım, ama Wilder bile sessizce onu dinleyerek neredeyse zifiri karanlık ormanda onu takip ediyoruz. Gece hareket etmek pek akıllıca değil, ama başka seçeneğimiz yok.

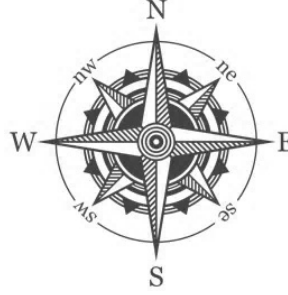
Yağmur durana kadar yürüdük, hepimiz buna şükrettik, ama Maeve kollarımda titriyordu ve çok solgundu. Bunun ne anlama geldiğini merak ettim, bu yüzden güneş doğduğunda ve Wilder, bir tarafı büyük ağaçlarla korunan küçük bir alanda birkaç saat kamp kurmanın güvenli olduğuna karar verdiğinde, diğerleri etrafımızda çalışırken ben onu kollarımda tutmaya devam ettim.

Sesimi alçaltıp ona yaklaşıyorum, sözlerim sadece ona yönelik. "Bizimle kal, tamam mı? Her şey yoluna girecek. Biz yanındayız. Savaşmaya devam et. Sen bunu yaparsın Maeve, savaşırsın."

"O iyi olacak," diyor Rick yanıma gelerek, gözleri ona dikilmiş. "O Maeve Carter, lanet olsun."

Başımı sallıyorum ama içten içe endişeliyim. Vücudumuzun dayanma gücü sınırlı.

OTUZ BEŞ LOGAN

Sert rüzgarlardan korunmak için rüzgarlıklar kurmayı başardık. Yağmur durdu, ama ne kadar sürecektir kim bilir. Ateş yakıp yataklarımızı çıkardık ve Wilder onun başındaki yarayı tedavi ettikten sonra onu yataklarla sardık. Wilder, kesik derin olduğunu ve hatta beyin sarsıntısı geçirebileceğini söyledi. Endişeli görünüyor, özellikle de yarayı dürttüğünde Maeve uyanmayınca. Bacağını da muayene edip ona bir şey iğne yaptı, ama gözlerinin etrafındaki gerginlikten çok endişeli olduğu belli.

Çelik bardağı ellerimle kavrayıp suyun üzerine üfledim ve buharın arasından ona baktım.

"Maeve ile ilk kez ne zaman tanıştın?" diye merakla soruyorum. "Benimki Red Bull ödül törenindeydi. Sizler after party'ye gitmek istememiştiniz ama ben yine de gittim ve o da oradaydı, etrafı insanlarla çevriliydi. Kahkahası o kadar gürültülüydü ki dikkatimi çekti ve mutlu görünüyordu. O zamanlar kim olduğunu bilmiyordum. Ertesi gün Ajax ile sözleşme imzaladığını fark ettim ve gerisi malum."

"Benimki internetteydi. Bu sayılır mı?" diye sorar Rick. "Peru'dan dönerken gece uçağında ekranı kaydırırken onun kanalını buldum. Saatlerce onu izledim. İlk videoda sıcak hava balonundan atlayıp takla atıyordu. Sanki dünyadan haberi yokmuş gibi görünüyordu."

"Ya da delinin tekiydi," diye alay etti Wilder.

"Onunla ilk kez Venture with Wilder'da tanıştım. Ajax, onu ekibimize almamız için bizi ikna etmeye çalışıyordu. Wilder ile yeni tanışmıştı ve öfkeyle odadan çıkmıştı. Wilder'a öfkeyle bakıyordu ve tartışıyorlardı. Beni fark etmedi bile" —Way gülümser—"ama Wilder ile başa baş mücadele ettiği düşünülürse, bende izlenim bırakmıştı."

"Benimki de Venture'daydı." Aiyaret, Way'e bakarken ona yaklaşıp. "Sana bahsettiğim kız. Sizden duymuştum ve internette görmüştüm, ama ilk kez tanıştım. Gürültücü ya da sinirli değildi. O... nazikti."

"Sanki her birimizin neye ihtiyacı olduğunu biliyor gibi," dedim ve Wild'a baktım. "Onunla ne zaman tanıştın?"

Bir an için cevap vermeyeceğini düşünürüm, ama sonra konuşur. "Onun hatırlayacağı şey, Venture'da tartıştığımız zamandır."

"Sen ne hatırlıyorsun? Neden Maeve'nin hatırladığından farklı olsun ki?" Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

"Onunla yıllar önce tanışmıştım." Gözlerim fal taşı gibi açılır. Venture'dan önce onu tanıdığından hiç bahsetmemişti. "O zamanlar adını bilmiyordum. Yabancıyız. Yıllar sonra, Venture'da tanıştığım da öğrendim."

"Ne? Ne zaman? Nasıl tanıştınız?" Rick yaklaşarak, çenesini ellerine dayayarak sorar.

Wilder iç çekerek Maeve'ye bakar. "Kısa sürdü. Kayak yapmaya gittiğimizde çığ düşmüştü, hatırlıyor musun? Restoranda bulunan tüm o yabancılarla birlikte birkaç gün bir kulübede mahsur kalmıştık."

Ben başımı salladım ve o da Maeve'den ateşe baktı.

"O oradaydı. Kayak pistinden yeni gelmişti. Yüzü kızarmış ve karla kaplıydı. Olay olduğunda sakinliğini korudu ve korkmuş insanlara yardım etti. Onları güldürdü ve herkesin moralini düzeltti. Ben yardım ettikten sonra kendi başıma kaldım, bu yüzden beni fark etmediğini sandım, ama o gece yanıma geldi, yanıma oturdu ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Çok sinirlendim ve ona korkmadığımı ve beni rahat bırakmasını söyledim. O da, 'Hey, korkman normal. Ben de korkuyorum, ama sen de umutlu olmalısın' dedi. Siz kayak pistindeydiniz ve size ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden korkmuştum, ama bunu itiraf edemedim. Huysuz ve

kaba davrandım, ama o bütün gece yanımda kaldı. Pek konuşmadık, sadece yan yana oturduk. Hayatımın en uzun gecesi idi. Senin için çok korkuyordum, ama o bir şekilde korkumu azalttı ve ertesi gün kurtarıldığımızda, o öylece gitti ve siz sağ salim dönmüştünüz."

"Orada olanlardan hiç bahsetmedin," diye fısıldadım. O geceyi hatırlıyorum. Kar altında kaybolduğunda çok korkmuştuk. Her yer kaos içindeydi ve ertesi gün karla kaplı ana binadan çıktığında, hiç bu kadar rahatlamamıştım.

"Bir süre unutmuştum. O sadece geçici bir yabancıydı, şikayet etmeden bana omzunu ödünç vermişti. Onu tekrar gördüğümde kim olduğunu hatırladım, ama o beni tanımadı, bu da beni sinirlendirdi sanırım," diye itiraf ediyor.

Wilder'ın gözleri Maeve'ye takıldığında yumuşar ve o derinlerde beni şaşırtan bir şey görürüm. Sanırım sonunda çekiciliğiyle savaşmayı bırakmıştır ve öfkesi kaybolmuş, geriye sadece gerçek kalmıştır.

O, Maeve'yi önemsiyor.

Neredeyse tüm hayatım Rick ve Wilder ile geçirdim ve onun gözlerinde hiç bu kadar şefkat görmemiştim. Kimseyi kendine yeterince yaklaştırmaz, hep bizi korumakla meşguldür. Wilder'ın da bizim gibi kendi nedenleri var.

"Hâlâ ondan nefret ediyor musun?" diye soruyorum.

"Sanırım hiç nefret etmedim," diye itiraf ediyor, bu da bir şeydir. "O sadece..."

"Seni sen olduğun gibi gördü mü?" Way gülerek Wilder'ı gülümsetir.

"Evet, beni sinirlendirirdi. Hissetmeye hakkım olmayan şeyler hissettirirdi. Ailemizi bir arada tutmak için güçlü ve sakin olmalıyım. Onunla birlikteyken dengesiz hissediyordum ve bunun için onu suçluyordum."

"Hepsi senin suçun değil kardeşim," diyor Rick. "Bizim sorumluluğumuzu üstlenmek senin görevin değil. Kendine çok yük bindiriyorsun... hep öyle oldu. Duygularını yaşamaya, biriyle çıkmaya ve mutlu olmaya hakkın var. Sadece bizim için değil, kendin için de yaşayabilirsin."

Bakışları üzerimizde dolaşır ve sonra kafasını ovuşturmadan önce tekrar ona döner. "Buradan çıktığımızda göreceğiz. Şu anda, seni bu adadan çıkarmama ihtiyacın var."

Wilder kararını vermişken tartışmanın bir anlamı yok, bu yüzden sessizliğe bürünüyoruz. Diğerlerinin ne düşündüğünü bilmiyorum, ama ben onu düşünüyorum. Onun kahkahasını bir daha duyabilecek miyim acaba? Aniden, Aiy'nin sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve ona dönüp bakıyorum. Çok konuşan biri değildir, ama ona garip bir şekilde düşkün görünüyor.

"Hiç tereddüt etmiyor," diye mırıldanıyor. "Tehlike olduğunda, kendi iyiliği için ne olacağına bakmadan kendini tehlikeye atıyor, bizi korumak için. İlk içgüdüğü koşup bizi kurtarmak. Onun hakkında yanılmışız. Ben onun hakkında yanılmışım. O her zaman bizden biriydi ve uyanıp bunu ona söyleyemeyeceğimizden korkuyorum."

"Uyanacak," diye söz verir Way, Aiy'in elini tutup kafasına öperken. "Buna inanmalıyız."

"Maeve Carter asla kafa travması gibi bir şeyin galip gelmesine izin vermez," diyor Wilder sakın bir şekilde. "Uyanacak ve uyandığında ona kendimiz söyleyebiliriz."

Sesi çok kendinden emin ama gözlerinde gerçeği görüyorum. Yine de Aiy'in teselliye ihtiyacı olduğunu bildiğim için hiçbir şey söylemiyorum.

Wilder uzaklaşıp nöbet tutarken, diğerleri geceyi geçirmek için yerlerine yerleşiyorlar. Ben de ılık kahve fincanımı kenara koyup ona yaklaşıyorum.

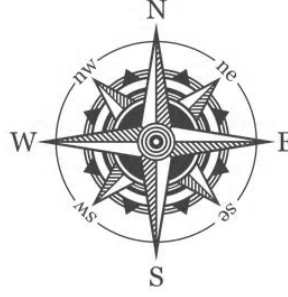
Diğerleri dikkatleri dağılmışken, soğuk elini alıp kendi ellerimin arasında ısıtarak ona eğilip, sadece ona yönelik sözler söylerim. "Ben küçükken anne babamı kaybettim," derim ona. "Dürüst olmak gerekirse, artık onları zar zor hatırlıyorum. Eskiden gözlerinin rengini, kokularını, gülüşlerini hatırlamaya çalışırdım... Bir süre sonra unutuyorum ama onları sevdiğimi hatırlıyorum ve öldüklerinde kalbimde hiç kapanmayacak bir boşluk bıraktılar. Dikkatimi başka yere verip iyiymiş gibi davranıyorum ama içimde hâlâ o büyük siyah takım elbiseli çocuk var, anne babasının tabutlarının toprağa indirilmesini izliyor. Maeve, bana bunu bir daha yapma, tamam mı? Başka kimseyi kaybedemem. Başka cenazeye gidemem." Elinin sırtını öptüm. "Sana ihtiyacımız var. Senin deliliğine ihtiyacımız var ve bizi aramana ihtiyacımız var."

Wilder kendi işine baksın, Aiy'i sakinleştir ve bizimle oyna, uyan artık Carter. Eğer yaparsan, seni bir daha yalnız başına keşfe çıkarmayacağıma söz veriyorum. Baban yapamadığı sürece, seninle birlikte keşfe çıkan ailen biz olacağız."

Nefes vererek arkama yaslanıp onun yanına rahatça oturuyorum, eli benim elimde. Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ama bakmıyorum, gözlerimdeki yaşları saklıyorum. Onları daha fazla üzme ya da strese sokmak istemiyorum.

Way'in kardeşi, Aiyaret'in geçmişi, Wilder'ın suçluluk duygusu ve Maeve'nin babası... Hepimizin acısı var. Hepimiz hasarlı oyuncaklarız.

OTUZ ALTI WILDER

Maeve bu sabah uyandı. Sersemlemiş ve kafası karışık bir haldeydi, ama uykuya dalmadan önce bir şeyler içip yemek yiyebilecek kadar kendine geldi. Bununla mücadele edemiyor gibiydi ve bu muhtemelen iyiye işaret değildi, ama burada onun için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Tabii bunu ona söylemiyorum, solgun ve ateşli olduğu için endişelendiğimi de söylemiyorum. Tek yapabileceğim devam etmek, onlara umut vermek. Bu bir lider olarak benim görevim.

"Endişeliyim. Şimdiye kadar uyanmış olması gerekmez miydi?" Aiy, biz eşyaları toplarken uyuyan kızıma bakarak soruyor. Fırtına dinmek bilmiyor. Hatta daha da şiddetleniyor, ama ilerlememiz gerekiyor.

"Muhtemelen dinlenmeye ihtiyacı vardır. Vücudu çok yorgun. Ara sıra uyanıyor, bu iyi bir şey ve umabileceğimiz tek şey bu. Enfeksiyon başlamadan önce tedavi edilebilmesi için sahile ulaşmaya ve güvenliğe odaklanmalıyız," diye açıklıyorum. "Kıyıya varana kadar onu sırayla taşıyacağız. Oraya varınca her şey yoluna girecek." Bu bir yalan, ama duymaları gereken bir yalan. Way hariç herkes bu yalana sarılırken ben arka dönüyorum. O, kızdan bana bakıyor, gözlerinde anlamlı bir ışıltı var.

Ben kendimi meşgul ediyorum, o ise çantama eşyaları tikiştirirken önümde çömeliyor ve sesini alçaltıyor. "Durumu ne kadar kötü?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye zorla söylüyorum.

"Wilder, ben senin en iyi arkadaşınım. Bana yalan söyleyemezsin. Aiy ona değer veriyor, söyle bana... Durumu ne kadar kötü?" diye sordu sert bir şekilde, ellerini çantama sıkıca tutarak hareket etmemi engelliyordu.

Dudaklarımı ısırarak, ona gerçeği söylemeli miyim diye düşünürüm, ama dürüst olmak gerekirse, yorgun ve korkmuşumdur. "Sanırım enfeksiyon kapmış, hatta sepsis bile olabilir. Kafasındaki yara ciddi değil, ama diğer yaralarıyla birlikte hayati tehlike oluşturabilir. Onu hemen hastaneye götürmeliyiz. Güçlü bir kız, ama elimdeki ilaçlar uzun süre işe yaramaz."

Bana bakıp derin bir nefes aldı. "Tamam o zaman." Ayağa kalkıp ellerini çırttı. "Hadi gidelim, ezikler. Plaja ilk varan Wilder'dan tüm masrafları karşılanmış bir hafta sonu gezisi kazanacak."

Bu sözler onları harekete geçirir ve ben Maeve'nin yanına dönerken ona başımla teşekkür ederim. Eğilip yanağına dokunduğumda inler. "Kalkma zamanı," diye fısıldarım.

Gözleri yavaşça açılır. "Wilder?"

"Şşş, benim. Dinlen, vücudun buna ihtiyacı var. Bir kez olsun bırak ben yapayım, Carter," diyerek onu kollarımın arasına alıyorum. Ağrıyan bacağına dokunduğumda inliyor ve ben de başını olabildiğince desteklemeye çalışıyorum.

"Yürüyebilirim," diye tembelce şikayet ediyor.

"Yürüyebileceğini biliyorum. Bırak da kahraman gibi hissedeyim ve seni taşıyayım, tamam mı?" diye yalvarıyorum.

"Tamam, ama sadece kazanmayı sevdiğini bildiğim için," diye mırıldanarak yüzünü göğsüme bastırıyor. "Kalbin hızlı atıyor." Ben ona bakarken başını geriye yaslıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu kadar yakın olduğum için mi?"

"Hayal kur, Carter," diye alay ediyorum, onu daha da sıkı sararken. Kan ve terin altında, hala onun kokusunu alıyorum, bu da aklıma gelmemesi gereken düşünceleri getiriyor ve lanet olsun, kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Elini uzatıp göğsüme koyduğunda, kalbim onun dokunuşuyla hızla atıyor ve donup kalıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Aslında biraz istiyorum," diye itiraf etti ve ben bunun uyuşturucunun etkisi olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım. "Biliyorsun, birbirimizden bu kadar nefret etmeseydik, Wilder, senin tarafından seilmek harika bir şey olurdu. Başka bir hayatta, belki seninle birlikte keşfetmeyi gerçekten isterdim."

Onun sözleri içimde bir şeyleri kırıyor ve alnımı onun alnına dayayarak ona gücümü veriyorum. "Neden bu hayatı seçmiyorsun, Carter? Sakın bana şimdiden vazgeçtiğini söyleme. Gerçekten kazanmama izin mi vereceksin?"

Kıkırdarak elini indirir. "Asla," diye cevaplar.

"İyi, dinlen." Kendimi durduramadan dudaklarımı alnına bastırıyorum, onun sıcaklığını içime çekerek devam etmek için güç topluyorum. Kavgalarımızdan beslendim, rekabetimiz beni daha iyi, daha hızlı ve daha güçlü olmaya itti ve şimdi buna her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Başımı kaldırdığımda, diğerlerinin bize mahremiyet sağladığını fark ettim ve boğazımı temizledim, sesim tuhaf çıkıyordu. "Devam edelim. Plaja gitmeliyiz."

Onlar da başlarını salladı ve yola çıktık, botlarımız suyla dolu toprağa batıyordu. Yağmur bir süreliğine durmuş olsa da sıcaklık azalmamıştı, ancak damlalar gölgelikten düşerek ormanda ilerlerken bizi sıırılsıklam ediyordu.

Hepimiz geride kalırsak ne bedel ödeyeceğimizi biliyoruz.

Günlerce yürüyüş yapıyoruz, sadece yemek yemek ve bir iki saat uyumak için duruyoruz. Maeve günler geçtikçe güçlenmiyor, ama zayıflamıyor da, bu da bir şeydir. Çok uyuyor, her gün bir saat kadar yürüyüp yorgun düşüyor, ama biz onu taşımaktan çok mutluyuz, o bundan nefret etse bile. Dürüst olmak gerekirse, bu daha hızlı oluyor ama onun ne kadar çabuk kötüleşeceği konusunda endişeleniyorum. Fırtına geçmiş gibi görünüyor, en azından öyle umuyoruz, ama başka bir fırtına gelip gelmeyeceğini veya ne zaman geleceğini bilmek zor. Günlerdir timsah dostumuzu görmedik, bu iyi haber ama ben tedirginim. Her şey çok iyi gidiyor. Yaşadığımız onca şeyden sonra, şansımız gerçekten dönüyor olabilir mi?

Şansa inanmam, bu yüzden yaprakların arasından çıkıp sahile ulaşana kadar yürümeye devam ediyorum.

"Başardık," diye fısıldıyor Rick, sonra da sevinçle bağırıyor, "Başardık!"

Henüz sevinmeden başımı sallıyorum. "Barınak kuralım. Way ve Aiyaret, siz halledin. Rick ve Logan, denize girin ama çok derinlere dalmayın, yiyecek bir şeyler bulmaya çalışın. Ben taze su bulmaya ve ekibe sinyal göndermeye çalışacağım." Herkes homurdanınca kaşlarımı kaldırıyorum ve onlar da söyleneni yapmak için aceleyle uzaklaşıyorlar. Maeve'yi en yakın ağaca taşıyıp başını sırt çantasıyla destekliyorum.

"Bir şey olursa bağır, tamam mı? Biz buradayız," diye söz vererek onun önüne çömelıyorum.

O hafifçe başını sallayarak evet der ve ben elimi uzatırım. "Ne oldu?"

"Onları izleyeceğim." O da başını sallayarak benim yanımdan geçip arkamı görebilecek şekilde yer değiştirir. Arkama dönüp baktığımda Rick ve Logan'ın gömleklerini çıkarmış, mavi okyanusa girerken görürüm. Alaycı bir şekilde ona bakıp başımı sallar, ama gülümserim. Şaka yapabiliyorsa, sorun yok demektir.

"İyi eğlenceler," diyorum ayağa kalkarken.

"Kendini dışlanmış hissediyorsan gömleğini çıkarabilirsin," diye alay ediyor, "ama söylemeliyim ki, kardeşin çok kaslı." Elini uzatıp yakalamaya çalışıyor. "Yüzümü onun göğüs kaslarının arasına gömmek istiyorum."

"Tanrım." Arkanı dönüp, gömleğimi çıkarmadan bir işaret vermeye başladım, çok teşekkürler.

Bir saat içinde barınak ve su bulduk, balık ızgara yapıyoruz ve sahilde sinyal cihazlarını kurduk. Ormanın kenarında, gölgelik fernlerin altında oturmuş, gölgenin tadını çıkarıyoruz. Güneşte kalmak bizi yorar ve susuz bırakır, ayrıca o şeyin bize gizlice yaklaşma riski var, bu yüzden balık pişerken Way ve ben tuzaklar ve uyarı sistemleri kuruyoruz. İşimiz bittiğinde aç ve terlemişiz. Aiy titizlikle balığın kılçıklarını ayıklarken, ben bir iç çekerek onun yanına yığılıyorum. Elimini uzatıp bana vermesini bekliyorum ama o dönüp ayağa kalkıyor ve Maeve'ye veriyor. Ben şaşkın şaşkın bakarken, o başımı salladığımda bana göz kırpmıyor. Bu kadar inatçı ve bağımsız birine göre, hizmet edilmeyi çok seviyor.

"Bu hizmete gerçekten alışabilirim," diye alaycı bir şekilde konuşurken bir lokma daha alıyor. "Belki de daha sık ısırılmalıyım."

"Ya da bir uşak tut," diye alay ediyorum.

"Çıplak mı? İyi fikir." Aiy'den bir ısırık alırken başını salladı.

"Ben gönüllü olurum!" diye bağırır Logan, onu gülümsetir. Aiy ona bir ısırık daha sunarken o başını sallar.

"Ye," diye emredici bir tonla söylüyorum. Gözleri kısılır ve ben beklerim, ama sonra yemekten önce alaycı bir şekilde "pislikler" diye mırıldanır. Onaylayarak başımı sallarım ve o da bana bir kedi yavrusu gibi bakar, ama bu kedi yavrusu beni nasıl öldüreceğini biliyor. Yine de çok sevimli.

Herkes işini bitirdiğinde Maeve tekrar uykuya dalmış, Aiy ve Way onu barınağa yatırıp üstünü örtmüşler. Ben ise uydu telefonunu kontrol ediyorum. Yardım çağrısı gönderildi, şimdi tek yapabileceğimiz beklemek ve umutla onların bizi zamanında bulmasını dilemek. Yapacak başka bir şey olmadığı için Maeve'nin uyumasını izliyor, nabzını sık sık kontrol ediyor ve onu rahat ettirmeye çalışıyorum.

Gece çöktüğünde, kız hala uyanmamıştı ve herkes endişeleniyordu. Logan bir oyun oynamaya çalıştı ama kimse oynamak istemedi, sonunda ben nöbet tutarken onlar da uykuya daldılar. Yaktığımız ateş, bize saldıran yaratık dışında diğer yırtıcı hayvanları korkutup kaçırarak kadar parlak yanıyordu.

Bir bip sesi duyuyorum ve Maeve'nin çantasından geldiğini fark edene kadar etrafta arıyorum. Tereddüt ediyorum ama onu uyandırmak istemiyorum, bu yüzden çantayı açıyorum ve kamerasının yükleme yaparken bip sesi çıkardığını görüyorum. Sonunda sinyal almış olmalı. Kamerayı kaldırmam gerek ama kayıt modunda donmuş durumda. Ona bakmadan sırtımı dönüp kamerayı sessizce şarj ediyorum.

Babasına gönderilmiş bir mesaj ve bu mesaj kalbimi kırıyor. Görüntüleri kaydırıyorum, burada yaşadığı maceranın parçalarını ve kliplerini görüyorum. Önceki görüntülerde gülümsüyor, güneş ışığı onu aydınlatıyor ve rastgele tıklayarak onun yolculuğunu izliyorum.

O gerçekten doğanın bir gücü; korkusuz ve yetenekli.

Daha geriye gidip rastgele bir video açıyorum. Dilini çıkarıyor ve kamerayı çevirdiğinde Ajax'ın önünde konuşup yürüdüğünü görüyorum. Sırıtarak, onun arkasından alay ettiğini izliyorum ve Ajax dönüp gözlerini kısarak ona bağırıyor. O gülerek kamerayla birlikte koşarak uzaklaşıyor.

Kıkırdarak ona bir bakış atıp kaydırmaya devam ediyorum ve rastgele başka bir video seçiyorum.

Soğuk bir yerde, şapka, gözlük ve büyük bir ceket giymiş. Burnu ve yanakları kızarmış, ama kameraya bakarken geniş bir gülümsemeyle sırtıyor.

"Selam baba, doktor randevun nasıl geçti? Orada olamadığım için üzgünüm, ama nasıl olduğunu bilirsin. İkimiz de senin burada benimle olmayı tercih edeceğini biliyoruz." Kamerayı çevirerek tamamen karla kaplı bir dağı gösteriyor ve etrafta başka kimse yok. "Görünüşe göre bu şimdiye kadarki en zorlu kayış, ama göreceğiz." Kameraya sırtarak gülümsüyor.

"Seni çok özledim, baba. Keşke burada benimle olabilseydin. Her zaman özlüyorum, ama bunu senin için yapıyorum. Adını her yere yazacağım, böylece benimle birlikte görebileceksin." Gülümsemesi biraz soluyor. "Üzgünüm, baba. Bana söylediğinde ne diyeceğimi bilemedim. Acı çektiğin ve hayallerinin çalındığı için üzgünüm, ama seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim, dünyanın öbür ucunda, ormanlarda trekking yaparken ya da oturma odanda şömine başında otururken, her zaman birlikte olacağız. Maceralarım senin maceraların ve hepsini senin için seveceğim. Seni çok seviyorum, baba. Bunu birlikte atlatacağız. Eve döndüğümde görüşürüz. Yakında döneceğim, söz veriyorum." O gitti ve ben arkama baktım, kamerası kucağıma düştü.

Gülümsemesine rağmen her kelimesinde kalp kırıklığını ve yalnızlığını duyabiliyordum. Sanırım Maeve Carter'ın bu kadar mücadele ettiğini, onu bu kadar nefret ettiğini hiç fark etmemiştim. O da bizim gibi ait olabileceği bir yer arıyor.

İnliyor ve ben kamerasını saklayıp, gözleri açılırken ona dönüyorum. "Hey, iyi misin?" diye soruyorum.

"Çok çışım var," diye itiraf ediyor ve beni gülümsetiyor.

"Hadi." Onu ayağa kaldırıyorum, eli benimkinde titriyor, bu hoşuma gitmiyor. Mahremiyetine saygı göstererek onu en yakın ağaçların arkasına götürüyorum, bana bakıyor.

"Kendi pantolonumu kendim çıkarabilirim," diye mırıldanıyor, ben sadece bakarken. "Carter, bence artık sınırları aştık," diye karşılık veriyorum, ama kaşlarını kaldırıyor, ben de sırtımı dönüyorum. "Daha fazla devam etmeyeceğim. Yaralanmışsın."

"Sapık," diye homurdanıyor. Onun el yordamıyla bir şeyler aradığını duyuyorum, sonra inliyor ve tıslıyor, bacağı ağrıyor olduğu için çömelmeye çalışıyor olmalı.

"Bana yaslan," diye fısıldarım.

Tereddüt eder ama sonunda başını belime yaslar ve işini yaparken bana yaslanır. Ayağa kalktığı anda, bir an daha bana yaslanır, başını omzuma koyar ve nefes nefese kalır. "Zayıf olmaktan nefret ediyorum."

"Hayatında bir an bile zayıf olmadın Carter, şimdi bile," diyorum ve dönerek, ani hareketimle sendeleyeni onu yakalıyorum. Kollarımın güvenli kucağından başını kaldırıyor, tırnakları derime batıyor. Zaten zihnimde iz bırakmış olduğu için, bedenimde de iz bırakmasına izin veriyorum.

Hayatım yıllardır Carter'ın etrafında dönüyordu, onu nefret etsem de, onunla rekabet etsem de. Duygularımın nefretten bu kadar kolay bir şekilde başka bir şeye dönüşmesi garip.

"Yalancı," diye fısıldadı. "Bana bak, şu anda işe yaramaz durumdayım..."

"Asla," diye araya girerek, çenesini avuçlayıp başını geriye doğru eğerek gözlerime bakmasını sağladım. "Yaralı, yorgun ve kokuşmuş olsan bile," diye homurdandı ve ben gülümsedim, "sen tanıdığım en güçlü insansın. Ne kadar yol kat ettiğine bak. Tanıdığım hiç kimse senin yaşadıklarını dayanamazdı. Sen cesur, aptal, mükemmel bir kadınsın."

Sözler ağzımdan dökülürken ikimiz de donup kalırız, ormanın sıcak karanlığı etrafımızı sarar ve gözlerim aşağıya inerek dudaklarını izler.

"Benden nefret ediyorsun." Dudaklarının kelimeleri şekillendirmesini izledim ve onları dudaklarımla hissetmek isteyerek yutkunmadan edemedim.

"Sen de benden nefret ediyorsun," diye yumuşakça cevap veriyorum.

Birbirimizden uzaklaşmıyoruz, aksine mıknatıslar bizi birbirine çekiyormuş gibi birbirimize yaklaşıyoruz. Yıllarca süren kavgalar, çatışmalar, hepsi... gözlerim onun gözleriyle buluşup belirsizliğini gördüğümde bu anda yok oluyor.

"Dünyayı bir an için unutalım, şirketimizi, rekabeti ve birbirimizden nefret etmemizin tüm nedenlerini unutalım ve sadece... ikimizin de istediği şeyi yapalım. Bir anlığına birbirimizi sevelim, ne dersin?" diye fısıldadım.

"Bir an mı?" diye sorar.

"Belki iki dakika," diye itiraf ediyorum ve başımı eğiyorum. "Evet de."

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre boyunca beni işkenceye tabi tutar, ama sonra konuşur, sesi küçük ve sessizdir. "Evet."

O kendini sorgulamadan ya da ikimizden biri bunu sorgulamadan dudaklarım onun dudaklarına yapışır. Dilim ağzına girerken onun küçük bir iniltiyi yutarım. Bu yumuşak bir öpücük değildir, hayır, bu bir savaş, bir hakimiyet mücadelesidir, parmak uçları bana gömülürken ben onu ağaca doğru iterim.

Elim, yaralı başını ağaç gövdesine çarpmadan önce onu tutuyor ve diğer elimle onu kaldırarak yaralı bacağındaki baskıyı hafifletiyorum, böylece hissettiği ve tattığı tek şey ben oluyorum, acı değil.

Öpücüğünü derinleştirerek onu ağacın kabuğuna bastırıyorum ve o beni çıldırtan küçük bir inilti çıkarıyor. Öpücüğünü keserek geri çekiliyorum. "O sesi tekrar çıkar," diye sertçe emrediyorum. "Siktir, o lanet sesi tekrar çıkarman için her şeyi veririm."

"Bana yap," diye karşılık veriyor, nefesi kesilmiş, sesinde küstahlık var.

Homurdanarak dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, sanki hayatımız buna bağılmış gibi onu öpüyorum ve sonunda o sesi çıkarıyor. Ses vücudumda titreşiyor, beni titretiyor. Onun ne kadar acı çektiğine rağmen sikim sertleşiyor ve arzum bizi vuran fırtınayla yarışıyor, ama sonra nerede olduğumuzu ve onun yaralarını hatırlıyorum ve hızımı kesiyorum. Ayrılana kadar bana ayak uyduruyor, ikimiz de nefes nefeseyiz.

"İki dakika," diye mırıldanıyor, dudaklarını yalıyor ve ben başımı sallayarak ellerime onu bırakmalarını emrediyorum, ama ellerim dinlemiyor.

"Belki üç." Dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırıp gülümsemesinin tadını alıyorum. Bu sefer o ilk çekiliyor ve güvenle bana yaslanıyor.

"Bizi aramaya gelecekler."

"Bırak gelsinler. Onlar da aynı şeyi yapardı," diyorum, yanılmadığımı bilerek. Onların ona bakışlarını gördüm. Onları suçlayamam. Onun basit bir "evet"i beni ona yapışan talepkar bir köpeğe dönüştürdü.

"Onlara izin vereceğimi kim söyledi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Sen yapmaz mısın?" diye merakla soruyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bu beni rahatsız etmiyor. Her zaman sahip olduğum her şeyi paylaşmışımdır. Bu, ağabey olarak benim görevim, ama bunun istediğim birine de uzanacağını hiç fark etmemiştim. Ancak onunla birlikte, bu... normal geliyor.

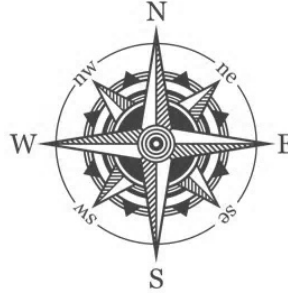
"Sanırım öğrenmek zorundalar." Bana hızlıca bir öpücük vererek gözlerimi genişletir ve kollarımdan sıyrılarak kampımıza geri döner.

Elim dudaklarıma kayıyor. Onları kendine ait ilan etti.

Onun öpücüğü dışında başka bir öpücük hatırlamıyorum bile.
Maeve Carter beni mahvetti.

Belki de onu ilk gördüğüm anda mahvetti, ben sadece anlamak için çok inatçıydım.

OTUZ YEDİ MAEVE

Güneş, adayı vuran fırtına hiç olmamış gibi parlak bir şekilde yanıyor. Parlak mavi okyanusta yansıyarak mükemmel bir cennet yaratıyor — sahilde çalışan gömleksiz erkekler ve bana muhteşem bir manzara sunmaları da cabası. Tek ihtiyacım olan bir kokteyl, o zaman neredeyse tatilde olduğumu hayal edebiliyorum. *Neredeyse.*

Artık ertelemeyeceğim, bandajı çıkarıp bacağıma bakmak için aşağıya eğiliyorum. Onlara iyi olduğumu söyleyip duruyorum, ama bu yalan. Sıcak, karnım ağrıyor, midem bulanıyor ve terliyorum, ama bu sıcaktan değil. Bir terslik var ve bacağıma bakınca nedenini anlıyorum.

Enfeksiyon kapmış. Kokusu ve görüntüsü belli.

Onlara söylemeliyim, ama yapabilecekleri bir şey yok. İlaçlarımız azalıyor ve hastane olmadan durumum vahim, ama onları endişelendirmek bir işe yaramaz. Yardım yolda. Sadece dayanmam lazım. Onları daha fazla strese sokmak veya engellemek istemiyorum.

Bir ses duyuyorum ve bacağımy örtüp Rick ortaya çıkarken dinleniyormuş gibi geriye yaslanıyorum. Terli ve gülümseyen bir şekilde yanıma oturuyor. "Nasılsın, tatlım?"

"Ah, bilirsin, bu beş yıldızlı tatil köyünün kabininden en iyi şekilde yararlanıyorum," diye şaka yapıyorum ve o da gülerek dirseklerine yaslanıp

takımına bakıyor, sonra benim sağlam bacağıma hafifçe dokunuyor. Dönüp ona baktığımda kaşlarını oynatıyor.

"Biliyor musun, dün gece tuvaletteyken ilginç bir şey gördüm." Sesi eğlenceli, ben donup kalıyorum.

Kahretsin.

Onun kahkahası havayı doldurur ve yanaklarımın kızardığını hissedirim, ama utanmayı reddediyorum. Rick ciddileşir, ama hala gülümsüyor. "Söylemem." Göz kırpar ve bir an sessiz kalır. "Onun kalbini kırma, Maeve Carter."

Ona bakakalıyorum ve gülümsemesi genişliyor. "Wilder kimseyi kendine yaklaştırmaz, ne tamamen ne de bizleri. Her zaman kendini herkese kanıtlama, bizi koruma ve mutlu etme baskısı hissetmiştir. Kendisi için hiçbir şey almaz, ama seni aldı. Bundan ne anlamak istersen al."

Onun sözlerini sindirirken, sinyali yeniden ayarlamak için kayalara odaklanmış Wilder'a bakıyorum. Logan etrafında Way'i kovalarken bile yüzünde konsantrasyon ifadesi var. Her zaman kontrolü elinde tutan, yetenekli, güvenilir biri. Bunun nedeni, öyle olmak zorunda hissetmesi mi?

"Birbirimizden nefret ediyoruz," diyorum.

Bakışlarım Rick'e kayıyor. O da beni anlamış bir bakışla izliyor. "Hmm, nefretin sevgiye bu kadar yakın olması garip değil mi?"

Gözlerim parlar ve panik yaparım, beni tamamen anladığını biliyorum.

Sağ bacağıma hafifçe vurarak ayağa kalkar ve esner. "Sana su getireyim, sen düşün." Gider ve ben Wilder'a bakarak Rick'in haklı olup olmadığını düşünürüm.

İnleyerek gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalmış olmalıyım ki, Way'in dudaklarıma bir matara dayadığını hissederek uyanıyorum. İçiyorum ve o geri çekilmeden önce ağzımı siliyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

"İnsanların bunu sormasından bıktım," diye itiraf ediyorum ve sesimdeki zehirli tona rağmen, o gülümsüyor ve karşımda oturuyor.

Sessizdir ve ben ne istediğini merak ederek ona bakarım. Aiyaret'e baktığında anlarım. "Sen de onunla oradaydın. O...
. . İyi mi?"

"Bu ne, grup terapisi mi?" diye alay ediyorum ve o kafasını karışık bir şekilde eğiyor. "Boş ver. Bugün herkes benimle samimi olmak istiyor ve ben kaçamam."

"Muhtemelen bu yüzden. Aksi takdirde kaçacağını biliyorlar," diye alay ediyor.

"Tamam, o sandığından daha güçlü," diyorum, "ama Aiyaret için endişeleniyorsan, bana değil, ona sormalısın."

O tereddüt ederek başını sallar.

"Onu seviyorsun," diyorum.

Başı birden yukarı kalkar, gözleri korkuyla açılır.

"Merak etme, ona söylemeyeceğim, ama bu dünyadaki en kötü saklanan sır. İkinizin de hazır olmadığını biliyorum. O... iyi, hepiniz için endişeleniyor, ama özellikle senin için. O iyi bir adam."

"Öyle." Aiy'e bakar, Aiy de bize doğru bakmaktadır, Way hemen gözlerini kaçırır. "Senden hoşlanıyor." Sessiz kalırım, o da kumdaki ayaklarına bakar. "Hiçbir kadından hoşlanmaz, ama senden hoşlanıyor. Bu şaşırtıcı."

"Yine de endişeleniyorsun," diye tahmin ediyorum. "Ne, sırf beni tolere ediyor diye, bana aşık olup seni terk edecek mi sanıyorsun?" Cevap vermeden bana bakınca, haklı olduğumu anlıyorum. "Hepiniz aptalsınız. Erkekler. Keşke konuşsanız..." Öne eğilip, yüzümdeki acı ifadesini saklıyorum. "Aiyaret hiçbir yere gitmiyor. Orada nasıl biri olduğunu bilmek ister misin? Sürekli senin için endişeleniyordu. Belki ona nedenini sormalısın, ya da daha iyisi, onun beni sevmesi fikrinin seni neden bu kadar korkuttuğunu anlamaya çalışmalısın."

Aiyaret ortaya çıktığında, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bana bakar. "Neler oluyor?"

İkimiz de irkiliriz, başımızı kaldırıp onun üstümüzde durduğunu görürüz. Sağ bacağımı uzatırım. "Oh, bilirsin, hava durumu hakkında konuşuyorduk. Aiy, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Tabii, ne oldu?" diye sorar.

"Plajdan bana güzel bir deniz kabuğu bulabilir misin? Ben her zaman bir tane getiririm. Ama yalnız gitme. Way'i de yanına al." Way'e göz kırparak, onun beceriksiz girişimime iç çekerek bakmasını sağlarım.

"Uh, tabii." Way'e, sonra bana bir bakış atıp uzaklaşır ve Way homurdanır ama onun peşinden gider.

"Gerçekten çok yakışıyorlar." Gözlerimi tekrar kapatıp, başka kimsenin bedava terapi istememesini umarak iç geçiriyorum. Ben Dr. Phil değilim.

Öğleden sonranın çoğunu uyuyarak geçirdim, sadece yemek yemek ve tuvalete gitmek için uyandım. Tuvalet, yerdeki bir delik. Kemiklerime kadar yorgunum, bu yüzden ay doğarken tekrar uykuya dalıyorum, ama kısa süre sonra bir şey beni uyandırıyor.

Sersemlemiş ve kafam karışık. Cildim dokunulmayacak kadar sıcak ve geçici barınağımızı esen sert rüzgara rağmen terliyorum. Kaşlarımı çatarak oturmaya çalışıyorum. Başım ağrıyor ama bacağım kadar değil. Beni ne uyandırdı bilmiyorum. Diğerlerine bakıyorum, Rick hariç hepsi uyuyor. O ormana bakıyor, etrafı tarıyor, ben de oraya ve sonra sahile bakıyorum.

"Hey, neden uyanıksın?" Rick yumuşak bir sesle soruyor ama ben bakmaya devam ediyorum.

Dışarıda bir terslik var. Beni uyandıran bu mu? "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. Bir anda yanımda beliriyor, bana yardım ediyor, sonra elini alnıma koyuyor ve tıslıyor.

"Ateşin var. Kahretsin, Wilder'ı çağırayım."

O kardeşini uyandırmaya giderken ben dalgın dalgın başımı sallıyorum.

Kötü bacağımla sendeleyerek, neredeyse arkamda sürükleyerek, Wilder bana yetişene kadar kıyıya doğru ilerliyorum. Diğerleri, Rick tarafından uyandırıldıkları için, peşimden koşarak geliyorlar.

"Ne oluyor?" diye bağırıyor Wilder.

"Bir terslik var."

Bana dokunmak için uzanıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Benimle olmaz. Bilmiyorum. İçimde bir his var, sanki alarm zili çalıyor gibi." Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Çığ düştüğünde, köpekbalığı bana gizlice yaklaştığında ve babamla birlikte doktorun muayenehanesine gittiğimde hissettiğim duygu aynı. O duygu orada ve nefes almakta zorlanıyorum.

Wilder beni başından savmaz, sahili ipucu arayarak tarar. Diğerleri yanımıza dağılır. "Sence burada mı?" diye sorar Aiyaret.

"Belki," diye homurdanıyor Way.

Onların bakışlarını takip ediyorum ama nedense dikkatim tekrar okyanusa dönüyor.

Gözlerimi kısıarak, sonunda neden garip göründüğünü anlıyorum. Hiç görmediğim kadar çalkalanıyor ve karanlıkta büyük dalgalar kırılıyor. Öfkeli görünüyor.

Tam o anda, gökyüzünü şimşek çakıyor ve biz zıplıyoruz. Rüzgâr şiddetleniyor, bizi dövüyor ve su ayaklarımızın üzerinde öfkeyle köpürüyor. Fırtına etrafımızda şiddetle esiyor, vahşet ve güzellik birbirine karışıyor ve biz tüm bunların ortasında duruyoruz. Su acımasızca çalkalanıyor, ayak parmaklarımız kumun içine gömülürken, bizi ölümcül derinliklerinden uzak durmamız için uyarıyor. kumun içine gömülürken, bize ölümcül derinliklerinden uzak durmamızı söyler.

Ya bunu atlatırız ya da bu adayı daha önce keşfeden herkes gibi burada ölürüz.

"O ne?" diye sorar Rick ve biz de suyun geri çekilmesini, gelgit ya da başka bir şeyin onu alıp götürmesini izleriz. Ayaklarımız, az önce üzerimize çarpan sudan hala ıslaktır, ama su geri gelmez. Islak kum ve kayaları ortaya çıkararak, gittikçe daha da geri çekilir.

"Tsunami," diye fısıldıyorum, birkaç yıl önce bu konuyla ilgili izlediğim bir belgeseli hatırlayarak. Gözlerim büyür ve onlara dönerim.

"Koşun!"

Çok geç.

Okyanusa doğru dönüp bize doğru hızla yaklaşan dalgayı görüyorum.

Ay'ı bile gizleyecek kadar yüksek bir su duvarı bize doğru hızla yaklaşıyor. Hiçbir uyarı yok, kaçış yok. Wilder beni yakalıyor ve ormana doğru koşuyoruz, ama yapraklı ağaçların arasına girdiğimizde su kıyıya ulaşıyor.

Ondan kaçamayız.

Wilder beni bir ağaca doğru fırlatıyor ve ben parmaklarımla ağaca tutunuyorum, ama su bana çarparak beni ayaklarımdan süpürüyor ve uzaklara sürüklüyor. Tsunami'nin gürültüsü dışında tüm sesler kesilmeden önce adamlardan birinin çığlığını duyuyorum.

Tuzlu su üzerime akıyor, beni aşağı çekiyor. Akıntıyla birlikte dönüp duruyorum, eğitimim devreye girince ağzımı kapalı tutuyorum.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki nefes almaya bile zamanım yok, diğerlerini aramaya hiç vaktim yok.

Bir şey yanıma sertçe çarpıyor ve çığlık atmak istiyorum ama ağzımı açmıyorum çünkü açarsam boğulurum. Yukarı olduğunu düşündüğüm yöne doğru kürek çekerek, tüm gücümle yüzüyorum ve su yüzüne çıkıyorum, nefes nefese kalarak nefes alıyorum ama hemen tekrar suya batırılıyorum. Bu sefer bir ağaca çarptığımda çığlık atıyorum. Koluma çarpıyor, kolum uyuşuyor ve sonra su yüzüne çıkıyorum. Tekrar suya batırılsam, öleceğim.

Aradığım şeyi görmeden önce başımı çılgınca sallıyorum, sonra dalıp akıntının beni götürdüğü yere bırakıyorum. Kollarımı açıyorum ve vücudum ağaca çarptığında tüm gücümle ağacın etrafına sarılıp tırmanıyorum. Suyun üstüne çıkmayı başararak gövdeye tutunuyorum. Her yerim ağrıyor ve acıyor, ateşim hala yüksek. Kötü bacağım kayar ve ıslak gövdeye yanağımı dayayarak köpüklü suyun akışını izlerim.

İçinde enkazların yanı sıra ağaçlar ve kayalar da görüyorum. Bir yılan sürüklenirken bana saldırıyor ve diğerlerini arıyorum, ama her yerde olabilirler. Çarpınca bizi ayırdı. Yavaşça nefes alıp, başımı kaldırıp kendimi zorlayarak bir sonraki dala tırmanmaya çalışıyorum. Sırtımı gövdeye dayayıp, her ihtimale karşı kollarımı hala gövdeye dolayarak dalın üzerine oturuyorum.

Kalbim göğsümde çarparken, aşağıda adayı su basan suyu izliyorum.

Burada ne kadar süre mahsur kaldığımı bilmiyorum, ama tüm bu süre boyunca tek düşünebildiğim o adamlar. İyi mi? Güvende mi? Yaralanmışlar mı? Güçlü ve zekiler, ama doğa bunların umurunda değil.

Başımı geriye yaslıyorum ve göz kapaklarım kapanıyor olmalı, çünkü yana doğru hareket ettiğimde açılıyorlar. Çığlık atarak geri çekiliyorum, neredeyse yerimden düşüyordum. Su durulmuş, dalgalar çekilmiş gibi daha yavaş ve çok daha alçaktan akıyor. Her yer hala su içinde ama eskisi kadar derin değil.

Ay gökyüzünde daha uzağa kaymış. Kahretsin, ne kadar uzun süre baygın kaldım?

Ne yapmalıyım?

Zaman kaybediyorum. Onları bulmam lazım.

Yutkunarak daldan aşağı kayıp dışarıya bakıyorum, duymak ve görmek için kulaklarımı kabartıyorum, sonunda uzaktan bir ses duyuyorum.

Onlar olmalı.

Hiç düşünmeden aşağıya tırmanıyorum ama sakat bacağım kayıyor ve suya gürültüyle düşüyorum. İnleyerek ayağa kalkıyorum, altında beni bıçaklayabilecek bir şey olmadığına şükrediyorum ama daha dikkatli olmam gerekiyor. Göğsüme kadar gelen suda, topallayarak ve engebeli zeminde ve enkazda tökezleyerek, o sesi körü körüne takip ediyorum.

Ses gittikçe yükseliyor.

"Merhaba?" diye bağıyorum, sonra öksürüyorum.

Bir an durur ve ben donakalıyorum. "Maeve?" diye bağırr birisi ve kalbim deli gibi çarpar.

Daha hızlı hareket ederek sesin geldiği yöne doğru ilerliyorum. Gözlerim karanlıkta zorlanıyor ama sonunda silüetlerini görebiliyorum.

Daha hızlı ilerlerken bir şeye takılıp dizlerimin üzerine çöküyorum, ama kalkıp onları görebilene kadar ilerlemeye devam ediyorum.

Logan bir koluyla ağaca tutunmuş, diğer koluyla Rick'i tutuyor. Rick'in gözleri kapalı ve yüzünden kan damlıyor, bacakları havada sallanıyor. "Maeve," diye fısıldıyor. "Tanrı'ya şükür. Tanrı'ya şükür. Diğerlerini gördün mü?"

"Hayır. Sadece sen," diye cevap verirken Rick'in yüzünü okşayarak ona yaklaşıyorum. O inliyor ve ben rahatlamaktan neredeyse ikiye katlanıyorum.

"O iyi, ama kafasını sertçe çarptı. Onu bırakamıyorum. Yeterince uyanmıyor, bu yüzden sıkışıp kaldım," diye aceleyle açıklıyor Logan.

Rick'i geçerek Logan'ın başını tutup yanağıma yasladım. "Şşş, her şey yolunda. Çok iyi yaptın. Hadi ağaca çıkalım, tamam mı? Güvende olduğumuzda diğerlerini bulmak için bir plan yapabiliriz. Stratejimiz olmadan yüzersek veya yürürsek kaybolabiliriz." O başını sallar ve ben Rick'e bakarım. "Tamam, sen o alçak dala tırmanırken onu bana ver, sonra ben sana uzatırım."

Ondan sonra hızlıca çalışıyoruz, durumun tekrar kötüleşmesi ihtimaline karşı sudan çıkmak istiyoruz. Ne olacağı belli olmaz. Rick hızla ağaca tırmanıyor ve suyun hemen üzerindeki kalın dalda çömeliyor, Rick'i tutarken

ben Rick'i tutarken olabildiğince aşağı uzanır. Ağırlığı beni suya doğru çeker ama ben ayaklarımla aşağıdaki zemine tutunurum.

"Tamam, onu ver."

Ellerim Rick'in derisinde kayıyor, ama tüm gücümle onu kaldırmaya devam ediyorum. Yaralı bacağım bana acı veriyor, uyuşmuş kolum ağrıyor, ama hepsini görmezden geliyorum.

Onun ağırlığı altında inleyerek, Rick'i Logan'ın koltuk altlarından tutup dalın üzerine kaldırabilecek kadar yükseğe çıkarmayı başardım. Nefes nefese, Rick'i dalın kıvrımına yerleştirdikten sonra eğilip bana elini uzattı. "Tamam, şimdi sen."

"Maeve..." Rick inleyerek başını kaldırıp bana bakıyor. "Gel, bebeğim." Logan'ın eline ulaşmaya çalışırken zıplayıp göz kırpiyorum.

Islak avucum onun tutuşundan kayıyor, bu yüzden dişlerimi sıkıp tekrar deniyorum. Parmaklarım onun parmaklarına değdiği anda, su altında sert ve büyük bir şey bana çarpıyor, beni aşağıya ve uzağa sürüklüyor.

Çığlıklarını ve su sıçramasını duyuyorum, ama kolumdaki bıçak gibi saplanan, yakıcı acı her şeyden daha önemli.

Timsahın boş gözlerine bakarken gözlerim fal taşı gibi açılır. Dişlerini koluma ve omzuma geçirip bizi bulanık derinliklere sürüklerken çığlığım suyu doldurur. Ciğerlerim suyla dolar ve kurtulmam gerektiğini yoksa öleceğimi bilirim. Keskin bir kaya görene kadar çılgınca suyu ararım. Diğer kolumla ona uzanırken, canavar ağzındaki kolumu çekip koparmaya çalışıyor ve ben çığlık atıyorum. Sonunda kayayı yakalıyorum ve zafer çığlığıyla kolumu yukarı kaldırıp kayayı timsahın yüzüne vuruyorum. Timsah kolumu ısırtıyor, ben de tekrar deniyorum. Bu sefer burnuna vuruyorum ve timsah geri çekilirken çenesi açılıyor. Kayayı daha derine batırıp yüzeye çıkıyorum.

Sıçrayıp çığlık atarken boğuluyorum, etrafımdaki su kanla doluyor

"Carter!" Bağırış sesleri dikkatimi yukarıya çeker ve yaklaşık yirmi metre uzakta Way, ve Aiy'i yaklaşık yirmi metre uzakta görüyorum. "Carter, buradayız!"

Tarafıma doğru savruluyorum, timsah suda bir iz bırakarak onlara doğru yüzüyor. Boğazım yanıyor ve uyarı için bağırmaya çalışıyorum ama boğuluyorum.

Başka seçeneğim yok, keskin kayaya tutunup canavarın üzerine dalıyorum. Sırtına düşüyorum ve suya batıyoruz. Vuruyorum.

ona karşı kaya, yaratığı incitmeye çalışıyorum, ama pulları çok kalın ve vücutu çok büyük. Balınayı tutmaya çalışmak gibi. Sırt pullarını sıkıca tutarak, nefes almaya ve altımda dalıp giden yaratığa odaklanıyorum. Neyse ki, adamlardan uzaklaşıyor.

Yuvarlanmaya başladığında, hiç şansım olmadığını anlıyorum. Kafam aşağıdaki zemine çarpıyor, yönümü kaybediyorum ve tutuşum gevşiyor. Tuzlu su gözlerimi yakarken, onun karanlıkta kaybolduğunu görüyorum, sonra zeminden iterek bir kez daha su yüzüne ıkıyorum.

Başım dönüyor ve vücudumun her yeri ağrıyor ve uyuşmuş gibi hissediyorum. Etrafımdaki amurlu su, karanlıkta bile kanımdan dolayı kırmızı renkte ve o canavarın beni bitirmek için geri dönmesinin an meselesi olduğunu biliyorum.

Beklenmedik bir anda kollarım sarılır ve beni kaldırır.

İçgüdüsel olarak başımı geriye doğru savuruyorum ve dönünce biri inliyor. Way kırık burnunu tutuyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Benim! Benim!"

"İyi misin?" Wilder bana doğru ilerler, Aiy hemen arkasında, sonra Logan ve Rick ortaya çıkar, sudan koşarak gelirler.

Başımı sallayarak konuşmaya başlıyorum ama bacaklarım aniden pes ediyor. Way beni yakalıyor ve ben hepsine gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum. "Bir sorun var galiba," diyorum.

"Kahretsin, Wilder, koluna bak," diye bağırır

Way. "Onu hemen taşımalıyız!" diye haykırır.

"Bu tarafa," diye bağırır Logan ve beni kaldırırılar. Bilincimi kaybetmiş olmalıyım, çünkü bir sonraki hatırladığımda, suda bir şeyin üzerinde yatıyorum ve etrafımda erkekler var. Aşağıya bakıyorum ve kendimi küçük bir tahta parçası üzerinde görüyorum, belki gemilerden birinden düşmüştür, ve onu suda itiyorlar.

"Ne oldu?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

Aiy yüzünü yaklaştırır, yüzü solgundur. Kaşının üzerinde bir kesik vardır ve kanı silmek için kolumu kaldırmaya çalışırım ama çok ağırdır. "şşş, bir şey yok. Dinlen. Sanırım sahile geri dönüyoruz. Kurtarma ekibi yakında burada olur. Sadece beklememiz gerekiyor."

Başımı evirince Logan'ın bana gülümsediğini görüyorum, Rick ise diğer elimi sıkıyor. Way alnımı öperek beni şaşırtıyor. "Bizimle kal

Bizimle kal, Carter, tamam mı? Bizi sakın tutacak birine ihtiyacımız var."

"Kahrolası kahramanlık saçmalığı," diye homurdandı Wilder ve sonra bana baktı. "Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkışma. Kendimizi kurtarabiliriz." Sesini yumuşatarak ekledi: "Sadece dinlen. Seni buradan çıkaracağım, Carter, ve babana geri götüreceğim, söz veriyorum."

Sanki ölüyormuşum gibi konuşuyorlar. Belki de öleceğim. Bu yüzden mi her şey bu kadar... garip?

Bacağım, kolum ve kafamdan çok kan kaybetmiş olmalıyım, enfeksiyon da cabası, belki de vücudum sonunda pes ediyor.

"Eğer ölürsem..."

"Ölmeyeceksin," diye bağırdı Aiy, onu hiç bu kadar kızgın duymamıştım.

"Eğer ölürsem..." Wilder'a bakıyorum, ona bu yükü eklediğim için kendimden nefret ediyorum, ama onun yapabileceğini biliyorum. "Babama onu sevdiğimi söyle. Videoları ver."

"Söyleyeceğim, ama sen hiçbir yere gitmiyorsun," diye mırıldanıyor. "Dayan, Carter." Daha hızlı ilerliyoruz, suyun yumuşak sükuneti dalgalı hale geliyor.

"Bir terslik var," Rick beni rahatsız etmemek için fısıldayarak söylüyor. "Muhtemelen daha küçük dalgalar geliyor—kahretsın!" Way bağılıyor ve gözlerim

başka bir dalga çarptığında açılır. Tahtadan fırlarım ve yüzeye çıkmayı başarana kadar çalkantılı suda boğuşurum. Neyse ki tahta yakınımdadır, bu yüzden tüm gücümle yüzer ve kendimi tahtaya atarım. Son gücümle tahtaya tutunur, etrafımda arkadaşlarımı ararım ama onları hiçbir yerde göremem.

Gitmişler.

Çığlık atmaya çalışıyorum ama boğazım çalışmıyor. Zaman geçtikçe suda süzülüyorum, ta ki gözlerime parlak bir ışık vurup gözlerimi kapatana kadar. Gözlerimi açtığımda, şaşkınlıkla etrafa bakınıyorum. Su garip bir şekilde hareket ediyor ve rüzgar esiyor. Işık giderek güçleniyor ve sonunda bir spot ışığı gibi tam üstümde duruyor.

Başımı geriye eğip gördüğüm şeyi anlamaya çalışıyorum, beynim yavaş çalışıyor. Işık o kadar parlak ki gözlerimi acıtıyor ve o ses... sanki bir vızıltı gibi.

Helikopter.

Anlıyorum. Üstümde bir helikopter var.

Sağ kolumu sallıyorum. "İmdat! İmdat!" Sesim daha çok fısıltı gibi çıkıyor ama önemli değil. Bir ip atılıyor, ardından takım elbiseli ve kasklı biri aşağı iniyor. Yanımda duruyor. "Hanımefendi, size yardım etmek için geldik. İpi tutabiliyor musunuz?"

Kafamı sallıyorum, neredeyse tahtadan kayıyordum, o da mikrofonuna konuşup bana gülümsüyor. "Artık her şey yoluna girecek. Sizi kurtardık." Zaman garip bir şekilde akıyor, ama birkaç saniye sonra bir kurtarma tahtası geliyor, beni tahtaya çekip bağlayıp elini sallıyor ve sonra havaya yükselip sudan çıkıyoruz.

Başımı çevirdiğimde, sağlam kolumun aşağı sarkmış olduğunu görüyorum, ama onu hareket ettiremiyorum. Onu görmezden gelerek, suda onların izlerini arıyorum.

Onlar da benimle birlikte oradaydılar.

Çığlık atmak istiyorum ama vücudum pes ediyor ve pervanelerin sesinden beni duyamazlar. Bunu görmeleri lazım. Burada olmalılar.

Helikopterin onlar olmadan gitmemesini sağlayacağım.

Tam o sırada, suda bir şey hareket etti ve umut göğsümde yeşerdi, hatta biz havada asılı duran makineye doğru hızla yaklaşırken bile. Ancak, su yüzüne çıktığında, onun bir insan olmadığını anladım.

O şeydi.

Canavarın sudan sıçradığını görünce çığlığım havayı doldurur, çenesi tahtanın birkaç santim altında kapanır ve sonra tekrar denize dalar.

"Kahretsin!" yanımdaki adam bağırır. "Gördün mü? Bizi buradan çıkarın!"

İki adam bana müdahale etmeye başlarken, helikoptere kaydırılıyorum ve giysilerim kesiliyor.

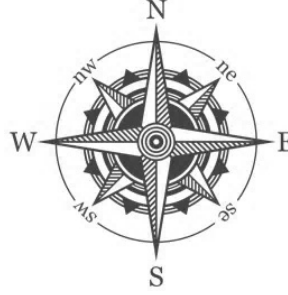
Her şey çok uzak geliyor.

Orada, aşağıda oldukları düşüncesi hariç her şey.

"Ekibim... Ekibim burada," diyorum onlara, ya da öyle olduğunu sanıyorum. Başım dönmüş, gözlerim aşağıdaki suya ve adaya bakıyor. "Onları kurtarın, lütfen. Ekibim... Onları kurtarmalıyız "

Her şey bir kez daha karardı.

OTUZ SEKİZ MAEVE

Beynimdeki sisin içinden rahatsız edici bir bip sesi geliyor. Her uykuya dalmak üzereyken, bu ses beni uyandırıyor. Bir an için sisin içinde süzülüyorum, bip sesi tek arkadaşım, sonra ses daha da yükseliyor. Ondan uzaklaşmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum, ama bir şey beni engelliyor, beni o hiçlikten uzaklaştırıyor.

Gözlerim nihayet açıldığında, tekrar kapatmak zorunda kalıyorum, ışık gözlerimi kör ediyor ve sulandırıyor. Bu sefer yavaşça açıyorum, gözlerimi kırıştırarak üstümdeki parlak beyaz tavana ve güneş ışığına alışmalarını sağlıyorum.

Neredeyim?

Ne oldu?

Başımı kaldırıp aşağıya bakıyorum ve kendimi hastane yatağına benzeyen bir yerde, beni korumak için kenarları yukarı kaldırılmış kalın bir battaniyenin altında sıkışmış halde görüyorum. Başımı çevirip bipleyen sesin kaynağını buluyorum: bağlı olduğum makineler. Oda, daha önce gördüğüm hiçbir hastaneye benzemiyor; ahşap duvarları ve garip bir şehri gören büyük pencereleri var. Güzel, zarif ve kesinlikle özel bir yer.

Neden hastanedeyim?

Yaralandım mı?

Hatırlamaya çalışıyorum ama her şey bulanık.

"Evlad, uyanmışsın, şükürler olsun!" diye bir ses bağılıyor ve başımı çevirince, kapıda tekerlekli sandalyede oturan babamı görüyorum. Hızla bana doğru

bana doğru hızla ilerliyor, gözleri yaşlarla dolu ve kendini bana atıyor. Beni sıkıca sararken kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Çok endişelendim. Bir daha bana bunu yapma."

"Baba?" Sesim kısık çıkıyor ama beni duyuyor ve başını kaldırıyor. Yüzünden gözyaşları akıyor. "Hey, ben iyiyim."

Başını sallayarak yanaklarını ve gözlerini siler, sonra bana oturmam için yardım eder ve su içirir. "Hayatımda hiç bu kadar korkmadım Maeve. Videoların gelmeyince bir terslik olduğunu anladım. Hemen Ajax'a gittim. Neyse ki bana inandı ve arama kurtarma ekibi gönderilirken buradan çıkmama yardım etti. Bir terslik olduğunu biliyordum. Hissedebiliyordum. Sen asla haber vermeyi unutmazsın."

"Neredeyim?" diye soruyorum.

"Hatırlamıyor musun?" diye sorar, endişeli görünüyor. "En son neyi hatırlıyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum.

"Sorun değil. Kafanı oldukça sert vurmuşsun. İyileşeceksin. Şehrin dışındayız..."

"Kafam!" diye bağıriyorum. "Bacağım, kolum..." Onun ellerine rağmen birden doğruluyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Çocuklar... Neredeler? İyi mi?"

Her şey şaşırtıcı bir netlikle geri geliyor ve kalbim hızla atıyor, bip sesi giderek yükseliyor.

"Maeve, sakın o l malısın. Çok zor bir şey yaşadın. Lütfen uzan. Dinlenmen lazım," diye yalvarır.

"Yapamam. Neredeler? Güvende mi?" Bacaklarımı yataktan sarkıtıp duruyorum. Muhtemelen bana verdikleri ilaçlar yüzünden hiç acı hissetmiyorum.

Hareket ederken yukarı kaymış olan hastane önlüğü bacağımı açmış. Kötü olacağını biliyordum ama neyse ki sarılmış. Hala yerinde olduğu için çok mutluyum. Ayağımı deniyorum ve hala çalışıyor olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum.

"Doktor çok şanslı olduğunu söyledi. Amputasyon yapmak istediler ama ben önce her şeyi denemelerini rica ettim. Senin şansını kaybetmeni istemedim. İlaçlar işe yaradı, çok şanslısın." Sesi yumuşak, neredeyse korkmuş gibi. "Neredeyse bir haftadır baygındın, Maeve. Yaraların hayatı tehdit ediciydi. Şimdi daha iyi hissedebiliyorsan, bu ilaçların etkisi. Dinlenmen gerekiyor." Sesi sanki bir hayalet gibi.

neredeyse bir haftadır baygındın, Maeve. Yaraların hayati tehlike arz ediyordu. Şimdi daha iyi hissedebilirsin, ama bu ilaçların etkisi. Dinlenmen gerekiyor." Sesi sersemlemiş gibi geliyor.

Onları bacağımı kesmemeleri için ikna etmesi bir rahatlama oldu, ancak kesmiş olsalardı da bir şekilde yaşamayı başarabilirdim. Uyum sağlamak zor olurdu ve hiçbir şeyi değiştirmeyecektim, ama bacağımı kurtarabilirlerse, kurtardıkları için mutluyum. "Baba, özür dilerim. Benim için endişelendiğini ve korktuğunu biliyorum, ama adamların nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Güvende mi?"

Bir haftadır baygınsa, burada olmaları gerekir, neden yoklar? Hepsi benim hayal gücümün ürünü değil. O adada birbirimize bağlandık. Beni burada yalnız uyandırmazlardı.

Bana bakıyor ve midemde bir boşluk oluşuyor, ama sonra kapının sürgüsü dikkatimizi çekiyor.

"Uyandığını duydum." Ağır aksanlı, takım elbiseli bir adam içeri girerken başımı kaldırıyorum. Babam ona sert bir bakış atıyor ama hiçbir şey söylemiyor. "Sana birkaç soru sormamız gerekiyor..."

"Ajax hazır olduğunda söyleyeceğini söyledi, ama şu anda hazır değil," der babam koruyucu bir tavırla, kendini önüme koyarak.

"Soru mu? Benim de sorularım var. Neredeler?" diye soruyorum.

Omzundaki rozete bakılırsa polis ya da dedektif falan olmalı. Babamla bakışıyor ve iç çekiyor. "Bayan Carter..."

"Saçmalamayın. Neredeler?" diye soruyorum.

"Sadece seni bulduk." Bu sözler kafamda yankılanıyor. Konuşmaya devam ederken dudaklarının hareket ettiğini görüyorum, ama duyduğum tek şey onun cevabı.

Sadece seni bulduk.

Bu imkansız. Onlar tam oradaydı.

Onun sözlerine odaklanmaya çalışıyorum, ama bana söylediği her şeyi kesiyorum. "Nasıl? Onlar benimle birlikte oradaydılar."

"Çok üzgünüm. Ekibimiz saatlerce aradı ama hiçbir şey bulamadık. Oradaysa, büyük olasılıkla ölmüşlerdir. Hava çok kötüleşti, devam edemedik, geri çekilmek zorunda kaldık."

"Fırtına hala devam ediyor mu?" diye soruyorum, onların orada yalnız kaldıkları düşüncesiyle kalbim zar zor atıyor.

Ölmediler. Biliyorum.

"Birkaç saat önce geçti," diye cevaplar.

"O zaman neden buradasın? Çık dışarı!" diye bağıryorum ve yataktan düşüyorum. İkisi de bana doğru atılıyor ve beni kaldırmaya yardım ediyorlar. "Onlar hayatta, lanet olsun!" Onların kollarından kendimi çekiyorum. "Çık dışarı ve onları bul."

"Maeve." Sesim panik içinde boğulurken, Ajax'ın bana doğru koştuğunu görüyorum. "İyi olduğuna çok sevindim. Çok endişelendik..."

"Ekibini geri gönder ve onları bul," diye emrediyorum ve Ajax ne olduğunu anlamadan etrafına bakınıyor.

"Hava düzelince gideriz. Bu fırtınada oraya geri dönecek ancak deli bir insan olur, ama Maeve, hazırlık yapmalısın. Şimdi cesetleri arıyorlar," diye uyarıyor Ajax, yüzünü buruşturarak.

"Onlar hayatta," diye tısladım. "Bunu benden daha iyi biliyorsun. O kadar kolay ölmezler."

"Maeve," diye mırıldanır Ajax.

"Yeter!" diye bağırır babam ve herkes sessizleşir. "Kızımın öldüğünü sandım, sanki bir ömür gibi geldi, ama şimdi burada ve dinlenmesi lazım. Bu bekleyebilir. Dışarı. Hemen."

"Tabii," diye cevaplar Ajax. "Dinlen, Maeve. Her şeyi biz hallederiz, sen iyileşmeye odaklan." Elini diğer adamın koluna koyar, adam başını sallar ve ikisi birlikte çıkarlar. Ben de geriye yaslanıp bana bakan babama bakarım.

"Baba," diye başlıyorum ama o elini kaldırıyor.

"Ne diyeceğini biliyorum, evlat. Seni herkesten iyi tanıyorum. İnatçı, acımasız ve aptalsın, ama bu sefer olmaz. Yatağına dön," diye emreder.

"Buradan çıkmam lazım. Geri dönmeliyiz," diye yalvarırım.

"Maeve, Maeve, Maeve," der.

"Arama ekibini çağırmalıyız..." Onun anlaması gerekiyor.

"Maeve!" Bağırmasıyla donakaldım. "Seni neredeyse kaybediyordum. Kızımın öldüğünü ve ne olduğunu asla öğrenemeyeceğimi, seni asla bulamayacağımı sandım."

senin cesedini bulamayacağımı sandım. Orada değildim ve seni neredeyse kaybediyordum. Seni bir daha kaybetmeyeceğim. Yatağa geri dön."

Gözlerim yaşlarla dolarken dudaklarım titriyor. "Baba, onları bırakamam."

"Seni neredeyse kaybediyordum. Anlıyor musun? Hayatta mısın, ölü müsün bilmediğimi anlıyor musun? O korku asla geçmeyecek. Seni o ilk maceraya çıkardığım için kendimi suçladım. Kendimi defalarca parçaladım ve seni bulduklarında bile seni kaybedebilirdim. Maeve, lütfen benden bunu isteme. Seni bir kez neredeyse kaybettim, bir daha kaybetme riskini göze alamam."

Yüzündeki acı beni paramparça ediyor ve yaralarım ve makinelere rağmen, onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, gözyaşlarım akarken ellerini kapıyorum.

"Baba, korktuğunu biliyorum," diye fısıldayarak gözyaşlarını silerken, diğer elinin benim elimde titrediğini hissediyorum. "Ben de korkuyorum, ama yatağa geri dönüp denemeseydim nasıl bir insan olurum diye daha çok korkuyorum. Onlar benim hayatımı kurtardı. Onlar olmasaydı burada olmazdım. Ölmüş olurum. Onlar benim takımım, baba. Onları orada bırakamam. Onlara borçluyum, bu yüzden denemeliyim. Eğer hayatta kalabilecek biri varsa, o da onlar. Lütfen beni terk etmelerini isteme, onlar beni terk etmediler."

Gözlerimin içine baktı. "Ya bu seni öldürürse?" diye sordu, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"O zaman elimden gelen her şeyi yaptığımı bilerek öleceğim, ama denemeden yaşayamam. Onları benim gibi tanımıyorsun. Bir şans varsa, onlar orada olacaklar. Hayatta olacaklar. Onlar da bizim gibi savaşçılar. Kalbini kırdığım için üzgünüm baba, ama bu yatağa geri dönersem, senin yetiştirdiğin kişi olamam. Onları kaybedemem."

"Beni senden neredeyse koparan yere geri dönmeme izin vermemi istiyorsun," diye boğuk bir sesle söyledi.

"Senden, o yere geri dönmeme ve yaralandığımda benimle birlikte savaşan, hayatımı kurtarmak için fırtınalar ve saldırılar altında sırtlarında taşıyan insanları kurtarmama yardım etmeni istiyorum. Onların beni kurtardıkları gibi ben de onları kurtarmama izin vermeni istiyorum. Baba, geri döneceğime güvenmeni istiyorum."

Başı eğilir ve omuzları titrerken ben de başımı onun omzuna yaslarım. Gözyaşlarımı tutmaya çalışırım ama başaramam. Babamı bu kadar yıkılmış görmek, hiç görmeyi beklemediğim bir şeydi. Teşhisi konduğunda bile ağlamamıştı ama başını kaldırdığında, bu deneyimin onu değiştirdiğini anlarım. Onu derinden yaralamıştır. Endişesini ve acısını nasıl dayandığını hayal bile edemiyorum ve onu rahatlatmak için burada kalmak istiyorum, ama kaybettiğim her an, onların yaralanabileceği veya ölebileceği bir an daha demek.

Wilder, o adadan birlikte çıkacağımıza söz vermişti. Sözünü tutmadı, ben de onu bulup bedelini ödeteceğim.

"Seni hastaneden asla çıkarmazlar," diye mırıldanıyor ve bana izin verdiğini anlayınca kalbim çarpıyor. "Hastane kapatıldı. Herkes senin ifadenizi ve fotoğrafını istiyor. Dünya basını burada."

"O zaman yardıma ihtiyacım olacak." Gülümsüyorum ve o dudaklarını büzüp nefes veriyor.

"Sanırım son bir macera zamanı," diye mırıldanır ve ellerini ellerime koyar. "Emin misin? Hâlâ iyileşiyorsun..."

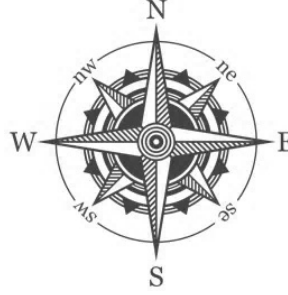
"Onlar beni kurtarmaya gelecekler," diyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. "Onları kurtarabilecek tek kişi benim. Bunu biliyorsun. Şimdi, beni buradan nasıl çıkaracağız? Ve kıyafetler... İç çamaşırları lazım. Kurtarma görevine çıplak gidemem."

O gülüyor, ben de onunla birlikte gülümsüyorum.

Her şey yoluna girecek. Şimdi, sadece arkadaşlarımı bulmam lazım. Büyük laflar ediyorum ama içimde korku var.

Ya çok geç kalırsam?

OTUZ DOKUZ YOL

Son birkaç gün cehennem gibiydi. Suyumuz bitiyor ve resmi olarak yiyeceğimiz kalmadı, ama sorun sadece bu değil. Bir süredir kurtarma ekibinden hiçbir iz yok. Sanki bizi burada ölüme terk etmişler ya da vazgeçmişler gibi. Kaç gün oldu bilmiyorum. Hepsini karıştırıyorum, özellikle de mahsur kaldığımız için.

İkinci dalga geldiğinde bizi sürükledi. Tutunacak hiçbir şeyimiz yoktu. Fırtına mı yoksa tsunami mi bu mağaranın girişini açtı bilmiyorum, ama su bizi doğrudan içine sürükledi. Şanslıydık ki mağara yüksekteydi, bu yüzden su çekildiğinde boğulmadık, ama burada mahsur kaldığımızı anladığımız ilk andan itibaren o şeyin de burada olduğunu fark ettik. Günlerdir dışarıda bekliyor.

Buraya sürüklendikten sonra çıkmaya çalıştık. Wilder kolunu neredeyse kaybediyordu. Birkaç kez daha denedik, özellikle helikopter sesleri duyduğumuzda. Dikkatlerini çekmemiz gerekiyordu, ama o canavar dışarıda herhangi bir sıçrama veya hareket bekliyor ve bize saldırıyor. Neyse ki buraya giremeyecek kadar büyük, ama bizim dışarı çıkmamızı beklemesi gerektiğini biliyor.

Lanet olası pislik.

Rick iç çekerek yuvarlanıp göğsüme uzanır. Onu iteklerim, o da diğer tarafa yuvarlanıp Logan'ın üzerine kıvrılır. Wilder girişin yanında, bir kayanın üzerine oturmuştur. Nerede olduğumuzu bilmiyorum, ama

plaja yakın değil. Oraya geri dönüp, su çekilmeye başladığına göre mağaradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız. O pıslığın nerede olduğunu görebilmek için suyun mümkün olduğunca çekilmesini bekledik, ama açlık ve susuzluktan ölme riski var.

 abuk karar vermemiz gerekiyor.

"Hiçbir şey mi?" Aiyaret'in sesi çok kısık. Yanımda yatıyor, sırtı mağaranın kayalık duvarına dayalı. Burası kendini en güvende hissettiği yerd , bu yüzden uykuya dalmakta zorlandığı için burayı ona verdik. En kötü durum için vücudumun onunla giriş arasında kaldığından emin oluyorum.

"Uyu," diye fısıldıyorum. Sadece bir saat kadar dinlendi.

 ini çekerek oturur ve başını duvara yaslayarak bana bakar.

. Saçları geriye taranmış, bu onu daha genç gösteriyor ve hala o kadar yakışıklı ki canım acıyor, bu yüzden Wilder'a bakıyorum ama Aiyaret'in sesi dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"O iyi, değil mi?" diye sorar yumuşak bir sesle ve ben irkilirim. "Eğer iyi olsaydı, bizi bulana kadar durmazdı. Bir şey oldu diye korkuyorum. Umarım iyidir. Umarım dinleniyordur ve babası yanındadır. O da bunu isterdi."

"Maeve Carter iyi. Bu dünyada onu öldürebilecek hiçbir şey yok. Bir yerlerde güzel bir hastanede yatıyor ve onlara cehennemi yaşatıyordur." Gülümsüyor ve ben onun elini elimle kapıyorum. "O iyi olacak. Onu buradan çıkardık. Ona iyi bakacaklar ve eminim babası da yanında, elini tutuyordur. Yalnız kalmayacak."

O başını sallar, bir an ellerimize bakar ve ben elimi çekmeyi düşünürüm ama dürüst olmak gerekirse, ben de onun dokunuşuna ihtiyacım var. Korkuyorum, ama ona ya da diğerlerine söylemeyeceğim. Onların benim güçlü olmama ihtiyacı var.   kemem.

"Burada  leceğiz, değil mi?" diye sorar ve dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrılınca irkilirim. "Sorun yok. Hepinizin beni korumak istediğini biliyorum, ama ben ölmekten korkmuyorum. Açıkçası, bu kadar uzun yaşadığıma şaşırıyorum. Tüm çocukluğumu her gün öleceğimi, bir gün onun işini çok ileri götüreceğini düşünerek geçirdim. Bir süre sonra, bunun bir gün olacağını bildiğim bir şey haline geldi. Ölüm beni korkutmuyor."

"O zaman ne?" diye soruyorum. "Dışarıdaki şey mi?" "Hayır. Çok daha kötü bir şey," diye cevaplıyor sessizce.

"O zaman ne?" Anlamadan kaşlarımı çatıyorum. "Söyle, ben hallederim."

Beni bir an izler. "Kendime ve sana karşı dürüst olmaya cesaret edemeden öleceğimden korkuyorum... Ve hiç bilmeden öleceğimden korkuyorum."

"Öğrenmeden mi?" diye soruyorum, içimde bir şey uyanıyor. Sıcaklık içimi kaplıyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor, ama nedenini bilmiyorum.

Gözleri yüzümü arıyor ve başını salladığında bir şeye karar vermiş gibi görünüyor. "Eğer burada öleceksek, o zaman önce yapmak istediğim bir şey var."

Ona ölmeyeceğimizi, onu buradan çıkaracağımı söylemek istiyorum, ama ağızımdan çıkan tek şey sert bir soru. "Nedir o?"

"Bu." Boynumun arkasını sıkıca kavrar ve sandığımdan daha fazla güçle beni öne doğru çeker ve dudaklarını dudaklarıma bastırır. Donakalırm, o beni öperken gözlerine bakarım. Geri çekilmesini, özür dilemesini beklerim, ama gözleri kapanır ve öpücüğü derinleştirir. Farkına varmadan benim de gözlerim kapanır ve ona karşılık veririm.

O nefes nefese kalıyor ve ben çekiliyorum.

Diğerlerini hatırlamadan önce ona bakıyorum. Wilder'a bakıyorum ama o hala nöbet tutuyor. Muhtemelen bizi duymuştur ama sessiz kalarak bize mahremiyet sağlıyor.

"Aiyaret," diye fısıldıyorum, kafamda başka hiçbir kelime yok.

"Hayatım boyunca korku içinde yaşadım, ama artık korkmak istemiyorum. Eğer burada öleceksem, en azından her şeyimi vermiş olarak öleceğim. Seni seviyorum, belki de hep sevmişimdir. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve bir süre bunun sadece arkadaşlık olduğunu düşünerek kafam karıştı, ama diğerlerine karşı hissettiklerim sana karşı hissettiklerim gibi değil. Sensiz yaşayamam, Way. Sen benim karanlıkta ışığımsın, güvenli limanımsın. Belki sen aynı şekilde hissetmiyorsun, ama artık umurumda değil. Sana söylemeliyim. Benim için aşk, benden nefret eden bir annenin verdiği acıydı. Bu korkak, kusurlu bedenim ve ruhumdan başka sunacak hiçbir şeyim yok, ama hepsi senin. Her zaman öyleydi."

Ağzını kapatarak alnımı alnına bastırıyorum. "Kafan karışık..."

"Bana nasıl hissettiğimi söyleme," diye tersledi ve elimi çekerek uzaklaştırdı. "Bu kadar sakın ve mantıklı davranmayı bırak. Bir kez olsun, Way, beni korumaya çalışmak yerine gerçekte nasıl hissettiğini söyle."

"Aiy, buradan çıkınca konuşalım," diyorum ve o irkilir ve ayağa kalkar. Beni dışarıda bırakırken göğsümde korku ile ona bakıyorum.

"Aynı şekilde hissetmiyorsan, söyle gitsin. Mazeret uydurma. O daha kötü. İyi adamlık yapıp beni korumaya çalışma," diye tersler ve yanımdan geçip gitmek ister. Eğer giderse, onu sonsuza kadar kaybedeceğim gibi içimde korkunç bir his var.

Kolunu tutup onu aşağı çekiyorum. Onu tuttuğumda gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Seni her zaman koruyacağım. Bu konuda haklısın,

"Seni her zaman koruyacağım. Bu konuda haklısın, ama bu Öyle değil... Karıştırıp korkudan söylüyorsun diye korkuyorum, bana istediğim her şeyi verip sonra geri alacaksın diye. Bununla yaşayamam. Hayatımda olduğun sürece en iyi arkadaşın olarak yaşayabilirim, ama bana en çok istediğim şeyi bir anlık gösterip sonra tekrar elinden alırsan devam edemem. Nefesim hızlanıyor, o da bana şaşkın ve şok olmuş gözlerle bakarken nefes nefese. "Yanılıyorsun, Aiyaret. Bensiz yaşayamayan sen değilsin. Sensiz yaşayamayan benim ve bir gün bunu fark edip beni terk edeceğinden korkuyorum. Bana umut verip sonra geri alma. Maeve'ye de hislerin olduğunu biliyorum..."

"Sen de öyle," diye karşılık verir ve ben yutkunurum.

"Ben de seviyorum, ama senden farklı bir şekilde. İkiniz de kalbimdesiniz, ama Aiyaret, seni seviyorum. Her zaman sevdim. Eğer bundan emin değilsen, bana bir şans verme. Eğer... Eğer sen de aynı şekilde hissediyorsan ve beni seviyorsan, o zaman ben seninim."

İkimiz de ıslaktık ve tuzlu su ve ter kokuyorduk, ama umurumda değildi, o bana umut dolu gözlerle baktığı sürece. "Seni seviyorum. Artık en iyi arkadaşın olmak istemiyorum."

"Hayır mı? O zaman ne istiyorsun?" diye soruyorum, geri dönüşü olmayan bir sınırı aşmadan önce bilmem gerekiyor.

"Senin olmak istiyorum," diye fısıldıyor ve bu benim için yeterli. Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Altımda kıvrılıyor, elini benim elimden çekip parmaklarımızı birbirine doluyor ve inleyerek beni öpüyor. Ağzını zorla açıyorum, dilimi içeri sokup onun diline doluyorum ve birbirimize sıkıca sarılırken öpüşüyoruz.

Ne kadar yorgun, susuz ve aç olsam da, içimde arzular kıvrılıyor ama ben onu görmezden geliyorum. Bu aşk, başka bir şey değil. O hazır olana kadar onunla asla o çizgiyi aşmayacağım. Geçmiş yüzünden belki de asla hazır olmayabilir, ama beni terk etmediği sürece sorun değil.

Çıkardığı küçük inilti beni sertleştiriyor, bu yüzden onu çok zorlamadan uzaklaşıyorum. Alnımı alnına dayayıp güzel gözlerine bakıyorum.

"Bundan kurtulacağız, söz veriyorum, ve kurtulduğumuzda sana ne kadar ciddi olduğumu göstereceğim."

Gülümsemesi yavaş ama parlak ve ilk kez kontrolsüz, kalbimde bir şeyi düzeltiyor. "Öyle olsun."

Sırıtarak onu kollarıma çekiyorum. Her zamanki gibi göğsüme sokuluyor ama bu sefer farklı geliyor. Buradan çıkabilecek miyiz bilmiyorum ama artık önemli değil, onun da aynı şekilde hissettiğini bildiğim için.

Sakladığım, gizlediğim onca şeyden sonra, o şimdi kollarımda. Ne kadar süre birlikte olabileceğimizi bilmiyorum, ama önemli değil. Bir şansımız var ve bu yeterli.

"Sonunda," diye mırıldanıyor Logan. "Daha ne kadar uyuyormuş gibi yapmamız gerekiyor?"

"Logan..." Wilder iç çekerken ben gülüyorum ve Aiyaret yüzünü göğsüme saklıyor, ama gülümsüyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Ne?" Logan sırt üstü yuvarlanarak, elini gözlerinin üzerine koyarak sorar. "Bakmıyorum, ama sevişmeye başlarsa, timsahın yanına giderim. Bazı şeyleri görmezden gelemem."

Aiyaret'i kendime çekiyorum. "Hepiniz aptalsınız."

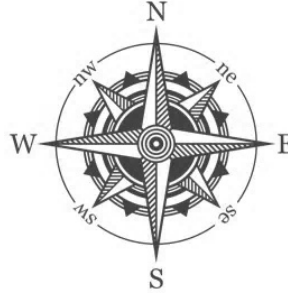
"Ben de ona katılıyorum. İkinizi de seviyoruz, ama senin hayalarını görmek istemiyorum," diye alay eder Rick.

"Tanrım," diye mırıldanır Wilder. "Tamam, madem hepimiz uyanık, buradan çıkmak için bir plan yapalım." Rick ve Logan inler, Wilder güler. "Hadi aptallar, ya şimdi ya da asla."

"Çıkacak mıyız?" diye soruyorum.

"Ya da denerken öleceğiz," diye itiraf etti
Wilder. Bu hepimizi ciddiye aldı.

KIRK MAEVE

"Bana borçlusun, evlat," der babam, kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce. Ben, onun benim için bulduğu kıyafetleri ve ekipmanları giymiş olarak kapının arkasında bekliyorum. Babam becerikli bir adamdır ve neye ihtiyacım olduğunu çok iyi bilir, bu yüzden şaşırmamam gerekir. Kargo pantolon, iki çift çorap ve botlar, uzun bir Henley tişört ve su geçirmez bir ceket giyiyorum. Ayrıca, adada hayatta kalmak için ihtiyacım olan her şeyi, yiyecek, su ve ipler gibi malzemeleri de toplamayı başarmış. Yaptığım şeyi onaylamıyor, ama başarılı olmam için elinden geleni yapıyor ve onu bunun için seviyorum.

Temiz fayans zeminde tekerleklerinin sesini duyuyorum, köşeyi dönüyor ve planımızı uygulamaya koyuyor. Bir çarpma sesi duyuyorum, ardından bağırışlar. "Yardım edin! Yardım edin!" diye bağırıyor, sonra koşuşturma sesi geliyor. Kapıyı açıp dışarıya bakıyorum, yerde yatarken inleyen onu görüyorum, tekerlekli sandalyesi devrilmiş. Dışarıda benimle konuşmak için bekleyen polis memuru, hemşireler ve doktorlarla birlikte onun yanında. Sırtarak ona el sallayıp koridordan koşar adımlarla geçiyorum, merdivenlere ulaştığımda tek yapabildiğim topallayarak koşmaya başlıyorum. Bana hastanenin planını vermişti. Neyse ki, bulunduğumuz ada, tüm bunlar başlamadan önce geldiğim ada, bu yüzden buradan çıkmak için yolu yeterince iyi biliyorum.

Hastaneden sorunsuz bir şekilde kaçtım ve şapkamı taktım. Bacağım ve omzum hala ağrıyor, ama ağrı kesici ve

antibiyotik iğnesi aldık, bu da şimdilik idare eder. Marinaya gidebilirdim ama daha hızlı gitmem lazım, ada hala sular altında ise tekneler oraya gidemeyebilir.

Geriye hava yolu kalıyor.

Bir yerliyle arabasına binmeyi başarırım ve beni küçük havaalanının önüne bırakırlar. Özel hangarları ve hangarları geçerek ihtiyacım olan şeyi ararım ve arka sırada bulurum.

Kırmızı helikopter, daha iyi günler görmüş gibi görünüyor ve açıkça bir tur rehberine ait. Büyük şapkalı ve çiçekli gömlekli adama koşarak omzuna dokunuyorum. "Affedersiniz."

"Tanrım." Adam dönerek elini kalbine koyar. İri yarı, orta yaşlı bir adamdır, güneş ve zamanın izlerini taşıyan kırışık bir cildi vardır, ama iyi birine benziyor. "Bugün tur yok," der bana kırık İngilizceyle.

"Tur istemiyorum." Bir deste para çıkarırım ve o da onu almak için uzanırken gözleri büyür. "Bu adaya özel bir gezi istiyorum." Ona GPS'i gösteririm ve ben bir deste para daha çıkarırken o ellerini kaldırır. "Hemen gidersek ikisini de alırsın."

"Şimdi mi?" Kafasını kaşıyarak etrafına bakıyor. "Fırtına daha yeni dinledi. Uçmamamız gerekiyor..." Daha fazla para çıkarıyorum ve o sırtıyor. "Ama ben kimim ki senin haklarını reddedebilirim? Gidelim."

Ajax yeterince sert savaşırsam yardım ederdi, ama bunun için vaktim yok. Onlara bir an önce ulaşmam lazım, bu yüzden en iyi yol bu. Peşimden gelecektir ve geldiğinde, arkadaşlarımla yanında olmam lazım.

Pilot çantamı alır ve diğer koltuğa oturmam için yardım eder. Ben yerime yerleşip kulaklığımı takarken o kontrollerini tamamlar. Havalandığımızda saat öğleye yaklaşmıştır, yani vardığımızda onları bulmak için fazla vaktim olmayacak. Ada gündüzleri tehlikelidir, ama karanlık çöktüğünde tam bir kabusla dönüşür.

Güneş batmadan onları bulmam gerekiyor, sonra da oradan hemen uzaklaşacağız.

Uçuş öncekinden daha uzun geliyor, ama sanırım bu sadece oraya varmak için sabırsızlandığım ve onların tehlikede olabileceğinden endişelendiğim içindir. Zaten çok uzun süre uzak kaldım. Ya geç kalırsam?

Bunu düşünmeye vaktim yok, bu yüzden ada görünene kadar ekipmanımı tekrar tekrar kontrol etmeye odaklanıyorum. Pencereye yaslanarak suyun çekildiğini fark ediyorum, bu iyiye işaret. Bu, onların karaya çıktığı anlamına geliyor, ama aynı zamanda onları bulmanın daha zor olacağı anlamına da geliyor. Su onları iç kesimlere sürüklediye, mahsur kalmış olabilirler.

"İnecek yer yok," diyor mikrofona.

"Tamam, atlayacağım. Alçalt." Kemerimi çözüp kapıya tırmanırken o kendi dilinde küfrediyor.

"Sen delisin!" diye bağırdı, ben ise ona sııttım.

"Öyleyim, ve büyük kamyonetli adamlar beni aramaya gelirse, beni bıraktığın yeri olabildiğince çabuk söyle. Döndüğümde, hayal bile edemeyeceğin kadar çok para vereceğim." Çantamı önüme alıp kapıyı açtım. Rüzgar anında yüzüme çarptı ve çantamı kucaklayarak kenara doğru kayıyorum. Ağrılarımı ve acılarımı görmezden gelerek, pilot cesaretini toplayıp alçaldığında ona başımı sallıyorum ve bacaklarımı düz tutarak helikopterden atlıyorum.

Suya çarptığımda etkisi çok kötü değil. Yüzeye yüzüyorum hızla hızla yüzerek ve izlemek ve o yükselirken tekrar yükselirken, penceresinden beni izlerken.

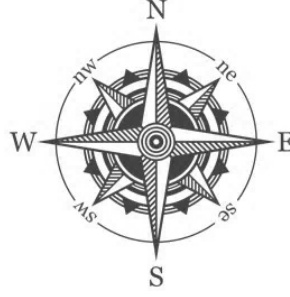
Ona selam verip kıyıya doğru yüzerim.

Ayaklarımın degeceği kadar sığ bir yere geldiğimde, sahile çıkıyorum ve çantamı sırtıma takarken botlarım kuma batıyor. Tedbiren av tüfeğimi çıkarıyorum. Şimdiye kadar babam Ajax'a gerçeği söylemiş ve GPS koordinatlarını vermiştir. Şüphesiz peşimizden gelmek için acele ediyordur. Zaman akıyor, kaybedecek vaktim yok, ormana doğru koşuyorum.

Eskisinden tamamen farklı görünüyor. Barınağımız yok olmuş, ağaçlar eğilmiş ve soyulmuş, sahil enkazla kaplı, bizi alıp götüren ölümcül dalgayı hatırlatıyor. Bu, bıraktığımız işaretlerin de muhtemelen yok olduğu anlamına geliyor, bu yüzden yapacak başka bir şeyim olmadığı için pusula ve GPS'imle ormana giriyorum ve onları bulabilmeyi umuyorum.

Bulana kadar durmayacağım.

KIRK BİR AIYARET

"Hayır," diye bağırarak kollarımı kavuşturup onlara sertçe bakıyorum.

"En hızlı benim," diye yanıtladı Way yumuşak bir sesle, beni sakinleştirmek için elini uzattı ama ben çekildim.

"Tamam, ben giderim," diyor Logan.

"Hayır!" diye tekrar ters bir şekilde cevap veriyorum ve onlar birbirlerine bakıyorlar.

"Aiy, birimiz bunu yapmak zorunda," diyor Wilder. "Sen de plana katılmıştın."

Evet, ama şimdi bununla karşı karşıya kaldığımda, içlerinden birini kaybetme düşüncesi... Dayanamıyorum.

Korku boğazıma düğümleniyor. "Seni kaybedemem." Sözler ağzımdan kaçıyor ve onlar yaklaşırken yumuşuyorlar.

"Kaybetmeyeceksin," diye söz verir Rick, elimi tutarak. "Biz hızlı ve çılgınız. Hiçbir şey bize zarar veremez. Bize Maeve Carter 2.0 de."

Kendime rağmen gülümserim.

"Bunu yapmak zorundayız. Malzemelerimiz azalıyor. Burada daha fazla kalırsak öleceğiz, ya burada öleceğiz ya da kaçıp dışarıda öleceğiz. Seni bilmem ama ben hayatımı keşfedip risk alarak geçirmedim, oturup ölümün gelmesini beklemeyeceğim," Wilder, gerçekleri hiç saklamadan tartışıyor. "Bunu ya birlikte yapacağız ya da hiç yapmayacağız."

"Sen benim tek ailemsin," diye mırıldanıyorum. "Size bir şey olursa yaşayamam." Derin bir nefes verip ayağa kalkıyorum

daha dik duruyorum.

"Yapacağım."

"Hayır!" Way

bağırıyor.

"Evet. Ben hızlı ve zekiyim. Way çok hantal, Logan çok kendini beğenmiş, Wilder ve Rick ise planın diğer kısmı için gerekli. Ben değilim. Beni korumak istediğini biliyorum..." Onların itirazlarını kesmek için elimi kaldırıyorum. "Her zaman korudun, ama bunu yapabilirim."

"O haklı," diye kabul eder Wilder ve bunu hiç istemediğini anlayabiliyorum, özellikle de Way ona daha zayıf birini korkutacak kadar sert bir bakış attığında.

Way beni köşeye kadar götürür. "Aiy," diye başlar. "Bunu ben yapacağım. Sen bana oturup seni izlememi isterdin, neden ben de aynısını yapamayayım?"

"Bu farklı," diye tartışır.

"Nasıl?" diye sorarım.

"Çünkü sana bir şey olursa ben de ölürüm," diye karşılık verir, sonra yumuşar. "Benim başıma gelirse sorun yok, sen yaşayabilirsin, ama seni kaybedemem."

"Benim de aynı şekilde hissettiğimi düşündün mü?" diye sorarak yumuşak bir sesle cevap veriyorum ve yanağını avuçlarım. "Bana güvenmelisin. Beni her zaman dünyadan korumak istediğini biliyorum, ama bu sefer yapamazsın. Bu benim seçimim ve ben bunu yapacağım. Mantıklı seçenek benim ve sen de bunu biliyorsun. Başka biri olsaydı, çoktan kabul ederdin."

"Ama sen başkası değilsin," diyor, sözleri sert. "Sen benim Aiy'imsin."

"O zaman bunun işe yaradığından emin ol, tamam mı?" Son kez öpebilecekmişim gibi onu şefkatle öptüm. Geri çekildiğimde bana yapıştı ama ben diğerlerine döndüm. "Hadi yapalım. Şu an gibi bir zaman yok."

Wilder başını sallar, ama endişeli olduğunu anlayabiliyorum. Way ise sessizce bize katılır.

"Planı hatırlıyor musun?" diye sorar Logan.

"Tabii ki. Canavar timsahın dikkatini dağıtacağız." Sırıttım. "Ne ters gidebilir ki?"

"Bunu başarırsak, Maeve'ye de söylerim, böylece hem erkek arkadaşın hem de kız arkadaşın cesaretini ödüllendirir," diye alay eder Rick, Wilder ve Logan kafasının arkasına vurunca homurdanır.

Yine de, onun istediği gibi sırtıyorum ve Way'in bana verdiği çantayı çıkarıp onlara veriyorum. Hızlı hareket etmem gerekiyor, bu da mümkün olduğunca az eşya taşımam anlamına geliyor. Ayrılırsak bu malzemelere ihtiyacım olabileceği gerçeği, bunu gölgede bırakıyor.

Girişe doğru ilerlerken, sağındaki kayaya atlıyorum ve Wilder'ın mağara girişinin karşı tarafındaki yerini almasını bekliyorum, böylece kaçma şansı bulabilirim. Her şey dikkatleri başka yöne çekmekle ilgili.

Way, Wilder'ın yerini alır, ancak karanlık gözleri bana kilitlenmiştir. "Sakin ölmeye cüret etme."

"Sana da aynısı," diye bağıriyorum, o suya vurmaya başlarken, dalgalar onun dikkatini çekiyor.

Way bana başıyla işaret eder ve ben girişe doğru dönerim, kayanın kenarını sıkıca tutarak dalmaya hazır bir şekilde, onun beni uyaracağına güvenerek. Orada, ağzı açık bir şekilde bekliyor olabileceğini biliyorum ve adrenalın kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor, ta ki tek duyabildiğim şey kalp atışlarım olana kadar. Way bağırdığında ona bakmıyorum, körü körüne ona güvenerek suya dalıyorum. Suya çarpar çarpmaz, ağaçlara doğru olabildiğince hızlı yüzüyorum. Takımım onun dikkatini çekmek için bağıırken arkamda büyük bir şeyin döndüğünü hissediyorum, ama daha hızlı yüzmek için kendimi zorlayarak arkama bakmıyorum.

Bunu onlar için yapmalıyım.

Hayatım boyunca kurban oldum, hayatta kaldım, dayandım ama kendimi kurtaramadım. Bugün kurtaracağım. Onları ve kendimi kurtaracağım.

Kalan suyla zorlukla ağaçlara ulaştığımda koşmaya başlıyorum. Arkamda su sıçraması duyuyorum ve arkama bakıp onun sudan çıkıp peşimden geldiğini görüyorum. O tehditkar ağız, tıslayarak açılıyor ve kocaman, kötü dişleri ortaya çıkıyor. Fazla vaktim yok, ama bu onların ihtiyaç duyduğu fırsat ve şimdiye kadar onlar da suya girmiş olacaktırlar. Önde buluşup onun dikkatini dağıtmayı planlıyoruz. Bu bizim tek şansımız.

Önümde hafif bir eğim var, bu yüzden kendimi daha hızlı itiyorum, ona doğru zıplıyorum ve kendimi tepeye çekerken parmaklarımı çamura gömüyorum. Arkamda bir gürültü ve bir çatlak sesi duyuyorum, aşağıya bakıyorum ve onun aşağıda gizlendiğini, bacaklarıma saldırmaya çalıştığını görüyorum. Kayarsam, ölürüm. Öne dönüp, tırnaklarım kırılana kadar parmaklarımı çakıp kendimi yukarı çekiyorum, kenardan yuvarlanıp ayağa kalkıyorum.

Yine, olabildiğince hızlı koşuyorum. O kadar uzağa koşuyorum ki, yavaşlayıp dönene kadar ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum.

Orada yok.

Kaybetmiş olmalıyım ya da diğerlerinin peşinden gitmiş olmalı. Onların iyi olmasını umarak dua ediyorum, ama onlar bana güvendikleri gibi, ben de onlara güvenmeliyim. Eğilip, yavaşça nefes alıp vererek, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Her şey bittiği için bacaklarım titriyor, kollarım da öyle. Parmaklarımda kan ve kir olup olmadığını kontrol ediyorum, ama tek yaralanmam buysa, sorun yok.

Dik durarak, keşif yaparken kullandığımız düdüğü çaldım ve cevap sinyalini bekledim. Cevap gelmeyince endişelenmeye başladım. Belki geciktiler. Canavar orada olabilir diye ormanı gözetleyerek bir dakika kadar volta attım, ama sadece diğer vahşi hayvanların olağan gürültüsü vardı. Düdük sesi yoktu. Timsah yoktu.

Bu endişemi daha da artırdı.

Bir kez daha ısıklık çaldım ve bu sefer de cevap gelmeyince, bekleyip öğrenmeye karar verdim. Ağaçların arasına dalarken, bunun riskini bilerek çok gürültü çıkardım, ama onlara ulaşmam gerekiyordu. İyi olduklarından emin olmam gerekiyordu. Hangi yöne gittiklerini yaklaşık olarak biliyordum, bu yüzden o yöne doğru ilerledim, onların güvende olmaları için dua ederek.

Daha önce hiç böyle bir korku hissetmemiştim.

Annem beni dövdüğünde ya da o ve arkadaşları bana tecavüz ettiğinde değil.

Söylediğimde ciddiydim, onlar olmadan yaşayamam. Sadece Way değil, hepsi. Onlar benim ailem. Onlara bir şey olursa...

Ormanın içinden koşarak ilerliyorum, isimleri dudaklarımdan çaresiz nefeslerle çıkıyor ve sert bir şeye çarpana kadar çığlıklara dönüşüyor.

Kollar beni sarar ve dudaklar dudaklarıma yapışır. Way'i görmek için geri çekilirim. Islak ve terli ama hayatta. Beni kendine çekip tekrar öperken ellerimi vücudunda gezdiririm. Bu sefer ayrıldığımızda, nefes nefese ve ıslak ama iyi durumda olan diğerlerini ararım.

"Lütfen bana böyle selam verme," Rick alay ediyor. "O tür bir öpücüğe dayanacak kadar kendime güvenmiyorum."

"Sen iyisin." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Cevabını duyamadığımda çok endişelendim."

"Üzgünüm, yakalandık," diye fısıldadı Wilder. "O herif birden ortaya çıktı. Dikkatini başka yere çekmek zorunda kaldık. Az kalsın yakalanıyorduk."

"Hayır, görmedik," Logan yardımsever bir şekilde cevap verir ve ağaçlar sallanmaya, yer titremeye başlayınca hepimiz dönüp bakarız. "Hemen gitmeliyiz. Bugün timsah yemi olmak istemiyorum. Maeve Carter'ı tatmadan ölmeyeceğim."

"Siktir," diye homurdanır Wilder, ama Way ve beni iterek önünden geçer ve sesler bize yetişirken koşmaya başlarız. Avlandığımızı biliyoruz.

"Nedir bu, lanet olası Terminator mu?" diye fısıldadı Rick. "Her zaman orada, asla pes etmiyor. Cidden, o kadar aç mı, yoksa bize kızgın mı?"

"Muhtemelen ikisi de," diye cevapladı Wilder. "Onun bölgesine girdik, ama bu kadar acımasız olması doğal değil."

"Aynı zamanda doğal olmayan bir şekilde büyük," diye ekler Logan.

"Benim sikim gibi," diye espri yapar Rick, ama onu duymazdan geliriz.

"Biz onun avıyız, o bizi yakalayana kadar burada kalmayalım," diye emrediyor Wilder.

Orman içinde koşarken çıkardığımız sesler çok gürültülü, ama bizi avlayan şeyin çıkardığı sesler daha da gürültülü. Dürüst olmak gerekirse, Rick'in Maeve ile flört etmesinden daha acımasız ve bu da bir şey demek. Ya yüksek bir yer bulmamız ya da onun yolundan çekilmemiz gerekiyor - hepimizin çok iyi bildiği bir şey - ama tsunamiyle sürüklendiğimiz için adanın neresinde olduğumuzu bilmiyoruz, bu yüzden bir yön seçip en iyisini umuyoruz. Ancak o acımasız ve hızını artırıyor gibi görünüyor. Yakında enerjimiz bitecek ve dinlenmemiz gerekecek, o zaman işimiz bitti demektir. Tek yapması gereken bizi beklemek ve bunu biliyor gibi görünüyor.

"Dinlenip yeniden toparlanabileceğimiz güvenli bir yer bulmalıyız," diyor Wilder. Hepimiz yorgunluktan bitkin durumdayız, koşarken bir fırsat arıyoruz ama arazi düz. Fırtına ağaçları devrilmiş, eğrilmiş veya şekilleri bozulmuş, zemin hala sıırılsıklam ve enkazla kaplı, bu da bizi yavaşlatıyor.

Timsah çok yakınımızdan bir kükreme atıyor, o kadar güçlü ki, yer sarsılıyor ve acı hissediyorum. Arkama bakıyorum ve timsahın bize doğru geldiğini görüyorum.

"Koşun!" diye bağıyor Wilder ve Rick'i de peşinden sürükleyerek yoğun çalılıkların arasından koşarak geçiyoruz, ama orada durmuş, sakın bir şekilde bekleyen kişiye rastlayınca aniden duruyoruz.

O olamaz... Bu
imkansız.

Maeve Carter'ın tanıdık, güzel gözleriyle karşılaştığımda gözlerim fal taşı gibi açılır. O, hayal gücümün en güzel ürünü gibi karşımda durmaktadır. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim ve bir an için onun güzelliğine hayranlıkla bakarak onun gerçek olup olmadığını merak ederim.

Kendinden emin, bilmiş bir gülümsemeyle silahını kaldırıyor.

"Eğil!" diye emrediyor. Yere çöküyorum ve başımın üstünden kurşunlar geçiyor. Dönüp baktığımda, onun timsahı vurduğunu görüyorum. Timsah dişlerini gıcırdatarak saldırıya geçiyor ama o bize doğru yürürken birkaç el daha ateş ediyor ve canavar dönüp kaçmaya karar veriyor. Geri gelecektir ama şimdilik gitti.

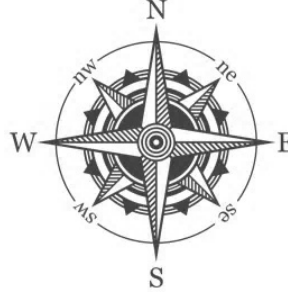
Hayatımızı kurtardı.

Dizlerimin üzerine çöküp ona bakıyorum, sessiz, şaşkın ve rahatlamış. Onu adadan kurtardık.

Onun güvenliğini sağladık, o halde neden
burada? Neden?

"Hey, çocuklar, beni özlediniz mi?" diye bağıyor, silahını yeniden doldurup göğsüne asarken.

KIRK İKİ MAEVE

Bir grup halinde üzerime toplanıyorlar, etrafımda toplanıp beni kontrol ediyorlar.

Hızlıca sordukları sorulara yetişemiyorum, bu yüzden sadece gülümsüyor ve onları tutuyorum. "Ben iyiyim. Ben iyiyim. Gerçekten buradayım. Sizler yaralandınız mı?" Onlara tekrar bakıyorum, onların güvende olduğuna inanamıyorum.

Tam anlamıyla yoluma çıkmışlardı, gözlerime inanamadım.

"Ne oluyor, Carter?" Wilder sertçe soruyor. "Nasıl? Neden?" Kafası karışık ve endişeli olduğu belli.

"Yürürken konuşabiliriz. Hareket etmeliyiz," diye cevap veriyorum. Yaralarını kontrol etmek istiyorum, ama ne kadar oyalanırsak, timsahın geri gelme olasılığı o kadar artar. Gitmeliyiz.

"Haklısın. Üzgünüm, sen tertemizdin." Wilder yüzünü buruşturur.

Üzerimi kaplayan çamura bakıp gülüyorum. "Boş ver, biraz kir beni hiç rahatsız etmez." Göz kırıyorum. "Hadi, gidelim."

O da başını sallar ve ben silahla onların sırtlarını izlerken yanıma gelirler. Ama bakışları sürekli bana kayıyor ve cevaplar aradıklarını hissedebiliyorum.

"Sor hadi." Etrafımızı taramaya devam ediyorum. Onları tekrar bulamadım, bir saniye sonra yine kaybettim.

"Ne oldu?" Way ilk konuşuyor, bu şaşırtıcı. "Son gördüğümüzde, buradan hava ambulansıyla götürülüyordun. Güvende olduğunu sanmıştık

güvende olduğunu sandık, sonra su bizi alıp götürdü."

Kurtarılmamı gördükleri halde bana ulaşmak için hiçbir şey yapamamış olmaları kalbimi acıtıyor. Kimse geri dönüp onları bulamadığı için çok korkmuş ve umutsuzluğa kapılmış olmalılar. Nasıl hayatta kalabildiklerini merak ediyorum ama önce o sordu, ben de onların sorularını cevaplamaya karar veriyorum.

"Bir süre baygın kaldım," diye açıklıyorum. "Hastanede uyandığımda, hava koşulları nedeniyle arama çalışmalarının durdurulduğunu söylediler, ben de babama rüşvet verip beni dışarı çıkarmalarını sağladım ve bir pilota para verip buraya getirtim. Şimdiye kadar Ajax haber olmuştur ve arama kurtarma ekibi yoldadır. Babam bunu sağlayacaktır. Sadece sahile dönmemiz gerekiyor, tamam mı? Biraz daha dayan."

"Bu kadar zaman hayatta kaldık," diyor Way. "Birkaç saat daha ne fark eder?"

"Ne oldu?" diye soruyorum sessizce.

"Su bizi sürükledi," diye cevapladı Wilder. "Uyandığımda bir mağaradaydık. Son hatırladığım şey, sürüklenmekti. Mağara hayatımızı kurtardı, ama aynı zamanda bizi kapana kısırdı. Sel suyu o kadar yüksekti ki, yüzerek çıkmak zorundaydık, ama o şey bizi buldu ve dışarıda bekledi. Arada sırada helikopter sesleri duyuyorduk ama dışarı çıkıp onlara işaret veremiyorduk. Sonunda gelmeyi bıraktılar ve ben oradan çıkmamız gerektiğini yoksa öleceğimizi anladım. Onun dikkatini dağıttık ve dışarı çıkmayı başardık, gerisini sen gördün."

Gülümserim. "Cesursun."

"Ajax? Baban mı?" diye sorar Aiyaret.

"İkisi de iyi. Bir şeylerin ters gittiğini fark eden ve tüm bunları başlatan babamdı. Ajax, onu bana bulması için bir ekiple buraya gönderdi, ona güveniyordu. Vücudum iflas ettiği için pek bir şey hatırlamıyorum. Neredeyse ölüyordum, ama çok şanslıydım. Gözlerimi açıp babamı görmem bir hafta sürdü. Seni bulamadıklarını öğrenince geri dönmem gerektiğini anladım. Babamı ikna etmek zor oldu ama o dikkatleri başka yöne çekerek hastaneden çıkmamı sağladı."

"Bizi kurtarmak için hastaneden kaçtın mı?" Rick hayretle bakıyor. "Bu çok seksi."

"Eh, birinin sizin kızları kurtarması lazım," diye alay ediyorum. "Gelirsem Ajax'ın buraya birkaç ekip göndermekten başka seçeneği kalmayacağını biliyordum. Ayrıca, daha fazla zaman kaybedemezdim. Ya bir şey olsaydı?" Bir kükreme duyunca sözümü kesiyorum.

Sessizce, adımlarımızı hızlandırarak ilerledik. Saatlerce yürüdüktan sonra, gölge veren ağaçların olduğu küçük bir tepeye sığındık. Sırt çantamı boşaltıp, erzak ve suyu dağıttım. Onlar da hevesle erzaklara saldırdılar. Ne zamandır bir şey yemediklerini ve içmediklerini merak ettim. Bu beni tedirgin etti, ama onları sahile ulaştırıp buradan çıkarmam gerekiyordu.

O sırada Wilder'ın kolunu tuhaf bir şekilde tuttuğunu fark ettim, ilk yardım çantamı çıkardım ve onun önüne çöktüm. "Bir bakayım."

"Ben iyiyim," diyor ağzı dolu, ama ben gözlerimi kısıyorum.

"Hemen," diyorum sertçe, o da homurdanıyor ama gömleğini açıyor.

ve bana omzunu gösterir. Omzunda bir tür bandaj sarılmış ama kanla sırlıslıklamdır. Dikkatlice bandajı çıkarırım. Acı çekmesine rağmen ses çıkarmaz. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ama bakmaya cesaret edemiyorum, bunun yerine yarasına odaklanıyorum.

Yara ortaya çıkınca nefesim kesildi. Omzunun her tarafında diş izleri vardı ve kan içindeydi. "Ne oldu?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, ihtiyacım olan şeyi çıkarırken.

"Bizi oradan çıkarmaya çalıştım, ama timsah kolumu çiğneme oyuncağı olarak kullanmak istedi," diyor ben yarayı temizleyip bandajlarken. "Teşekkürler."

"Şanslısın. Kolunu kaybedebilirdin," diye mırıldanıyorum.

"Sanırım artık ortak bir şeyimiz var." Gözleri bacağıma düşüyor ve ben ayağa kalkarken gülümsüyorum, ağrıları geçsin diye sallayıp dinlenmek için bir ağacın yanına oturuyorum. Aramızda biraz mesafe olması gerekiyordu.

Çok endişelenmişim, ama şimdi buradalar ve her şey yeniden yoluna girmiş gibi hissediyorum. Onları bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim ve görürsem hiçbir şeyi saklamayacağıma kendime söz vermişim, ama Wilder'ın karanlık, aç gözlerine bakmak sinir bozucu, bu yüzden gözlerimi ormana çeviriyorum.

Bir süre kimse konuşmuyor ve ben rahatlamaya başlıyorum.

"Neden geri geldin?" diye soruyor Aiyaret yumuşak bir sesle ve gözlerim ona kayıyor. Way ona yaslanmış oturuyor. Birleşmiş ellerine bakarken kaşlarımı kaldırıyorum ve o gerçekten kızarıyor. Kendi kendime gülerek, ağrıyan bacağımı uzatıyorum.

"Neden hayatını tehlikeye atıp buraya geri geldin?" Wilder ayağa kalkarken ısrarla sorar. Beni görünce hissettiği mutluluk öfkeye dönüşür ve tüylerim diken diken olur. Teşekkürler buraya kadar. "Sen kurtuldun. Sözümü tuttum..."

"Ama buradan birlikte çıkacağımız sözünü tutmadın," diye bağıriyorum, sonra sakınleşıyorum. "Senin için geri geldim, aptal, çünkü hepimizi seviyorum."

Logan iç çeker. "Ölebilirdik."

"Bunu da biliyorum, ama orada öylece yatıp hayatımın geri kalanını seni düşünerek geçiremezdim. Ne pahasına olursa olsun, seni bulmak zorundaydım," diye tartışıyorum, kendim de sinirlenmeye başlıyorum.

"Lanet olsun, Carter, neden?" diye bağırir Wilder.

"Çünkü seni önemsiyorum!" diye bağıriyorum. "Seni burada bırakıp gidebilirim sanıyor musun? Sen beni hiç terk etmedin. Bunu birlikte yapacağımızı söylemiştin, değil mi? Evet, geri geldim ve yine yapardım. Sadece bu kadar geç kaldığım için üzgünüm. Geç kaldığım için çok üzgünüm..."

Wilder aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarını dudaklarıma bastırınca sözlerim bir nefesle kesilir. Gözlerimi kocaman açarak onun karanlık bakışlarına bakarım. Geri çekilip nefes almama izin verirken gözleri arzu ve çok daha tehlikeli bir şeyle yanıyor.

"Seni aptal, güzel kadın," diye fısıldadı. "Bir daha asla hayatını böyle tehlikeye atma, bizim için bile."

Cevap vermediğimde, elini boğazıma doladı ve beni göğsüne doğru çekerek düşmemi sağladı, sonra dudakları tekrar dudaklarıma sert ve hızlı bir öpücükle indi. "Söz ver. Bizim için bir daha hayatını tehlikeye atmayacağına söz ver."

"O sözü veremem," diye kısa bir cevap veriyorum. "Sen de benim için aynısını yapardın."

"Emin misin, Carter?" diye mırıldanıyor, eski rekabetimiz yeniden baş gösteriyor, ama öfke yok, sadece alay var.

"Evet." Göğsüne bastırıyorum ve o, ağaca çarpana kadar geri çekiliyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Bunu yapacağını biliyorum, o yüzden ikimiz de hayatımı kurtarmak için defalarca hayatını tehlikeye atacağını bildiğimiz halde bana o kötü Wilder tavrını takınma. Ben geri döndüm, bana teşekkür etmelisin. Teşekkür et."

Bana bakarken çenesini sıkıyor ve ben kaşlarımı kaldırıyorum. "Teşekkür ederim, Carter," diyor sert bir sesle.

"Bu içten gelmedi. Teşekkür et," diye talep ettim. Diğerleri bize bakıyorlardı ama ben onları görmezden geldim. Wilder ve ben hep çatışmıştık ve öpücüklerimiz bile öfke ve kavga tadı vardı. Bunu seviyordum ama şimdi geri adım atmayı reddediyordum. Eğer atarsam, Wilder beni ezmeye çalışacaktı. O her zaman istediğini elde etmeye alışkındı.

Onu yerine koyacak birine ihtiyacı var.

"Carter," diye uyarıyor.

"Biliyor musun? Gerçek bir teşekkür, dizlerinin üzerine çöküp, inatçı kışkırlarınızı kurtarmaya geldiğim için ne kadar minnettar olduğumu göstermekle olur."

"Beni zorlama," diye homurdanır, dudaklarımdan gözlerime bakarak.

Beklerim, o da bana dik dik bakar. İkimiz de geri adım atmaz. Diğerlerinden birinin araya girip bizi sakinleştireceğini biliyorum, ama o aniden çamurun içine dizlerinin üstüne çöker ve ben şok içinde ona bakakalırım.

Wilder kimse için diz çökmez.

"Maeve, bizim için geri döndüğün için teşekkür ederim." Sözleri o kadar içten geliyor ki, sadece bakakalıyorum. "Sen de bunu istememiş miydin? Seni iyi tanımıyorsam, Carter, beni dizlerimin üzerinde görmekten hoşlanıyorsun diyebilirim." Anlamı çok açık ve bu beni aptallığımdan kurtarıyor.

Geri adım atarken alaycı bir şekilde gülümsedim. "Hayal kurmaya devam et, yakışıklı." Arkanı dönünce, diğerlerinin şok içinde bakakaldığını gördüm. Wilder arkamda kıkırdayarak ayağa kalktı. Ağzı kulağıma değdiğinde sıcaklığı sırtımı yaktı.

"Beni yakışıklı mı buluyorsun?"

Onu dirsekleyerek homurdandım ve yanaklarımdaki kızarıklığı görmezden geldim. Ben başladım, ama onun adil oynamadığını bilmeliydim.

"Um, ben de seni özledim, öpücük var mı?" Logan şaka yapıyor ve bunun gerginliği yatıştırmak için olduğunu biliyorum, ama ben ona doğru yürüyüp, gözleri büyürken çenesini tutup onu öpüyorum.

Şaşkınlıkla bana bakar. Onu ilk kez suskun görüyorum.

"Siktir, bu haksızlık." Rick ayağa kalkar ve dudaklarını büzüştürür.
"En çok ben seni özledim."

Gülerek yanına gidip onu öpüyorum, artık umursamıyorum. Neredeyse bir oyun gibi. Ayrıca, daha önce hiç düşünmediğim bir şey de değil. Dönüp donakaldım. Aiyaret ve Way beni izliyorlardı, ben sadece gülümsedim ve Way'in yanağına dudaklarımı bastırdım. Aramızda bir şey vardı, ama onun Aiyaret'i sevdiğini biliyordum ve onlar da bunu anlamış gibi göründükleri için mutluydum.

Aiyaret'e dönerek izin beklerim ve o bana yanağını uzattığında, dudaklarımı oraya bastırmak için eğilirim, ama o sanki beni kontrol etmek istercesine başını çevirir ve dudaklarımız birbirine değir. O bana bakarken suçluluk duyarak hemen çekilirim, ama o paniklemez.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Ben... ben..." Birbirimize bakarken sözünü kesiyor ve ben Way'e bakıyorum, ama o rahatsız görünmüyor. Sadece dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bizi izliyor.

"Öpücük kabini işimiz bitti mi, gidelim artık," diye fısıldadı Wilder. Boğazımı temizleyip ayağa kalktım, çantama uzanıp onu omzuma astım. Ben başladım, ama büyük kız pantolonumu giyene kadar utanmış ve çekingen kalan bendim. Hepsini öptüm. Ne olmuş yani?

Bu adada neredeyse yüz kez öldük, birkaç dostça öpücük ne ki?

Bu adadan ayrıldığımızda, kurduğumuz bu garip bağ da yok olacak. Onlar kendi takımlarına geri dönecekler ve ben de yalnız kalacağım, bu yüzden onlar yanımda olduğu sürece bunu en iyi şekilde değerlendireceğim.

GPS'imi kontrol edip kuzeye doğru başımı salladım. "O taraf. Hızlı gidersek gece çökmeden varabiliriz."

Yürürken sessiziz, rahatsız değiliz, sadece sessiz.

Way yanıma yaklaşp adımlarını bana uydurur, ona bakarım ama kendi düşüncelerine dalmış gibi görünür, bu yüzden hazır olana kadar onu rahat bırakırım. "Aiy'e söyledim."

"Fark ettim." Koluyla hafifçe dürttüm. "İyi gitti mi?"

Bana utangaç, mutlu bir gülümsemeyle bakar, bu gülümseme kalbimi ısıtır. "Evet. O da aynı şekilde hissediyor. Biliyordun, değil mi?"

"Timsah bile biliyordu," diye alay ettim. "İkinizin sorunu çözdüğünüze sevindim. Yani çıkıyorsunuz?" Kaşlarımı oynattım ve o gülünce gözlerini kaçırdı. "İkiniz için de mutluyum. Mutlu olmayı hak ediyorsunuz. Umarım bunu biliyorsunuzdur."

"Sen mutlu musun?" Derin bir nefes aldı ve gözlerime baktı. "Aiy'den hoşlandığını biliyorum."

Kahretsin, sanırım konu oraya geliyor.

"Belki iş çıkışı konuşmalıyız..."

"Yürürken yapacak başka bir şeyimiz yok. Ondan hoşlanıyor musun?" diye ısrar etti, gerçeği söylememden kaçmamı istemiyordu.

"Evet," diye itiraf ediyorum ve önümüzde duran Aiy'e bakıyorum, ama o Logan'la bir şey hakkında konuşuyor.

"Peki Wilder?" Way devam ediyor ve ben ona tekrar göz kırpıyorum. "Seni utandırmıyorum. Sadece soruyorum."

"Evet," diye cevap veriyorum.

O da başını sallayarak önce onlara, sonra bana bakar. "Peki Rick? Logan?"

"İkisi de evet," diye cevap veriyorum, kendimi şaşırtarak. Onlarla çok fazla zaman geçirmedim, ama geçirdiğimiz zamanlar yoğun ve ateşliydi ve onları çok sevdiğimi itiraf etmeliyim.

Sanki zaten biliyormuş gibi başını sallar. Beklerim ama kendisi hakkında bir şey sormaz, ben de sorarım.

"Sen kendinden bahsetmedin," diyorum, dudağımı ısırarak, o da tökezliyor, başını bana doğru çevirip bana bakıyor ve ben gülümsüyorum. "Sen de beni sevip sevmediğimi sormadın."

"Seviyor musun?" diye fısıldadı.

"Evet," diye cevap veriyorum, "ama Aiyaret'i sevdiğini de biliyorum ve ikinizin arasına asla girmeyeceğim. İkinizi de seviyorum ve birlikte olduğunuzda mutlu olmanızı istiyorum."

"Benden hoşlanıyor musun?" O kadar inanmaz bir ifadeyle bakıyor ki, gülmeden edemiyorum. "Şaşırmış görünüyorsun," diyorum ona.

"Wilder'ı sevdiğini biliyordum, ama beni mi?" Başını sallayarak bir süre sessizce yürüdüktan sonra, "Bu çok kafa karıştırıcı" diyor.

"Doğru, ama ne zaman kolay yolu seçtik ki?" diye alay ediyorum ve o bana gülümsüyor. "Ayrıca, önemi yok. Bu adadan çıktığımızda, kendi hayatlarımıza döneceğiz ve sen beni tekrar nefret etmeye ve benden kaçmaya başlayacaksın." Şaka olarak söylemişim, ama bu çok gerçek bir korku ve onun bunu duyması gerekiyor.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Seni gerçekten nefret ettiğimizi mi düşünüyorsun? Carter, biz nefret etmedik ve seninle burada olmak her şeyi değiştirdi." Elini uzatıp beni kolunun altına alır ve bana rahatlık verir. "Ne olursa olsun, hiçbir yere gitmiyoruz."

Sözleri, şu anda çok yakından bakmak istemediğim bir şeyi içimde yatıştırdı.

"Ve Aiyaret'e hiçbir şey söylemeyeceğime veya yapmayacağıma söz veriyorum. Gerçekten ciddiym. İkinizin birlikte mutlu olmanızı istiyorum."

Derin bir nefes alır ve bir dakika sessiz kalır. "O da seni seviyor, biliyor musun? Biliyorum. Kıskanıyorum, ama bu benim hatam. Çok uzun bekledim ve bu ona kalbinde sana yer açması için zaman verdi. Bundan nefret edemem. O kadar çok mücadele etti ve sonunda insanları hayatına almayı öğrenirken nasıl nefret edebilirim? Yaralandığımı sanıyordum, ama az önce seni öptüğünü gördüğümde, onun bu kadar cesur olduğunu görmek beni mutlu etti. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bu gerçek."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden sadece adımlarımıza odaklanıyoruz. Aiyaret bize bakıp gülümsüyor, Way'in kolunun bana dolanmış olması onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor, ama yine de kolunun altından çıkıyorum ve o da bana şaşkın bir şekilde bakıyor. Aiy yürümeye odaklandığında, Way'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

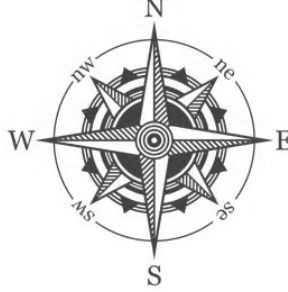
"Ben de seni seviyorum, Carter." Bu sefer tökezledim ve düşmeden önce beni yakaladı. "İlk başta fark etmedim, sonra Aiyaret'i uzun zamandır sevdiğim için bunu görmezden gelmeye çalıştım. Senden hoşlanmaya başladığıma inanamıyordum, ama hoşlanıyorum. Her şey çok karışık ve kafam çok karışık, ama her ihtimale karşı, benim de aynı şekilde hissettiğimi bilmeni istiyorum."

"Kahretsin, biz hiçbir şeyi kolay yoldan yapmıyoruz," diye cevap verdim, aptal gibi konuşmadan tekrar konuşabildiğimde.

Benden hoşlanıyor. Benden hoşlanıyorlar.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, bu yüzden bizi buradan çıkarmaya odaklanıyorum, başka hiçbir şeye değil. Güvende olduğumuzda, ne yapacağımızı düşünebilirim, ama şimdilik bu adadan sağ salim çıkmamız gerekiyor.

KIRK ÜÇ VAHŞİ

Kilometrelerce boyunca timsahın izini görmedik, ama bu bir şey ifade etmez. Muhtemelen bekliyor ve bizi izliyor. Bizi bırakmayacaktır.

Maeve geride kalıyor. Silahı olduğu için olduğunu söylüyor ama ben bacağından endişeleniyorum. Bir haftalık hastanede yatmak, onun kadar ağır yaralı birini mucizevi bir şekilde iyileştirmez, bu yüzden Way'den benim için önden gitmesini ve onun hızına uyararak geride kalmasını rica ediyorum.

Gözleri ormanı tarıyor, silahını sıkıca tutuyor, ama beni hissettiğini biliyorum. "Ne oldu, Wilder?" diye fısıldadı.

"Bacağın nasıl?" Diğerleri duymasın diye sessizce soruyorum. Onların endişelenmesini istemediği belli, ama bu benim üzerimde işe yaramıyor.

"İyi," diye cevap veriyor dalgın bir şekilde. Bir an durup etrafımızdaki çalılara bakıyor, sonra yürümeye devam ediyor. Endişelendiğini biliyorum, ben de endişeliyim, ama timsah şu anda burada değil, o ise burada, bu yüzden ona odaklanacağım.

Bizim için geri geldi.

Kendini tekrar tehlikeye attığı için boynunu sıkmak istiyorum, sonra da onu öpüp bitirmek istiyorum.

"Carter," diye uyardım ve o gözlerini bana çevirip ciddi olduğumu gördü. Bana asla yalan söyleyemezdi. Kavga ettiğimiz zamanlarda bile, kötü niyetli olsa bile, söylediklerinin hepsi doğrudu ve kardeşlerimin de

yardımlsever bir şekilde işaret ettikleri gibi, şimdi geriye dönüp baktığımda, çoğu kavga değil flört idi.

En azından benim için öyleydi.

Carter'a olan ihtiyacımı, ne yaptığımı fark etmeden ona yönelttim.

Zihnim ne zaman değişmeye başladı bilmiyorum, ama Carter'ın istediğim kişi olduğunu inkar edemem. Kendim için bir şey alacaksam, o da o olur. Bugün, yarın ya da bir yıl sonra ölebilirim, ama öldüğümde, onun olmamakla geçirdiğim zaman için pişman olacağım.

O kaba, gürültücü, heyecanlı ve aptal, ama aynı zamanda çok zeki, şefkatli, sadık ve cesur. Beni deli ediyor, ama belki de buna ihtiyacım var. Belki de bunu arzulamaya başladım bile.

Adadan sağ salım çıkarsak ne olacağını bilmiyorum, ama Maeve Carter'ı istemiyormuş gibi davranmaktan bıktığımı biliyorum.

"Sorun değil," diye homurdanıyor, sonunda geri adım atmayacağımı anlıyor. "Bana iyi ilaçlar verdiler. Dinlenmem gerek, ama döndüğümde dinlenirim, o zamana kadar sadece hareket etmeye ve acımı unutmaya odaklanmam lazım."

Bu onu incitiyor. Adadan gitmemiz lazım, ama gitmeden önce ona biraz yardım edebilirim, ya da belki de bu sadece onun etrafında ortaya çıkan sapıkça düşüncelerimdir.

"Tamam, o zaman dikkatini başka yere çekeyim.

Öpüşmemizden bahsedelim." Başını çevirip gözlerini kocaman açıyor ve ben gülümsüyorum.

"Gerçekten mi? Şimdi bunu mu konuşmak istiyorsun?" diye tıslar, diğerlerine bir bakış atar.

"Yapacak başka bir şeyimiz yok. Utandın mı, Carter?" diye alay ediyorum.

Gözleri tahammülsüz bir şekilde kısılır, tam da beklediğim gibi, ve benim tuzağıma düşmesi beni tahrik ediyor. Kimse Carter gibi benimle kavga edemez. Kimse cesaret edemez. "Buna öpücük mü diyorsun? Ben zar zor hatırlıyorum."

Utançtan söylüyor ve benimle tartışmaya çalışıyor. Biz böyleyiz ve o bizi normale döndürmeye çalışıyor, ama ben ona izin vermeyeceğim. Artık geri dönmeyeceğim.

Onu tattıktan sonra olmaz.

Onun yoluna çıkıyorum ve o göğsüme çarpıyor, başını kaldırıp gözlerini genişletiyor, ben de ensesini tutup onu kendime çekiyorum. "O zaman sana hatırlatayım," diyorum ve dudaklarını dudaklarımla kapatıyorum. Nefesini keserek ağzını açıyor ve ben dilimi içine kaydırıp öpücüğü derinleştirirken dilimizi birbirine doluyorum. Beni itmek için göğsüme vuruyor ama devam ettikçe direnmeyi bırakıp beni daha sıkı sarıyor ve kendine çekiyor. Geri çekilirken zaferle sırtıyorum. Gözleri kapalı, dudakları şişmiş ve aralık, yanakları pembe.

O kadar güzel ki, onu tekrar öpmek için can atıyorum.

Altımda çok güzel görünürdü, tüm o ateş ve tavırlarıyla. Onu becerirdim. Peşimizde bir timsah olmasaydı, bunu hemen burada yapardım, diğerleri canı cehenneme.

Başparmağımı dudaklarında gezdirip, şimdilik o öpücükle yetinirim. "Bunu unutmayacaksın," diye alay ediyorum.

Bana inanamayan gözlerle bakıyor ve o kadar tatlı ki kendimi tutamıyorum. Eğilip bir öpücük daha çalışıyorum ve o geriye doğru sendeleyerek, sanki benden korunmak istercesine elini ağzına kapatıyor.

"On üzerinden sekiz veriyorum." Rick'in sırttığını görmek için arkama bakıyorum. "Daha fazla dil kullanmalıydın kardeşim, ama ikiniz kuru kuru flört etmeyi bitirdiyseniz, yolumuza devam etmeliyiz."

"Biz flört etmiyoruz!" diye bağıyor Carter, bana dik dik bakıp benden uzaklaşıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, önümüze geçiyor. Gülerek ona atılıyorum, o da çığlık atıp Logan aramıza girene kadar kaçıyor ve bana dik dik bakıyor.

Onların peşinden koşarken bile gülümsemeden edemiyorum.

Maeve Carter çok sevimli ve bu ormandan çıktığımızda ona bana ne hissettirdiğini göstereceğim.

"Çok sessiz," diyor Logan, gözlerini dört açarak etrafına bakınıyor. Hepimiz dinlenmek istiyoruz ama saatler oldu. Oturup

, içmemiz ve yememiz gerekiyor ama bununla ilgili hiçbir işaret yok. Tabii ki bu bir şey ifade etmiyor. Carter silahını aldı ve ben de diğer tarafta nöbet tutuyorum, ekibimizi riske atmayacağım.

"Muhtemelen dinleniyor ya da bizi arıyor," diyor Way, ama emin değil gibi görünüyor. Sonuçta, bu şey hiç pes etmiyor gibi görünüyor. Nereye gidersek bizi buluyor. Adanın terk edilmiş olmasına şaşmamalı. Burada ne olduğunu hiç bilmiyorum ve sanırım asla da bilemeyeceğiz, ama bunun o yaratıkla bir ilgisi olduğu açık.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Maeve etrafımıza bakınıyor. "Acaba bu canavar burada olanların sebebi mi?"

"Buraya gelirken, insanların bir çukura atıldığı resimler olan bir tapınak vardı. Daha önce bağlantısını kurmamıştık, ama bahse girerim onlar insan kurbanlardı," diye açıklıyor Aiy.

"Sanırım işe yaramamış," diye fısıldadı.

"Ya da gittiler." Omuz silkiyorum. "Her halükarda, önemi yok. Buraya başka kimsenin gelip zarar görmemesi gerekiyor. On dakika sonra yola çıkıyoruz. Onlar geldiğinde sahilde olmamız gerekiyor."

"Seni bilmem," diyor Rick, "ama ben banyo ve pizza için can atıyorum."

Way sıırttı. "Burger."

"Küçük düşünüyorsun dostum. Beş çeşit yemek, içebileceğim kadar alkol ve Maeve'nin seksi, kısa bir elbise giymiş halini istiyorum," diye alay eder Logan.

"Çılgın mı?" diye sorar Rick.

"Evimizi istiyorum. Hepinizin kavga edip birbirinizi kovalamanızı istiyorum. Normal hayatımızı istiyorum," itiraf ettim.

"Babamı istiyorum," diye mırıldanır Maeve, "verandasında oturmuş çay içmesini istiyorum. Yutulacağımı düşünmeden uyumak istiyorum, ama en çok da duş almak istiyorum."

Hepimiz gülüyoruz, çünkü hepimiz aynı şeyi hissediyoruz. Kokuyor olmalıyız ve uzun bir keşif gezisinin ardından ilk duştan daha iyi bir şey olamaz. Bu, sadece bizim gibi insanların anlayabileceği bir şey.

"Sence Ajax ne kadar kızacak?" diye sorar Aiy.

"Size mi? Pek değil. Bana mı? Çok kızacak, ama zaten bana hep kızıyor," der ve Aiy korkmuş gibi görünce ekler, "Merak etme. Ajax'la ben hallederim. Ayrıca, sizler iyi olduğunuz sürece önemli değil."

"Hala geri geldiğine inanamıyorum," diye fısıldar Rick. "Beni gerçekten seviyor olmalısın, Carter. Gururum okşandı. Düşün tarihini ne zaman belirleyelim?"

Onun gülümsemesi bulaşıcıdır ve onlar flört etmeye ve tartışmaya başladıklarında yüzümü çeviririm. Kahkahaları, bu lanet adadan uzaklaştığımızda ancak sakinleşebilecek olan, sıkıntılı kalbime merhem gibidir. Carter gibi, hepimizin güvende olduğunu öğrendiğimde muhtemelen bir hafta boyunca uyuyacağım.

"Eve gittiğimizde ne olacak?" diye soruyor Aiyaret yumuşak bir sesle. Arkama dönüp Maeve'nin ona şefkatle baktığını görüyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Ne zaman onunla konuşsa, sesi yumuşar. Rick ve Logan'a karşı yüksek sesli ve gürültücüdür, bana karşı cesur ve güçlüdür, ama Aiyaret'e karşı yumuşak ve naziktir. Hepimize ihtiyacımız olanı vererek bizi memnun etmeye çalışıyor, fark ediyorum.

"Seninle." Etrafına bakıp sonra ona dönüyor. "Bundan sonra yollarımız ayrılacak mı?"

"Ben..." Yutkunuyor. "Ben senin ekibinde değilim, Aiy."

"Oh..." O kadar üzgün görünüyor ki Way onu yanına çekiyor ve benim kalbim onun için acıyor. "Ben sandım ki biz... Boş ver."

Bu bizim için bilinmeyen bir alan, bu yüzden sessizleşiyoruz, hiçbirimiz ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz. Maeve'yi Aiy'in ekibinden, bazı bencil nedenlerden dolayı reddettim, ama buradayken hepimiz birbirimize yakınlaştık ve Aiy'in bile bunu kaybetmek istemediği açık.

Onun sorusu göğsümü sıkıştırıyor. Geri döndüğümüzde bizi terk edecek mi?

Aiy'e yaklaşan Maeve, onun elini tutup, o ona bakana kadar hafifçe sıkıyor. "Önce bu adadan çıkalım, tamam mı? Güvende olduğumuzda konuşabiliriz, ama sana söz veriyorum, ortadan kaybolmayacağım. Birlikte bir timsahla savaşıp hayatta kaldık, tatlım, bu bizi birbirimize bağladı," diye alay etti. "Ne olursa olsun, sen istersen hayatında olacağım."

"Söz mü?" diye sorar yumuşak bir sesle. O, hayatında güvendiği, dokunmasına izin verdiği tek kadın ve onları izlerken içimde bir şey çözülüyor. O, onu iyileştiriyor ya da en azından ona yardım ediyor ve hissettiğim kıskançlık duygusuna rağmen, daha mutlu olamazdım. Aiyaret uzun zamandır acı çekiyordu ve onu iyileştirebilecek kişi tam da karşısındaydı.

Ben sadece kördüm, en iyisini bildiğimi sanıyordum.

Buradan çıkarsak ve o da aramıza katılmak isterse, onu hiç tereddüt etmeden kabul ederim.

Maeve Carter'ın bize ait olduğu açık, ama o istemediği sürece onu bağlamayacağım. Asla kanatlarını kırpmaya çalışmayacağım. Onun vahşiliğini seviyorum ve onu asla ondan almayacağım.

"Söz veriyorum." Alnını onun alnına dayadı. "Ne olursa olsun, Aiyaret, benden kurtulamazsın, tamam mı?"

"Way ile çıkıyor olsam bile mi?" diye sorar sessizce, ve bunun onun korkularından biri olduğunu biliyorum. Way'i sevmenin onu kaybetmek anlamına geleceğini düşünmüştü, ama onu çok iyi tanımıyor.

"Bunun ne alakası var?" diye fısıldadı. "İkinizin sonunda aptallığı bırakıp bir araya gelmenizi çok sevdim. Wilder'ı sevdiğim için beni terk eder misin? Ya da Rick'i? Ya da Logan'ı? Ya da Way'i?"

"Hayır," diye tereddüt etmeden cevaplar. "Sevdiğim birinin, sevdiğim başka birini sevmesinden mutlu olurum."

"Öyleyse..." O gülümser. "Cevabın bu."

Bir anlığına ona baktı. "Annemin yaptıklarından sonra bir kadınla birlikte olabilir miyim, bilmiyorum." Geçmişinden hiç bahsetmezdi, bu yüzden ona bundan bahsetmesi, Aiy'in Maeve'e ne kadar güvendiğini gösteriyordu. "O beni çok incitti, Maeve. Bana dokundu... başkalarının bana dokunmasına izin verdi. Bu beni mahvetti, ama sana bir şans vermek istiyorum. Beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Sana güveniyorum. Way'i çok seviyorum, onsuz yaşayamam, ama sen olmadan da yaşayamayacağımı düşünmeye başlıyorum."

Vay canına.

Aiyaret hepimizin toplamından daha cesur ve her zaman hak etmediğini düşündüğü mutluluğu kendine dürüstçe kabul edip kendine bir şans verdiği için çok mutluyum.

"O zaman yapmana gerek yok," diye cevaplar. "Başına gelenler için üzgünüm. Asla bundan bahsetmek zorunda değilsin ve istemiyorsan bana dokunmak zorunda da değilsin. Sen başla, tamam mı? Bana dokunmak istersen, dokunabilirsin, ben sana hiç dokunmayacağım."

"Hayır," diye itiraz eder. "Sen dokunduğunda, elimi tuttuğunda ya da bana yaslandığında hoşuma gidiyor. Bu... rahatlatıcı. Kendimi güçlü hissediyorum, seni koruyabilecek biriymişim gibi."

"Tamam o zaman, bir yolunu buluruz," diye söz verir. "Endişelenme, tamam mı? Bütün zaman bizim."

"Tamam." Way'e bakar. "Bana kızgın değil misin?"

"Neden kızayım?" diye sordu Way. "Dürüst olduğun için mi? Sonunda kendini mutlu etmene izin verdiğin için mi? Seni o kadar çok seviyorum ki, tek istediğim senin mutlu olman. Nasıl olacağı umurumda değil, yeter ki ben de bunun bir parçası olayım."

Way yaklaşır ve Aiyaret'i aralarında tutarlar. Onlara mahremiyetlerini vermek için gözlerini başka yere çeviririm, ta ki Maeve yanıma gelene kadar. Az önce ne kadar yumuşak davrandığına rağmen, yüzü soğuk ve öfkeli, sessizce konuşurken sesi tehlikeli.

"Aiyaret'in annesi," diye başlar. "Hâlâ hayatta mı?"

Aiy'in Way ile konuşup bize dikkat etmediğini görmek için arkama bakıyorum. "O annesi hakkında konuşmaz, ama biz adını öğrendik ve kendimiz araştırdık. Birkaç yıl önce bir hastalıktan öldü."

"Çok çabuk," diye tersledi.

"Ne? Onu öldürecek miydin?" Eğlenerek kaşlarımı kaldırdım.

Bana baktığında yüzünde hiçbir duygu yoktu ve bu beni korkuttu. "Dünyanın en ücra köşelerine gittim ve en tehlikeli insanlarla tanıştım. Birini öldürüp paçayı sıyırabileceğimi düşünmüyorsan, yanılıyorsun." Arkasını dönüp uzaklaştı, ben ise ona bakakaldım.

Hem tahrik olmuş hem de korkmuş durumdayım.

Bir daha onu kızdırmamam gerektiğini kendime hatırlatarak başımı sallayıp dönüp etrafı gözetlemeye başlıyorum. Aiyaret ve Way'in toparlanması için birkaç dakika bekledikten sonra yola devam ediyoruz.

Ondan sonra bir an sessizlik olur ve ben bir hışırtı duyana kadar çalılıkları taramaya odaklanırım. Kaşlarımı çatarak ayağa kalkar ve sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırım.

Bir çığlık duyulur ve tam o anda Rick'in ormana sürüklenirken gördüm. Kollarını ve bacaklarını çırparken, yaprakların arasında kaybolur.

"Burada kal!" diye başırarak onun peşinden daldım ve o yaratıkla yüz yüze geldim.

Tanıdık bir tıslama sesiyle dönüyor. Rick, onu bıraktığı yerde yan yatıyor. Hareket etmiyor ve sessiz, hareketsiz kardeşime bakarken kalbim bir an duruyor.

Diğerlerinin birkaç saniye arkamda olduğunu duyuyorum ve yakınlarda bir silah ateşleniyor, yarattığı vuruyor. Yaratık hırlayarak kanlı dişlerini gösteriyor ve kalbim duruyor.

"Rick'i kurtar!" diye bağılıyor Carter ateş ederken, yarattığın yan tarafına vurarak dikkatini çekiyor. Timsah saldırmak üzere başını eğiyor, o da geri çekilmeye devam ediyor, Rick'ten uzaklaştırarak bize ihtiyacımız olan alanı açıyor.

Onun kendini tekrar hedef haline getirmesinden nefret ederek tereddüt ediyorum, ama kardeşim kıpırdamıyor. Bu işi ona güvenmek zorundayım. Ona doğru koşuyorum ve yanına vardığımda dizlerimin üzerine çöküyorum. Sırtı kanla kaplı, ama kanın nereden geldiğini anlayamıyorum ve o çok hareketsiz.

"Kardeşim," diye fısıldadım, kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamıyordum. Ona dokunmaya tereddüt ettim, ellerim onun üzerinde durduktan sonra onu sırt üstü çevirdim.

İnler, gözleri açılır. Kafasında bir kesik vardır ve kanla kaplıdır, ama gözleri açılır ve dudakları hareket eder. Ne dediğini duymak için eğilirim ve neredeyse ağlarım.

"Kadınlar yara izlerini sever, değil mi?" diye sorar.

Rahatlayarak çöküyorum ve onu kollarıma alıp sıkıca sarıyorum. "İyi olacaksın. Kalkalım." Onu olabildiğince çabuk ayağa kaldırıyorum ve o da bana tutunuyor. Solgun ve kanıyor, ama hayatta ve şu anda önemli olan tek şey bu. Carter'ın mermisi bitmeden buradan uzaklaşmalıyız.

"Aiy, Rick'e yardım et!" diye bağııyorum, o ise gözleri fal taşı gibi açılmış, öylece duruyor. Aiy bana doğru koşarak geliyor ve bizi ormana doğru çeviriyor.

"Logan!" Maeve'nin dehşet dolu çığlığı beni hızla döndürür ve Logan'ın Carter'a atlayarak onu o şeyin önünden çekip attığını görürüm, ama o şey onu yakalar.

Ağzını bacağına geçirip onu Maeve'nin üstünden sürüklerken, Logan çığlık atarak toprağı tırmalıyor. Maeve ayağı kalkıp onun yüzüne ateş etmeye başlarken, ben Logan'a doğru koşarak bir sopa alıyorum.

Adrenalin vücudumu sararken, Logan'ın çığlıkları giderek yükseliyor.

Sırtına atlayarak, tüm gücümle sopayı kafasına sapladım. Canavar, Logan'ı ağzında sallayarak bir yandan diğer yana sallandı, sonra hassas bir noktaya isabet ettim ve onu bıraktı. Maeve, Logan'ı sürükleyerek uzaklaştırdı ve ikisi yere düştü, Logan Maeve'nin üzerine yattı. Gözleri açıktı ama bacağından kan akıyordu ve rengi solmuştu.

Aniden sarsılır ve sırtından fırlarım. Toprakta yuvarlanırken, yardım etmek için gelen Way'e çarparak onu geriye savururum. O şey dönüp tekrar Maeve ve Logan'a odaklanır, Maeve onu kenara itip önünde diz çökerek silahını yeniden doldurur. Ben ayağı kalkmaya çalışırken o giderek yaklaşır. Sonunda, o kolunu kaldırıp ateş ederken, o kükreyerek dönüyor, kuyruğuyla ona vurup onu bir ağaca fırlatıyor. Silahı gitmiş.

Logan ona bağılıyor ve o tekrar ona doğru ilerlediğinde, ona en yakın olan Logan'dı.

"Logan, hayır!" diye bağııyorum, ama çok geç. Yavaşça oturup kanayan başını sallayan Maeve'yi korumak için kendini onun önüne atıyor. Ağzını kapatan Logan, onu tutmaya çalışırken bağırmaya devam ediyor.

"Silah!" diye Way'e bağırarak koşuyorum. Aiyaret Rick'i korurken o da silahı bulmak için acele ediyor. Timsah başını sarsıyor ve Logan havaya uçuyor, Maeve'nin yanına kadar yuvarlanıyor ama Way tüfeğı bulsa bile o şey ilerlemeye devam ediyor.

"Wilder!" diye bağırarak tüfeğı bana fırlatır.

Havada yakalayıp ateş etmeye hazırlanırken donup kalırım.

Çenesi Maeve'yi yutmak için açılmış, ama Logan ayaklarını ağzının üstüne ve altına bastırıyor. Ağzını kapattığında bacağı yakalıyor ve ağzından çıkan acı dolu çığlık hayatımın geri kalanında beni rahat bırakmayacak. Çığlık atarak yere düşüyor ve ben ateş ediyorum.

O ınerken ateş etmeye devam ediyorum, ağızına bir şey atıyor ve bunun Logan'ın bacağı olduğunu anlıyorum.

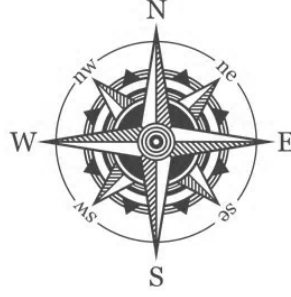
Maeve kanamayı durdurmak için çabalarken, korku midemi bulandırıyor ama onlara bakacak vaktim yok. Ateş etmeye devam ediyorum ve o, bize doğru koşarak ormana dalmadan önce hırlıyor.

Silahı havada tutuyorum, kollarım titriyor, ama geri dönmeyince arkama bakıyorum.

Logan hala ılık atıyor ve yerde kıvranıyor, Way ise Maeve'nin yanında, ikisi de sağ uyluğunu tutuyor, bacağı dizinden hemen üstünden kopmuş.

Bacağı tamamen
kopmuş. Tanrım.

KIRK DÖRT MAEVE

Logan'a bakarken panik göğsümü sıkıştırıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Yüzü solgun ve terle kaplı, gözleri çok geniş açılmış, beyazları görünüyor. Hâlâ çılgılık atıyor, korku ve ıstırap dolu korkunç sesler çıkıyor.

"Bacağım, bacağım!" diye bağıyor sonunda. "Koptu mu? Koptu mu? Hissetmiyorum, hissetmiyorum!"

"Carter, onu sakinleştir!" Way emrediyor. "Ne kadar panik yaparsa, kalbi o kadar hızlı atar."

Ellerimi, bacağının alt kısmının eskiden olduğu yerden çekince, yanaklarımdan gözyaşları süzülüyor. Her yerim kan içinde ve Way kanamayı durdurmaya çalışırken küfrediyor, ama Logan çok hareket ediyor, bu çok zor.

Yüzünü tutarak bana bakmasını sağlıyorum. "Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek," diye ısrar ediyorum ama gözyaşlarım durmak bilmiyor. "Sen benim kahramanımsın, biliyor musun?"

"Maeve," diye ağlıyor. "Bacağım... Bacağım gitti mi?"

Way'e bakıyorum, o da başını sallıyor ve ben zorla gülümsüyorum. "Sen iyisin. Her şey yoluna girecek," diyorum.

"Yapamam... Bacağım olmadan kaşif olamam. Bacağım gitti mi? Lütfen söyle!" diye bağıyor. Way bir şey yaparken küfrediyor.

"Onu tutun!" diye bağıyor.

Ağlarken bile tüm ağırlığımı onun üzerine veriyorum, suçluluk ve dehşet içimi kaplıyor. Timsahın bacağını ısırdığında kemiklerin kırılma sesini hâlâ duyabiliyorum. Başımı sallayarak mide bulantısını bastırmaya çalışırken, Logan'a ve başka hiçbir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

O olmasaydı, o benim yerimde olacaktı. Beni kurtardı, ama ne pahasına?

Logan sonunda bayılıyor, bu bir rahatlama. Böylece acı çekmeyecek, ama bu bize kanamayı durdurmak için ihtiyacımız olan zamanı da veriyor.

"Al," diyor Wilder, ama ben Logan'a o kadar odaklanmışım ki tepki vermiyorum. "Carter! Sana ihtiyacım var!"

Başımı kaldırıp silahı tuttuğunu gördüm. "Sen en iyi nişancısın. Ben en iyi doktorum. Yer değiştir!"

Başımı sallayarak, titrek ve kanlı ellerimle tüfeği kapıp ayağa kalkıyorum ve ağlarken ellerimi koruyorum.

Namluyu tutan elim kayar ve gözlerim ormandan Logan'a kayar. Rick dizlerinin üstünde, soluk soluğa ve solgun bir halde dururken, Aiyaret ona yardım ediyor, Wilder ve Way ise benim çantam ve malzemelerimi kullanarak onu tedavi ediyor.

Ne yaparlarsa yapsınlar, o benim için bir uzvunu kaybetti.

Çalışırken ortam gergin ve sessizdir ve sonunda Logan uyanır, bir kez daha çığlık atar ve tekrar bayılır. Wilder geriye oturur. "Şu anda yapabileceğimizin hepsi bu. Hemen sahile gitmeliyiz!" Ayağa kalkar. "Way, onu taşımama yardım et. Carter, silahla arkamızda kal. Aiyaret, Rick'e yardım et. Koşmamız gerek."

"Ben yetişirim. Logan'a odaklan," diye itiraz etti Rick.

Wilder başını salladı ve bana döndü.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye tekrarlıyorum. "Benim hatam. Beni korumaya çalıştı.

beni korumaya çalıştı."

"Carter!" Wilder yanaklarımı sıkınca irkildim. "Sana ihtiyacım var.

Odaklan. Onu kaybetmeden buradan çıkarmalıyız. Sensiz yapamam, tamam mı? Ağlayabiliriz sonra, ama şu anda sana ihtiyacımız var.

Sarsak bir şekilde başımı sallayarak yüzümü sildim, Logan'ın kanı yüzüme bulaştı. "Ben iyiyim. Gidelim." Kendimi iyi hissetmeye zorladım. O bana ihtiyacı var.

Logan benim hayatımı kurtardı, şimdi biz onun hayatını kurtarmalıyız.

Hızla hareket ediyoruz. Logan sarsıntıyla uyanıyor ve zayıf, acı dolu inlemeleri her şeyden daha kötü. Çok kan kaybetmiş ve yarası hayati tehlike arz ediyor. Ajax'ın sahile vardığımızda orada olmasını diliyorum.

Lütfen, lütfen yolda ol.

Her şey saniyeler içinde mutluluktan felakete dönüştü ve bunun için kendimi suçluyorum.

Onu kaybedemem.

O şey geri gelmez, ama biz hızlı hareket ediyoruz. Koşarken terim kuruyor, Logan'ın kanıyla lekelenmiş ellerim pul pul dökülüyor. Dinlenmek için durmuyoruz ve o çığlıklarını bastırmaya çalışıyor.

"Carter iyi mi?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Ben iyiyim," diyorum, sesim titriyor. Şu anda benim için endişelendiğine inanamıyorum.

"Rick?" diye soruyor.

"O iyi, endişelenme," diye bağılıyor Way, Logan'ı taşımaya yardım ederken. "Sadece kendine odaklan, tamam mı?"

"Oldukça havalıydı, değil mi?" diye dişlerini sıkarak soruyor. "Kahramanlık falan. Ne dersin, Maeve?"

Düşmek isteyen gözyaşlarını zorla geri tutuyorum. "Çok havalıydın." Sesim garip çıkıyor ama şu anda dikkatinin başka yere çekilmesi gerektiğini biliyorum. "Benim kahramanım. Sana teşekkür etmenin bir yolunu bulmalıyım."

"Birkaç yol aklıma geliyor," diye şaka yapar ama acı içinde çığlık atınca şakası boşa çıkar ve beni bir korku titremesi sarar.

Ondan sonra daha hızlı ilerledik ve sonunda sahile çıktık, ama sahil bomboştu. Wilder bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Neredeler?"

"Bilmiyorum." Çantamı açıp GPS'i ve telefonu alıyorum, sinyal arıyorum. "Burada olmalılar."

Rick ve Logan'ı yan yana yatırır ve birbirlerinin ellerini tutarken bir an için gözlerini kapatmak zorunda kalırım. Rick dönüp

Wilder'ın volta attığını izleyen Logan ve ağlayan Aiyaret'i teselli eden Way'i izleyin.

"Siktir!" Wilder okyanusa doğru bağırır, sonra bana döner ve dizlerinin üzerine çöker. "Carter, lütfen, neredeler?"

Gözleri yaşlarla dolarken bana bakar, umutsuz ve kaybolmuş gibi görünür. "Carter, lütfen, onu kaybedemem."

Telefon sonunda bağlanana kadar ona bakarken ellerim titriyor ve hoparlörü açıyorum. "Maeve, sen misin?" Ajax soruyor.

"Benim! Benim!" diye bağırıyorum. "Neredesin? Sana ihtiyacımız var. Logan çok kötü yaralandı, gerçekten çok kötü."

"Yoldayız. On beş dakika sonra orada olacağız. Diğerleri?"

"Hayattayız," diye cevap veriyorum. "Rick ve Wilder yaralandı, ama Logan... Lütfen Ajax, acele et."

"Oraya geliyoruz. Konumunuzu aldık. Yanımda iki sağlık görevlisi var, sakın kıpırdama, duydun mu? Kıpırdama! Şimdi Wilder'la konuşayım." Telefonu uzatıyorum. "Tamam, Wilder, durumunu anlat. Dinliyorlar, beklerken yardımcı olabiliriz."

Wilder kardeşinin yanına koşar ve ben geri çekilip onları izlerim.

Arkamda duyduğum bir tıslama sesiyle dönüp baktığımda, yarattığı ormanda tekrar saldırmaya hazır halde görüyorum. Hepsi kardeşlerini kurtarmak için uğraşırken, onun farkında değiller. Silahı daha sıkı kavrayarak onlara bir bakış atıyorum.

O şey burada olduğu sürece güvende olamazlar.

Onlar benim hayatımı kurtardı, şimdi onlarınkini kurtarma sırası bende. Ajax gelene kadar onlara zaman kazandıracağım. Onlara son bir kez bakıp, benim için ne kadar değerli olduklarını söylemek isterdim, ama Logan'a odaklanmışlar ve planımı anlarılarsa beni durdururlar.

Hayır. Onları kurtarmalı ve kurtarma ekibine zaman kazandırmalıyım.

Sessizce ormana doğru ilerleyip çalılıklara dalıyorum. Bir taş alıp yaratığa fırlatıyorum. Tıslıyor ama uzaklaşıyor, ben de bir taş daha alıp avucumu keserek kanatıyorum, sonra tekrar fırlatıyorum.

Ben atmaya devam ederken o dönüyor ve bana doğru ilerlerken ben ormana doğru geri çekiliyorum. Onu uzaklaştırmam lazım. Ayrıca cephanem de bitiyor, bu yüzden atışlarımın isabetli olması lazım.

"Hadi, seni çirkin piç!" diye bağıriyorum, o da bana doğru hamle yapıp sürünerek yaklaşıyor. "Onları alamazsın, anladın mı? Onlar benim!"

Silahlı yanıma vurarak, geri çekilirken olabildiğince gürültü yapıyorum. "Hadi, seni ilkel kaltak. Aç mısın? Buradayım! Başladığın işi bitir!"

Arkamı dönüp baktığımda sağımda kocaman bir kaya görüyorum ve aklıma bir fikir geliyor. Gerçekten korkunç bir fikir, ama elimden başka çarem yok. Timsah hırlayıp tıslayarak bana saldırırken, onu kışkırtarak kayaya doğru geri çekiliyorum. Bu yaratığın ne kadar zamandır burada olduğu ya da onun evine rastladığımız ve kendini savunduğu umurumda değil. Onun başka adamlara zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Ne olursa olsun onları koruyacağım.

"Hadi!" diye bağırarak kayaya yaklaşıyorum, tam o anda onun arkamda olduğunu hissediyorum.

Sırtım devasa kayaya sertçe çarpar ve ben kayanın içine kıvrılırken, timsah bana saldırıp ağzını açarken çığlık atarım. Kaya parçasına çarpar, beni ıskalar ve geri çekilir, başını sallar ve bir dişinin düştüğünü görürüm.

İşe yarıyor. Kayanın eğimli olması, ortadaki kıvrıma ulaşamamasını sağlıyor. Bu benim tek şansım. Bu lanet şeyi öldürmek için ona yaklaşmam lazım. Silahlı titremeyen ellerimle kaldırıyorum, nefesimi verip kollarımı uzatırken içimdeki her şeyin soğuduğunu hissediyorum.

Buradan biri ölecek ve o ben olmayacağım.

Yaşamak için çok şeyim var.

"Hadi!" diye bağıriyorum. "Buradayım. Beni öldürmek mi istiyorsun? Hadi yap. Seni de yanımda götüreceğim." Yine tıslıyor ve ben de "Buradayım! Hadi!" diye bağıriyorum.

Sonunda bana doğru atılır.

Çeneleri üzerime kapanırken açık ağzına ateş ediyorum, mermi yukarıdaki kayaya ve aşağıdaki yere isabet ediyor. Ağzını kapatmaya çalışarak çırpınıyor

ama yakalanmıştır ve ben ateş etmeye devam ediyorum, o beni yemeye çalışırken o acımasız dişleri kollarımı ve yanlarımı parçalıyor.

Silah boşalana kadar ateş etmeye devam ediyorum ve ancak o zaman onun hareket etmediğini fark ediyorum. Kan vücudumdan damlıyor ve gözlerimi kırıpıştırarak, nefes nefese etrafa bakınıyorum. Ölmüş olmalı. Kayaya daha yukarı tırmanıyorum, ağızından çıkan tıslama sesiyle donup kalıyorum ve çenesinin kapanıp aniden tekrar açıldığını yemin edebilirim. ığlık atarak, o sallanıp debelenirken bana yardım edecek bir şey arıyorum. Elim bir şeye dokunur, onu kaldırıp bıaklarım. Ağızı tekrar kapanırken bıaklamaya devam ederim. Keskin dişlerinin arasından uzanıp, bağırarak kafasına tekrar tekrar vururum. Vücudum yorgunluktan pes edene kadar öldürme ihtiyacıyla çılgına dönerim. Ağır ve bitkin bir şekilde kolumu indiririm ve avucumda kanla kaplı canavarın dişini görürüm.

Donmuş ve bir an için bunun bir tuzak olduğunu düşünerek endişeleniyorum, ta ki çöküp sönükleşene kadar.

O... O öldü.

Nefes nefese, altından çıkmaya çalışıyorum. Sürünmek zorundayım ve ıslak zemine yığılmadan önce sırtımın dişlerine süründüğünü hissediyorum, kanlı ve bitkinim.

Yaratık ölü ve hareketsiz. "Ye bunu, orospu çocuğı," diye hırıltıyla söylüyorum.

"Maeve! Lütfen, Maeve!" diye bağırdıklarını duyuyorum ve onlar peşimden gelmeden sahile geri dönmem gerektiğini biliyorum. Logan'a odaklanmaları gerekiyor. Bu düşünce, vücudum içimi kaplayan acıya teslim olmak istese de beni harekete geçiriyor. Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek, endişeli bağırışlarını yol gösterici olarak kullanıyorum. Bacağıım ağrıyor ve pes etmek istiyor, vücudum şimdi pes etmenin tam zamanı olduğuna karar veriyor. Adrenalin, sahile çıkıp panik içindeki Aiy'i tam önümde bulana kadar beni ayakta tutan tek şey.

"Maeve!" Beni kollarına çekiyor. "Ne oldu?"

Wilder ve Way bana bakarken ona yaslanıyorum. "Öldü," diyorum. "Onu öldürdüm." Aiy'den uzaklaşıp Logan'ın yanına kumlara oturuyorum. "O nasıl?"

"İyi olacak. Neredeyse geldiler." Wilder'ın işaret fişeğini ateşlediğini görüyorum. "Sen delisin, Carter."

"Unutma." Nefes nefese, yorgun ve kanlar içinde kumlara uzanırken gülümsüyorum.

Sonunda, okyanus dalgalarının üzerinde kurtarma helikopterinin sesini duyuyorum. "Sanırım kurtarma ekibi geldi," diye şaka yapıyorum ve titrek bir el benim elimi sıkıyor. Logan'ın bana bakarken elimi tuttuğunu görüyorum. Başka biri diğer elimi tutuyor ve dönüp Wilder'ı görüyorum.

"Her şey yoluna girecek." O da başını sallar. "Sadece dayan. Herkes, sadece dayan."

Helikopter üzerimize geldiğinde, ayağa kalkmaya çalışıyorum ve önce Logan ve Rick'i içeriye alıyoruz. Wilder beni de içeri itiyor ve koltuğa oturur oturmaz, sessiz ve uyuşmuş bir şekilde Logan'a müdahale edenleri izliyorum.

"Maeve, iyi misin?" Ajax helikopterin motorunun gürültüsünü bastırarak eğilip bağılıyor. "Maeve!"

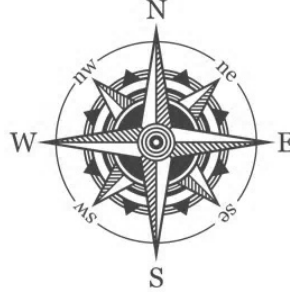
"Ben iyiyim, iyiyim," diyorum, onlar diğer adamları helikoptere bindirirken, sonra yola çıkıyoruz. Wilder kardeşlerinin etrafını sararken, Way Aiy'i tutuyor ve beni diğer kolunun altına alıyor. Onları onun kollarının korumasından izliyorum.

"Biz iyiyiz. Başardık," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek."

Her şey bir anda kafamın içine giriyor.

Son gördüğüm görüntü, Logan'ın helikopterin zeminine kanlar içinde yatarken Wilder'ın onun adını haykırması ve bağlı olduğu monitörün alarm vermesi, kalbinin durmasıydı.

KIRK BEŞ MAEVE

Déjà vu, tanıdık bir tavana gözlerimi açtığımda hissettiğim şey bu. Yakınımda bip sesleri duyuyorum ve etrafımı loş ışıklar sarıyor. Kalbim çarpıyor ve birden doğrulup odayı tarıyorum. Babam yanımda uyuyor. "Baba?"

O oturur, gözlerini kırparak. "Maeve," diye fısıldayarak beni kucaklarına alır. Ben onun kollarının arasına düşerim, ama odamı aramaya devam ederim.

"Baba, nerede onlar? Ne oldu?"

Geri çekilerek yüzümü avuçlarının arasına alır, gözlerimin içine bakar ve sonra sönük bir şekilde başını eğiyor. "Seni yine kaybettim sandım, Maeve. Bir daha bunu yapma. Çok korktum."

"Özür dilerim. Gerçekten. Lütfen baba, nerede onlar?" Panik içindeyim.

Son hatırladığım şey Logan'ın kalbinin durmasıydı.

"Onları görene kadar sakinleşmeyeceğini biliyorum, bana bir saniye ver," diye fısıldadı. Zili çaldı ve birkaç dakika içinde koridorda tekerlekli sandalyeyle götürülüyordum. Gece olmalıydı çünkü çok fazla personel ya da ziyaretçi yoktu ve ortalık sessizdi.

Daha hızlı gitmeme yardımcı olacakmış gibi öne eğiliyorum. Birkaç oda ileride bir kapı açılıyor ve beni içeriye itiyorlar. Orada ilk kez adamları görüyorum. Sonunda nefes alabiliyorum.

Logan da benim gibi bir hastane yatağında yatıyor. Gözleri kapalı ve vücuduna makineler bağlı, ama temiz ve daha az solgun görünüyor.

Rick onun yanındaki yatakta, başı başka yöne dönük. Wilder her tarafı bandajlı ama aralarındaki büyük koltukta uyuyor, Way ve Aiyaret ise odanın arkasındaki kanepede birbirlerine sarılmışlar.

Babam onları uyandırmamak için sesini alçaltıyor. "Seni kiminle bırakacaklarını arkadaşlarıyla tartışıp durdular, ben de onları kovdum. Gürültüleri beni rahatsız ediyordu, yoksa senin yanında kalırlardı."

"Logan? Rick?" diye fısıldadım.

"Onlar iyi olacaklar. Rick'in omzunda bir yaralanma var ama fizik tedavi ile düzelecektir. Kafasında da bir kesik vardı ama doktorlar çok endişelenmedi. Hepsi susuz kalmış ve dinlenmeye ihtiyaçları var," diye açıklıyor babam.

"Logan?" diye soruyorum ve o yüzünü buruşturuyor.

"Durumu daha ciddi. Bacağının alt kısmı yok. Neyse ki buraya çabuk getirildi, enfeksiyon kapmadı. Ameliyat ettiler. Umarım başka bir şeye ihtiyacı olmaz, ama önünde uzun bir yol var, evlat. Bol bol dinlenmeli ve fizik tedavi görmeli. Ajax ona en iyi tedaviyi ve protezi sağlayacağını söyledi." Gözlerim yaşlarla dolarken, onun sözleri kulaklarımda yankılanıyor.

Hayatının tüm emekleri, tüm hayalleri bir anda yok oldu.

Hayatta olduğu için şanslı olduğunu biliyorum, ama bağımsızlığı ve hareket kabiliyeti onun için her şey demektir ve şimdi hepsi gitti, ve bu benim hatam.

O beni koruyordu.

"Çocuk, ağlama. Hepsi iyiler. Senin sayende hayattalar," diye mırıldanır babam, ama bu beni daha da ağlatır. "Onları uyandırayım," der babam, ama ben başımı sallar.

"Hayır, bırak uyusunlar. Zaten yüzlerine bakamıyorum." Babam kaşlarını çatıyor ve ben gözlerimi siliyorum. "Beni geri götür."

"Maeve."

"Beni geri götür," diye ısrar ediyorum.

Kaşlarını çatarak beni tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarır ve koridorda ilerlerken ayak sesleri duyurum.

"Carter!" Dururuz ve sandalyemde donakalırım. "Bu mu? Biz uyurken gelip gidiyorsun? Başka bir şey yok mu?" Wilder

aceleyle yaklaşıp önümde durur. "Kalmayacak mısın?" Gözlerimi kaçıırım. "Sadece seni kontrol etmeye gelmişim."

"Saçmalık. Kendine yalan söyleyebilirsin ama bana söyleyemezsin," diye bağıyor, çaresizlikle gözlerime bakıyor.

"Yalan söylemiyorum," diye karşılık veriyorum, bu lanet sandalyede olmamayı, kaçabilmeyi her şeyden çok istiyorum.

"Oğlum, belki bunu beklemeliyiz," diye uyarıyor babam, ama Wilder öne çıkıyor.

"Alınma Bay Carter, ama o yalan söylüyor." Bana sert bir bakış attı. "Sen korkaksın, ama Maeve Carter korkak değil."

"Benim suçum!" diye bağıyorum ve o gözlerini kırkıyor. "Logan'ın orada olması benim suçum. Bacağını kaybetti Wilder. Tüm hayalleri, geleceği benim yüzümden mahvoldu."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Dudaklarını sıkıştırır. "Kardeşimin geleceği bitti değil, bacağı olmasa bile, ve alınma Maeve, ama her şey seninle ilgili değil, o yüzden kışını kaldır ve odaya gir, onun yanına otur, suçluluk duysan bile. O seni korumak için her şeyi yaptı. En azından bunu yapabilirsin."

"Oğlum, kes şunu," babam araya girdi. "Şu anda herkes endişeli ve stresli. Maeve'ye biraz zaman verelim, tamam mı?"

Wilder babamdan bana bakar, kaşları çatılmıştır. "Eğer kaçarsan, kararını vermiş olursun. İkimiz de senin suçluluk duyduğun için kaçan bir korkak olmadığını biliyoruz. O adamların sana ihtiyacı var ve sen orada olacağına söz verdin. Kendini yalancı yapma." Geri adım atar, kararı bana bırakır ve ben tereddüt ederim.

"Seçim senin, evlat. Onu yumruğumla yere sermemi ister misin?" diye alay ediyor babam. Gözlerimi siliyorum, babamın bunu yapacağını biliyorum, ama Wilder yanılıyor.

Ben bir korkakım. Onlarla yüzleşemem, şu anda olmaz.

"Maeve," Aiyaret yanımda belirir ve yumuşak bir sesle konuşur. Başka biri olsaydı, oradan ayrılırdım ama o Aiy. "Logan uyandı. Sesini duydu ve seni istiyor."

Babam bekliyor, seçim yapmam için bana zaman tanıyor, ben de derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Beni ona götür."

Döndüğümde babam gülümsüyor, Wilder ve Aiyaret de peşimden geliyor. Way uyanmış, Rick de öyle. Onları kontrol ettikten sonra

. Gözlerim yataktaki Logan'a takıldığında, ağlamak istiyorum. Çok zayıf, solgun ve... küçük görünüyor.

Logan, kişiliği ve gürültücü tavırlarıyla her zaman büyük görünür, ama şu anda yıkılmış gibi ve kalbim parçalanıyor.

"İşte buradasın. Tıbbi önlükle bile nasıl bu kadar seksi olabiliyorsun?" diye alay ediyor ve babam öksürüyor. "Oops, pardon, müstakbel kayınpederim. Kendimi tutamadım. Kızınız çok güzel."

Babam gülerek omzumu sıktı. "Dışarıda olacağım, tamam mı? Bir şey olursa bağır."

Başımı sallayıp onun gitmesini izledikten sonra Wilder beni kendine yaklaştıırıp geri çekilir. Logan'ın yatağının başında dururum, o hafifçe oturur. "Bana öyle bakma," diye fısıldar.

"Nasıl?" diye mırıldanıyorum.

"Benim çıkmemi bekliyormuşsun gibi. Bu adamlardan bıktım artık."

"Sadece endişeleniyoruz," diyorum ve tereddüt etmeden elimi yatağa koyuyorum. O tereddüt etmiyor, elimi tutup gülümsüyor. "Logan, özür dilerim."

"Ne için?" diye sorar, zorla gülümsemeye çalışır ama gülümsemesi gergindir. Kendini zor tutmaktadır. Şu anda güçlü görünmek zorunda hissetmesinden nefret ediyorum.

"Bacağın." O birden çekildi, ben de elini daha sıkı tuttum. "Özür dilerim. Beni koruduğunu biliyorum. Çok özür dilerim."

"Senin suçun değil." Beni kendine çekiyor. "Bana bak, Maeve. Senin suçun değil. O anda bir karar verdim ve pişman değilim. Yine aynısını yapardım. Evet, bacağımı kaybetmem çok kötü, ama hayattayız ve önemli olan tek şey bu."

Ben sessiz kaldığımda, o devam eder, sesi çok yüksek ve hızlıdır.

"Ben bir savaşçıyım, Maeve, hep öyle oldum. Bu da farklı olmayacak. Kolay olmayacağını biliyorum, ama zaten hiç kolay yolu seçmedim. Kendini suçlama, tamam mı? Ben suçlamıyorum."

"Benim için iyi ve güçlü olmana gerek yok," diyorum ona.

Şaka yapmaya kalkışır, ben de elini sıkarım. "Logan, şu anda iyi olmak zorunda değilsin. Şaka yapmana ya da bizi rahatlatmana gerek yok. Üzgün, kızgın ya da ne hissediyorsan hissetmeye hakkın var."

olmak istediğin kişi. Onlar için ya da benim için rol yapmana gerek yok."

Gözlerime bakıyor ve kendini tutmaya çalışırken kırılğan duvarlarının yıkıldığını görüyorum. Bu duyguyu çok iyi biliyorum.

"Beni sarabilir misin?" diye fısıldadı ve ben bir dakika içinde ayağa kalktım. Wilder'ın itirazlarını görmezden gelerek, bacağına ve yan tarafına dikkat ederek yatağa tırmandım ve onu kollarıma aldım.

Hiçbir şey söylemiyorum. Bu durumu iyileştirecek hiçbir şey söyleyemem. Evet, Ajax yardım edecek ve en iyi tedaviyi alacak. Yürüyecek ve yeni bir bacağı olacak, ama kaybettiği şeyi değiştirmeyecek.

İlk başta gözyaşları sessizdir, ama onu kucakladıkça daha yüksek sesle ağlamaya başlar ve titremeye başlar.

Logan'ı tutarken diğerleri sessizdir ve onun güven verici sözlerine rağmen suçluluk duygum hiç geçmez.

"Biz buradayız," diye mırıldanıyorum, kendi gözyaşlarımı silerek. "Hepimiz buradayız ve hiçbir yere gitmiyoruz. Her adımında yanında olacağız."

"Ama bu işi artık yapamam. Geride kalacağım," diye hıçkırıyor.

"Asla," diye yemin ederim. "Seni asla terk etmeyeceğiz, söz veriyorum. Bu işte birlikteyiz. Bizden kurtulamazsın, aklından bile geçirme. Şu anda dinlenmeye odaklanmalısın, tamam mı? Uyumaya çalış. Biz buradayız."

Biraz daha ağladıktan sonra sonunda uykuya daldı ve Wilder'ın kalbi kırık gözleriyle karşılaştım. Önümüzde uzun bir yol olduğunu biliyorum, ama söylediklerim doğru.

Hiçbir yere gitmiyorum.

Bir ara uykuya dalmış olmalıyım çünkü yumuşak bir sesle uyanıyorum. Sesin babam olduğunu fark edince uyuyormuş gibi yapıyorum.

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Hastalığımı öğrendiğimde, bunun ölüm cezası olduğunu düşündüm. En kötüsü, bunu bilmekti.

bir daha asla onun yanında olamayacaktı. Oğlum, ne olursa olsun, aileni asla kaybetmeyeceksin, ama bu son değil. Bu sadece başka bir savaş, başka bir yol. Sen güçlüsün, kızım sana bu kadar değer verdiği için güçlü olmak zorundasın. Eğer onun gözünde olduğun adamın yarısı kadar bile olursan, her şey yoluna girecek. Kol ve bacağı olmayan birçok sporcu ve yarışmacı var. Bu son değil, benim için olduğu gibi değil. Sadece yeterince istemelisin." Bir an sessiz kaldı. "Artık onunla birlikte olamıyorum ve bu beni öldürüyor, ama sen olabilirsin. O sana ihtiyacı var. Uyandığında ve senin için hayatını tehlikeye atarak geri geldiğinde bunu anladım. Artık onun takımı sensin, ihtiyacı olan ailesi, o yüzden güçlü ol ve her şeyde olduğu gibi bununla da başa çık. İyi olacaksın, ama işler zorlaştığında, sana destek olacak bir ailen var."

"Korkuyorum," diye itiraf etti Logan yumuşak bir sesle. "Bir daha dünyayı göremeyeceğimden ve artık ayak uyduramayacağımdan korkuyorum."

"Elbette korkuyorsun, bu normal, ama korkunun seni durdurmasına izin veremezsin. Kızımı kurtarıırken de durmadın, şimdi de durmayacaksın ve benimle birlikte her zaman bir evin olacak, anladın mı? Maeve için hayatını riske atmaya hazır olan herkes benim ailemdir. Ne olursa olsun, yalnız değilsin."

"Sen korkmuyor musun?" diye sorar Logan.

"Eskiden öyleydi, ama beni gerçekten korkutan şeyin ne olduğunu bilmek ister misiniz? Kızımı bu dünyada yalnız bırakmak, ama artık yalnız kalmayacak ve bunun için hepinize minnettarım. O adada ne olduğunu bilmiyorum ve siz söylemek istemediğiniz sürece bilmek de istemiyorum, ama tek bildiğim, sizi kurtarmak için hayatını tehlikeye attığı ve bu bana her şeyi anlatıyor. O bu dünyadaki en sadık insan ve sizi seçti. şimdi ne olursa olsun, onun iyi olacağını biliyorum. Bu bir rahatlama," diye cevaplar.

"Ama biz beş kişiyiz." Logan gerginleşir, şüphesiz ne demek istediğini anlatmaya çalışır. Babam anlamalı.

"Eh, kızım hiçbir zaman başkalarının yaptığı gibi davranan bir çocuk olmadı. Mutlu ve güvende olduğu sürece umurumda değil. Anlıyor musun?"

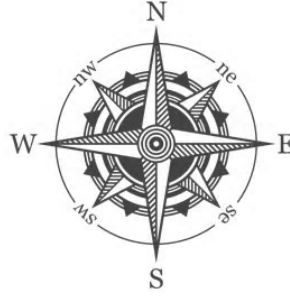
"Anlıyorum," diye cevaplar Logan. "Teşekkür ederim. Genelde bu kadar... endişeli değilimdir. Ben sadece..."

"Bu normal. Ne hissettiğini hayal bile edemiyorum, ama ona izin verirsen, her şeyde senin yanında olacaktır. Şimdi biraz dinlen. Ben sana göz kulak olurum, tamam mı?"

Logan'ın aşağı kayduğunu hissediyorum ve çok geçmeden uykuya dalıyor. "Uyanık olduğunu biliyorum, evlat." Ben irkilirken, o yumuşak bir kahkaha atıyor. "Küçükken bile bana bu numarayı yapamazdın. Uyuyun, yarın yeni bir gün." Başımı okşuyor ve ben başımı sallayarak Logan'a yaklaşıyorum.

Bir sonraki yolculuk, buraya gelmek için yaptığımız kadar zor olacak.

KIRK ALTI RICK

Birkaç gündür hastanedeyiz ve bu hepimizi delirtiyor. Wilder ve ben taburcu edildik. Fizik tedaviye ihtiyacım var, ama Logan hareket edebilecek kadar iyileştiğinde, tedaviye memleketimizde başlamamı istiyorlar. Neyse ki ilk ameliyat başarılı geçti. İleride bir ameliyat daha gerekebilir, ama doktorlar gerekmeyeceğini umuyorlar. Doktorlar, zihinsel durumunun iyileşmesinde büyük rol oynadığını söylediler. İyileşmesi buna bağlı, bu yüzden gücünü kaybetmemesi ve mutlu olması için elimizden geleni yapmalıyız.

Ajax her gün bizi kontrol ediyor ve başka hiçbir şey için endişelenmememizi söylüyor. Maeve de bizim odamızda uyumaya devam ettiği için, hepimizin aynı odayı paylaşabilmemiz için bir çözüm buluyor. Biraz sıkışıyoruz ama kimse umursamıyor. Logan panik içinde uyandığında Maeve yanında, elini tutuyor ve biz de onlara ihtiyaçları olan mahremiyeti sağlıyoruz çünkü Logan sadece Maeve'nin görmesine izin veriyor, bizim görmemizi istemiyor. Bu canımı acıtıyor ama bizi üzmemek istemediğini biliyorum.

Maeve'nin babası her gün buraya geliyor, bize bakıyor, dinlenip yemek yediğimizden emin oluyor. Harika bir adam ve çok iyi anlaşıyoruz. Bize keşif hikayelerini anlatıyor ve ben çok seviyorum.

Hiçbirimiz geri döndüğümüzde ne olacağı hakkında konuşmadık. Maeve'den ayrılmak istemediğimi biliyorum. O olmasaydı o adada hayatta kalamazdık, ama mesele sadece bu değil. Orada yaşadığımız travma, korku ve daha derin bir şeyin etkisiyle aramızda oluşan bir bağ var. Hiçbirimizin veda etmek istemediğini biliyorum, ama

bunun muhtemelen bizim elimizde olmadığını da biliyorum. Ajax'ın sözleşmeleri ve planları var ve bunları aşmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor, ama şimdilik hepimiz dinlenmeye ve rahatlamaya odaklanmış durumdayız. Yakında hareket etme ve daha fazlasını yapma ihtiyacımız ortaya çıkacak, ama şu anda hepimiz hayatta kalmanın verdiği coşkuyla yaşıyor ve bunun tadını çıkarıyoruz.

Way, üst üste ikinci elini kaybettiği için inleyerek kartlarını masaya katlar. Logan uyuyor ve Way'in bakışını takip ediyorum. Logan'ın eli, yanında kıvrılmış duran Maeve'nin elinde. Onu yanından ayırmak istemiyor ve bunu anlıyorum, ama en tuhafı, Maeve de ondan ayrılmak istemiyor gibi görünüyor.

"Her gece böyle uyursa kendine zarar verecek," diye mırıldanarak ayağa kalkıp esniyor Way.

"Ona ne yapması gerektiğini sen söyle." Bir kart daha alıp elimdeki kartları incelerken sırtıyorum.

"İmkânı yok. O beni korkutuyor." Onlara doğru yürürken sırtıyor. Way yatağın üstündeki battaniyeyi çekip omuzlarına örtüyor ve dikkatlice düzelttikten sonra bir süre öylece duruyor. Kimsenin izlediğini sanıyor galiba, eğilip kızın alnına öpücük konduruyor, ama arkama baktığımda tüm kardeşlerimin de onları izlediğini görüyorum.

Aiyaret ve Way çıkıyorlar, ama Aiy onları izlerken mutlu görünüyor, sonra kartlarına odaklanıyor. Adadan ayrıldığımızdan beri daha cesur, daha açık konuşuyor ve istediğini soruyor. Hâlâ kabuslar görüyor, ama değişiyor ve bunun Maeve ve Way sayesinde olduğunu hepimiz biliyoruz.

Onu mutlu eden bir şeyi nasıl reddedebiliriz ki?

"Bunun normal olmadığını biliyorsun, değil mi?" Wilder, Way elinde bir su şişesiyle bize katılırken alçak sesle yorum yapıyor. "Gerçek hayata döndüğümüzde, o bizi terk edebilir. Aramızdaki bu şey her ne ise, dünyanın asla hoş göremeyeceği bir şey. Bizim alanımızda bir kadın olarak kendini kanıtlamak zorunda olduğu için zaten bizden çok daha fazla mücadele ediyor, bu onun için çok ağır olabilir."

"Bence bu ona kalmış," diyorum, onun sözlerini düşünürken. "Kimse Maeve Carter'a ne yapacağını söyleyemez, ve kararını verdiği anda"

kesin kararını verir. Ayrıca, daha önce de dünyanın ne düşündüğünü hiç umursamamıştı."

"Peki ya sen?" diye sorar kardeşim. "Ya hayranlarımızı ve işimizi kaybedersek?"

Endişeli olduğu için omzuna hafifçe vuruyorum. "Kardeşim, gelecek için bu kadar endişelenmeyi bırak, özellikle de hiç gerçekleşmeyebilecek bir şey için. Maeve'yi seviyorsun, değil mi?"

Dudaklarını büzüştürdü ama başını salladı.

"O zaman önemli olan tek şey bu. İlişkimiz bizimle alakalı, başkalarıyla değil. Ayrıca, hiçbirimiz normal olmadık, neden aşk hayatımız normal olsun ki? Bize ayak uydurabilecek biri varsa, o da o."

"Ya her şey ters giderse?" Wilder iç çeker ve gözlerinde korku görürüm. O her zaman bizi incitebilecek şeylerden korumaya çalışır.

"Kalplerimizi koruyamazsın, Wilder," Way sanki aynı şeyi düşünüyormuş gibi söyler. "Her ilişki başarısız olabilir, sadece bu değil, ama bu denemememiz gerektiği anlamına gelmez. Bence Maeve öncülük etsin, biz de onu takip edelim."

"Bu onun seçimi," Aiy, Wilder'a bakarak onaylar. "Onun seçimini elinden almamalı ya da onun adına konuşmamalıyız. Şahsen, başkalarının bunu tuhaf bulması umurumda değil. O bizi mutlu ediyor, bu neden sorun olsun ki?" "Biliyor musun, neredeyse bir timsah tarafından yenilmek beni gerçekten aydınlattı seni," diye alay ediyorum ve Aiy bana dar gözlerle bakıyor. "Sadece söylüyorum."

"Ama o ağzını kapatmadı," diye karşılık verir, gözlerim fal taşı gibi açılır ve hepimiz kahkahalara boğuluruz, ama uyuyan güzellerin inlemeleriyle sessizliğe bürünürüz.

Wilder sonunda konuşana kadar birkaç el oynarız. "Ben sadece... . . endişeliyim — sadece bizim için değil, onun için de." Gözleri Maeve'ye kayar. "Yeterince zorluk çekti. Onun acı çekmesine başka bir neden olmak istemiyorum."

"O zaman olma." Omuzlarımı silkiyorum. "Bu kadar basit."

WILDER

Bir şeyler içmek için uyandığımda herkes uyuyor, ama Maeve'nin yatağı boş. Kaşlarımı çatarak, onu kaçırmış olabileceğimi düşünerek karanlık odayı ararım. Bazen Logan'ın yatağında olur, ama o uzanmış, horluyor. Way ve Aiyaret başka bir yatakta birbirlerine sarılıp uyuyorlar, Rick kanepede sarkmış durumda, ama Maeve ortalıkta yok.

Odadan çıkıp sessiz koridorda ilerliyorum. Bu saatte herkes gitmiş, sadece birkaç kişi kalmış. Bizim odanın yanındaki oda teknik olarak Maeve'nin odası ama Logan uyandığından beri orada hiç kalmadı. Yine de önce oraya bakıyorum. Kapıyı açıp yarı karanlık odayı gözden geçiriyorum. Duvarların alt kısmına yerleştirilmiş yumuşak neon ışıklar, şekilleri görebilmem için yeterli aydınlatmayı sağlıyor ve yatakta bir şişlik var.

Kapıyı sessizce kapatıp, Maeve'nin babası ya da Ajax olmasın diye dikkatlice yaklaşıyorum, ama kişi ikisi de olamayacak kadar küçük görünüyor. Battaniye, kişinin başının üstüne, koza gibi örtülmüş ve titriyor gibi görünüyor.

Yanlarında durup dikkatle dinliyorum ve gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi hafif hıçkırıklar duyuyorum.

Battaniyeyi tutup geri çekiyorum ve o dönerek nefes nefese kalıyor, gözleri kan çanağı ve şişmiş. Maeve dehşetle bana bakıyor. "Çık dışarı!" Battaniyeyi kapıp kendini örtmeye çalışıyor ama ben onu tutuyorum ve ikimiz halat çekmece oynuyoruz. Sırtarak onun mücadelesini izliyorum, o küfredip bırakıyor, dönüp bana sırtını gösteriyor. "Havamda değilim Wilder," diyor sessiz bir sesle ve bu ses son eğlencemi de kaçırıyor.

Yatağın kenarına otururum, omzunu tutar ve bana dönmesini isterim, ama direnir, ben de vazgeçerim. "Özür dilerim. Endişelendim."

Dokunuşumla kaskatı kesildi ve sonra yavaşça bana dönüp baktı, gözleri yaşlarla doldu ve gözyaşları sessizce yanaklarından süzüldü. Durmaya çalışırken çenesi titriyordu.

Kahretsin, o bakış... Beni içimden yakıyor.

Elimi aşağı kaydırıp onun elini tuttum. "Konuş benimle, Carter. Ne oluyor? Bir şey mi oldu?" diye sordum, sesim hiç olmadığı kadar yumuşaktı.

Bir an için cevap verecek mi bilemiyorum.

"Konuş benimle, Carter. Her şeyi hallederim."

"Yapamazsın. Ben bile bilmiyorum," diye cevap veriyor, hıçkırıklar arasında. "Sanki her şey üstüme üstüme geldi ve o odadan çıkmam gerekiyordu. Durduramadım..." Başını sallayarak yüzünü kapatıyor.

Kaşlarım çatıldı. Bu Maeve'ye göre değil, ama çok şey yaşadı, bu yüzden tüm gücünün sonunda çökmesi mantıklı. Nazikçe ellerini yüzünden çekip, tekrar kaçmaya çalıştığında parmaklarımı bileklerine doladım.

"Carter, dur." O direnmeye devam ediyor ve biz geriye düşüyoruz, ikimiz de donup kalırken gözleri fal taşı gibi açılmış. Elleri hâlâ benim ellerimde ve ben onu yere bastırıyorum. Her santimim ona değişiyor. Yaralı bacağına baskı yapmak istemediğim için oturuyorum ve o bana bakıyor, çok kaybolmuş ve şaşkın görünüyor.

"Buraya gel, bebeğim." Onu kollarımın arasına alıp yatağa yaslandım. İlk başta kaskatı kesildi, sonra gevşedi. Elleri gömleğimi sıkıca kavradı, sonra yüzünü kumaşa gömdü ve olan biten her şey, çektiği her acı ve gördüğü her şey için ağladı.

"O ilk gece o kadar çok ağladım ki kustum," diye mırıldandım. "Herkes uyuyordu, ama Logan ve bunun anlamı için çok korkuyordum. Kimsenin görmesine izin veremezdim."

Başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "Wilder ağlıyor mu? İnanmıyorum."

"Bir dahaki sefere fotoğrafını çekerim," diye alay ediyorum. "Sadece bunun normal olduğunu söylüyorum, bebeğim. O adada adrenalinle yaşıyordun, hepimiz öyleydik ve başkalarına anlatamayacağımız şeyler yaşadık. Her an öleceğimizi düşünmek çok zordu, bu yüzden ağlaman gerekiyorsa ağla. Kimseye söylemem."

"Vay canına, teşekkürler," diye mırıldanıp gülümsüyor. Başını eğmeden önce yüzünü siliyorum.

"Merak etme. Yarın yine seninle kavga edeceğim," diye alay ediyorum ve o gözyaşları arasında gülümsüyor.

"Tamam, yarın," diye mırıldanarak tekrar uzanır.

Başımı onun başına yaslayıp onu daha sıkı sararım, kalbim göğsümde yavaşça atmaya başlar. Yarın ne getireceği

getireceği ve ailemi nasıl koruyacağım konusunda endişelenirim, ama şu anda, onu kollarımda tutarken, ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

Nefes alışı düzelene kadar ne kadar süre böyle yattığımızı bilmiyorum, ama aşağıya baktığımda uyuduğunu fark ediyorum. Saçlarını geri çekip, Way'in yaptığı gibi başını öpüyorum. "Keşke sonsuza kadar böyle kalabilsek, Carter," diye fısıldıyorum. "Geri dönmek istemiyorum. Bunun ne anlama geldiğiyle yüzleşmek istemiyorum, özellikle de seni kaybetme olasılığıyla. Bencilce, ama seni bırakmak istemiyorum. Beni hayata bağlıyorsun Carter ve senden önceki hayatıma geri dönemeyeceğimi düşünüyorum." Bu çalıntı bir itiraf, ona asla söylemeyeceğim sözler. Carter bağlanacak biri değil, ama bu gerçek.

Keşke sonsuza kadar böyle kalabilsek, ama yarın her zaman gelir.

İç çekerek onu kendime çekip gözlerimi kapatıyorum. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama uyandığımda hala birbirimize sarılmış durumdayız. Ben kapiya sırtım dönük, o ise sağlam bacağıyla yatarken sırtı göğsüme yaslanmış. Başının altındaki koluma gömülmüş ama bir şey beni uyandırdı.

Bir ses.

Kulaklarımı dikiyorum ve ses tekrar geliyor. Ondan geliyor. İnliyor.

Ses yumuşak ve nefes nefese, aşağıya bakıyorum ve sonunda diğer elim nerede olduğunu fark ediyorum. Onun bol hastane pantolonunun içinde, çıplak amını avuçlayıp oynuyorum. Islak ve sıcak, bana sürtünüyor ve ben onu sikiyormuş gibi hissediyorum.

Lanet olası el! Onu kullandığımı bilerek sertleşiyorum, ama ben de uyuyordum, bu sayılır mı bilmiyorum, ama uyurken sapık olduğum kesin.

"Durma," diye fısıldadı ve uyanık olduğunu fark ettim. Başını çevirdi ve cesurca gözlerime baktı. "Sanırım ikimizin de tutunacak bir şeye, biraz akıl sağlığına ihtiyacımız var... iyi bir şeye, o yüzden durma Wilder."

"Carter..." Yutkunarak, elimi onun yumuşak, sıcak teninden çekmek için boşuna bir mücadele veriyorum.

"Bana hiç cam gibi davranmadın, şimdi de başlamayın." Elini uzatıp başımın arkasını kavrar ve dudaklarım onun dudaklarına yaklaşana kadar beni aşağı çeker.

dudaklarım dudaklarına yaklaşana kadar. "Her zaman istediğin gibi sik beni, Wilder. Benden nefret ediyormuş gibi sik beni."

Gözlerinden ağzına bakarak inlerim ve pes ederim, dudaklarımı dudaklarına bastırırken amını okşarım. Sırt üstü yatar, bana daha iyi erişim sağlar, bacakları açılır.

O kadar sıcak ve ıslak ki, nefes almaktan daha çok onu tatmak istiyorum.

Elimi pantolonundan kaydırıp dizlerimin üzerine çöküyorum, pantolonunun bel kısmını tutup yavaşça aşağı çekip çıkarıyorum ve arkama atıyorum.

Kötü bacağını kaldırarak, oradaki yara izlerine yumuşak bir öpücük konduruyorum ve o, boğazı titreyerek beni izliyor. Başımı indirip diğer bacağını kaldırıyorum, aşağıya doğru öperek geri yukarı çıkıyorum, ta ki ait olduğum yere, Carter'ın mükemmel bacaklarının arasına diz çökene kadar.

Bacaklarını açarken gözleri benimkilere takılıyor, göğsü benim için inip kalkıyor ve bir an için, onun ne kadar inanılmaz göründüğüne takılıp kalıyorum, ta ki gözleri kısılana kadar.

"Wilder," diye bağırıyor. "Bana dokunmazsan..."

Dilimi amının içinde yukarı doğru sürükleyerek, inlemelerini susturuyorum. Başı geriye düşüyor ve saçlarımı tutuyor. "Her zaman bu kadar tartışmacısın, Carter. Bal ile daha çok sinek yakalarsın, bilmiyor musun?"

"Ya da sen her yeri yakıp kül edersin," diye karşılık veriyor.

Kıkırdayarak onu daha sıkı tutuyorum, ağzım onun ıslak amında bile benimle mücadele etmesini seviyorum. Asla geri çekilmiyor ve bu beni çıldırıyor. Amını yalıyorum, dilimde onun kremini tadıyorum, tatlı ve mükemmel. Eli saçlarımı sıkıyor, beni kendine çekiyor ve ağzıma doğru sallanarak istediğini arıyor.

O sesleri benim için çıkarmaya devam ettiği sürece ona istediği her şeyi veririm. Sessiz inlemelerini bastırmak için mücadele ediyor ama başaramıyor gibi görünüyor. Daha iyi bir açi elde etmek için onu kaldırırken parmaklarım güzel kalçasına gömölüyor, sonra dilimi ıslak sıcaklığına sokuyorum, onu dilimle sikiyorum. Kalçası elimde titriyor ve ağzıma bastırıyor, kanalı dilimi sıkıyor. Klitorisini daireler çizerek deliye çeviriyorum, nefes nefese kalıp boşalmak için mücadele edene kadar.

Gözleri ateşle dolmuş, bana bakıyor. "Beni boşalt," emrediyor.

"Nazikçe iste," diye alay ederek dudaklarımı yalayıp, sıcak amını üflemeden önce tadına bakıyorum ve onun titremesini izliyorum.

"Wilder," diye uyarıyor.

"Carter," diye mırıldanıyorum. Pantolonumun içinde sikim zonkluyor, yatağa sürtünüyorum, o bana öyle bakarken içime girmek istiyorum.

Gözleri daha da kısılr ve beni itmek ister ama bacağını sabitleyip ısırma başlarım, o da tıslayana kadar ısırma devam ederim. "Bu güzel amcığı benden almaya kalkma. Henüz doymadım," diye homurdanarak onu alaycı bir şekilde yalarım, diğer parmaklarımı ıslaklığına kaydırıp ikisini içine sokarak onu daha da tahrik ederim.

Yataktan kalkarak, yüksek sesle inleyip sonra sesini kesiyor. Nefes nefese, çarşafın üzerinde kıvranıyor, parmaklarımın üzerinde zıplarken yatak iskeleti gıcırıyor ve ben ona istediğini vermekten başka bir şey yapamıyorum. O nazikçe istemesede, onun orgazm olduğunu görmek istiyorum.

Eğer ona olacaksa, kaybetmeyi göze alabilirim.

Dudaklarımı klitorisnin etrafına kapatıp emmeye ve ısırma başlıyorum. Üçüncü parmağımı da ekleyip içerde kıvrımlarını okşayarak duvarlarını okşuyorum, ta ki bacakları titremeye başlayana kadar. Boğuk çığlıkları giderek yükseliyor ve sonra üzerime boşalıyor, amcığı parmaklarımın etrafında titriyor. Bu his o kadar mükemmel ki, onu yalarken hafızama kazıyorum. Yere yığılırken başımı çekip beni uzaklaştırıyor, ama ben onun kreminin her damlasını tatmak istiyorum, bu yüzden parmaklarımı çekip emiyorum, o da yarı kapalı gözlerle beni izliyor.

"Sikişmiş halin çok güzel, Carter," diyorum ona, vücudunu yukarı kaydırıp sikimi amına bastırarak, ne kadar sert olduğumu hissettiriyorum. "İkimizin de istediği şeyi verebilmem için uslu duracak mısınız?"

"Hayatta olmaz," diye karşılık veriyor ve gömleğimi çekiyor. "Çıplak ol."

Kıkırdayarak oturup gömleğimi çıkarırım, sonra pantolonumu aşağı indiririm. Çıkarmak zor olur ve o, sikim serbest kalana kadar sırtarak gülümser, sonra gülümsemesi kaybolur. Uzunluğuma hayranlık ve endişeyle bakar. Büyük bir sikim var ama onun dikkatini çeken piercingimdir.

Penisimi avuçlayıp, o izlerken kendimi okşadım. "İçinde çok iyi hissedeceksin, Carter."

"Öyle olsa iyi olur," diye karşılık verdi, gözlerime bakarak. "Siktir, prezervatifim yok."

Siktir.

Ona ve sikime bakıyorum, o isterse durmaya hazırım, her ne kadar bu istediğim son şey olsa da. Geriye yaslanıp gülüyor, sonra başını sallıyor. "Ah, siktir et. Çıkar şunu." Elini vücudumda aşağı kaydırıyor, sikimdeki yumruğumu kaplayana kadar, acı verecek kadar sıkı tutuyor. "Beni hamile bırakma sakın, Wilder, yoksa seni öldürürüm."

"Muhtemelen hoşuma gider," diye alaycı bir şekilde söylüyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu sertçe öpüyorum. Onun kollarının arasına giriyorum, ama ikimiz de daha fazlasını istiyoruz. Elini kenara itip bacağını kaldırıyorum, o da bacağını bana dolayarak ıslak amının içinde kayan penisimi daha da içeri almam için beni teşvik ediyor. Kalçalarını sallayarak daha fazlasını isterken dilimi emiyor.

Onun girişine hizalanarak, içeri girerken alt dudağını ısııyorum. O çığlık atıyor ve ben dilimi dudaklarının üzerinde gezdirip kalçalarını sallıyorum. Çekilip tekrar içeri giriyorum, onu daha fazla içime almaya zorluyorum, ta ki derinlerine gömülene kadar.

Çıplak hali çok iyi geliyor, çok sıcak ve sıkı, vücudu sanki benden hiç çıkmamı istemiyormuş gibi sikimi sıkıyor ve dürüst olmak gerekirse ben de çıkmak istemiyorum.

Vücudu cennet gibi.

Kalçalarını kaldırıyor ve ağzını ağızımdan çekiyor. "Nazik olmayı bırak, Wilder. Bana ne yapabileceğini göster. Piercingini hissetmeme izin ver. Söz verdin."

Dizlerimin üzerine çökerek, kışını havaya kaldırıyorum. "Söz verdim. Tutun, Carter."

Ona sertçe çarptığımda, nefes nefese kalarak gözlerini kapatır ve ben çekilip tekrar sertçe girerken yatak örtüsünü tutar, göğüslerinin çarpmanın etkisiyle sallanmasını izlerim. Bu manzara beynime kazınır, kontrolümü kaybetmeme neden olur, ama ona vurduğumda onun dayanabileceğini biliyorum. Beni kendine çeker, tırnakları omuzlarıma ve sırtıma batarken dudakları tekrar dudaklarıma bulur. Acımasız gücümü sürdürürüm, her mükemmel itişte zevk içimde dolanır, onun inanılmaz vücudunda, onun küçük zevk sesleri beni daha da teşvik eder.

Yatağım hareketlerimin şiddetiyle gıcırđıyor, tırnaklarının acısı beni inlemeye zorluyor. "Sakın durma!" diye emrediyor.

"Hayatta olmaz," diye hırlıyorum, onun sıkı vajinasıyla mücadele ediyorum. Onun içine girerken, destek almak için elimle yatağın üstündeki duvara vuruyorum. "Tanrım, kim bilebilirdi ki buraya geleceğimizi?"

"Yalan söyleme Wilder, beni gördüğün andan beri bunu istiyordun," diye alay ediyor, ama kalçalarımı çevirip iç duvarına delici piercingimi bastırđıđımda sözleri iniltiye dönüşüyor.

"Çok haklısın. Seni sinir bozucu kıcını eğip, o akıllı çenenı kapatana kadar sertçe sikmek istedim."

Gözlerini kısar ve yukarı doğru sıçrar, ama kuvvet bizi yana doğru savurur ve aptal hastane yatağından düşeriz. Dönüp kollarımı ona dolayarak yere çarpmamızı engellerim, ama bu ikimizi de durdurmaz. Bükölüp yuvarlanırsınız, ta ki onu yere bastırıp daha sert girene kadar. O çığlık atar, kalçalarıyla benim darbelerime karşılık verir. Amcığı sıkılaşır ve onun yaklaştığını anlarım.

Eğilip ağzımı kulağına dayadım. "Beni hep istediğini itiraf et, ben de boşalmana izin vereyim."

Dili dışarı fırlayarak, alaycı bir gülümsemeyle kıvrılan dudaklarını ıslatır. Sırtı kavislenir ve amcığı beni sıkıca sararak beni çıldırtır. "Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum," diye fısıldar.

Bu beni paramparça ediyor çünkü o haklı. Onu hep istedim ve şimdi o benim.

Elimi onun yanındaki yere bastırarak, gözleri geriye yuvarlanana ve orgazm onu sararken amı etrafımda kasılana kadar daha hızlı ve daha sert hareket ediyorum. Boğuk çığlığı havayı dolduruyor ve beni doruğa çıkarıyor. Son anda çekilmeyi hatırlayıp onun karnına boşalıyorum.

Orgazmım o kadar şiddetli ki, kendimi bitkin hissediyorum, sanki hep buna ihtiyacım varmış gibi... ona ihtiyacım varmış gibi.

"Siktir," diye hırıltıyla söylüyorum, gözleri açılıp üstümde bana kilitleniyor. "Yine yapıyoruz, Carter."

"Kibirli olma, Wilder," diye alay eder ve onu öptüğümde inler.

Sırtarak uzaklaşıyorum, o iç çekiyor ama geri yatıyor ve ikimiz de yatağa bakıyoruz.

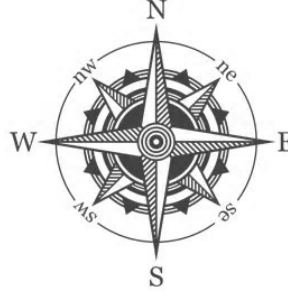
"Oops," diyor.

Kapı çalana kadar kahkahalarımız karışır. "Bitirdiniz mi?" Rick'in sesine gözlerimizi kırıştıırırız. "Şey, siz... o şeyleri yaparken acil durum zili çalmış. Onlara bir şey olmadığını söyledim, ama içeri dalmadan önce kendiniz gitseniz iyi olur."

Maeve inleyerek başını omzuma yaslar ve dudaklarım gülümser.

"Çocuklar?" Rick seslenir. "Çocuklar? Ciddi misiniz?"

KIRK YEDİ MAEVE

"Bana havlu verir misin?" Kapıdan bağıyorum. Buraya getirmeyi unutmşum. Duşta dikkatli olmam gerekiyordu ama o kadar çok ihtiyacım vardı ki, aceleyle sıcak suyun altına girdim. "Merhaba?" Yine sesleniyorum, aralık kapıdan içeriye bakıyorum.

Aiyaret ortaya çıkar. "Maeve, iyi misin?"

"Herkes nerede?" Kaşlarımı çatıyorum. Ben geldiğimde buradaydılar. "Logan'ın bazı testleri vardı, diğerleri de onunla gitti. seni kontrol etmek için geri döndüm."

"Oh, uh, bana bir havlu verir misin? Unuttum," itiraf ediyorum.

Gülerek kaybolur ve kapıdan bir havlu uzatır.

"Teşekkürler." Kapıyı kapatıp kurulandıktan sonra, büyük bir tişört ve pijama pantolonunu giymeye uğraştım. Kapıyı tekrar açtığımda, Aiy beni bekliyordu. "Ne tür bir test?" diye sordum aynaya dönerek. Uzun süre ayakta durmaktan bacağım ağrıyordu, aynayı silerken bacağımı ovuşturdum ve saçlarıma bakıp yüzümü buruşturdum.

Dün gece Wilder'la sevişmek hiç yardımcı olmadı — yani, ruh sağlığıma ve ihtiyaçlarıma yardımcı oldu, ama zaten kirli olan saçlarımı daha da kötü hale getirdi. Yine de pişman değilim. Bu sabah pişman olacağımı düşünmüştüm, ama kendimi iyi hissediyordum, sanki uzun zamandır beklediğim bir şey gibi, ve Wilder da bu konuda mutluluktan başka bir şey hissetmiyor gibiydi. Rick bütün sabah bana anlamlı bakışlar atıyor, ama kimse bir şey söylemiyor, ya bilmiyorlar ya da umursamıyorlar.

"Sadece rutin şeyler. Ne oldu?" diye soruyor, saçımın durumuna iç çekerek kapı çerçevesine yaslanırken.

"Saçımı yıkayamadım," diye cevap veriyorum. "Omzum..." Yağlı saçlarımı parmaklarımla okşarken, hayatımı kolaylaştırmak için kafamı kazıtmayı düşünüyorum.

"Ben yapayım mı?" diye soruyor o kadar yumuşak bir sesle ki, neredeyse duymuyorum. "Gerek yok," diyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış.

"Ben istiyorum." Tatlı bir gülümsemeyle gülümser ve aceleyle uzaklaşır. Geri döndüğünde elinde başka bir havlu vardır. Aiyaret bacağımdaki elimi fark eder ve bir sandalyeyle geri dönmeden önce tekrar ortadan kaybolur. Sandalyeyi lavabonun önüne koyar ve üzerine vurur. "Otur."

Sırıtarak oturuyorum ve o havluyu boynuma dolayarak kıyafetlerimi koruyor. O suyu açıp kirli saçlarımı lavaboya koyarken ben arkanıza yaslanıp rahatlıyorum. İhtiyacı olan şeyleri aldıktan sonra dikkatlice ıslatıp ellerine şampuan sürüyor. Onu izliyorum. Bana doğru eğilmiş, farkında değil gibi. Dokunmamdan çekinen birinden bu adama dönüştü. Tam bir dönüşüm ve onunla gurur duyuyorum. Üstelik dokunmamdan rahatsız olmaması da hoşuma gidiyor.

Bir eliyle kaşlarımı kapatarak yüzümün geri kalanını korurken, diğer eliyle şampuanı duruluyor.

Saç kremini masaj yaparak uygularken, gözlerimi kapatıyorum. Saçımın halinden utanmam gerekirdi, ama o umursamıyor gibi görünüyor, ben de umursamıyorum.

İşini bitirince saçlarımı havluyla sarar ve oturmam için yardım eder. "Teşekkür ederim." Nazikçe gülümserim.

"Henüz bitmedi."

Sandalyeyi çevirip saç kurutma makinesini alır ve fırça ile saçımı kurutur. İşini bitirince saç tokası alır, saçımı örer ve aynadan bana gülümser. "Ta-da, nasıl oldu?"

"Çok daha iyi!" diye cevap veriyorum, ona gülümseyerek. "Bunu nasıl öğrendin?"

Yüzü bir an için kapanır. "Annemden." Ben onu izlerken temizlikle meşgul olur. İsrar etmem. Paylaşmak istemiyorsa, paylaşmaz, ben de ısrar etmem. O kaltağı nefret edecek kadar tanıdım, ama tekrar konuşunca beni şaşırtır. "Eskiden çok sarhoş olurdu ve sarhoş olduğunda kendine bakamazdı.

Kendime bakmayı öğrendim çünkü dayak yerdim. Ona öyle dokunmaktan nefret ederdim ama seninle yaparken rahatlıyordum. Sana bakmayı seviyorum."

"Bana baktığın için teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. "Bana bunu yapacak bir annem hiç olmadı ve babam da pek öyle bir tip değildi," diye gülümseyerek açıklıyorum. "Bana baktığın ve bana güvenip bunu anlattığın için teşekkür ederim, Aiy."

Sandalyenin arkasında durup bana bakar, ben başımı geriye yaslayıp ona gülümserken, ellerimle onun ellerini kaparım.

Bir an bana bakıyor ve yanlış bir şey mi dedim diye endişeleniyorum, ta ki o "Seni öpebilir miyim?" diye patlayana kadar.

"Evet," diye fısıldıyorum, yanıtım otomatik çıkıyor. Wilder'la yattım, ama Aiy Way'le çıkıyor diye işleri karıştırmamalıyım. Yine de bana umutla baktığında, onun beni öpmesini istediğimi fark ediyorum.

Eğilip, neredeyse tereddütle, nazıkçe öpüyor. Hareket etmeden, ona bırakıyorum. Dudakları utangaçça dudaklarıma değiyor, sonra çenemi tutup başımı eğiyor ve daha sert öpüyor. Bu sefer ben de onu öpüyorum ve o çekilmeyince, ben de ona karşılık veriyorum. Bu garip pozisyonda bile dillerimiz dans ediyor, ta ki bir ses bizi ayıracaya kadar.

"Siktir, pardon!" Rick yüzünü kapattı ve biz de sıçradık. Rick dönerek banyodan çıkmaya çalıştı ama yarı açık kapıya çarptı ve yere düştü. Kolunu kaldırıp bize başparmağını gösterdi. "Ben iyiyim. Beni boş verin. Devam edin."

"Neden hep ben?" Rick, Aiy ve bana bakarak söylenir. "Kapıya çorap asma kuralı koymamız gerek galiba."

"Kıskandınız mı?" diye sorar Aiyaret ve biz ona bakakalırız, ama o umursamadan yemeğe devam eder, dudaklarında gururlu bir gülümsemeyle. Erkeklerin tatmini, anlıyorum.

"Evet," diyor Logan ve ben dönüp onun uyanık olduğunu görüyorum. Testlerinden döner dönmez uykuya dalmış. Aceleyle yanına gidip, kısa sürede benim olan yatak başındaki sandalyeye çöküyorum. "Beni de öp, Carter." O da sersemlemiş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Yeni ağı kesiciler işe yarıyor galiba," diye alay ediyorum ve elini tutup sırtını öpüyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Bunu milyon kez sordum, ama endişeleniyorum. O geceye kadar hiç çökmemişti. Bizim için güçlü olmaya çalıştığını biliyorum, ama umarım kendini iyi göstermeye zorlamıyordur.

"Ben iyiyim," diye her zamanki gibi cevap veriyor. "Endişelenme. Hem, harika bir protez alabilirim. Bu sadece başka bir macera." Ona inanamadan bakarken, içini çekiyor. "Evet, üzgündüm Carter, ve her zaman ne olabilirdi diye düşüneneğim, ama üzülmemin ne anlamı var? Ben hala benim. Kolay olmayacak, ama elimden gelen en iyi hayatı yaşamaya kararlıyım ve bu, oturup kendime acımak anlamına gelmez. O yüzden, her an çökecekmişim gibi bana bakmayı bırakırsanız, belki ben de öyle davranmayı bırakabilirim."

"Anladın kardeşim," diye mırıldanır Wilder.

"Endişelenmemiz mi gerekiyordu?" Rick alaycı bir şekilde sorar, ama gözlerinin etrafındaki gerginlik onu ele verir. "Sadece yapabileceğim tüm robot şakalarını hayal ediyordum."

Way ona bakmadan tokat atar, Logan'ın yatağına yaslanırken gülmemize neden olur. "Anlaştık, ama eğer gerçekten çökmek istersen, biz buradayız."

"Tamam, üzgünüm, göğüslerini göster." Yine sırtıyor ve ben gülmeden edemiyorum.

"Senin aldığın şeyden de istiyorum." Göz kırpiyorum.

"Sen de öylesin. Çok iyi. Kendimi uçuyor gibi hissediyorum." Logan iç çekerek yatağa daha da sokulur. "Bu gece ne oynayacağız? Striptiz poker mi? Striptiz Monopoly mi?"

"Neden hepsinde soyunma var?" Wilder mırıldanır. "Seni sapık."

"Hey, timsah bacağımı yedi, biraz ten görmeye hakkım var, değil mi?"

"O haklı. Adama göğüslerini göster!" Way, ağzına bir parça brokoli daha tıkarken yorum yapar.

"Tamam!" Rick dramatik bir şekilde bağıarak gömleğini yırtıp göğüs kaslarını birbirine bastırarak göğsünü salladı. "Göğüsler."

"Carter'inkini kastetmiştim," diye söylenir Logan. "Kimse onları görmek istemez." "Ben isterim," derim ve Rick'e başparmağımı kaldırarak tebrik ederken o da omuzlarını silker.

"Benimkiler daha iyi," der Wilder duygusuz

"Benimkiler daha güzel," der Wilder soğukkanlılıkla. Ona bakakalırız, sonra tişörtü aniden boynuna kadar çıkar ve göğüs kaslarını gösterir.

"Seninkiler mi? Şunlara bakın." Hala çiğneyen Way, gömleğini yukarı çekip göğsünü kasarak kaşlarını oynatır.

"Eğer onları yenemiyorsan..." Aiyaret iç çekip ayağa kalkar, utangaç bir şekilde gömleğini kaldırır ve meme uçlarından birini ortaya çıkararak parlak bir gülümsemeyle bakar. "O kadar çok meme ucu var, ama hiçbiri görmek istediğim gibi değil

" diye sızlanıyor Logan.

"Burada ne oluyor böyle?" Ajax ve babamın kapıda dehşet içinde durduğunu görünce dönüp baktık ve ben o kadar çok güldüm ki, neredeyse altıma işeyecektim.

Diğerleri atıştırmalık ve yeni oyunlar aramaya gittiler, bu yüzden odada bir kez olsun sessizlik hakim. Logan uyuyor, ya da öyle sanıyordum, ama gözleri açıldı ve bana kilitlendi. "Beni sürekli izlemek zorunda değilsin, biliyorsun."

"Bunu seviyorsun," diye alay ediyorum ve o yavaşça ama emin bir şekilde gülümsüyor. İlaçların etkisi geçmişti ve gözlerinin etrafında acısını ele veren bir gerginlik vardı, ama henüz bir sonraki dozu almaması gerektiğini biliyordum. Ayrıca, sık sık almayı ve bağımlı hale gelmeyi istemediğini de itiraf etmişti.

"Eskiden sana bakarak geçirdiğim tüm zamanları telafi ediyorum," diye mırıldanıyor ve ben şaşkın bir ifade takınmış olmalıyım ki, başını bana çevirip parmaklarıyla benimkilerle oynuyor. "Seni izlediğimi bilmeliydin."

"Neden?" diye soruyorum.

"Aptal olma Carter, sana yakışmıyor. Seni istedim, hep istedim. Sen çok... güzeldin. Hatta sen..."

Çamurla kaplı, dağlara tırmanıyor ve çılgınca davranıyordun, gözlerimi senden ayıramıyordum. Diğerleri bilmesin diye gizlice kaçıp videolarını izlerdim, ama sonra Wilder'ı da aynı şeyi yaparken yakaladım." Kardeşini ele verirken bana attığı kötücül gülümseme beni güldürdü. "Sana bu kadar yaklaşma fırsatı bulacağımı hiç düşünmemiştim, hele ki böyle bir ilişki yaşayacağımızı hiç..."

"Ne ilişkisi?" diye alay ettim.

"Seninle birlikte olabileceğim her şey. Aptal değilim. Diğerlerini de istediğini biliyorum." Elimi tutarken gülümsemesi küçük, gözleri bir an için acı ile doluyor, bu yüzden rahatsız olsam da dikkatini dağıtmak için ısrar ediyorum.

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye soruyorum, başparmağı parmak eklemlerimi okşarken.

"Hayır," diye cevaplıyor. "Ailemle her şeyi paylaşırım, sen neden olmasın? Ayrıca, senin dikkatini birazcık bile çekebiliyorsam, bu bana yeter." Sesi o kadar samimi, o kadar dürüst ki, canımı acıtıyor, kendimi berbat hissediyorum.

Dün onun kardeşiyle yattım, sonra arkadaşını öptüm, ama o bana sanki hayatında başına gelen en güzel şeyimmişim gibi bakıyor ve bu bakışın değişmesini istemiyorum.

Gerçek şu ki, ben de Logan'ı istiyorum ve her zaman istedim.

O her zaman çekiciydi, ama onu o adada görmek ve hayatta kalmak için onunla birlikte çalışmak, bana onun başka bir yönünü gösterdi. Beni kurtarmak için bacağını ısırmaya razı olan bir adam? Evet, onlar için kalmaya değer.

Onun bacağını geri getiremem ya da bundan sonra olacakları onun için kolaylaştıramam, ama bir dakikalığına Logan'a istediği şeyi verebilirim: kendimi.

Elini bırakıp, Way'e ait olduğundan emin olduğum çaldığım kapüşonlu sweatshirt'ü çıkardım, böylece üzerimde sadece büyük bir gömlek ve bol pijama pantolonu kaldı.

"Maeve," diye mırıldanıyor, "ne yapıyorsun?"

Gülümsüyorum. "Göğüslerimi görmek istemiştin, değil mi?"

Beni izlerken alışılmadık bir ciddiyetle bakıyor.

Gülümsemem kaybolur, yavaşça gömleğimi çıkarırken içimi gergin bir enerji doldurur ve sonra belden yukarısı çıplak kalırım. Gözleri ilk başta aşağıya inmez, benimkilerle buluşur, sonra ağızma

ve sonra göğsüme. Bana bakarken ifadesini içime çekiyorum — yavaşça gözlerini kırpıyor, dişlerini alt dudağına batırıyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Oyun oynayalım mı?" diye şaka yaptı ama eli yatağın üzerinde yumruk haline gelince şakası boşa çıktı. "Sana ulaşmak için kıpırdayamıyorum bile." Utançla yüzüne bakarak başka yere çevirdi.

Ayağa kalkıp yatağa yaklaşıyorum, çenesini geriye doğru eğerek gözlerine bakabiliyorum. "Seni hala eskisi kadar istiyorum, bacağın olsun ya da olmasın. Ayrıca, senin için hareket edebilirim." Elini tutup boğazımın dibine bastırıyorum ve parmakları refleks olarak boğazımı kavıyor, damarlarımdan arzu dolaşırken göğsüm kızarıyor. Elini göğsümden aşağıya, göğüslerimin arasına ve karın kaslarımdan üzerine kaydırıyor, sonra tekrar yukarıya doğru kayıyor.

"Maeve Carter, sen çok güzelsin, şimdiye kadar gördüğüm tüm anıtlardan ve dünya harikalarından daha güzelsin. Dünyanın keşfedilmemiş her köşesini dolaştık, güzel bir şey aradık, ama hiçbir şey seninle boy ölçüşemez."

Kahretsin. Gözlerime bakarken ağızım açık kalıyor ve parmakları meme ucumu çeviriyor, ustaca ve emin bir şekilde, sonra onu sıkıca çekip dikleştiriyor. Arzu meme ucumdan klitorisime yayılıyor, kalp atışlarımla aynı ritimde zonkluyor, elini diğer göğsüme kaydırıyor ve o meme ucuna da aynı muameleyi yapıyor.

"Rahat kıyafetler içinde bile, gördüğüm en güzel şeysin. Maceracılar hayatlarını heyecan peşinde geçirir, ama hiçbirisi sana dokunmakla kıyaslanamaz. Sen benim en büyük heyecanımsın." Kirpiklerinin arasından bana bakarak, kalbimi sıkıştıran yumuşak bir gülümsemeyle bana bakar. "Sen benim en büyük maceramsın, Maeve Carter."

"Logan." Onun adı, nefes almaktan daha çok bir nefes gibiydi. Bir kez olsun, dilim tutuldu. Logan'ın beni sikmek istediğini biliyordum, ama konuşma şekli bir aşk itirafı gibiydi ve beni zayıf ve çaresiz bırakıyordu. Onun gözlerinde gördüğüm kadın olmak istiyorum.

Hiç bu kadar güzel ve arzu dolu hissetmemiştim ve ona sadece dikkatini dağıtmak istemiş olmama rağmen, bu çok daha ötesine dönüştü ve artık istesem bile geri çekilemezdim.

Yatağa kayarak, beline bacaklarımı doladım, sonra iki elini tutup karnıma doğru çekerek göğüslerimi avuçladım.

"Tanrım, M," diye fısıldadı ve ismimin kısaltılması bana bir şey yaptı, sanki bu sadece ikimizin arasında özel bir şey gibi. "Bana bunu yapma. İstediyimi elde edecek kadar hareket edemiyorum."

"O zaman sana yardım edeyim," diye mırıldanarak göğüslerimi ağzına indiriyorum. O meme ucumu emirken gözlerimiz buluşuyor. Onun kucağında sallanırken ellerim başının üstündeki hastane yatağını sıkıca kavıyor. O kalçalarımı kavrayarak daha hızlı hareket etmem için beni teşvik ediyor, ama ben hızımı yavaşlatıyorum. Sonuçta aceleyle gerek yok.

Dişleri göğsümün etine batınca nefesim kesilir ve beni bıraktığında, o kendini beğenmiş sırtışı geri gelir, Logan'ın tüm benliği o sırtışta, ısırıldığı yeri dilini gezdirirken eli pantolonumun içine kayar. Tek bir akıcı hareketle parmaklarını içime gömer. Zevk beni sararken başım geriye düşüyor ve ağzı tekrar meme ucumu keşfediyor, emiyor ve ısıyor, ben onun parmaklarının üzerinde zıplarken zevk çığlıklarını bastırmaya çalışıyorum.

"Sana bak," diye fısıldadı. "Siktir, M, çok mükemmelsin. Yapabilseydim, dizlerimin üzerine çöküp ağzımı amına dayardım. Orada sonsuza kadar kalırdım." Parmakları hızlanırken, elinin topuğunu klitorisime bastırdı. "Benim için çok ıslaksın, sevgilim."

"Seni istiyorum." Bunu bilmesinin çok önemli, özellikle de şu anda.

Bana bakışları delici, arzuyla yanıyor, ben ona doğru sallanıp parçalanana kadar kanalıma okşuyor. Öne doğru yuvarlanırken beni yakalıyor, amımı nazikçe okşarken yanağımı öpüyor.

"Çok iyidim, M."

Zevkin sisini üzerimden silkelerek, elini pantolonumdan çekip parmaklarını yalayıp temizledikten sonra parmaklarımı göğsünden aşağıya doğru kaydırarak sikine doğru ilerledim. Gözlerindeki arzu taşarak beni nefes nefese bıraktı.

O kalkar ve sonra tıslayarak geri düşer. Gözlerindeki arzu, bacağını hatırlayınca biraz azalır ve ben bunu istemiyorum. Bir süreliğine unutmasını istiyorum, bu yüzden ellerimi göğsüne koyuyorum.

"Bırak ben yapayım," diye fısıldıyorum.

Vücudunu kaydırarak, yaralarına dikkat ederek, bandajlı bacağı ortaya çıkana kadar yorganı aşağı doğru itiyorum. Yukarı baktığımda,

yanakları kızarmış ve beni itmek üzere gibi görünüyor. Gözlerimi ondan ayırmadan, yanaklarına bir öpücük kondurarak bunun beni rahatsız etmediğini belli ediyorum. Aksine, bu beni ona daha çok arzulamama neden oluyor. "Acını dindireyim," diye fısıldayarak, bacaklarının arasına yerleşiyorum, geceliğini yukarı çekiyorum ve ilk kez penisini görüyorum.

Beni içinden geçirmesi lazım, çünkü onun içimde çok iyi hissedeceğini biliyorum. Wilder kadar uzun değil, ama kalın ve dudaklarımı yalarken titriyorum.

Gözlerine bakarak, onu ne kadar çok istediğimi görmesini sağlıyorum, böylece bir daha asla şüphe duymaz, ve o yutkunduğunda, sızan penisinin ucuna bir öpücük konduruyorum. O inliyor, ben de dikkatli olmam gerektiğini bilerek yavaşça devam ediyorum. Dilimi onun uzunluğu boyunca aşağıya doğru kaydırıp geri çekiyorum, benim tutuşumda titrerken tadına bakıyorum. Elim kalın penisinin tabanına kayıyor ve parmaklarımı onun etrafında kapatamıyorum bile.

"M," diye yalvarır.

"Sana tutunacağım," diye söz vererek, kalçalarını kaldırıncaya kadar geniş başını yalayarak emmeye devam ediyorum. Bir an için acısını unutmuş gibi görünüyor, ya da belki de görmezden gelmeyi tercih ediyor. Emin değilim, ama her ihtimale karşı gözlerimi ondan ayırmadan ağzımı açıp onu olabildiğince derine alıyorum. Çenem onun kalınlığından ağrıyor, ama bu iyi bir ağrı, yatakta kıvrılırken onu daha sert emmeme neden oluyor.

Her zaman oral seks yapmayı sevmişimdir, tepkilerini izlemeyi severim ve Logan beni hayal kırıklığına uğratmaz. Kafasını yatağa geri bırakır, sonra sanki bakmaya dayanamıyormuş gibi tekrar kaldırır. Çenesi gerilirken boynundaki damarlar şişer, gözleri arzuyla kararır ve ağzımın içine girerek kontrolü ele alır.

Kontrolü tamamen ona bırakıyorum, buna ihtiyacı olduğunu biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, kontrolünü kaybettiğini hissederken dağınık, ıslak oral seksi seviyorum.

"Hayatımın en iyi ağrı kesici." Şaşkın gözlerle bana bakarken göğsü inip kalkıyor. "Ama durmazsan, boşalacağım."

Ağzımı onun penisinden çekip sırtıyorum. "Benim planım da oydu."

"Ağzında değil," diye yalvarır, başını sallar. "Bu sefer olmaz. Lütfen, sana ihtiyacım var. Yapabileceğimi bilmem lazım... Hala ben olduğumu."

Sesindeki çaresizlik beni mahvediyor. Onun boğazımdan akmasını hissetmek istememe rağmen, sızan ucunu öpüp yukarı kayıyorum, ellerimi omuzlarına koyuyorum ve sonra kendimi dikkatlice konumlandırıyorum, böylece amım onun penisine bastırılıyor. "O zaman sana göstereyim."

Aramızdaki boşluğa uzanıp onun uzunluğuna doğru alçalıyorum. O kadar geniş ki yanıyor, ama tamamen onun sikinin üzerine oturana kadar devam ediyorum ve ikimiz de inliyoruz. Elleri, sandığımdan daha güçlü bir şekilde kalçalarımı kavırıyor ve beni kaldırıp üzerine bırakıyor.

"Siktir, hareket et, M, lütfen," diye homurdanıyor, nereye bakacağını bilemezmiş gibi gözlerini vücudumun her yerine gezdiriyor. "Seni çok uzun zamandır istiyorum, bu sefer tatlı ve sevgi dolu olamayacağım. Seni sikmeliyim."

"Seni tutuyorum." Ellerini kalçalarımın üzerinde tutuyorum ve ben kontrolü ele alıp hızlanırken o içimde sarsılıyor. Yarı kapalı gözlerle beni izlerken, dişleriyle alt dudağını ısırarak dikkatlice onu sürüyorum. O kadar seksi görünüyor ki, onu sıkıca sarıyorum, klitorisim arzuyla zonkluyor.

Sallarken dikkatliyim, durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum, ama o hızlanmaya, hareket etmeye çalışıyor ve ben onu yavaşlatıyorum. Birbirimize yaklaşırken onu öpüyorum ve sözlerine rağmen, yumuşak ve nazik olmayı iyi biliyor. Her dokunuşunda arzusunu hissediyorum. Her öpücük kararlı ve sert, nefesimi kesiyor. Bunu onun için ve istediğim için yaptım, ama bir araya geldiğimizde, benim de buna ihtiyacım olduğunu anlıyorum. Onu içimde canlı hissetmeye ihtiyacım vardı.

Wilder'la sevişmek bir kurtuluştı, ama Logan'ı sahiplenmek hayatın kutlaması.

Zevk içimde yayılırken alnım onun alnına bastırıyorum, her saniye daha da güçleniyor. "M," diye fısıldıyor. "Lütfen, Tanrım, beni delirtiyorsun. Her zaman öyle oldun. Lütfen, ben bunu hak etmiyorum, seni hak etmiyorum, ama izin ver sana sahip olayım. Bırak senin olayım."

"Sen zaten benim," diye mırıldanıyorum, elini tutup göğsüme, kalbimin üzerine bastırıyorum. "Sen buradasın ve artık asla gitmeyeceksin. Sen benimsin."

Parmakları içimde nabız gibi atarken kıvrılıyor ve onun yaklaştığını biliyorum. Diğer eli aşağıya uzanıp klitorisimi okşuyor ve bu beni doruğa çıkarıyor

Zevk içimde patlar ve orgazmın gücü tüm vücudumu sarsarken çığlık atarak inlerim.

"M, lanet olsun, kalk. Kendimi tutamıyorum." Beni kaldırmaya yardım eder ve tam boşalırken çekilir, yüksek sesle inleyerek sıcak sıvısını karnıma ve göğüslerime fışkırtır. Gözleri sıkıca kapalı, dudakları zevkten aralanmış ve ben onun kollarında titreyerek tepkisini içime çekiyorum.

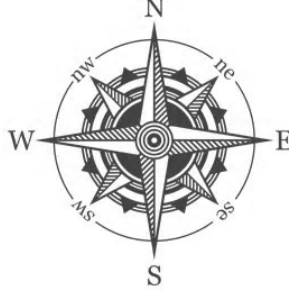
Onun bacağına hatırlamadan önce ona yığılırım, sonra dikkatlice ondan inerim. Bacağım neredeyse yerinden çıkıyor, ama banyoya giderim ve temizlendikten sonra ona yardım ederim, sonra yatağa ve onun açık kollarına geri sürünürüm.

"Teşekkür ederim, M," diye fısıldayarak başımı öper, "hala beni istediğin için."

"Seni hiç bu kadar istememiştim," diye mırıldanarak göğsünü öpüyorum. "Biraz uyu."

Onun yanına sokulup, memnuniyetimi gizlemeye çalışıyorum, ama başımı kaldırdığımda onun da gülümsediğini görüyorum. Acısı unutulmuş, endişeleri yok olmuş. Beni daha sıkı sarıyor ve ben onun kollarından hiç ayrılmak istemiyorum. Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum.

KIRK SEKİZ YOL

Hepimiz Logan ve Maeve'ye yalnız kalmaları için zaman veriyoruz. Bu gece buna ihtiyacı olduğu belliydi. Kardeşimiz acı çekiyor ve Maeve onun tesellisi. Wilder ve Rick bir saat önce Maeve'nin eski hastane yatağında uykuya daldılar, ama ben Aiy'nin uyuduğu kanepenin yanındaki yerde tavana bakıyorum. Zihnim sakinleşmiyor.

Erkek arkadaşımın göğsüne bir bakış attığımda, azgın bir ergen gibi oluyorum.

Aiyaret'in tenini daha önce de görmüştüm, ama şimdi farklı. O benim. Bana olan etkisinin farkında değildi ve ben de o hazır olana kadar onu zorlamayı veya ilişkimizi ilerletmeyi düşünmüyorum. Belki de hiç hazır olmayacak, ama benim için sorun değil.

Ayağa kalkıp banyoya gidiyorum, sertleşmiş sikimi halledip uyuyabilmeyi umuyorum. Kapıyı yavaşça kapatıp aynaya bakıyorum. Arzu dolu, bitkin görünüyorum. Gözlerim parlıyor, yüzüm kızarmış ve sikim pijama pantolonumu şişiriyor. Bir elimi tezgaha dayayıp diğerini belimin altına sokuyorum ve sikimin uzunluğunu okşuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onun teninin parlaklığını ve dudaklarının dudaklarımda hissettiği dokunuşu hatırlıyorum. Hayal gücüm çılgına dönüyor ve onun kıyafetlerini çıkarırken dudaklarımın vücudunda kaymasını hayal ediyorum.

"Nasıl?" Masum, yumuşak sorusu, bakışlarımı yukarıya doğru çevirip aynada kapının eşiğinde duran Aiyaret'in bakışlarıyla çarpışmasına neden oldu. Hayalimde o kadar kaybolmuştum ki, kapıyı açtığını bile duymadım.

Elim, penisimde titrerken bile yerinde kalır. Gözlerimi onun yüzünde gezdirip aşağı indiririm.

"Ben, şey... Sen orada değildin." Ne yaptığımı fark edince yanakları kızardı. "Bu Maeve yüzünden mi?"

Kahkahayı boğarak, onu izlerken elimi penisimin üzerinde gezdiriyorum, boşaldığında sesi nasıl olur diye merak ediyorum. Benim için de böyle kızar mı? Direnir mi? Ağlar mı?

"Hayır," diye mırıldandım. "Senin yüzünden," diye ona doğruyu söyledim, bunu duyması gerektiğini biliyordum. "Az önce önümde soyundun. Sen benim erkek arkadaşısın, Aiyaret."

"Ama beni daha önce görmüştün." O, diğerlerini kontrol etmek için odaya bakarak öne doğru ilerler.

"Şimdi farklı," diyorum, kendimi tutmak için elimle ucumu sıkıca kavrarken. Kendimi ona uzanıp şehvetimi gidermekten alıkoymak için parmaklarımı tezgaha geçiriyorum.

"Oh." Tek söylediği bu, ama gözleri pantolonumun içindeki elime kilitlenmiş, ayaklarını yerden yere sürterek bakışlarında arzu var. Fiziksel olarak acı verecek kadar güçlü olan arzumu bastırmaya çalışıyorum.

"Aiyaret," diye uyarıyorum, gözleri benimkilerle çarpışırken sikim yumruğumun içinde titriyor. O kadar yumuşak ve masum görünüyor ki, beni deli ediyor. "Uyumaya devam et."

Bir saniye boyunca bana bakıyor.

Sonra iki saniye.

"Ya istemiyorsam?" Yumuşak sözleri beni inlemeye sevk ederken, yumruğuma bastırıyorum ve onun dokunuşu olmasını diliyorum. O tam orada, en çok istediğim şey, ama onun hayatındaki diğerleri gibi olmayacağım.

Eli kapıda kalıyor ve tereddüt ettiğini görüyorum.

"Eğer o kapıyı kapatırsan, kendimi tutmayacağım," diye uyarıyorum. Bu bir tehdit, bir söz, böylece o geri dönecek ve ben kendimi tam bir tiran gibi hissetmeyeceğim.

Dudaklarını yaladı, bir an bana baktı, sonra odaya tamamen girip kapıyı arkasında kapattı. "Sana bunu yapmanı istemedim," dedi ve bu, ihtiyacım olan tek izin oldu.

Dudaklarım onun dudaklarına çarptığında onu kapıya doğru itiyorum. Yavaşlamaya, nazik olmaya çalışıyorum ama ona çok ihtiyacım var. Parmaklarım boğazını sararken diğer parmaklarım beline ve gömleğinin altına kayıyor

gömleğinin altına kayıyor ve göğsünü okşuyor. Nefes nefese, ağzını açıyor ve dilimi içeri alıyor.

"Devam et," diye fısıldadı, ben yanağından boynuna doğru öpücükler kondururken. O ağlayana kadar ısırdım, diğer elimle ağzını kapatıp onun geniş gözlerine baktım. "Şşş, bebeğim, yoksa sana acı çektirdiğimi sanacaklar." O başını salladı, ben de ısırdığım yeri öptüm, göğüs kaslarını kavrayıp sıktım, sonra elimi aşağı kaydırıp muhteşem karın kaslarından pantolonunun beline doğru ilerlettim.

"Yapabilir miyim?" diye soruyorum. Hayır derse dururum, ama nefes almaktan daha çok ona dokunmak istediğim için durmam.

Başını sallaması sarsıntılıdır ve elimi pantolonunun içine sokup sikini avuçlarım, onu ilk kez hissediyorum. Onu daha önce kazara görmüştüm, ama çok iyi hissettiriyor, çok uzun, kalın, sıcak ve sert. Sırtını duvara vururken avucumun arkasında inliyor.

"İşte böyle, bebeğim. Seni tutuyorum," diye mırıldanıyorum ve onu avucumun içinde kaydırıyorum, ama onu görmem lazım. Diğer elimle gömleğini tutup yukarı çekip çıkarıyorum ve tekrar öpüyorum. Nefesini kesince boynunu öpüyorum, o benim avucuma doğru itişirken ısırp emiyorum.

"Way..." Adımı telaffuz edemedi tökezledi ve başımı kaldırdığımda gözleri şaşkın ve kararsız ama aynı zamanda arzulu bir şekilde bana bakıyordu.

"Şşş, ben buradayım. Seni mutlu edeceğim, söz veriyorum," diye fısıldayarak karın kaslarını öpüyorum. Onları yaladıkça kasları geriliyor ve kalçaları tekrar hareket ediyor. Sırıtarak, pantolonunu aşağı çekecek kadar bırakıyorum ve o da pantolonunu tekmeleyerek çıplak kalıyor. Dizlerimin üzerine çöküp ona bakıyorum.

"Way?" diye fısıldadı utangaç bir şekilde.

"Sen mükemmelsin, bebeğim," diye fısıldadım ve gözlerimi yukarı çevirdim, böylece bakışlarımdan bunu görebilsin. "Seni benim olarak görebileceğimi hiç düşünmemiştim, sahip olmayı bırak. Bana bir dakika ver, bunun gerçek olduğunu kanıtlayayım."

Gülümsemesi utangaç, ama bana uzanıp yanağımla okşuyor. "Bu gerçek. Lütfen. Sana ihtiyacım var."

"Benim sana ihtiyacım kadar değil," diyorum ve elimi onun uzunluğunun etrafına dolayarak, ucunda biriken ön sıvısını izliyorum. Bunu ne kadar ileri götürmek istediğinden emin değilim, ama devam edip kontrol edeceğim. Sadece rahat hissetmesini ve zevkten başka bir şey yaşamamasını istiyorum, bu yüzden arzu ile titrememe rağmen yavaşça devam ediyorum.

Eğilip, onun tadını yalayıp izliyorum. Ucu emdiğimde nefesini kesiyor, sonra onu santim santim yutuyorum. Diğer elim uyluklarını okşadıktan sonra yukarı kayarak testislerini avuçladı ve parmaklarımla yuvarlarken, o da emin olmayan hareketlerle ağzımı sikiyordu, ama gözlerimle onu teşvik edince daha da güvenlendi. Yanaklarından boynuna ve göğsüne kadar kızarıklık yayıldı, ta ki üstümde nefes nefese kalıp ağzımın derinliklerine girene kadar.

"Devam et," diye yalvarır, gözleri çılgınca. "Biz... Seni istiyorum."
."

Tanrım. Ağzımı onun penisinden çekip, başımı karnına yaslayıp nefes alıp kendimi kontrol etmeye çalıştım. "Emin misin?" diye sordum ona bakarak. O başını salladı ama ben gözlerimi kısarak baktım. "Söz ver, bebeğim."

"Evet, eminim. Beni sikmeni istiyorum."

Ayağa fırlıyorum ve o geri çekiliyor ama rahatlayana kadar onu öpmeme izin veriyor, tenimi okşuyor. Tereddütlü elinin her dokunuşu beni çılgına çeviriyor, ta ki daha fazlasını isteyerek karnına doğru itene kadar.

Etrafa bakmak için yeterince uzaklaşıyorum. Bunun acıtmasını istemiyorum, ama tam olarak hazır da değilim. İnleyerek avucuma tükürüyorum ve onun penisini avucumun içinde çeviriyorum, keşke daha fazla olsaydı diyorum. Dikkatli olmalıyım. Penisini olabildiğince ıslatıyorum, sonra ellerimi uyluklarından aşağıya ve arkasına kaydırıp onu kaldırıyorum.

Bacakları bacaklarıma dolanıyor ve ben dönüp sırtını duvara dayayarak kapının sesini bastırıyorum. Dolgun kalçalarını okşuyorum. "Emin misin?" diye soruyorum. Değilse hemen dururum.

"Evet, lütfen," diye fısıldadı. "Hazırım."

Gözlerine baktım, ama tek gördüğüm arzu vardı.

Başımı sallayarak ona yaklaşıp öpüyorum. "Acırsa ya da herhangi bir anda durmak istersen söyle. Kızmam. Bundan zevk almanı istiyorum."

"Yapacağım." Omuzlarıma vurur. "Lütfen."

Sırıtarak bacaklarını açtım ve penisini tutup onun üzerinde yuvarladım, ta ki o kalçalarını hareket ettirip dudaklarını benimkilere yaklaştırmaya kadar. Onun arka girişine bastırarak onu öptüm ve kasların halkasını yavaşça geçtim, sonra çekilip daha derine girdim, santim santim yavaşça kayarak. O ağzıma inleyerek tırnaklarını omuzlarıma geçirdi, ama beni durdurmadı. Beni daha sert öptü, ben de devam ettim.

onun içine tamamen girene kadar devam ediyorum. Öpüşmeyi bırakıp alnımı alnına dayıyorum, benim boyuma alışması için bekliyorum. "İşte böyle, bebeğim, rahat ol. Çok iyi gidiyorsun. Hareket etmeye başladığımda harika hissedeceksin. Güven bana."

"Evet," diye fısıldadı ve deneme amaçlı aşağı doğru itti. Bana yardım için bakana kadar onu bırakmaya devam ettim. Gözlerindeki hafif acı ve utangaçlık kaybolmuş, yerine benimkine benzeyen vahşi bir ihtiyaç gelmişti. Onu öperek çekildim ve yavaşça geri girdim, elimle vücutlarımız arasında kayarak onu tahrik ederken, onun kıcını tutarken elimi sikmesine izin verdim.

Beni o kadar sıkı sarıyor ve o kadar mükemmel ki zevkimi bastırmak zorunda kalıyorum, ama çok geçmeden daha fazlasını istiyor ve ben artık kendimi tutamıyorum.

"Daha hızlı," diye yalvarıyor, karanlık gözleri beni yerine çiviliyor. "Daha sert, Way, siktir, lütfen."

Ona hiçbir şeyi reddedemiyorum.

Ona sertçe giriyorum ve o yüksek sesle bağılıyor.

Elimle ağzını kapatıp, mükemmel kıcına giriyorum, hızlı hareketlerimizle duvara vuruyoruz.

"Gözlerini bana bak," diye emrediyorum, o gözlerini kapatmaya çalışırken. Onun, ona dokunanın ben olduğumu görmesi gerekiyor. Onun, zevki daha önce olan her şeyden ziyade benimle ilişkilendirmesini istiyorum.

Gözleri açılır ve onu sahiplenirken bana kilitlenir. Dudaklarımız birleşir, zevk seslerimizi susturur, vücutlarımız yüksek sesle çarpışır. Zevk içimde kıvrılır, testislerim yukarı çekilirken omurgamdan asit gibi yanar, ama ben kendimi tutarım. Önce onun boşalmasını hissetmem lazım, her şeyden çok onun bundan zevk almasını istiyorum.

Mükemmel bir ritim buluruz, ikimiz de birbirimizin her yerini dokunarak çaresizce, doyamadan. Başı geriye düşer, gözleri çılgındır. "Way, yapamıyorum."

"Şşş, bebeğim, bırak kendini. Ben yanıdayım," diyorum, elinde şişen ve titremeye başlayan penisini hissederek. "Bırak kendini, bebeğim. Ben buradayım. Seni her zaman yakalarım."

Bu, duymaya ihtiyacı olan şey gibi görünüyor, çünkü gözleri kapanıyor ve elimde titriyor. Vücudumuz birbirine yaklaşıırken, spermlerinin üzerimize fışkırdığını hissediyorum. Dudaklarını ısırarak zevk çığlıklarını bastırıyor ve

onu o noktaya doğru eğerek boşalmasını uzatıp çığlıklarını daha da yüksek hale getiriyorum.

Artık dayanamıyorum.

Boşalmam içimden fışkırıyor, başımı boğazına gömdüğümde onun mükemmel kıcını dolduruyor. O beni içinden çıkaramayacağını anlayana kadar sertçe sarsılıp sikimi daha derine zorluyorum.

Kollarımda titrerken parmakları sırtımı okşuyor, ulaşabildiği her santimetreyi öpüyor. Başımı kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum. "Çok iyiydin, bebeğim."

Yüzü aydınlanıyor, o kadar canlı gülümsüyor ki, kalbimin ve ruhumun geri kalanını da çalıyor.

Bacaklarım titriyor, düşüp ikimizi de yere düşürmeden önce kıcımı tezgaha oturtuyorum. "İyi misin?" diye endişeyle soruyorum. Sert ve acımasızdım, üstelik bu onun benimle ilk seferiydi.

"İyiden de öteyim," diyor başını kaldırıp bana gülümserken. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye soruyorum.

"Beni kırılmış gibi dokunmadığın için, geçmişim yüzünden kendini tutmadığın için... Hala beni istediğin için," diye fısıldadı.

"Her zaman," diye yemin ettim. "Geçmişin hiçbir şeyi değiştirmmez. Seni yıllardır istiyorum ve sadece seni mutlu etmek istiyorum. İhtiyacın olan ve istediğin her şeyi sana vermek istiyorum."

Gülümsemesi o kadar parlak ki acıtıyor olmalı, yüzünü boynuma gömüyor.

"Saklanıyor musun?" diye alay ediyorum.

"Utangaçım," diye mırıldanıyor ve gülümsemem genişliyor.

"Az önce yaptığımız şeyden sonra mı? Bebeğim, nasıl utangaç olabilirsin?" diye alay ediyorum ve o bana şaplak atıyor. "Tamam, tamam, hadi, temizlenelim ve biraz uyuyalım."

Duşu açıp suyun ısınmasını bekledikten sonra onu içeri taşıyorum ve vücudunu yıkamaya başlamadan önce ayaklarının sağlam durduğundan emin oluyorum. Yüzü kızarmış ve itiraz etmeye çalışıyor ama ben onun güzel poposunu da dahil olmak üzere her yerini temizliyorum. İşimiz bittiğinde onu kurulayıp giyinmesine yardım ediyorum. El ele tutuşarak odaya gizlice giriyoruz ama bu sefer o beni kanepeye çekip

ve göğsüme uzanıyor. Kollarımı ona dolayarak başını öpüyorum ve iç çekiyorum.

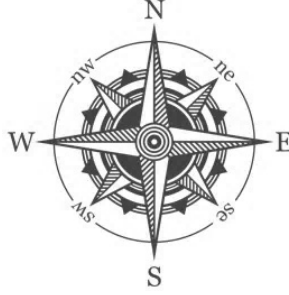
"Seni seviyorum, Way," diye fısıldadı karanlıkta. "Sana aşık olmak istemedim, ama oldum. Kabus gördüğümde her elimi tuttuğunda, beni uyandırdığında, koruduğunda ve normal bir insan gibi davrandığında... Benden bir parça çaldın ve onu geri istemiyorum." Gözlerine bakıyorum. "Ama ben de senin o parçanı istiyorum. Maeve ile paylaşsam bile, onu istiyorum."

"O senin," diyorum. "Yıllardır senin. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Seni seviyorum, Aiyalet. Farkına varmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Beni yumuşakça öperek, mutlu bir mırıldanmayla eğildi. "Önemli değil, sadece daha fazla zaman kaybetme."

Gülümseyerek gözlerimi kapatıyorum. "Kaybetmeyeceğim. Söz veriyorum."

KIRK DOKUZ RICK

Hastanede zaman tuhaf bir şekilde akıyor. Ajax ve şirketimizin bizi koruduğunu, geri dönmenden önce dinlenmemiz için zaman tanıdığını biliyorum. Sonunda taşınmamız gerekeceğini de biliyorum, ama şimdilik burası bizim küçük cennetimizi. Ancak burası bazen boğucu olabiliyor ve gezgin ruhum temiz hava ve doğayı özlüyor. Bu yüzden ertesi gece, herkes kendi işine dalmışken, doğanın sessizliğini aramak için dışarı çıkıyorum.

Bir şey olur diye çok uzağa gitmek istemediğimden çatıya gizlice tırmanıyorum. Kapı alarm vermiyor, şanslıyım. Birkaç gece önce, hemşirelerin doktorların kamera olmadığı için buraya sigara içmek ve dinlenmek için gizlice geldiklerini duyduğumdan, ben de gelebileceğimi ummuştum.

Şu anda burada kimse yok ve ben de minnettar bir şekilde çıkıntıya doğru yürüyüp uzanıyorum, bir bacağımı çatıdan sarkıtıyorum. Bir kolum sarkmış, parmaklarımla havayı okşarken gece gökyüzüne bakıyorum. Ciğerlerim taze, ılık hava ile yavaşça doluyor.

Bir süre böyle uzanıp, kendimi iyileştirmesine izin veriyorum. Şehirlerde ve insanların arasında rahatım, ama kalbim her zaman vahşi doğaya ait.

"Rick?" Kafamı çevirip, kalbimin de ait olduğu kişiyle göz göze geliyorum, sevdiğim dünya kadar vahşi biri: Maeve Carter.

"Beni takip mi ediyorsun, güzel kız?" diye alay ediyorum.

"Hemşirelerin buraya gizlice gelen tatlı kızdan bahsettiklerini duydum." O yaklaşırken gülümsüyor ve ben de oturup bacaklarımı çaprazlayarak onun yanına oturuyorum. Ağrıyan bacağına dokunduğumda yüzü buruşuyor, ben de bacağını tutup kucağıma yatırıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Biraz temiz hava almam gerekti," diye cevapladım. "İçeride çok uzun süre kalınca biraz deliye dönüyorum."

"Biraz mı?" Ellerini arkasına dayayarak bana gülümseyerek çarpar, başını geriye atarak gökyüzüne bakar, ama ben ona bakıyorum. "Burası çok güzel."

"Öyle," diye mırıldanıyorum, ama aslında manzaradan bahsediyorum.

Sanki sesimde bir şey duymuş gibi başını kaldırıyor ve gözlerime bakıyor. "Flörtçü," diyor.

"Gerçekse flört etmek değildir." Omuz silkiyorum. "Ne kadar süre sonra kaşınmaya başlarsın?" Ne demek istediğimi anladığını biliyorum. Hepimiz dışarı çıkıp keşfetme dürtüsü hissederiz. Bu yüzden yaptığımız şeyi yapıyoruz.

"Genellikle birkaç hafta, bu sefer iyileşiyorum olduğu için biraz daha uzun sürebilir. Evde babamla biraz zaman geçirmek ve kendimi güvende hissetmek istiyorum. Sen ne yapacaksın?"

"Anladım," diye cevap veriyorum, "ama evde biraz huzur ve zamana ihtiyacımız var. Bekleyebilirim."

"Huzursuzsun," diye mırıldanıyor ve ben de başımı sallayarak yıldızlara bakıyorum.

"Ben hep böyleydim, bir yerde uzun süre kalamıyorum. Dışarıda görülecek, yapılacak, başarılabilecek ve deneyimlenecek o kadar çok şey var ki, oturup beklemek bana zaman kaybı gibi geliyor."

"Peki, şu anda, burada olmak zaman kaybı mı?" diye sorar dikkatlice.

Çenemi göğsüme indirip onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Seninle geçirdiğim her an zaman kaybı değil," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Dudaklarını büzerek gülümsemesini sakladı. "İnsanların duymak istediklerini söylemekte çok iyisin. Kızlar buna bayılıyor olmalı."

"Kızlar yok." Omuz silkiyorum. "Geçmişte birkaç tane vardı, ama hiçbirisi ciddi değildi. İlişki kurmak için bir yerde uzun süre kalmam, ayrıca beni neden dışarıda olmak istediğimi anlayamayan insanlarla ilişki kurmak da istemem."

güzel sözlerin ömrü kısa. Hepsi sorun olmadığını söylerler."

"Ama öyle değiller," diyor. "Sinirlenmeye ve sabırsızlanmaya başlıyorlar. Kavgaya çıkıyor ve sonra bu yaşam tarzına uyum sağlayamayıp gidiyorlar. Onları ne kadar uyarırsanız ya da kaçış yolu sunarsanız sunun, hepsi başarabileceklerini söylüyorlar. Ama başaramıyorlar. Benim neden dünyanın öbür ucundaki rastgele bir kumsalda durmayı ya da tehlikeli bir dağa tırmanmayı tercih ettiğimi nasıl anlayabilirler ki? Kalbimin kırılmasının, benim ya da onların, buna değmediğini anlamadan önce denediğim ilişkilerin sayısını sayabilirim."

O anlıyor, elbette anlıyor. O da bizim gibi, daha fazlasını isteyen bir ruh. Partnerler genellikle bunu anlamazlar. Bunun kendilerinde bir eksiklik olduğunu ve bizim için yeterli olmadıklarını düşünürler, ama gerçekte sorun onlarda değil, bizde.

"Biz asla bu dünyanın normu olmayacağız," diye mırıldandım, "ve bu sorun değil. Sadece bizim gibi olan insanları bulmalıyız... risk almaktan korkmayanları."

"İsteddiğini almaktan korkuyor musun?" diye sorar ve sesinde, benim yaşadığım bu hayattan daha fazlasını kastettiğini gösteren bir şey vardır.

"Sen söyle," diye karşılık veriyorum.

"Sen beni almadın," diye yanıtlıyor, geri adım atmayı reddederek. "Beni istiyorsun, ama işte buradayız, bu yüzden korkuyorsun bence."

"Senin için mi? Hayır. Seni alıp cennete bu kadar yaklaşıp sonra kaybetmek için mi? Evet," diye cevap veriyorum, ama yine de ona uzanıyorum. Onu kucağıma kaydırıp göğsüme yaslanana kadar, bacakları iki yanımda kalacak şekilde oturtuyorum. Bu yabancı ülkenin sıcak havası bizi sarıyor ve bunun, tüm seyahatlerim arasında en sevdiğim anı olacağını biliyorum. "Beni korkutuyorsun, Maeve Carter, tıpkı dağlara tırmanmak gibi. Sen de onlar kadar öngörülemmez, vahşi ve güzelsin."

"Kardeşin..."

Ağzını kapatarak ona yaklaşıyorum. "Bu kardeşlerimle ilgili değil. Bu bizimle ilgili. Aranızda neler olduğu umurumda değil. Hiç umurumda olmadı. Onları mutlu ediyorsun, bu neden beni rahatsız etsin ki? Tek umursadığım şey, benim seni istediğim kadar senin de beni istemen. Eğer istemiyorsan

o zaman şimdi söyle ve beni bırak, çünkü sen de aynı şekilde hissetmiyorsan sana daha fazla aşık olmaya dayanamam."

"Ya ben de aynı şekilde hissediyorsam? Ya ben de açgözlüyüm ve seni de istiyorsam?" diye sorar, gözlerimin içine bakarak.

"O zaman al beni." Diye cevap veriyorum, dudaklarımı dudaklarının üzerine koyuyorum ve kararı ona bırakıyorum.

Gözleri benimkilere bakıyor, sonra aniden duyulabilir bir iniltiyle kalan mesafeyi kapatıyor. Kendimi bırakıyorum, tüm varlığımı ona teslim ediyorum. Öpücüğümüz vahşileşiyor, o saçlarımı kavrarken ben de onu kendime çekiyorum, bana bastırıyorum. Kafam geriye doğru eğilir, çünkü onunki benim üstümdedir, ve öpücüğü derinleştiririm, ellerinin gömleğimi bulup altına kayarken ağzının her santimini tadarım. Kaslarımı okşar, kasılana kadar. Bacağına dikkat ederek onu kaldırırım ve nereye gittiğimi görmek için gözlerimi açarım, sonra bizi döndürür ve onu çıkıntıya yatırırım, üstüne çökerek.

Gözleri açılır ve aşağıya bakar, ama bana dönüp baktığında gülümsüyor. "Hiç tehlikeli bir seks yaptın mı?"

Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırpyorum, beynim kelimeleri oluşturmak için yeterince iyi çalışmıyor ve o gülüyor. "Rick, büyük, kötü çapkın, hiç tehlikeli bir seks yapmadın mı? Peki, ilk sen ol." Elini göğsümden aşağı kaydırıp sertleşmiş sikimi avuçlayınca gülümsemesi daha da büyüyor. "Cebimde prezervatif var mı bak. Sizin etrafınızda fazla dikkatli olsam da olur diye düşündüm. Bir tane tak ve beni burada, her an düşebileceğimiz yerde sik. Böyle daha iyi olur ve şimdilik o kaşıntıyı giderir."

Başımı eğip, dudaklarını ısııyorum. "Peki ya benim sana olan kaşıntım ne olacak?"

"Üzgünüm, orada sıkışmışsın," diye fısıldıyor, ben boynunu ve gömleğinin üzerinden öperek göbeğini ortaya çıkarmak için gömleğini yukarı çekiyorum. Elimi cebine sokarken göbeğini yalıyorum. Prezervatifleri çıkarırken, bunları nereden ve nasıl aldığını sormak istiyorum, ama gerçekten umursamadığıma karar veriyorum. Bir tanesini cebime atıp, geri kalanını yanıma atıyorum. Pantolonunu tutup çekip çıkarıyorum ve yanıma atıyorum. Altında çıplak ve bu manzaraya gözlerimi kırpyorum.

"İnsanlar sürekli iç çamaşırlarını çıkarıyorlar, giymek çok sinir bozucu." O gülüyor, ben de gülümsemeden edemiyorum. Başkalarıyla da birlikte olduğunu biliyorum ve bu beni rahatsız etmiyor. O zaman kalmak için daha istekli olacaktır

ve ben istediğimi elde etmek için kirli savaştan çekinmem, ki istediğim şey Maeve Carter'ın sonsuza kadar yanımda olması.

Bacaklarını öperek, onları zorla açıp omuzlarımın üzerine atıyorum ve ilk kez amını görüyorum. Pembe ve parlak, yalayıp tadına bakarken sikim neredeyse patlayacak gibi oluyor. Tatlılığı ağzımı dolduruyor ve daha önce hiç bu kadar muhteşem bir şey tatmadım.

İnlemeleri gece havasını dolduruyor ve ellerimi göğüslerine kaydırıp meme uçlarını çimdikleyip yuvarlayarak okşuyorum. Şişmiş klitorisini küçük, emin yalamalarla okşuyorum, ta ki o ağzıma sürtünerek nefes nefese inleyip inlemeye başlayana kadar. Bu ses beni pantolonumun içine boşaltıyor. Beni çıldırtıyor, her şeyi mükemmel, bronz teni, zor kazanılmış kasları ve en güzel tablolara rakip olacak yüzüyle. O benim tek ihtiyacım, onu ilk gördüğüm andan beri istediğim tek şey ve şimdi burada, ağzım onun kremasıyla kaplı. O çatı kenarından kıvrılana kadar klitorisini emiyorum, daha yakın olmak için kalçalarını sallıyor. Onun kasılmasını hissediyorum ve benim için parçalanışını izliyorum. Zevk çılgınlıkları, orgazm olurken gecenin karanlığında yutuluyor ama ben pes etmiyorum. Ellerimi aşağı kaydırıp iki parmağımı içine sokuyorum, orgazmını yaşarken iç kaslarının beni masaj yapmasını istiyorum. Onu yalayıp, nefesini kesene kadar tekrar tahrik ediyorum.

"Rick, Rick," diye boğuk bir sesle söyler. "Siktir, bekle..."

Beklemedim ve konuşmaya da tenezzül etmedim. Zaten şu anda söyleyeceklerimin bir anlamı olmazdı. Onun yanında sürekli kendimi rezil ediyorum ama o sözlerine rağmen daha fazlasını istercesine ağzıma bastırırken umurumda bile değil.

"Merrick!" Dudaklarından çıkan tam adım beni çılgına çeviriyor. Kalçalarını tutup kendime çekiyorum, üçüncü parmağımı içine sokup duvarını ovuşturarak onu tekrar üstüme binene kadar güzel amını yalıyorum. O çılgın atarken bir orgazm diğerine akıyor. Geldiğini hissedince bacakları başımı sıkıca sıkıştırıyor.

"Merrick, Merrick," diye tekrarlar, beni itmeye çalışır ama ben henüz bitirmedim. Parmaklarımı çekip her damlayı yakalayabilmek için dilimi aşağı doğru sürüklerim ve ancak o zaman başımı kaldırıyorum.

Beni izlerken gözleri çılgınca, sonra bana saldırıyor. Beton çatıya sertçe çarpıyorum ama umurumda değil, o benim

kıyafetlerimi yırtıp hızla çıkarıyor. Bir prezervatif kapıp ağzıyla yırtıyor. Lanet olsun, bu beni çok etkiliyor, neredeyse onu ustaca takıp üzerime çıkıp benim uzunluğumun üzerine çökmesi kadar. Kalçalarım istemsizce kalkıyor, boğazımdan boğuk bir inilti çıkıyor, üstümdeki ona bakıyorum.

Yıldızlar gökyüzünde parlak bir şekilde parlıyor, ondan daha parlak olmak için mücadele ediyorlar, ama kaybediyorlar.

Avuçları göğsüme bastırırken ve hareket etmeye başladığında tek gördüğüm o. Bana yönelttiği çarpık sırtı, hızlı ve sert bir şekilde beni becerirken, istediğini alırken testislerimi kasılmaya zorluyor.

"Hâlâ benimle misin, Merrick?" diye alay ediyor.

"Şu haline bak," diyorum boğuk bir sesle. "Maeve, sen gerçek olamazsın."

Kalçalarını salladıktan sonra sikimin üzerine kayarak, dudaklarımı ısırıcaya kadar üzerime eğildi. "Ben gerçeğim ve buradayım. Ne yapacaksın, Merrick?" Adımın dudaklarından çıkmasının bana ne yaptığını nasıl anladı bilmiyorum, ama bu, beni sessizliğe boğan hayranlığı paramparça etti.

Hırlayarak dudaklarını kovalıyorum, ama o gülüyor ve geriye yaslanarak üzerimde sürtünüyor.

"Tehlikeli bir seks istediğini sanmıştım," diye homurdanarak ayağa kalktım. Onu tutarken nefesini kesen kızı, çıkıntıya bıraktım ve peşinden atlayarak sırtını ve başını havada bırakıp bacaklarını bacaklarımın etrafına doladım.

"Evet, sik beni!" diye bağırdı, kolları havada sallanıyordu. Beni tutacağıma güvenerek, amını daha hızlı ve daha sert sikmeye başladım. "Merrick, lütfen."

Ona istediğini veriyorum, onu alırken ona özgürlük veriyorum. Elimi aramıza sokup klitorisini okşadığımda, gülümsemesi genişliyor ve zevk inlemelerine dönüşüyor.

Gözleri kapanıyor, sırtı kavisleniyor ve bu manzara beni mahvediyor. Ben ona sahip olan vahşi bir hayvandan başka bir şey değilim ve onun zevk sesleri giderek artıyor, beni cesaretlendiriyor. Oturarak, kendini üzerime atıyor ve benim itmelerime karşılık veriyor.

Ağır nefeslerimiz geceye yankılanıyor, sadece biz ve yıldızlar var ve o eğilip adımı fısıldadığında, kendimi tutamıyorum.

Boşalmam içimi sarsar ve onu yumuşak bir çığlık atana kadar klitorisini okşarım. O, benim zevk dalgalarını hissederken, ben de onu kendime doğru çekerek mümkün olduğunca derine girerim. O inlerken dudaklarım nefes nefese onun dudaklarına yapışır, kalçaları titrer. Zevk bizi birbirimize bağlar ve sonunda bizi serbest bırakır. Terli ve tatmin olmuş bir şekilde yere yığılırız.

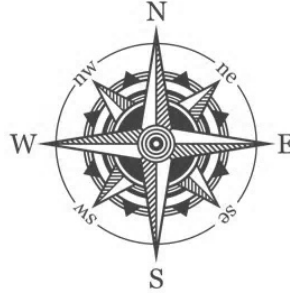
Gözlerimi açıp, çenesini çimdikleyip başını yukarı kaldırıyorum ve göz kapakları açılırken onu öpüyorum. "Sana aşığım, Maeve Carter. Uzun zamandır aşığım. Kalbim senin, ailem de senin. Onlarla ne yaparsan yap, ama beni terk etme." Dudaklarını yalıyorum. şişmiş şişmiş dudaklarını onu onu kollarını kollarını kollarını omuzlarımı sarar ve beni yumuşakça öper. Vahşi sevişmemizin aksine, bu yavaş ve sevgi doludur. "Ben de seni seviyorum, Merrick," diye fısıldar ve bu sözler kırılğan kalbimi sarsar. Kendimi çok dolu, çok mutlu hissediyorum. Bu gerçek olamaz. "Ve ben hiçbir yere gitmeyeceğim."

Hislerimi kelimelerle ifade edemiyorum, bunun yerine onu öperek gösteriyorum. Hislerimin hepsini öpücüğe döküyorum ve ayrıldığımızda birbirimize sarılıyoruz. Serin gece havası cildimizdeki teri kurutuyor. Muhtemelen gitmeliyiz, ama ikimiz de gitmek istemiyoruz ve bu yüzden mutluyum. Sesler duyana kadar onun zamanını ve hayatını olabildiğince çok paylaşacağım.

Onları benimle aynı anda duymuş olmalı. Ayrılıp kıyafetlerimizi kapıyoruz. Maeve çıkışa doğru koşuyor ama sesler yaklaşınca elini yakalıyorum ve kıyafetlerimizi giyerken çıkışın yanına koşuyoruz. Bir hemşire ve bir doktor çatı kenarına doğru gidip sigara yakarken onu kapının arkasına saklanarak duvara yaslıyorum.

O kıkırdıyor ve ben elimi ağzına kapatıyorum, ama ben de gülümsüyorum ve gözlerine baktığımda kahkahamı zorla bastırıyorum. O göğsüme yaslanıyor ve ben otomatik olarak başımı eğiyorum, dudaklarımız gülümseyen bir öpücükle buluşuyor.

FIFTY MAEVE

Son iki hafta çok sakin ve huzurlu geçti, bir şeyler olduğunu anlamalıyım. Babam iki gün önce randevuları için geri dönmek zorunda kaldı, ama ben erkeklerle kalmayı tercih ettim ve onlar döndüğünde eve döneceğime söz verdim. Ama Ajax'a bakarken, seçim hakkımın benden alındığını biliyorum. Kısa bir süre önce beni Logan'ın odasından çağırdı ve benimle konuşması gerektiğini söyledi.

Koridorda otururken "Bunu yapma" diye yalvarıyorum.

"Carter, geciktirmek için elimden geleni yaptım. Yönetim kurulu ellerimi bağladı. Raporlar, cevaplar ve görüntüleri incelemek istiyorlar. Senin de orada kontrol edilmen gerekiyor. Sonsuza kadar sürmeyecek, sadece şimdilik," diye açıkladı. "Onlar da yakında eve dönecekler..."

"Ama şimdi geri dönüp onları bırakmamı mı istiyorsun?"

"Lütfen, bunu ertelemek için her şeyi denedim, ama çaresizim. Wilder kardeşini bırakamaz, geriye sen kalıyorsun. Halk cevap istiyor, yönetim kurulu da öyle. Başka ne yapabilirim, bilmiyorum," Ajax, yüzünde stres izleri ile itiraf ediyor.

Bu kadar uzun süre ertelendiğime şaşırdım, ama belki Ajax bizim için engel oluyordu.

"Burada mı kalacaklar?" diye soruyorum, gözlerim yere düşüyor, onlardan bir dakika bile uzak kalacağım düşüncesi kalbimi acıtıyor. Biz ayrılmaz bir ikiliyiz ve hayatım onların etrafında dönmeye başladı.

Belki de bu iyi bir şey değildir, çünkü geri döndüğümüzde her şey değişecek. Çok geç olmadan ve kendimi çok kaptırmadan buna alışmalıyım.

Ruh halim kötüleşiyor ve oturduğum sandalyenin kolçaklarını sıkıca kavıyorum. "Bir ekibi geride bırakıyorum, böylece yalnız kalmayacaklar ve

Uçabilirler, onları hemen eve götürürüz. Daha fazla yaralanma riskine girmek istemiyoruz. Ayrıca, hesabınız bizde olduğu için hemen rapor vermeleri gerekmeyecek," diye mantıklı bir açıklama yapar Ajax. "Ama ben senin tarafındayım, eğer hayır dersen, bir yolunu bulurum. Özellikle baban geri döndüğü için sormak zorundaydım. Senin de geri dönmek isteyeceğini düşündüm."

Normalde isterdim, ama onlar burada ve bu beni tereddüt ettiriyor.

"Maeve?" Ajax soruyor.

"Kalmak istiyorsam?" Yüzündeki gerginlik üç katına çıkıyor ve iç çekiyor. "Başka seçeneğim yok, değil mi?" Ajax'ın yüzünden yok olduğunu anlıyorum. "Tamam, sizinle gideceğim. Ne zaman?"

"Gidiyor musun?" Kafamı kaldırdığımda, Logan'ın odasının kapısında Aiyaret'i görüyorum, ihanete uğramış gibi.

"Kim gidiyor?" Way, onun arkasında belirip beni görünce sorar. "Maeve mi? Maeve gidiyor mu? Ne demek istiyorsun?"

İç çekerek yüzümü ovuşturup ayağa kalkarım ve diğerlerini görmek için odalarına doğru ağır adımlarla yürürüm. Bunu herkesin önünde tartışmak istemiyorum.

"Ne oluyor?" Wilder, Ajax ve bana bakarak sorar. "Yönetim kurulu, birinizin geri dönüp olanları rapor etmesini istiyor

Logan uçamaz, bu yüzden sana soramam. Maeve'ye sordum," Ajax, şu anda hoş karşılanmayacağını hissederek kapıda tereddüt ederken cevap verdi. Tedavi için bile ayrılmamamız gerektiği herkes tarafından biliniyordu.

Wilder'ın gözleri bana takılır, bakışlarında öfke ve incinme vardır, sessizce Ajax'ı reddetmem için bana yalvarır. "Onunla mı gidiyorsun?"

Bu neredeyse bir suçlamaydı ve odadaki atmosfer gerginleşti. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve suçluluk duygusuyla doluyorum, ama düşüncelerim tekrar daha öncesine dönüyor.

Belki de kendi başıma biraz zaman geçirip geleceğimi düşünmek iyi olur.

"Başka seçeneğim yok. Hepinizin dinlenmeye ihtiyacı var ve Logan'ın size ihtiyacı var, bu yüzden bu yükü sizin omuzlarınızdan alabilirsem, alacağım," diye cevap veriyorum.

"Yönetim kuruluna siktir etmelerini söyle!" diye bağılıyor Wilder. "Az önce cehennemi yaşadık ve zar zor hayatta kaldık. Bekleyebilirler."

"Wilder," diye uyarıyorum ve sesimle sakinleşiyor. "Bunu yapabilirim. Her şey yoluna girecek."

"M," Logan itiraz eder, ama başka bir şey söylemez.

"Gitme," diye fısıldadı Aiyyet ve Way koruyucu bir şekilde kolunu onun omuzlarına doladı. Bundan nefret ediyorum.

Yumuşak bir gülümsemeyle gülümsüyorum, ama titriyor. Bu kadar kısa sürede benim için nasıl bu kadar önemli hale geldiler? Şu anda bana ihtiyaçları var, ama ben burada olamıyorum. "Sonsuza kadar değil, sadece şimdilik," diyorum, Ajax'ın daha önce söylediği sözleri tekrarlıyorum, ama bu beni daha iyi hissettirmiyor ve onların yüz ifadelerinden de bunun onları yatıştırmadığı açıkça belli.

"Biz de geri döneceğiz," diyor Wilder.

"Logan henüz uçamıyor." Ajax iç çekiyor. "Ben de bunu düşündüm. Ona ben bakarım, çok uzun sürmez, sadece birkaç hafta ayrı kalırız. Siz başa çıkabilirsiniz. Eskiden birbirinizin yanına bile yaklaşamazdınız."

"Artık farklı," diye homurdanıyor Wilder.

"O haklı. Daha uzun süre ayrı kaldık," diye mantık yürütüyorum. "Ben geri dönüp her şeyi halledeceğim, siz dinlenin. Eve döndüğünüzde tekrar görüşürüz."

Onların acı dolu ifadelerine bakınca kalbim sıkışıyor. Ben de gitmek istemiyorum, ama onlar için bu işi halledebilirim, yapacağım. Zaten yeterince stres yaşıyorlar.

Logan sessiz ve içine kapanık, endişeleniyorum. Yanına gidip elini tutuyorum ve "Kalmamı istiyorsan söyle, kalırım. Yönetim kurulu da Ajax da canı cehenneme, Ajax alınma ama. Söyle, kalırım." diyorum.

"Ne kadar süre sonra uçabilirim?" Logan, elimi ona bakarak sorar.

"En fazla birkaç hafta," diye mırıldanıyor Ajax.

"Sanırım dayanabilirim," Logan, elimi sıkarak kabul eder.

"Git, gitmelisin. Biz iyi olacağız, bize güven."

"Logan!" Rick itiraz eder.

"Başka seçeneği yok. Gitmezse yönetim kurulu onu cezalandırabilir. Yanlış yapmıyorum, değil mi?" Logan, başını sallayan Ajax'a bakar.

"Bize yardım etmek için fonları kullandığı için zaten başı dertte. Mümkün olduğunca çabuk peşinden gideceğiz."

İkimiz de birbirimizi korumaya çalışıyoruz. O benim işimi kaybetmememi istiyor, ben de onun iyileşirken işini düşünmesini istemiyorum.

Ajax'ın bizi izlediğini umursamadan onu öpüyorum. "Evde görüşürüz, tamam mı? Neye ihtiyacın olursa gece gündüz ara beni."

"Tabii ki," diye cevaplıyor, ben geri çekilip diğerlerine bakarken.

"Bu hepiniz için geçerli. Tekrar sessizliğe bürünmeyin," diye uyarıyorum.

Kollarım sarılır ve Wilder'ın ağzının kulağıma değdiğini fark ederim. "Döndüğünde haber ver. Yönetim sana sorun çıkarırsa, kışklarını tekmele. Bizi bekle, tamam mı? Yakında döneriz."

Başımı sallayarak onun kollarının arasına gömüldüm ve diğerleri de bize katılarak beni tuttu, Ajax boğazını temizleyene kadar. "Uçak yakında gelecek," dedi.

Onlardan uzaklaşıp geri adım atarak, kalbi parçalanmış bir şekilde tereddüt ederek, "Evde görüşürüz" diyorum. "Hoşça kalın."

Ağlamadan ya da aptalca bir şey yapmadan arkalarına dönüp, Ajax'ın yanından hızla geçerek koridora giriyorum, veda sözleri peşimden geliyor.

Neden bu kadar kesin hissediyorum?

Neden beni paramparça ediyor?

Üç haftadır arkadaşlarımı görmedim. Amerika'ya döndüklerini duydum ama kapılarına öylece gitmek garip geliyor. Ya bir şeyler değişmişse? Sürekli birlikteyken bunu kabullenmek kolaydı ama ayrı kaldıktan sonra her şeyi sorgulamaya başladım.

Korkuyorum, bu benim alışık olmadığım bir şey.

Ajax'ın beni eve bırakması bir hafta süren toplantılar ve görüşmelerin ardından oldu ve babamın yanına gidip onunla vakit geçirdim. Mesaj attım.

Çocuklarla birkaç kez görüştüm, ama artık ne söyleyeceğimi bilemiyorum ve onlar geri dönmek için hazırlıklarla o kadar meşguldüler ki, ayrılırken verdiğimiz sözlere rağmen telefonlaşacak fazla vaktimiz olmadı. Bunun yerine, babama bakmak ve bacağımın rehabilitasyonuna odaklandım. Artık çok daha iyi yürüyebiliyorum. Sanırım her zaman hafif bir ağrı hissedeceğim, ama bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim.

Uzanıp, babamın titrek eline bir fincanı yaklaştırdım. "İç. Yeşil çay sana iyi gelir," diye uyardım. Her gün aynı kavgayı yapıyoruz.

"Alınma Maeve, ama beni sinirlendiriyorsun. Hadi, çık buradan," diyor babam sertçe ve ben çayla uğraşırken başımı kaldırıyorum.

"Teşekkürler baba," diyorum, incinmiş hissederek.

"Haftalardır sinirli bir şekilde etrafımda dolanıp duruyorsun. Artık dışarı çıkmanın zamanı geldi. Sana hep ne öğretmiştim?" diye sorar.

"Korkularınla yüzleş," diye mırıldanıyorum, o sadece bir ebeveynin yapabileceği sert bir bakışla bana bakarken. "O kadar basit değil."

"Tabii ki basit," diye karşılık verir. "Benim kızım böyle suratsızlık yapamaz. Beni bahane yapma, Maeve. Seni burada istemiyorum." Ben irkilirim ve o yumuşar. "Seni seviyorum ve sonsuza kadar burada olmanı isterim, ama senin kalbinin ait olduğu yer burası değil. Senin destekçin olmak istemiyorum. Kendimi asla affetmem. Neden bu kadar korkuyorsun?"

Asıl soru bu, değil mi? Hastanede ve o adada kendimden çok emindim, ama şimdi her şey farklı. Yönetim kurulunun analizleri ve soruları mı, yoksa mülakatlarda gerçeğe yüzleşmek mi, bilmiyorum, ama... garip geliyor, onlarla birlikte olmak istemem yanılsamış gibi. Belki de her şey eskisi gibi olmalı.

Belki de onlar bana benim onlara ihtiyacım kadar ihtiyaç duymuyorlar. Belki de bizi yönlendiren sadece hayatta kalma arzusu idi.

"Onlarla konuştun mu?" diye sorar, ben cevap vermezken, nazıkçe gülümseyerek. "Evlat, seni hastanede onlarla gördüm. Onları önemsiyorsun, neden onları uzaklaştırıyorsun?"

Yine cevap veremiyorum, sadece endişeler ve pişmanlıklar var içimde.

Kapı zili çalıyor ve babamın meraklı ve anlamaya çalışan bakışlarından kurtulmak için ayağı kalkıyorum. "Ben açarım. İlaçların geldi." Koridorda sürünerek ilerleyip kapıyı açıyorum ve donup kalıyorum.

Beş tanıdık yüz bana bakıyor. "Sürpriz." Rick sırtıyor.

Hayalet görmüş gibi ağzım açık kalır ve Wilder sırtarak, "Sen bize gelmedin, biz sana geldik," der.

"Bizi içeri alacak mısın?" Way mırıldanır. "Bu antalar çok ağır."

Aiy bana mutlu bir şekilde el sallar, Logan tekerlekli sandalyesinden bana gülümser, ama ben sadece bakakalırım.

"Kim o? Oh, hey, ocuklar! Geldiğimize sevindim. Verdiğim adresten kolayca bulabildiniz mi?" diye seslenir babam ve ben şok içinde dönüp sırtan babama bakarım.

"Çok kolaydı. Dağ zirvelerini bulabiliyorsak, senin evini bulmak ocuk oynucağıydı," diye alay eder Wilder.

"Miranda'ya misafirimiz olduğunu haber vereyim. Bu gece kalacaksınız, değil mi?" Babam, şok içinde ona bakmaya devam ederken, gözlerim yuvalarından fırlamış halde sorar.

"Tabii ki." Rick beni iterek geçer. "Sizi tekrar görmek güzel, Bay... Carter. Bana bahsettiğin tekneyi gösterebilirsin..."

"Ben... biz... ne?" Way homurdanarak, beş sırt çantasıyla ağırlaşmış bir şekilde yanımdan geçerken arkama dönüp onlara bakıyorum. Aiy de peşimden geliyor ve ben heykel gibi dururken yanaşıp yanağıma öpücük konduruyor. Wilder, Logan'ı tekerlekli sandalyesinde içeri sokup önümde duruyor.

"Bu kadar kolay kaçmana izin vereceğimizi sanmadın, değil mi? Bir söz verdik." Wilder göz kırpar ve sonra giderler, sesleri babamın evini doldururken ben giriş kapısında durmuş, az önce ne olduğunu merak ediyorum.

Kendilerini evlerindeymiş gibi davranıyorlar, bu beni şaşırtmamalı. Ancak beni şaşırtan, babamın ne kadar misafirperver olduğu. Onları yerleştiriyor.

ve hatta onların kendisiyle ve üvey babasıyla yemek yapmasına izin veriyor. Verilen birayı sıkıca tutarak, sessiz ve tedirgin bir şekilde tüm olayı izliyorum.

Gece çökerken ateşin başında yemek yerken bize olan biteni anlatıyorlar. Logan terapi görüyor, bunu biliyorum. Başkalarına ilham vermek için hikayesini vlog'larında paylaşıyor ve ben de onu düzenli olarak izliyorum. İyi gidiyor ve yakında geri döneceğinden şüphem yok, ama o zamana kadar ekibi onu bekliyor. Bana hiçbir şey sormuyorlar, ama gözleri hep üzerimde ve bu beni tedirgin ediyor, hoşuma gitmiyor. Onların yanında kendimi garip hissediyorum.

"Yakında bu tekerlekli sandalyede benim kadar hızlı olacaksın," üvey babam yatmaya gittikten sonra babam Logan'a şaka yapar.

"Yarın yarışalım," diye cevaplar Logan, babam gülümser ve sonra gözlerime bakar. Ben başka yere bakarım ve o iç çeker.

Onlara bu adresi verip buraya getirmişti, ama neden? Benim için, diye fark ettim. Kızının acı çektiğini ve kaybolduğunu fark etti ve ona ihtiyacı olan şeyi verdi, bunun benim onu tekrar terk edeceğim anlamına geldiğini bile bilerek.

"Ne kadar kalacaksın?" diye sorar babam.

"Logan hazır olana kadar. Evimizin yakınlarında bazı aktiviteler yapmayı planlıyoruz. Ajax da bizim için mutlu... istediğimiz şeye yakın olmamızdan dolayı," diye cevaplar Way ve bakışları bana takılır. Orada yeni bir kararlılık görürüm ve hızla gözlerimi kaçıtırım.

Sanki hepsi beni yıkmak için gelmiş gibiler.

"Güzel, çok güzel." Herkes sessizleşir, sadece ateşin çıtırtıları arka plan gürültüsü olurken, ben sıcak biramın etiketini soyup ne diyeceğimi düşünürüm.

Deli mi bunlar?

Söz verdiğim gibi onlarla
buluşmadım. Benden vazgeçtiler
mi?

Benim sahip olduğum şeyin farkına vardılar mı?

Geceleri uykumu kaçıran sorular kafamda dolanıyor ve ne söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden yönetim kurulunun istediği röportajlar dışında internette olduğu gibi sessiz kalıyorum. Hayranlarımın meraklandığını ve endişelendiğini biliyorum, ama şu anda iyiymiş gibi davranamıyorum. Hayatımda ilk kez, ne istediğimi anlamak için kameralardan uzaklaşmak istedim ve Ajax bana bunu sağladı.

"Peki, ben bu gecelik bu kadar," diyor babam. "Bu yaşı kemikler eskisi gibi değil. Komşulara sorun çıkarma ve evimi yakma," diye takılıyor. "İyi geceler, evlat." Bana yaklaşıp sesini alçaltıyor. "Nazik ol ve korkmayı bırak." İçeri girerken beni, adamlarla ve yüzlerinde gördüğüm sorularla baş başa bırakıyor.

"Ajax'la konuştum, biliyor musun?" Wilder başlıyor ve ben irkiliyorum. "Bize her şeyin suçunu üstlendiğini söyledi."

Omuz silkiyorum ve alevlere odaklanıyorum, çünkü onların bakışlarıyla karşılaşsam eriyip gideceğimi biliyorum.

"Olanlara rağmen, bulmamız gereken şeyi bulduk," diye devam etti Wilder. "Sen ona bulduğumuzu inandırmış gibi görüldüğün için onu düzelttik. Oraya sen önce vardın Maeve, yani o senin, maaş da senin. O yarısını babanın hayır kurumuna bağışlayacak ve onun adına verecek."

Başımı kaldırdım ve ateşin ötesinde onun gözlerine baktım. "Onu sen buldun," dedi. "Şimdi, bizi neden kaçıttığından bahsedelim."

"Kaçmıyordum," diye itiraz ediyorum. "Babama bakıyordum..."

"Bizden saklanıyordun," diye araya girer. "Neden? Sen gittiğinde biz iyiyiz."

"Seni özledik," diye itiraf ediyor Aiyaret ve bu beni onlara karşı yumuşatıyor, çünkü gerçek şu ki, ben de onları özlemişim.

Daha önce kimseye ihtiyacım olmamıştı, ama şimdi onlar olmadan nasıl ben olacağımı bilmiyorum.

"Konuş bizimle, ne oluyor? Bir şey mi yaptık?" diye yalvarır Logan.

Umut dolu yüzlerine bakıp sonra tekrar ateşe dönüyorum. "Sen hiçbir şey yapmadın," diye mırıldanıyorum.

"Konuş bizimle, Carter," diye emreder Wilder ve otoriter sesi dikkatimi çeker, ama sesinde yeni bir çaresizlik vardır ve ben buna kapılıp gerçeği söylemek zorunda kalırım.

"Biliyor musun? O ada özel bir cehennem gibiydi. Her türlü şekilde neredeyse ölmek üzereydik ve her dakika hayatta kalmak için savaşmak zorundaydık, ama bir yandan da özlüyorum. Birlikteydik, bir takımdık ve birbirimizin arkasını kolluyorduk. Ateşin etrafında seslerinizi duymayı özlüyorum. Sizi özlüyorum." Sonunda bir gözyaşı damlası

düşüyor ve yüzlerinin buruştuğunu görüyorum. "Bunu tek başıma yapabileceğimi biliyorum, ama bunu istemediğimi fark ettim." Gözyaşlarımı silerek, onların bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ama her şey değişti. Bir bakıma, o adada ve hastanede istediğimiz gibi olmak kolaydı, ama burada, sanki bir rüya gibi geliyor. Biz bir takım değiliz. İsteddiğimiz gibi olamayız. Bu, dünyanın istediği şey değil."

"Saçmalık." Aiyalet'in sesindeki zehirli tonda irkildim. "Ne istersek o olabiliriz. Biz buradayız, Maeve. Seni bekliyorduk. Bizim için hiçbir şey değişmedi." Etrafına bakındı. "Bunu konuştuk. İsteddiğimiz şey bu: sen, biz, bu ekip. Biz değişmedik. Sen değiştin mi?"

Ona bakıyorum, o bekliyor.

"Hâlâ bizi istiyor musun?" diye sorar, ben cevap vermezken.

"Evet," diye fısıldarım.

"O zaman başka neyin önemi var? Fazla düşünüyorsun, bebeğim," diye alay etti Rick.

"Maeve Carter'ın korktuğu için geri çekileceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim, şimdi de başlamayın," diyor Wilder. "Bil diye söylüyorum, istersen takımımıza katılman için başvurduk bile. Döner dönmez ilk işimiz oydu. Dünyanın bundan fazlasını bilmesi gerekmez. Karar senin, Carter. Bizimle misin, yoksa kaçıyor musun?"

"Ya işe yaramazsa?" diye soruyorum.

"Ya çığ gelirse? Ya tekneimiz batarsa? Ya uçağımız düşerse? Ya bir timsah bizi takip ederse?" diye meydan okur Logan. "Hiçbir şey garanti değil, Carter. Hayatımızı günbegün yaşıyoruz. Biz buyuz. Şimdi değişme. Seni seviyorum. Kardeşlerim de seni seviyor. Aramıza katılmanı istiyoruz. Katılacak mısın?"

Onlara bakarken, verebileceğim tek bir cevap olduğunu biliyorum. "Evet."

Onların sevinç çığlıkları havayı dolduruyor, sonra babamın uyarısını hatırlayarak sessizleşiyorlar. Bu beni gülümsetiyor, gözlerim yaşlarla doluyor. Onlar olmadan çok yalnızdım, kaybolmuştum. Onları tanımadan önce böyle olduğumu bile bilmiyordum, ama o adada herkes değişti, ben ve geleceğim de dahil. Eskiden kendimi kanıtlamak için her şeyi yapardım

ama Őimdi tek istediđim onlarla dűnyayı keŐfetmek ve anılar biriktirmek.

Artık yalnız kalmak istemiyorum.

Sadece yapabileceđimi, gűçlü, cesur veya bađımsız olduđumu kanıtlamak için yalnız gitmeme gerek olmadığını anladım. Onlarla birlikte de tűm bunlar olabilirim.

Onlara ıslak gűzlerle bakıyorum. "Bunu istediđinden emin misin?"

"Evet," diye onaylarlar ve ben Wilder'a bakarım.

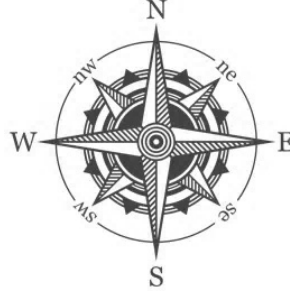
Birayla bana kadeh kaldırıyor. "Sanırım hayatımın geri kalanında sana yenilmeye katlanabilirim."

Sırıttım. "Sanırım başka seçeneğin yok."

Aramızda hiçbir Şey deđiŐmemiŐ gibi, ama aynı zamanda her Şey deđiŐmiŐ gibi. Onları her yere takip edeceğimi biliyorum. Artık ben de onlardan biriyim, ya da belki de onlar benim bir parçam.

Her halűkarda, birbirimize bađlıyız.

FIFTY-ONE AIYARET

Gerginlik bozuldu ve Maeve ateşin etrafında bize bakarken yüzünde geniş bir gülümseme var. Geri döner dönmez babasıyla iletişime geçtik ve bize ona zaman tanımamızı söyledi, ancak günler geçtikçe sabırsızlanmaya başladık ve sonunda bize adreslerini verdi ve onun için endişelendiğini itiraf etti. Görünüşe göre zor bir dönem geçiriyormuş, ama artık nedenini bildiğim için rahat bir nefes alıyorum.

Bizim için endişeleniyormuş.

Çok tatlı.

Şimdi rahatlamış durumda ve Logan ona fizik tedavisiyle ilgili hikayeler anlatarak onu güldürüyor. Diğerleri de onlara katılıyor, ama ben sadece onu izliyorum. Bir kadını sevebileceğimi hiç düşünmemiştim, bir kadınla bir gelecek kurmayı ise hiç düşünmemiştim, ama Way'e aşık olmama rağmen Maeve olmadan tamam değilim ve ayrı kaldığımız zamanlar bunu bana gösterdi.

Ona

ihtiyacımız

var. Benim

ona ihtiyacım

var.

Way'in eli benimkinde gevşiyor ve ona bakıyorum. "Git." Başını sallıyor. "Maeve, bize içecek bir şeyler getirir misin? Aiy sana yardım eder." Beni itiyor ve ne istediğini anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. Diğerleri beni teşvik ediyor, ama ben hala anlamıyorum, ama o ayağa kalkarken başımı sallıyorum.

"Tabii, bira dolabı tekne evinde. Beni takip et." Elini koluma takıyor, bu alışkanlığını özlemişim, çimlerin üzerinde

kırmızı kayak evine doğru yürürken özlediğim bir alışkanlık. Kapıyı açıp ışığı yakıyor.

İki direk arasına demirlemiş küçük bir balıkçı teknesi, sol arka duvarda birkaç alet ve karşı duvarda buzdolapları ve dondurucular var. Benden uzaklaşıp buzdolabına doğru ilerlerken mırıldanıyor ve Way'in beni onunla gelmem için zorlamasının nedeni sonunda anlaşılıyor.

Bana bir şans veriyor. Onu ne kadar özlediğimi biliyor ve beni o kadar çok seviyor ki, bunu düzeltmem için bir fırsat sunuyor. Kolunu tutarak, adını söylerken zorlukla yutkunuyorum. "Maeve?"

Bana dönüp başını eğdi. "Evet?" Kafası karışık ve o kadar güzel ki, kendimi tutamıyorum.

Bir öpücük çaldım ve o geri çekildiğimde nefes nefese kaldı.

"Üzgünüm, seni özledim," diye gözlerinin içine bakarak söylüyorum. "Aslında üzgün değilim." Birden yaklaşıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum.

Kalçalarını kavrar ve onu en yakın duvara doğru iterim, ama aletler gürültüyle yere düşer. Kolumu kaldırıp onun başını korumaya çalışırım, o da gülerek uzaklaşır, sesi beni gülümsetir ve başparmağımı dudaklarında gezdiririm.

"Beni özledin mi?" diye
fısıldadım. "Evet," diye
cevapladı. "Her gün."

"Bana gösterir misin?" Benim isteğim üzerine gözleri büyüdü. "Korkunun beni kontrol etmesinden bıktım. Yapabilir miyim bilmiyorum ama denemek istiyorum. Seni seviyorum Maeve ve bu asla değişmeyecek. Yeniden başlıyoruz. Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

"Aiyalet, emin misin?" Etrafına endişeyle bakıyor.

"Buranın pek romantik bir yer olmadığını biliyorum. Üzgünüm, bekleyebiliriz. Ben sadece..." Utançtan yanaklarım kızardı.

Elimi tutmadan önce dudakları tekrar dudaklarıma değdi. "Beni takip et." Onu her yere takip ederdim.

Hepimiz takip ederdik.

Ahşap tahtaya adımını atıp tekneye binerken, ben ondan daha az zarif bir şekilde tırmanırken elimi tutar, ama o sadece gülümser, bir brandayı çeker ve kenara atarak battaniye ve yastıklarla dolu bir yuvayı ortaya çıkarır. Etrafta günlükler ve haritalar dağılmıştır.

"Kaçışım. Bu benim tekne." Dizlerinin üzerine çökmeden önce bana dönüyor. "Beni nasıl istersin?"

Sözleri ile sikim seğirir ve kafam kötü düşüncelerle dolar. İlk kez, başka hiçbir şey yoktu, sadece biz, sadece o ve ben.

"Aiy?" Onu izlemeye devam edince, gülümsedi ve gömleğiyle oynadı. "Çıplak olmamı mı istiyorsun?"

Ben sertçe başımı sallıyorum ve o yavaşça tişörtünü yukarı çekip çıkarıyor, güzel bronz tenini ortaya çıkarıyor. Hareketiyle karın kasları geriliyor, soğuk havada meme uçları sertleşiyor, önümde diz çöküyor, göğüsleri dik ve sıkı. O ayağa kalkıp pantolonunun kemerini açıp aşağı indirmeden önce, ağzım sulanır. Artık üzerinde sadece küçük bir düşük bel iç çamaşırı kalmıştır ve onu da hızla çıkarır. "Geçmişini sormayacağım, ama lütfen bana bunu nasıl yapacağımı söyle. Benim dışımda hiçbir şeyi düşünmeni istiyorum, lütfen bana nasıl yapacağımı söyle."

Aklımın ucundan bile geçmemiştii, ama onun endişesi kalbimi eritti ve dizlerimin üzerine çöküp, gözlerine bakarak çenesini avuçlarımla arasına aldım. "Seninleyken bunun bir önemi olacağını sanmıyorum." En azından öyle olmasını umuyorum. "Ama bu sefer, belki kontrol bende olursa..."

Elimi kapattı. "Neye ihtiyacın varsa. Ben seninim, Aiy, ve bu sefer olmazsa da önemli değil. Önümüzde koca bir hayat var. Acele etmemize gerek yok."

"Yavaşlamak istemiyorum," diye patladım. Way ve ben bu konuyu uzun uzun konuştuk. Ona karşı şehvetimi serbest bırakmak gözlerimi açtı. Onunla birlikteyken kontrol edilmeyi seviyorum ve sevişmekten hoşlanmama rağmen, sert ve vahşi seksi seviyorum ve Maeve ile birlikte olduğumuzu hayal ettiğimde, istediğim şey bu. Onun benim için çılgılık atmasını istiyorum. Kendimi ona kaptırmak ve kendimi bırakmak istiyorum.

Onun zevkinin her santimini kontrol etmek istiyorum. Onun efendisi olmak istiyorum.

Muhtemelen bunun geçmişimle ilgili nedenleri vardır, ama umurumda değil. Way beni bu yönümü keşfetmeye teşvik etti ve belki de haklıydı, bu yüzden kendime dürüst olmaya ve bunu yüksek sesle söylemeye izin veriyorum.

"O zaman ne istediğini söyle, Aiy." Battaniyesinin içinden bana bakarken sesi sessiz ve arzuyla doluydu.

"Seni istiyorum. Seni sadece rüyalarımda hayal ettiğim her şekilde istiyorum. İstiyorum... Senin her şeyinin benim olmasını istiyorum. İstiyorum..."

."

"Beni kontrol etmek mi?" diye bitirir, sanki ihtiyacımı hissetmiş gibi.

Yutkunuyorum, utançtan çenem sıkışıyor, ama o parmağını çenemin üzerinde gezdiriyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Kim yapamaz dedin?" Eğilerek dudaklarımın üzerine yaklaşıyor. "İsteddiğini al, Aiy. Ben de istediğimi garanti ediyorum."

Donup kalırım, sözleri havada asılı kalır, ta ki o geri çekilene kadar. "Ee?" Elleri uyluklarının üzerinde duruyor. Benim kadar gergin olduğunu gösteren tek işaret, sesindeki hafif titreme ve göğsünün hızla inip kalkması.

Dudaklarımı ıslatarak, bunu yapabilir miyim diye düşünürüm, ama bunu istiyorum. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, çünkü o benim ilk kez kendi isteğimle birlikte olduğum kadın olacak, ama daha önce hiç kontrol bende olmamıştı, her şey bana zorla yapılmıştı. Bu sefer bunu istiyorum.

Onu istiyorum ve belki Maeve ile birlikte, içimden çalınan ve mahvedilen o parçayı tekrar bulabilirim.

O, benim vazgeçtiğim pek çok parçamı iyileştirdi, neden bu da olmasın?

Titrek ellerimle arkama uzanıp gömleğimi çıkarıp battaniyenin üzerine attım. Nefes aldı, bir an için iyi olduğumdan emin olmak için beni izledi, sonra gözleri göğsüme indi ve tenimde dolaştı.

Nasıl görüldüğümü biliyorum. Çocukluğumdan beri güzel olduğumu söylerlerdi, çekici olduğumu söylerlerdi. O zamanlar bu bir lanetti, ama şimdi o hayranlık ve şehvetle gözlerime bakarken, onun arzusunu kazanmak bir lütuf gibi geliyor.

Ayakta, artık daha kendinden emin bir şekilde kemerimi çözüp çıkarıyorum. Kemerin battaniyenin üzerine düşen sesi yüksek çıkıyor ve sonra fermuarımı aşağı çekiyorum. Nefesi hızlanıyor ve gözlerimden ellerime bakıyor, içime bir şey geliyor — ona bunu yaptığımı bilmekten gelen bir kontrol hissi.

Ellerimdeki titreme azalır ve pantolonumu ve boxerımı aşağı indirip çıkarırım. Sertleşmiş penisim ona doğru yönelir, ne istediğini biliyor.

Nefes alış gürültölüdür ve gözlerine tekrar baktığımda, arzuyla yanıyor. "Muhteşemsin, Aiyaret," diye fısıldar. Bu tiksinti dolu bir alay ya da emir değildir. Beni iyi hissettirmek için söylenmiş, hayranlık dolu bir iltifattır ve gerçekten de öyle hissettirir.

"Biliyorum." Bu gurur değil, sadece gerçek, ama yanaklarım kızarıyor.

Way ile bedenimi geri aldım, ama Maeve ile ruhumu da geri kazanmak istiyorum.

Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var. Dizlerimin üzerine çöküp ona doğru sürünerek onu geri itiyorum, böylece battaniyelerin üzerine düşüyor ve ben onun üstüne çıkıyorum.

Hâlâ utangaçtım, ama o bana öyle baktıkça tereddütlerim hızla yok oluyordu, ta ki kendi küçük yuvamızı kurana kadar. Her şey yok oldu, geriye birbirinin içine girmek isteyen iki varlık kaldı.

O bekliyor, göğsü benimkine sürtünüyor ve ben dayanamayana kadar onu sıkıştırıyorum. Ona dokunmak istiyorum, ama buna odaklanmam gerekiyor, bu yüzden aklıma bir fikir geliyor.

Atılmış kemerimi alıp, çok sıkı olmamasına dikkat ederek bileklerine sarıyorum, sonra ellerini kaldırıp başının üstüne asıyorum. "Omzun öyle iyi mi?" diye dikkatlice soruyorum, çünkü hala tedavi gördüğünü biliyorum.

"İyi." Sabırsızca kalçalarını sallıyor. "Aiyaret."

"Hmm?" Eğilip burnumu boynuna dayadım ve derin bir nefes aldım. Ateşin dumanı kokuyordu, altında ise onun kokusu vardı. "Güzel kokuyorsun."

Burnumu köprücük kemiğinden göğüslerinin arasına doğru kaydırırken titriyor, sonra dudaklarımı açarak meme ucuna alaycı bir öpücük konduruyorum. İnleyerek göğsünü kaldırıyor ama meme ucunu ağzıma almak istediğimde alıyorum ve inlediğinde geri çekilip diğerine yöneliyorum. O nefes nefese kalana kadar meme ucunu öpüp yalıyorum, elleri başının üstünde kıvrılıyor. Tepkilerini izliyorum, onlara takıntılıyım, ama o hala beni durdurmuyor.

Maeve her zaman kontrolü elinde tutar, şu anda bile, bu yüzden durumu çabucak tersine çevirebilir, ama yapmaz ve bana bunu yaşatmasıyla ona daha da aşık olurum.

Meme ucunu ısırırken, altımda kıvrılırken çıkardığı tıslama sesini dinliyorum, ama sonra daha fazlasını istemek için göğsünü kaldırdığında onu yatıştırıyorum. Sırtarak boynunu çenesine kadar yalıyorum, oraya bir öpücük konduruyorum ve bir anlığına parlak gözlerine bakıyorum.

Dudaklarını yaladığımda bira tadı alıyorum ve buna bayılıyorum. "Amin da bu kadar tatlı mı?" Sözlerime irkiliyor ve ben mırıldanıyorum. "Sanırım öğreneceğim. Way ile bir iddiaya girdik."

Vücutunda aşağı kayarak bacaklarını ayırıp ona baktım.

"Ne tür bir iddiası?" diye sordu, sesi kısılmıştı.

Uyluklarının arasına yerleşip ona sııttım. "İkimizin de kazanacağı türden," diye cevap verdim ve ağzımı amına kapatıp onu olabildiğince tattım.

Haklıydım. O tatlı, güzel ağzından bile tatlı. Dilimin üzerine damlıyor ve ben inleyerek, kalçaları sallanırken her santimini yalıyorum. Maeve oynamama izin veriyor, titreyene kadar ona işkence etmeme izin veriyor ve sonra tek yapmam gereken şişmiş klitorisini ısırmak, o da çığlık atarak kıvrılıyor ve kasları gevşiyor. Geriye yaslanıp onu izliyorum, sikim bu manzaraya bakarak sızıyor.

"Senin içindeyken bunu yapmanı istiyorum," diye mırıldandım. Eskiden bundan nefret ederdim ve isterdim. Bu, her şeyin bittiğı ve özgür olduğum anlamına geliyordu, ama şimdi bunu defalarca yaşamak istiyorum, böylece onun boşalmasının her yönünü ezbere öğrenebilirim.

Battaniyeye yığılırken, nefes nefese kalır ve yavaşça gözlerini açar. "O zaman yap," der, sesi kalınlaşır.

Dizlerimin üzerine çökerek cüzdanımdan bir prezervatif çıkarırım — bu, onun ve Way'in alışkanlığıdır. Paketi açar, bir kenara atar ve prezervatifi boyuna doğru yuvarlar, o izlerken sikimi okşarım. İçine girdiğimde daha iyi hissedeceğimi biliyorum, bu yüzden bacaklarını omuzlarıma atarım. Ben girişine ucumu dayadığımda kıcı bana bastırır, tutunmak için kemeri sıkıca kavrar ve gözleri fal taşı gibi açılır.

"Aiyaret!" diye bağılıyor, ben onu içime alırken, uzunluğumu onun en derinlerine gömüyorum. İstedığım gibi alabileceğimi söylemişti ve onu sahiplenirken gözlerinin geriye dönmesini izlemek içimdeki vahşiliğı ortaya çıkarıyor. Kontrol hissi başımı döndürüyor ve kendimi durduramıyorum.

Onu daha yükseğe kaldırıyorum, yeni aç onu çığlık atmaya ve sanki bana ulaşmak istercesine ellerini karnına koymaya neden oluyor. Bağlı bileklerini görmek, ıslaklığı içinde beni titretiyor. Sıkı, çok seksi ve ben çekilip tekrar içine girerken, tüm vücudunu sallayarak sikimi mengene gibi sıkıyor.

"Siktir, siktir, Aiy, lütfen," diye yalvarır. "Daha fazla ver. Dayanabilirim."

"

Dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrılır ve kemeri ellerinden çekip alırım, belinden tutup onu ters çeviriyorum. Battaniyeye çarptığında çığlık atıyor ama onu kaldırıp amına sertçe girerek sesini kesiyorum.

"Evet, sik, aynen böyle!" diye yalvarır, başı aşağı sarkmış halde.

Nefes nefese, ellerini battaniyeye dayayarak destek alır ve beni daha derine almak için kışını geriye doğru iter. Ben de kendimi onun sırtına yaslayarak boynunu emip ısırırım. Amcığı beni o kadar sıkı sıkı ki, neredeyse gözlerim şaşırır.

Kalçaları acımasız parmak uçlarımdan izini taşıyor, ama durduramıyorum. Onu bu halde görmek beni delirtiyor. Sadece biz ve bizi daha sert ve daha hızlı hareket etmeye zorlayan zevk var.

Onun dokunuşu zehirden çok rahatlatıcı ve sözleri parçalanmış kalbime merhem gibi geliyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Her şeye ihtiyacım var.

Çenesini avuçlayarak, boynu uzun bir çizgi halinde gerilene kadar başını geri çekiyorum. Ellerini kaldırıyor ve ben ona sertçe girerken bana tutunuyor.

"Aiy!" Diğerlerinin bizi duyduğundan şüphem yok, ama bu düşünce beni daha da hızlı hareket ettiriyor ve ondan daha fazla ses çıkmasına neden oluyor.

Tekne, her iki tarafına demir atmış olmasına rağmen, dalgaların üzerinde sallanıyor ve ona bakarken, kendimi yeniden aşık olmaktan alıkoyamıyorum. Ay ışığı tekne evine giriyor, ateşin etrafında ailemizin kahkahalarının yankıları bize ulaşıyor, ama bu an sadece bize ait.

"Maeve," diye fısıldıyorum kulağına, o nefes nefese. "Sen benim seçtiğim ilk kadınsın."

Gözleri gözlerimle buluşunca kollarımın arasına eriyor. "Ve sonuncu kadın da olacağım."

Bu beni öfkeliyor, ama o haklı. Konuşamayacak, nefes alamayacak hale gelene kadar onu daha sert alıyorum. Serbest elim göğsünden aşağı kayıyor, sallanan göğüsleriyle oynuyor ve sonra amını okşuyor. Klitorisini ovmadan önce etrafımda gerildiğini hissediyorum ve o kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki, kahkahaları kesildiğinden kesinlikle duyduklarını biliyorum. Memnun

bir gülümseme yayılır, o benim sikimi o kadar sıkı ve sert sıkar ki, hareket edemem ve beni kendisiyle birlikte çeker.

Zevk beni sararken, donup kalmış halde, onun içinde derinlere gömülmüş halde, ecstasy çılgılığım tekne evini dolduruyor. Eskiden, boşalmanın getirdiği ecstasy ile savaşırdım, ondan nefret ederdim, ama artık değil. Şimdi, kendimi ona bırakıyorum.

Kendime geldiğimde, birbirimize sarılmışız, penisim vücudundan kayıyor ve ben başımı göğsüne yaslarken o beni daha sıkı sarıyor. Kalp atışlarının yavaşladığını ve düzensiz nefes alıp verişinin düzeldiğini duyuyorum.

"Bu harikaydı," diye mırıldanıyorum.

O yumuşakça gülüyor, bana karşı titriyor. "Harikadan da iyi," diye cevap veriyor.

Sessizliğe gömülürüz, etrafımızdaki suyun yumuşak akışını ve ahşabın gıcırdamasını dinleriz.

O başımı okşuyor, bacaklarımız ve kollarımız birbirine dolanmış. "Sanırım diğerlerine dönmeliyiz," diye mırıldanıyorum, ama kalkmak için hiçbir hareket yapmıyorum.

"Henüz değil." Diye iç çekerek beni tutar. "Bekleyebilirler. Umursamazlar. Biz mutlu olduğumuz için onlar da mutlu olurlar."

"Zaten ne yapacağımızı biliyorlardı." Kahkahalarla titriyor, ben de gülümsüyor ve kahkahaları dinince onu daha sıkı sarıyorum, sonra ona bakıyorum. "Seni asla bırakmayacağım, Maeve. Ciddiyim."

"İyi, ben de istemiyorum." Eğilip beni yumuşakça öptü. "Biz bir aileyiz ve hiçbir şey bunu değiştiremez."

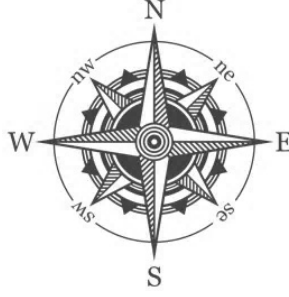
"O adamlar ve sen gelene kadar aile benim için hiçbir şey ifade etmiyordu," itiraf ediyorum. "Artık aileyi seviyorum. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Diğer tüm endişelerim kayboldu. Wilder gitmeyecek, Rick ve Logan da gitmeyecek. Onlar bizi sonsuza kadar birbirimize bağlayacak ve Way de onunla ve benimle birlikte. Bana ailemi geri verdi ve tüm korkularımı aldı.

Vücudumu geri kazanmama yardım etti ve bu süreçte kalbimi çaldı.

Onunla birlikteyken sonsuza kadar nasıl korkabilirim ki?

ELLİ İKİ MAEVE

Çocuklar hala uyuyor. Sadece birkaç saat uyuyabildim ama onları gördüğümünden beri en dinlendirici uyumdu. Kendimi farklı, yeniden enerji dolu ve umutlu hissediyorum ama titrek ellerle gazetesini okuyan babamı izlerken bunun ona zarar vereceğinden endişeleniyorum.

"Onları seviyorum," diyor gazeteyi bırakırken. "Buradan bile düşüncelerini duyabiliyorum. İyi çocuklar. Ciddi olduklarından emin olmak için telefonda onları biraz tehdit etmiş olabilirim." Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Hayatında ne seçersen seç, Maeve, sen mutlu olduğun sürece ben de mutlu olacağım."

"Beni takımlarına almak istiyorlar," diyorum gergin bir şekilde.

"Peki sen de bunu istiyor musun?" diye sorar, yargılamadan, sadece merakla.

Dudaklarımı ısırarak başımı sallıyorum. "Ama biz bir ekiptik..."

"Maeve." Eğilerek gülümsedi. "Bir daha asla sana katılamayacağım. Bunu biliyoruz ve ben bunu çoktan kabullendim. Geçmişe takılıp kalmayı bırakmalısın, evlat. Yeni bir ortak ya da ekip bulmanın zamanı geldi. Ben her zaman senin ailen olacağım, ama seni yalnız bırakmak istemiyorum, o yüzden onlarla birlikte bu yolda yürü ve geri döndüğünde ben burada olacağım."

Elini tutuyorum. "Üzgünüm, baba." Babama bakarken gözlerim doluyor. Çok kısa sürede çok değişti ve benim kadar bunun da nefret ettiğini biliyorum.

"Ben de, evlat. Seninle birlikte olamadığım için üzgünüm, ama yalnız olmadığını bilmek uyumamı biraz kolaylaştıracak. O adada yalnız olmadığını öğrendiğimde nefes alabildim. Onlarla tanıştım, Maeve. Seni korumak için her şeyi yaparlar. Aranızda açıkça bir bağ var, değil mi?"

"Onlarla çalışmaktan hoşlanıyorum," diye geçiştirdim.

"O zaman yap. Hayat pişmanlık için çok kısa, evlat. Bana güven. Kendi maceranı bulmanın zamanı geldi. Tek istediğim senin güvende ve mutlu olman ve istediğin hayatı yaşamın. Seni annesiz büyütürken, paranın ve cinsiyetinin seni engellememesi için elimden geleni yaptım ve bugün olduğun kadınla gurur duyuyorum. Artık kimseye kendini kanıtlamana gerek yok, evlat, tadını çıkar. Yerini ve aileni bul. Onlarsa, benim için sorun yok. Ayrıca, buradaki gürültüyü seviyorum. Hostellerde kaldığımız ve yol boyunca tanıştığımız insanları hatırlatıyor bana. Keşfetmenin sırrı bu: sadece dünyayı ve diğer ülkeleri deneyimlemek değil, yol boyunca kurduğun dostluklar ve anılar. Git ve kendininkileri yap.

"Seni aldatıyormuşum gibi hissediyorum," diye mırıldandım, çenem titriyordu. "Sanırım sonuna kadar hep ikimiz olacağımızı düşünmüştüm."

"Ben de öyle, evlat, ama hayat çok çabuk değişir. Ben mutluyum. Öyle olmadığını biliyorum, ama bu hayatı seviyorum, gerçekten seviyorum, o yüzden mutlu ol, Maeve. Kendin için olmasa bile, benim için ol. Hayat seni nereye götürürse götürsün, seni sevdiğimi bil ve her zaman geri dönebileceğin bir evin olduğunu unutma. Ama sen keşfetmek için yaratıldın, evlat, o yüzden beni gururlandır ve belki bir iki kartpostal gönder." Gülüyorum ve o, başımı omzuna yaslayabileceğim kadar yaklaşıyor. Tekrar konuşurken sesi alçak ve yumuşak. "Seni seviyorum, evlat, bundan asla şüphe etme." Bir süre öyle kalıyoruz, sonra ben uzaklaşıyorum ve o saçlarımı yüzümden çekiyor. "Ayrıca, onlar da oldukça sevimli."

"Baba," diye itiraz ediyorum, bu da ikimizi de güldürüyor, tam o sırada uykulu gözlü Way mutfağa giriyor. Bizi görünce donakalıp geri çekilmeye başlıyor.

"Merak etme, biz bitirdik. Gel yemeğe. Diğerleri kalktı mı?" diye sorar babam.

"Uyanıyorlar," diye cevaplar ve saçlarını karıştırır. "Lütfen kahve bol olduğunu söyle."

Babam gülümser. "Şurada."

"Maeve, sen de ister misin?" diye sorar Way esneyerek.

"Maeve?" diye alay eder babam ve ben ona ters bir bakış atarım.

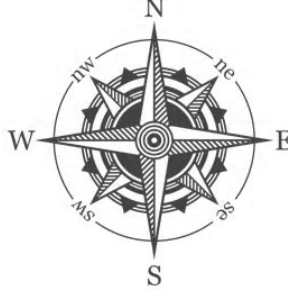
"Tabii, teşekkürler," diye cevap veriyorum ve Way yanıma geldiğinde bana bir fincan uzatıp yanağıma öpücük konduruyor, sonra benim yanımdaki sandalyeye çöküyor.

Diğerleri de kısa süre sonra gelir. Neyse ki babamın evi tekerlekli sandalyeye uygun olarak düzenlenmiş, bu yüzden Logan'ın hareket etmesi daha kolay, ama onun da koltuk değnekleriyle pratik yaptığını biliyorum. Hepsi geldiğinde masa yemeklerle doludur ve aç hayvanlar gibi yemeğe saldırırlar. Onları izlerken, sanki başından beri buraya aitmiş gibi hayatıma kolayca uyum sağladıklarını fark ederim.

Babamın onlarla konuşmasını, kendi seyahat hikayelerini anlatarak onları eğlendirmesini ve onlara da bir baba gibi davrandığını izliyorum. Onun bizimle birlikte olmak istediğini biliyorum ve bunun ikimizi de her zaman üzeceğini düşünüyorum, ama onu izlerken yalan söylemediğini anlıyorum.

O burada mutlu, belki de benim de mutluluğumu bulmamın zamanı gelmiştir. . ya da belki çoktan bulmuşumdur.

ELLİ ÜÇ YOL

Bir ay sonra . . .

Logan yeni protezini kullanmayı öğrenirken ve yolculuğunu bizimle vlog'larında paylaşıırken, biz de evimizin yakınlarında küçük işler aldık — baz atlama, uçak yürüyüşü gibi şeyler — ve şirket için iyi olan hayır etkinliklerine katıldık. Bugün de istisna değil, en şık kıyafetlerimizi giyip bir partiye gidiyoruz. Venture'ın zengin ve hayırsever sponsorlarıyla el sıkışıp nazik davranmamız gerekiyor. Normalde böyle bir yere gitmezdim ama Maeve'yi elbisesiyle görünce, tabii ki smokin giyip onun peşinden gittim.

Siyah renkte ve inanılmaz vücuduna yapışıyor. Sol omzunda bir askı var, sağ omuzu ise çıplak ve muhteşem yara izlerini sergiliyor. Kumaş göğüslerinin altında aşağıya doğru iniyor ve dizlerinde biraz genişleyerek yanlarda toplanarak bacaklarını gösteriyor. Uyluklarındaki yara izlerinden utandığını biliyorum, ama bu konuda giderek daha iyi oluyor ve bu gece onları sergilediği için onunla gurur duyuyorum. O, partideki en güzel kişi ve hepimiz üzerinde yarattığı etkinin farkında değil gibi görünüyor. Bir aydır bu yeni ilişkimizi öğrenmeye çalışıyoruz. Ajax, ayrı evlerde yaşamak yerine hepimiz için yeterince büyük bir ev buldu ve şimdi Maeve ile birlikte orada yaşıyoruz. Biz

Bir ekip olduğumuz için kolaylık olması için olduğunu iddia ettiler, ama aslında çıkıyoruz da olduğu için hayatı kolaylaştırıyor.

Çıkıyoruz.

Resmi olarak hepimizle çıkmayı kabul etti. Bunu kamuoyuna açıklamadık ve belki de asla açıklamayacağız, çünkü dünya bunu kabul etmeyebilir, ama bizim ve sevdiğimiz insanların bilmesi yeterli.

Bazı kavgalar ve kıskançlıklar oldu, ama bunları aşmaya çalışıyoruz, onunla birlikteyken sıkıcı bir an bile olmuyor. Onun da bizim gibi dışarı çıkmak için sabırsızlandığını biliyorum, ama şimdilik bununla yetiniyoruz ve gecenin ilk şarkısı başladığında, onunla çıkan diğer aç canavarlar yapamadan elini çalıp onu dans pistine çekiyorum, Wilder ve diğerlerini sohbet edip samimi olmaya bırakıyorum.

Onu döndürürüm ve gözleri büyür. "Dans etmeyi bildiğini bilmiyordum."

"Annem bana öğretmişti," diyorum ona, onu kendime çekerek, eğilirken elimi beline koyarak. "Bu gece muhteşem görünüyorsun."

"Biliyorum." Gülümsüyor. "Ellerin dolaşıyor."

"Beni suçlayabilir misin?" diye fısıldıyorum, Aiyaret'e bakarak onu kontrol ediyorum, ama o Logan ve Rick ile gülüyor. Takım elbisesiyle o kadar yakışıklı ki, onu evden çıkarmayacaktım neredeyse. Gözlerim onunla buluştuğunda, bize göz kırpmıyor ve dönüp gidiyor. Birbirimizle çıkarken nasıl işlediğini öğreniyoruz, ama aramızda herhangi bir sorun yok gibi görünüyor. Maeve ikimizi de önemsiyor ve biz de onu önemsiyoruz.

"Bilmiyorum. Sen genelde çok çekingen birisin." Bu doğru. Maeve ve ben öpüştük ve oynastık, ama onu hiç yatağıma almadım. Onunla aceleye getirmekten ve Aiy'nin ne hissedeceğinden endişeleniyordum, ama o umursamıyor gibi görünüyor. Hatta o, beni o adımı atmam için zorluyor. Bizim ilişkimizin onunla olan ilişkimden farklı olduğunu, bunların ayrı şeyler olduğunu ve kalbimin ikimize de yetecek kadar büyük olduğunu söylüyor.

Onların ilişkisine dair herhangi bir kısıtlama getirmiyorum. Hatta, onlar hepimizden daha yakındırlar. Çoğu gece aynı yatakta uyuyorlar ve durum o kadar kötüleşti ki, onlara yakın olabilmek için ben de onlarla yatmaya başladım.

Onlara yakın olabilmek için. Bazı geceler, diğerleri de onlara katıldığında köpek yavruları gibi üst üste yığılırız, diğer geceler ise sadece biziz. Belki garip olmalı, ama işe yarıyor.

"Bu gece olmaz. Bu gece sen benimsin," diyorum ona ve ciddiğim. Titremesi beni gülümsetiyor ve elimi daha da aşağı kaydırıyorum, her bir yumuşak santimini hissediyorum.

"Sözler, sözler." Şarkı biterken geri çekiliyor. "Göreceğiz." Cevap veremeden Wilder oraya varıyor ve ben masamıza geri dönerken onu dansa kaldırıyor.

Aiyaret otururken elimi tutar ve onları izlerken içkisini benimle paylaşır. "Harika görünüyor." Derken içini çeker. "Sen de öyle. Ben çok şanslı bir adamım."

"Hayır, ben şanslıyım," diye cevap verip yanağına öpücük konduruyorum. "Sen ve benim çıkmamız konusunda emin misin?"

"Kaç kez konuştuk bunu?" diye sorar, sinirli bir sesle.

"Çok fazla," diye cevapladım. "Sadece seni incitmek istemiyorum."

"Ve yapmayacaksın. Maeve'yi seviyorum, seni de seviyorum, o halde neden en çok sevdiğim iki insanın birlikte olmasını istemeyeyim ki? Sırf benim için istediğin şeyin peşinden koşmayı bırak. O seni istiyor." Onun bakışını takip ederek Maeve'nin bana baktığını görüyorum ve gözlerinde aç bir bakış var. "Gerçi, seni canlı canlı yiyebilir."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, ama ona yaslanıyorum. "Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez."

"Hayır, değiştirmez," diye mırıldanır. "Tıpkı benim onunla olan ilişkim gibi, ama acele etmezsen, onun kalbindeki ve yatağındaki yerini kaybedebilirsin."

Bu sözler, tüm gece boyunca etrafımda dolaşıp insanlarla etkileşime girmeye zorlanırken aklımdan çıkmaz. Gözlerim sürekli ona takılır ve eve döndüğümüzde, neredeyse deliye dönmüş durumdayım. Aiy, sanki her şeyi biliyormuş gibi gülerek, yorgun olan Logan'ın beline kolunu dolayarak ona yardım eder. "Hadi bir şeyler içelim." Diğerleri onu mutfağa kadar takip ediyor. Maeve de onların peşinden gitmek için iki adım atıyor ama ben onun yolunu kesiyorum.

"Unuttun mu?" diye soruyorum. "Bu gece sen benimsin." Konuşmadan ya da bana cevap veremedi, eğilip onu omzuma alıyorum ve dönüp yukarıya, odama çıkıyorum. Kapıyı tekmeleyerek kapatıp onu yatağıma atıyorum. Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor, sonra yataktan kalkıp üzerime atılıyor.

Onu havada yakalayıp kapıya yapıştırıyorum, dudakları dudaklarıma değiyor, elleri ceketimi ve gömleğimi çekip duruyor, ta ki tenime dokunana kadar.

Onun keşfedebilmesi için ceketimi ve gömleğimi çıkarırım, ellerini kaslarımin üzerinde gezdirir, sonra dudaklarını göğsüme indirir ve göğüs kasımı ısırır.

"Maeve," diye tısladım.

Gözleri benimkilerle buluşur, karanlık ve şehvetli, dişlerini daha derine batırırken. Acı ve zevk birbirine karışırken kalçalarım kasılarak gerilir, sonra geri çekilir ve bıraktığı izi yalar. Onu kaldırıp ellerini iteklerim. O daha sonra oynayabilir. Maeve kollarımı kavrar, sevdiği kasları avuçlar.

Onu havaya atabilmemi çok seviyor, bunu tecrübelerimden biliyorum, ve bunu yaptığımda gözlerindeki bakış her zaman beni gülümsetiyor.

"Elbise ve topuklu ayakkabılar kalacak," diye uyarıyorum onu, siyah kumaşı yukarı çekip elimi külotunun içine kaydırırken. İnleyerek, topuklu ayakkabının birini kışıma batırıyor, acı beni inlemeye ve onu öpmeye zorluyor. Bizi döndürüp yatağın üzerine atıyorum, parmaklarım klitorisini bulup okşarken dilini emiyorum.

Aylarca alay, flört, okşama ve dokunmanın ardından ikimiz de artık dayanamıyoruz. İlk kez birlikte olduğumuz için yumuşak ve nazik olmam gerekirdi, ama yapamıyorum ve o da yapamıyor gibi görünüyor.

Nefes nefese başını çeviriyor ve ben boynunu yalayıp, kıvrılana kadar boynunun birleşim yerini emiyorum, daha fazlası için elime ve vücuduma bastırıyor.

Çenesini tutup başını bana doğru çeviriyorum ve inleyene kadar dudaklarını emiyorum. "Seni çok uzun zamandır sikmek istiyordum, Maeve." İstiyordum, ama Aiyaret için endişeleniyordum. İlişkimizin sağlam olmasını istiyordum. Uzun uzun konuştuk ve o da anladı, ama tüm bu bekleyiş beni ona olan ihtiyacımdan deliye çevirdi.

"O zaman ne bekliyorsun?" diye başırarak elimi itip bizi yuvarlayarak üstüme oturur. Maeve elbisesinin üstünü aşağı indirir, elbise belinde toplanır, bukleleri omzuna dökölür. "Bütün gece beni tahrik ettin. Parmaklarına ya da ağızına ihtiyacım yok. Sikini istiyorum."

Kalçalarını kaldırıp onu kendimden uzaklaştırdım ve o yuvarlanınca tekrar onu yere bastırdım, dudaklarım meme ucunu buldu ve bacakları bacaklarımın etrafına dolanırken onu emmeye başladım.

"Yaramazlık yapma," diye homurdanıyorum, meme ucunu ısırarak onu bağırmaya zorluyorum. "Hayır," diye karşılık veriyor, pantolonumu açıp benim

Sik. Onun ustaca dokunuşları beni zevke boğarken başım öne düşüyor. Kendimi durdurmaya çalışarak onun kavrayışına doğıru itiyorum, ama o kadar iyi hissettiriyor ki.

"Hoşuna gitti mi, koca adam? Benim amcığımi daha çok seveceksin, o yüzden oyalanmayı bırak." Beni bırakıp yanıma bir tokat atıyor.

"Ben iriyim, Maeve. Bunu biliyorsun..."

"Ve seni alabilirim, o yüzden kapa çenenini," diye bağılıyor, "yoksa diğerklerinden birini bulurum." Beni geçmek için hareket ediyor, ben de onu yere yapıştırıyorum, parmaklarımla boğazını kavlıyor ve gözleri yerinden fırlayana kadar sıkıyorum.

"Bu gece olmaz," diye karanlık bir şekilde söz veriyorum. "Sabaha kadar burada kalacaksın, o zaman bile doymamış olacağım." Elbisesini daha yukarı çekip, tangasını yırtıp bir kenara atıyorum, sonra pantolonumu indiriyorum. "Ne boktan bir velet."

"Bunu seviyorsun," diye alaycı bir gülümsemeyle söylüyor, ama girişinde beni hissedince gülümsemesi kayboluyor. Hepimiz testlerden geçtik ve güvenlik hakkında konuştuk - pek seksi bir konuşma değildi, ama gerekliydi - bu yüzden bu gece onu korunmadan alabileceğimi biliyorum. Hatta o da benden bunu istedi.

Elimi boynuna sıkıca sararak, ona bakmasını zorluyorum ve o daha hızlı olmasını istercesine kıvrılrsa da, yavaş ve sabit bir şekilde içine giriyorum. Her kıvrıldığında, o pes edene kadar duruyorum. "Aferin kızım," diye övüyorum ve sonra tüm uzunluğumla içine giriyorum, her santimimi hissetmesini sağılıyorum.

Onun zevk çığılıkları kulaklarıma müzik gibi geliyor, bu yüzden çekilip tekrar sertçe giriyorum, ta ki o tekrar çığılık atana kadar. Parmakları omuzlarıma

omuzlarıma batıyor, sonra kıcıma kayıyor ve ben kasılarken onu sıkıca kavriyor, göğüsleri kavislenirken onu sikiyorum.

"Siktir, kendini görmelisin," diye övüyorum aceleyle. "Çok güzelsin. Bekle." Ayağa kalkıp onu kaldırıyorum ve o nefes nefese, bana yapışarak odamın köşesindeki dev aynaya doğru taşıyorum. Onu vlog ve Aiy için almıştım ama onu indirip döndürdüğümde işini görüyor. Ellerini cama bastırırken bacaklarını açıp içine giriyorum.

Önümde çok küçük görünüyor, ama aslında değil. Ben onu cüce gibi gösteriyorum. Pürüzsüz, bronz teni odamın loş ışığında parlıyor ve göğüsleri benim itişlerimin gücüyle hareket ediyor, mükemmel pembe meme uçları emilmeye hazır.

Şu anda günahın vücut bulmuş hali ve tamamen benim.

"Birlikte çok yakışıyoruz," diyor boğuk bir sesle, aynayı dayanak olarak kullanarak geri itiyor. "Yatağının üzerine bir ayna koymalısın, böyle beni seni becerirken izleyebilirsin."

"Tanrım." Onu düşününce sikim zonkluyor ve yarın da bunu yapacağım, ama şu anda ona odaklanıyorum. İçine girerken ağzım kulağına değiyor, her santimini ona veriyorum, sonra onu öne doğru eğip G noktasına sürüyorum. "Uslu bir kız olursan, gözlerin kararmaya başlayana kadar boşalmana izin vereceğim."

"Ben mi? İyi mi? Asla." Bana doğru eğiliyor, kalçalarını sıkarak amını benim sikimin etrafında sıkıştırıyor, ben de kalçalarını tutup onu içime sokuyorum. "Ama kötü olursan, yürüyemeyecek hale gelene kadar sikmene izin veririm."

Maeve Carter, benim meydan okumalarıma kendi meydan okumalarıyla karşılık veren tek kişi ve hangimizin haksız olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Vücudumuzun çarpışmasının sesi yatak odamı doldururken, avucum onun yüzünün üzerindeki aynaya bastırıyor. Nefesim göğsümde hızlanıyor, her kasım geriliyor, boşalmayı engelliyorum. O kadar seksi, o kadar ateşli ve ıslak ki, sikimden damlıyor, ama o boşalana kadar ben boşalmayacağım.

Bütün gece birbirimizin tadını çıkarabiliriz. Aslında bütün hayatımız boyunca.

"Bana bir daha öyle de," diye mırıldanıyor, gözlerini kapatırken kulağımı ısırtıyor.

"Seni ne diyeceğim..." Dudaklarım gülümsemeye kıvrılır. "Benim iyi kızım mı?"

Beni sıkıca kavradığını hissediyorum ve kıkırdamaya başlıyorum. "Demek yaramazlık yapıyorsun, ama benim iyi kızım olarak çağrılmayı seviyorsun." Kulak memesini ısııyorum, ta ki tıslayana ve gözlerini açana kadar. Aynada onun bakışlarıyla karşılaşyorum. "Bunu bilmek güzel. Şimdi gel bana, benim iyi kızım. Onunla sikimi ıslatmanı istiyorum. Herkesin duymasını istiyorum."

Elim boynunda kayarak onu tekrar kaldırırken, diğer elim kalçasını kavrar. İçine girerken o nefes nefese kalır, ta ki kenardan düşüp benim sikimin üzerinde kıvrana kadar, ama ben hala onu sikmeye devam ederim, daha sert, daha hızlı, bir boşalma diğerine akın edene kadar. Elime ve koluma tırmanır, hafif acı beni haykırmaya iter, ona sertçe vururken boşalmam sikimden fışkırır.

Aynaya doğru öne doğru düşerken, nefes nefese kalırken onu yerinde sabit tutuyorum. Sikimi onun içinde derinlerde bırakıyorum, spermimi istediğim yerde tutuyorum. Daha sonra onu yalarken, ikimizin karıştığı tadı almak istiyorum.

Gözleri açılır ve benim kollarımda gevşerken başını yukarı kaldırıp, kendime gelirken onu öperim. "Aferin oğlum," diye alay eder ve yumuşayan sikim hızla tekrar sertleşir, onu güldürür.

"Oh, işte bu, Maeve. Şimdi başın belada," diye uyarıyorum.

"Oh, çok korkuyorum," diye alay ediyor. "Birden fazla orgazmı nasıl atlatacağım? Oh, bekle..."

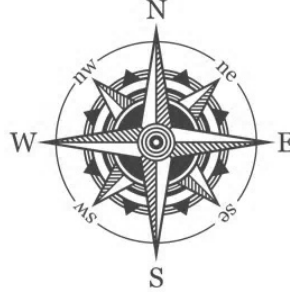
"Ne şımarık kız," diye mırıldanıyorum gülümseyerek, aynada gözlerine tekrar bakarken aşağıda diğerlerinin konuşup güldüklerini duyuyorum. O da duymuş olmalı, çünkü gülümsemesi benimkine benziyor.

Ailemiz evimizde ve hiçbirimiz hiç bu kadar mutlu olmamıştık.

Bunun böyle olacağını kim bilebilirdi? Ben bilmiyordum, ama hayal edebileceğim her şeye ve daha fazlasına sahibim ve hayatımın geri kalanını bu mutluluğu onlarla keşfederek geçireceğim.

Onu kaldırarak yatağa doğru sendeleyerek ilerledim ve ikimizi yatırdım. "Şimdi ikinci raunt zamanı," dedim o inlerken, ama kısa bir süre sonra tam da istediğim ve söz verdiğim gibi çığlık attı.

SON

Bir yıl sonra...

Güneş o kadar parlak ki neredeyse gözlerimi kör ediyor ve buradaki hava daha hafif. Heyecandan yerinde duramayacak kadar olsam da kalbim düzenli atıyor. Bu, adadan ayrıldığımızdan beri ilk gerçek keşif gezimiz. Logan'ın gitmesine izin verildi ve bazı şeyleri değiştirmek zorunda kalsak da bunu memnuniyetle yaptık. Proteziyle gayet iyi gidiyor ve olumlu tavırlarıyla, insanlara kendilerine koydukları sınırlar dışında hiçbir sınır olmadığını göstererek her zamankinden daha fazla kalp kazandığını düşünüyorum.

Geçen yıl saf mutlulukla geçti. Çok güçlü ve sıkı bir bağ kurduk, bu bağ kırılmaz.

Hepsini tek tek seviyorum.

Hala ara sıra sinirlerimi bozuyorlar ve hala Adreno çocukları, ama artık ben bir Adreno kızıyım ve daha mutlu olamazdım. Onlarla birlikte dünyayı görmek ve sınırları zorlamak birlikte çok daha güzel. Hayatta kaldığımız şeylerin izleri hala üzerimizde, ama bunu bir ders olarak görüyor ve bunun bizi durdurmasına izin vermiyoruz.

Kamerayı çevirip etrafımızdaki gökyüzünü çekiyorum, sonra yukarı doğru kaydırıp üzerimizdeki parlak renkli sıcak hava balonunu görüyorum ve arkamda kalabalık bir grup olduğunu bilerek kamerayı bize doğru çeviriyorum. Eller

etrafımda kayıyor ve yüzlerim kameraya gülümserken yüzlerim yüzüme yapışıyor. "Hazır mısınız, çocuklar?"

"Hazır!" diye hep bir ağızdan bağıyorlar, sonra sesleri tekrar duyuluyor. "Seni seviyoruz, baba!" Bu alışkanlığı benden almışlar. Her seyahatte, her videoda babama onu sevdiklerini söylüyorlar. Onu keşiflerimizin bir parçası yapıyorlar ve bunun beni olduğu kadar onu da çok etkilediğini biliyorum.

"Seni seviyorum, baba!" diye kameraya bağıyorum. "Görüşürüz. Çok yakında." Sonuna basıp maskemizi indiriyorum ve sıcak hava balonunun kenarından geriye doğru takla atarak ekibimle, ailemle, keşiflerimle birlikte gökyüzüne düşüyorum.

SON

K.A. KNIGHT HAKKINDA

K.A Knight, New York Times'ın en çok satan yazarlarından biri olup, kafasındaki tüm hikayeleri ve karakterleri kağıda dökmeye çalışıyor ve sevdiği canavarları yazıyor. Okumayı çok seviyor ve eline geçen her kitabı yutarcasına okuyor. Ayrıca endişe verici bir kafein bağımlılığı var.

Uykulu bir İngiliz kasabasında çift hayat süren yazar, günlerini deli gibi yazarak geçiriyor.

K.A Knight'ın web sitesinde daha fazla bilgi edinebilir veya Facebook okuyucu grubuna katılabilirsiniz.

Özel içerik ve haber bültenine buradan kaydolun: <http://eepurl.com/drLLoj>

K.A. KNIGHT'IN DİĞER KİTAPLARI

GÜNCEL

EFSANELER VE AŞK ^{ÇAĞIMIZ}

Revolt ^{RH}

Rebel ^{RH} Riot

^{MF} Resist ^{MM}

PRETTYLIARS ^{ÇAĞDAŞ RH}

Durdurulamaz

Kırılmaz

PINE VALLEY KOLEJİ ^{ÇAĞIMIZ}

Yarışan Kalpler ^{MM}

Çarpışan Kalpler ^{MM}

Kanayan Kalpler ^{FF}

DEN OF VIPERS UNIVERSE STANDALONES

Scarlett Limerence ^{GÜZERGÂH} Nadia'nın

Kurtuluşu ^{GÜZERGÂH} Alena'nın

İntikamı ^{GÜZERGÂH}

DenofVipers ^{CONTEMPORARY RH}

Gangsters and Guns (Loxley Savage ile ortak yazım) ^{GÜNCEL RH}

YASAK OKUMA (BAĞIMSIZ)

Babanın Meleği ^{ÇAĞDAŞ}

Üvey Kardeşlerin Sevgilisi ^{ÇAĞDAŞ RH}

BAĞIMSIZ

Bekleyen Çağdaş

DalgıçKalp ÇAĞDAŞ RH

DÜŞÜNCELER

ŞAMPIYON SERİSİ *Distopik RH*

Çorak Topraklar

Zirve Şehirler

Uluslar

Şampiyonları Boyama Kitabı

Şampiyonları - Omnibus

Unutulmuşlar

Kayıplar

Lanetliler

Şampiyonlarının Arkadaşı - Omnibus

PARANORMAL

KAYIP COVEN SERİSİ *PNR RH*

Aurora'nın Coven

Aurora'nın İhaneti

Kitap 3 - *yakında çıkacak...*

ONUN CANAVARLARI SERİSİ ^{PNR RH}

Öfke

Nefret

Kitap 3 - *yakında çıkacak...*

MAHKEMELER VE KRALLAR ^{PNR}

Kabuslar Mahkemesi ^{RH}

Ölüm Mahkemesi ^{MF}

Canavarlar Mahkemesi ^{RH}

Kafirlerin Mahkemesi ^{RH}

Kötülük Mahkemesi ^{RH}

DÜŞMÜŞ TANRILAR SERİSİ ^{PNR}

Oldukça Acı

Oldukça Kanlı

Oldukça

Fırtınalı

Oldukça Vahşi

Oldukça Seksi

Oldukça Güzel

Yüzler Oldukça

Yazılmış

Düşmüş Tanrılar - Omnibus 1

Düşmüş Tanrılar - Omnibus 2

UNUTULMUŞ ŞEHİR ^{PNR}

Canavarca

Yalanlar

Canavarca

Gerçekler

Canavarca Sonlar

BİLİM KURGU

ŞAFAK KIRICISI SERİSİ *BİLİM KURGU RH*

[Ayama'ya Yolculuk](#)

[Ayama'yı Düşlemek](#)

BAĞIMSIZ

[Yıldızların Tacı](#) *BİLİM KURGU RH*

ORTAK DÜNYA PROJELERİ

[İris'in Kılıcı](#) - Mafya Savaşları *ÇAĞDAŞ RH*

ORTAK YAZIM

ORTAK YAZARLIK PROJELERİ - *Erin O'Kane*

ONUN TUHAFLARI SERİSİ *PNR Distopik RH*

[Sirk Kurtar Beni](#)

[Sirk Şefi'ni Evcilleştirmek](#)

[İp Üzerinde Yürümek](#)

[Her Freaks Serisi - Omnibus](#)

VAHŞİ ÇOCUKLAR SERİSİ ÇAĞIMIZ RH

Vahşi Röportaj Vahşi

Tur

Vahşi Final

Vahşi Çocuklar - Omnibus

BAĞIMSIZ

Taçlar ve Hançerler Krallığı *Karanlık Fantastik RH*

Kahraman Kompleksi *PNR RH*

KaranlıkTemptations *Kısa Öyküler Derlemesi, ft. One Night Only & Circus Saves Christmas*

ORTAK YAZARLIK PROJELERİ - Ivy Fox

Ölümcül Aşk Serisi ÇAĞDAŞ

Ölümcül İlişki

Ölümcül

Eşleşme

Ölümcül Karşılaşma

ORTAK YAZARLIK PROJELERİ - Kendra Moreno

BAĞIMSIZ

ÇalınmışKupa ÇAĞDAŞ RH

Kırık Gölgele *PNR RH*

Gölgele Kalp Yak

Beni *PNR*

Karanlık Sirk *PNR RH*

ORTAK YAZARLIK PROJELERİ - Loxley Savage

THE FORSAKEN SERIES *BİLİM KURGU RH*

Carmen'i

Yakalamak Shiloh'u

Çalmak

Harlow'u

Barındırmak

BAĞIMSIZ

ESERLER

Gangsterler ve Silahlar ÇAĞIMIZ, VIPERS'IN EVRENİNDE

DİĞER ORTAK YAZARLIK

Gemi Enkazındaki Ruhlar (Kendra Moreno ve Poppy Woods ile birlikte)

Korku Mağazası (Kendra Moreno ve Poppy Woods ile)

SESLİ KİTAP

Corak Topraklar

Zirve Şehirler

Uluslar

Öfke

Nefret

Yılanlar Yuvası (Podium Audio'dan)

Gangsterler ve Silahlar (Podium Audio'dan)

Babacığımın Meleği (Podium Audio'dan) Üvey

Kardeşlerin Sevgilisi (Podium Audio'dan) Iris'in

Kılıcı (Podium Audio'dan)

Ölümcül İlişki (Podium Audio'dan)

Ölümcül Maç (Podium Audio'dan)

Ölümcül Karşılaşma (Podium Audio'dan)

Çalınan Kupa (Podium Audio'dan) Yıldızların

Tacı (Podium Audio'dan) Canavarca Yalanlar

(Podium Audio'dan) Canavarca Gerçek

(Podium Audio'dan)

Canavarca Sonlar (Podium Audio'dan)

Kabuslar Mahkemesi (Podium Audio'dan)

Ölüm Mahkemesi (Podium Audio'dan)

Canavarlar Mahkemesi (Podium Audio'dan)

Durdurulamaz (Podium Audio'dan) Kırılmaz

(Podium Audio'dan)

Kırık Gölgeler (Podium Audio'dan) Gölgeli Kalp

(Podium Audio'dan) İsyân (Podium Audio'dan)

Asi (Podium Audio'dan)

Ayaklanma (Podium Audio'dan) Yakında...

Cirque Obscurum (Podium Audio'dan) Yakında... Taçlar ve

Hançerler Krallığı (Podium Audio'dan) Dalgıcın Kalbi

(Podium Audio'dan)

Yarışan Kalpler (Podium Audio'dan)

HATA MI BULDUNUZ?

Lütfen bu bilgileri thenuttyformatter1@gmail.com adresine e-posta ile gönderin:

- *yazarın adı*
- *kitabın adı*
- *hatanın ekran görüntüsü*
- *önerilen düzeltme*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

